
#1 NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
kızıl
tepe
JAMIE
McGUIRE
TATLI BELA ve AYAKLI BELA'nın yazarından
YABANCI

Kızıl Tepe
Özgün Adı / Red Hill
Jamie McGuire
Yayına Hazırlayan: Tuğçe Nida Sevin
Düzelti: Volkan Alıcı
Kapak Uygulama: Kübra Tekeli
Grafik Uygulama: Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu: Ömer Aydoğdu
Kapak Görseli: Damonza
1. Baskı, Şubat 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-26-5

Sertifika No: 11407

Çeviren

Boran Evren

Kızıl Tepe için övgüler...

"İnsanlığın nesli tehlikede ve Dünya büyük bir savaşın eşiğinde... Bu gerçek dışı savaşta soluksuz bir kovalamaca sizi bekliyor. Zekice planlanmış tüyler ürpertici kurgusuyla bu kitap yüreğinizi ağzımza getirecek!"

— KİTAP TELVESİ

"Jamie McGuire, Kızıl Tepe'de bizleri sıkı aile bağlarıyla ve aşkla örülmüş, aksiyon ve maceranın bol bol yer aldığı, dehşet verici bir zombi dünyasının içine fırlatıp atıyor."

— Yorum Durağım

"Koltuğunuzun kenarında okuyacağınız bu unutulması güç hikâye, beni nefes nefese bıraktı, ağlattı ve heyecanlandırdı. Yüreğinizi hoplatacak bu hikâyenin her dakikasına bayılacaksınız."

— Tracey Garvis Graves, ADA romanının

New York Times çok satan yazarı

Öndeyiş

Scarlet

Uyarı, laf arasında söylenmişcesine kısaydı,"Kadavralar toplanarak imha edildi." Sonrasında radyo spikeri birkaç şaka yaptı ve olay böylece kapandı.Haberleri sunan kadının Suburban'nın hoparlöründen yükselen sözcüklerinin ne anlama geldiğini kavramam birkaç saniyemi aldı:Nihayet.Zürih'teki bir bilim adamı nihayet,o âna dek kurgusal olan bir şeyi yaratmakta başarılı olmuştu.Elias Klein yıllarca,bilinen her bilimsel etik kuralı ihlal ederek, bir cesedi canlandırmaya çalışmış ve başaramamıştı.Bir zamanlar dünyanın en zeki insanları arasında başı çekmekteydi,oysa şimdilerde herkesin alay ettiği kişiydi. Ama o gün eğer halihazırda ölmüş olmasaydı bir suçluya dönüşmüş olacaktı.

Haberleri duyduğumda dikiz aynasından arka koltuğumda tartışan kızlarımı izliyordum ve her şeyi değiştirmiş olması gereken o iki kelimeyi neredeyse duymadım bile. İki kelime, Halle'a saha gezisi için izin belgesini öğretmenine vermesini hatırlatmakla meşgul olmasaydım, gazı kökleyip yola devam etmeme neden olacak o iki kelime.

Kadavralar. Toplanarak.

Ama bunu yapmak yerine kızların babası Andrew'nun onları o gün okuldan alacağını söylemeye odaklandım.Bir saat uzaklıktaki Anderson'a, evimiz dediğimiz kasabaya gidecekler ve yerel gazete için fotoğraf çekilirken Vali Bellmon'un,Andrew ve meslektaşı itfaiyecilere bir konuşma yapmasını izleyeceklerdi.Andrew kızların eğleneceğini düşünüyordu ve boşanmamızdan sonra belki de ilk defa onunla hem fikirdim.

Andrew her ne kadar duyarlı birisi olmasa da bir görev adamıydı. Daha yeni on üç yaşına girmiş, başına bela açacak kadar güzel ama aynı derecede sarsak Jenna ile yedi yaşındaki Halle'ı bowling oynamaya, akşam yemeğine ve arada bir de sinemaya

götürüyorsa bunun tek nedeni böyle yapması gerektiğini düşünmesiydi. Andrew için çocuklarıyla zaman geçirmek bir işti, keyif almadığı bir iş.

Halle başımı yakalayıp yanaklarımı zorla tatlı öpücüklerine boğarken kalın, siyah çerçeveli gözlüğünü yukarıya ittim. O ânın kıymetini bilmeden, o gün sanki bizi ayırmak için sözleşmiş gibi gerçekleşecek onca şeyin ardından...Halle bağıra bağıra şarkı söyleyerek, düşe kalka koşarak okulun kapısına doğru ilerledi. Aynı anda hem tahammül edilemeyecek kadar gürültücü hem de son derece şirin olabilen tanıdığım tek insandı.

Arabanın ön camına birkaç tane yağmur damlası düştüğünde göğü kaplayan bulutlara daha iyi göz atabilmek için öne doğru eğildim. Halle'ı şemsiyesiz göndermemeliydim.İncecik montu erken yağan bahar yağmurundan onu koruyamazdı.

Sonraki durağımız ortaokuldu. Jenna aklını vermeden bir okuma ödevini tartışırken bir yandan da ilgilendiği yeni çocuğa mesaj atıyordu. Arabayla öğrenci indirme yerine yanaşırken babasının Halle'ı aldıktan hemen sonra onu da her zamanki yerden alacağını hatırlattım.

"İlk on defasında seni duymuştum," dedi Jenna, sesi o yaştaki bir kız için normalden biraz kalındı. Bana yönelttiği kahverengi gözleri boş bakıyordu. Bedenen orada olsa da aklı genelde başka yerlerde oluyordu. Jenna'nın öylesine rastgele şeyleri inanılmaz bir şekilde aklına getirip ;birleştiren, son derece canlı bir hayal gücü vardı ama son zamanlarda cep telefonu dışında bir şeylere dikkat etmesini sağlamakta ciddi biçimde zorlanır olmuştum.Onu bu dünyaya henüz daha yirmi yaşımdayken getirmiştim.Beraber büyümüş sayılırdık ve onun için her şeyi ya da herhangi bir şeyi doğru yapabildim mi diye endişeleniyordum ama bir şekilde herkesin tahmininden çok daha iyi bir çocuk olup çıkmıştı.

"Bu daha sadece dördüncüydü. Madem beni duydun, ne dediğimi söylesene."

Jenna başını eğip ifadesiz bir yüzle telefonuna bakarken içini çekti. "Bizi babam alacak. Her zamanki yerden..."

"Bir de babanın kız arkadaşına karşı kibar ol. Baban geçen sefer kaba davrandığını söyledi."

Jenna başını kaldırıp bana baktı."O eski kız arkadaşıydı, yeni kız arkadaşına kaba davranmadım."

Suratım asılmıştı. "Bana söyleyeli daha birkaç hafta oldu."

Jenna da suratını astı. Aklımızdakini her zaman yüksek sesle söylememize gerek yoktu, onun söylemeyi isteyip de söylemeyeceğim şeyi düşündüğünü biliyordum.

Andrew tam bir kaltaktı.

İçimi çekip önüme döndüm, direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarımın eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Ağzımı açmamak bana bir şekilde yardımcı oluyordu. İki yıl önce boşanma evraklarını imzalarken çocuklarıma içimden bir söz vermiştim:Andrew'yu asla onlara kötülemeyecektim.Hak ettiğinde bile... Ve o, bunu sık sık hak ediyordu.

"Seni seviyorum," dedim,Jenna'nın kapıyı omzuyla açmasını izlerken. "Pazar akşamı görüşürüz."

"Tamam," dedi Jenna.

"Kapıyı sakın..."

Jenna kapıyı kapatınca Suburban yüksek bir sesle sallandı.

"...çarpma." İçimi çekip yola çıktım.

Maine Street'e, çalıştığım hastaneye giden yola yöneldim, direksiyonu hâlâ sımsıkı tutuyor ve her düşüncemde Andrew'ya küfretmemeye çalışıyordum. Bir defadan fazla yattığı her kadını kızlarımızla tanıştırması şart mıydı? Ondan bunu yapmamasını rica etmiş, sonra bunu yapma, diye yalvarmış, en sonunda da bağırıp çağırmıştım; ama hayır,çocuklarıyla geçirmesi gereken hafta sonunu kız arkadaşıyla paylaşmazsa olmazdı.

Pazartesiden cumaya kadar bütün haftanın adı-her-neyseyle geçirmek için kendisine ait olması hiç mi hiç önemli değildi. Olayın tuzu biberi de kız arkadaşının Jenna ve Halley'i oyalayabilecek çocukları varsa, Andrew'nun bu fırsatı kız arkadaşıyla yatak odasında 'konuşmak' için değerlendirmesiydi.

Kan beynime sıçradı. Görev bilinci olsun olmasın, onunla evlendiğimde de pisliğin tekiydi, şimdi de daha beter bir pislik olup çıkmıştı.

Suburban'ı hastane çalışanlarına ait otoparktaki son iyi yere park ederken, bir siren sesi duydum; bir ambulans acil servis girişine yaklaşıp park etti.

Yağmur sağanak halinde yağmaya başladı. Kendimi tutamayıp homurdandım, iş arkadaşlarımın içeriye koşmalarını izledim; önlükleri yolun karşısına, yan girişe yaptıkları kısa koşu sırasında sırılsıklam olmuştu. Bense yarım blok uzaktaydım.

Tanrı'ya şükür bugün cuma!

Tanrı'ya şükür bugün cuma!

Tanrı'ya şükür bugün cuma!

Tam kontağı kapatmadan önce radyoda başka bir haber verildi, Avrupa'daki bir salgın hakkında bir şeyler.Şimdi dönüp de baktığımda herkesin neler olup bittiğinin farkında olduğunu görebiliyorum ama bu o kadar uzun süredir bir şaka konusu olmuştu ki kimse bunun gerçek olduğuna inanmak istememişti. Yaşayan ölüler hakkındaki bütün diziler, çizgi romanlar ve filmlerden sonra bunu gerçeğe dönüştürebilecek kadar zeki ve deli birinin çıkması kimseyi şaşırtmamalıydı.

Dünyanın bir cuma günü sona erdiğini biliyorum. Çocuklarımı gördüğüm son gündü.

Birinci Bölüm

Scarlet

Kalın metal kapı yüksek bir sesle arkamdan kapanırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kollarımı iki yana açıp suların parmak uçlarımdan beyaz karo zemine damlamasını sağladım. Bir zamanlar açık mavi olan hastane kıyafetim,soğuk yağmur suyuyla doyup lacivert olmuşlardı.

Bir adım attığımda ayaklarımın altından bir gıcırtı sesi geldi.Gırç.Islak kıyafetler ve ayakkabılardan daha rahatsız edici bulduğum pek bir şey yoktu ve kendimi giyinik olarak bir yüzme havuzuna atlamış gibi hissediyordum.Külodum bile sırılsıklamdı. Bahar geleli birkaç gün olmuşken bir soğuk hava dalgası gelmişti. Yağmur, buzdan yapılmış uçan ölümcül çiviler gibiydi.

Uçan ölümcül çiviler. Kahkahayla güldüm.Belli ki Jenna'nın her şeyi dramatikleştirme huyu bana da geçmeye başlamıştı.

Kimliğimi kapının önündeki tarayıcıya okuttum ve kapının üstündeki küçük ışık yeşile dönerek tiz bir ses çıkartıp kilit yüksek sesle açılana kadar bekledim. Ağır kapıyı açmak için bütün gücümü vermem gerekti ve sonra ana koridora girdim.

Bazı çalışanların bana gülümsereyerek anlayışlı bakışları,halimden duyduğum utancın hafiflemesine yardımcı oldu. Kimin işe tam da gök yarılıp üstümüze işerken geldiği çok belli oluyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp bayan soyunma odasına girdim, üstümdekileri çıkartıp açık mavi ameliyat önlüğümü giydim.Spor ayakkabılarımı kurutma makinesinin altına tuttum ama sadece birkaç dakika için. Diğer röntgen teknisyenleri alt katta beni bekliyorlardı.Saat 8:00'da bir ince bağırsak pasaj grafisi yapacaktık ve bu haftaki radyolog kendisinin geç kalmasına neden olduğumuzda epey bir huysuzlanıyordu.

Ayakkabılarım hâlâ gıcırdıyordu, koşarak merdivenlerden aşağıya indim ve ana koridordan Radyolojiye giderken yolda acil servisin çift kanatlı kapılarının önünden geçtim. Güvenlik görevlisi Chase, yanımdan geçerken bana el salladı.

"Selam Scarlet," dedi, küçük, utangaç bir gülümsemeyle.

Sadece başımla selamladım, grafiyi yetiştirmek çene çalmaktan daha acildi.

"Onunla konuşmalısın," dedi Christy. Hışımla onun bir yığın sarı buklesinin yanından geçerken başıyla Chase'i işaret etti.

Başımı iki yana sallayıp muayene odasına girdim. Ayaklarımın yapışkan zeminde çıkardığı tanıdık sesle aynı ölçüde tanıdık bir rutin başladı. Yeri temizlerken kullandıkları maddenin insanlığın bilgisi dahilindeki en berbat bakterileri öldürüyor olması gerekiyordu. Ama o madde her neyse ardında yapışkan bir kalıntı bırakıyordu. Belki de bize orada olduğunu ya da yeri bir kez daha silmemiz gerektiğini hatırlatmak için. Baryum kontrast sıvısı şişelerini üst dolaptan çıkardım ve suyla doldurdum. "Hiç başlama. Sana çoktan olmaz demiştim. On beş yaşında gibi görünüyor."

"Yirmi yedi yaşında ve pısırıklık etme. Çok hoş bir adam ve onunla konuşman için yanıp tutuşuyor."

Yaramaz gülümsemesi insanı çileden çıkartacak denli bulaşıcıydı. "O daha çocuk," dedim. "Git hastayı getir."

Christy gülümseyip odadan çıkarken ben de masanın üstüne koyduğum her şeyi Dr. Hayes'e söylemek için hafızama kaydettim. Tanrım, adam çok huysuzdu, özellikle de pazartesileri ve hava boktan olduğunda.

Bana biraz olsun daha iyi davrandığı için şanslıydım. Öğrenciyken radyologlara temizlikçilik yapıyordum.İyi para kazanmamı sağlıyordu ve haftada kırk saat okulda olduğum için mükemmel bir işti. Doktorlar hastanede acımasız pislikler gibi davranıyor olabilirler ama boşanma sürecindeyken kızları işe getirmeme izin verip doğum günleri ve yılbaşı gecelerinde bana biraz fazla para vererek herkesten çok yardımcı oldular.

* * *

Dr. Hayes, arabayla bir buçuk saat uzaklıkta, Kansas'ın Allah'ın unuttuğu bir köşesindeki eski çiftlik evini temizlemem için bana iyi para vermişti. Uzun bir yoldu ama mükemmel bir kaçıştı: Cep telefonu çekmiyordu, internet yoktu, trafik yoktu ve komşu da yoktu.

Mekânı kendi başıma bulabilmem,Halle yol tarifinden bir şarkı yapana kadar birkaç denememi almıştı. Onun o incecik sesiyle, pencereden dışarıya doğru yüksek sesle tatlı tatlı şarkı söylemesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor.

Batıya 11 nolu yola

Giderken cennete

Kuzeye 123 nolu yola

Bir iki üç! Bir iki üç!

Deyip

Geçiyoruz sınırı

Çünkü

Biliyoruz emiri

Eminiz

Beyaz kuleden sola döneceğimize.

Annem doktorun duşunu temizlesin diye.

Mezarlıktan sola

Korkmayalım diye kol kola

İlk sağa!

Çok yaşa!

Geldik

Kızıl! Tepe! Yolunaaaaaaa!

Ondan sonra ne olursa olsun yolumuzu hiç kaybetmedik. Hatta birkaç defa dünyanın sonu gelirse saklanmak için harika bir yer olacağını bile söyledim. Jenna ve ben post-apokaliptik kurgunun

meraklısıydık; durmadan dünyanın sonu konulu film maratonlarını ve nasıl hazırlanabileceğimizi anlatan programları izlerdik.Hiç tavuk konservesi yapmadık veya ormanlık alanda yeraltı sığınağı hazırlamadık ama başka insanların neler yaptıklarını izlemek eğlenceliydi.

Dr. Hayes'in çiftliği o kadar güvenli bir yerdeydi ki hayatta kalmak için mükemmel bir sığmak olurdu. Dolaplar ve kiler tıka basa yiyecek doluydu ve bodrum katı her silah meraklısını gururlandıracak durumdaydı. Alçak tepeler sayesinde çiftlik evi çok da göz önünde değildi ve üç tarafını buğday tarlaları çeviriyordu. Yol evin kuzey cephesinin yaklaşık elli metre ilerisinden geçiyordu ve kırmızı toprağın öbür yanında bir buğday tarlası daha vardı. Arka taraftaki büyük akçaağaç hariç, etrafı görmeni engelleyen hiçbir şey yoktu. Gün batımını izlemek için iyi, gizlice eve yaklaşmak isteyenler için kötüydü.

* * *

Christy kapıyı açıp hastanın girmesini bekledi. Zayıf, gözleri yorgun ve gözaltları çökmüş genç kadın eşikten bir adım girip durdu. Sağlıklı olması için en az on kilo daha alması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu Dana Marks, doğum tarihi 9 Aralık 1989. Değil mi?" diye sordu Christy, Dana'ya dönerek.

Dana başıyla onayladı, başını öne arkaya doğru sallarken ince derisi boyun kaslarının üstünde gerildi. Sağlıksız gri rengi, gözaltındaki morlukları iyice ortaya çıkarıyordu.

Christy kadına gevşek bir şekilde katlanmış, ince, mavi bir kumaş parçası verdi. "Bu önlüğü alıp oraya, perdenin arkasına geç ve üzerinde sadece iç çamaşırların kalana dek soyun.İç çamaşırlarında yapay elmas filan yok, değil mi?"

Dana başını hayır anlamında salladı, biraz eğlenmiş gibi görünüyordu, sonra da perdenin arkasına geçti.

Christy eline bir film alıp odanın ortasına yürüdü, filmi masanın yüzeyiyle kontrol paneli arasındaki sürgüye koydu. "En azından merhaba demelisin."

"Merhaba."

"Bana değil şapşal. Chase'e."

"Hâlâ ondan mı bahsediyoruz?"

Christy gözlerini devirdi. "Evet. Hoş çocuk, düzgün bir işi var, hiç evlenmemiş, çocuğu yok. Hoş olduğunu söylemiş miydim? Bütün o koyu renk saçlar... ve o gözler!"

"Kahverengiler. Devam et, kahverengiyi nasıl allayıp pullayacaksın merak ediyorum."

"Sadece kahverengi değiller. Altın sarısına çalan bir bal rengi gözleri var. Şansını kaybetmeden önce üstüne atlasan iyi edersin. Bu hastanedeki kaç bekâr kadının ağızlarının suyunu akıta akıta ona baktıklarını biliyor musun?"

"O konuda hiç endişem yok."

Christy gülümseyip başını iki yana salladı ama çağrı cihazı çaldığında yüz ifadesi bir anda değişti. Cihazı belinden çekip baktı. "Kahretsin. Dr. Pollard'ın vakası için 2 numaralı ameliyathanedeki C-kolunun yerini değiştirmem lazım. Baksana, Kate'i ortodontiste götürmek için biraz erken çıkmam gerekebilir. Saat üçteki ameliyatıma benim yerime girebilir misin? Çocuk oyuncağı."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Neredeyse hiçbir şey, sadece C-koluna mukayyet olman yeterli, o kadar."

C-kolu, ismini şeklinden alan, doktorun ameliyat sırasında vücudun neresinde olduğunu görmesini sağlayan bir makineydi. Makine radyasyon yaydığı için ameliyat sırasında orada durup makineyi itmek, çekmek ve açma kapama düğmesine basmak biz röntgen teknisyenlerinin işiydi. Tabii bir de doktorun hastaya aşırı dozda radyasyon vermesini önlemek.Makineyi çalıştırmakla ilgili bir

sıkıntım yoktu ama lanet şey ağırdı.Fakat Christy de benim için aynısını yapardı, dolayısıyla başımla onayladım. "Tabii.Sadece gitmeden önce çağrı cihazım bana ver yeter."

Christy bir kurşun önlük kapıp yukarı gitmek üzere yanımdan ayrıldı. "Sen harikasın. Dana'nın hasta geçmişini kabul formuna yazdım. Sonra görüşürüz! Chase'in telefonunu al!"

Dana yavaşça perdenin arkasından çıkınca elimle masanın yanındaki sandalyeye oturmasını işaret ettim.

"Doktorun bu uygulamayı sana açıkladı mı?"

Dana başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

Aklımdan nadide birkaç sözcük geçti. Bir doktorun hastasına hiçbir açıklama yapmadan onu bir uygulama için nasıl gönderebildiğini de, bir hastanın hiçbir şey sormamasını da aklım almıyordu.

"Karın bölgenin röntgenini çekip doktoru bulacağım, sonra da geri dönüp masayı dikey konuma getireceğim ve sen de ayağa kalkıp şu baryumu içeceksin," dedim, arkamdaki tezgâhta duran bardağı göstererek. "Doktor her iç dediğinde bir yudum alacaksın. Baryumun nefes borundan midene inmesini izlemek için floroskopi kullanacak.Floroskopi temelde röntgen çekmek gibidir ama bir resim yerine canlı video görüntüsü alacağız. Bu bitince ince bağırsak pasaj grafisine başlayacağız.Baryumun kalanını içeceksin ve ince bağırsağından geçerken röntgen çekeceğiz."

Dana bardağa dikkatle baktı. "Tadı kötü mü? Durmadan kusuyorum, hiçbir şeyi midemde tutamıyorum."

Christy'nin kargacık burgacık yazısıyla dolu form boş kapların yanındaki tezgâhın üstünde duruyordu. Formu alıp bir sonraki sorumun cevabını bulmak için inceledim.Dana sadece iki gündür hastaydı. Ona bir kez daha bakıp görünüşünü inceledim.

"Daha önce hiç böyle hasta olmuş muydun?" Başını hayır anlamında sallayarak cevapladı. "Yakın zamanda geziye çıktın mı?"

Başını yeniden salladı. "Crohn hastalığın var mı? Anoreksi? Bulimiya?" diye sordum.

Kolunu uzatıp avucunu açtı ve yukarıya çevirdi. Kolunun ön kısmının ortasında mükemmel bir ısırık izi vardı. Her diş etine geçmiş, kolunda birbirinin yansıması gibi duran iki hilal oluşturan kırmızı delikler bırakmışlardı.

Gözlerine baktım. "Köpek mi?"

"Sarhoşun teki," dedi, zayıf bir kahkahayla. "Salı gecesi bir partiye gitmiştik. Çıktıktan sonra dışarıda dolanan aşağılık herifin teki kolumu tutup ısırdı. Erkek arkadaşım ona vurmasa koca bir parça et kopartacaktı. Onu arabayı bulup oradan gitmemizi sağlayacak kadar uzun süreliğine bayılttı. Ertesi gün haberlerde başka birilerine daha saldırdığını gördüm.Saldırılar aynı gece ve aynı sitede gerçekleşmiş.O olmalı." Kolunu aşağıya bıraktı. Çok bitkin görünüyordu. "Joey bekleme odasında... kuduz kaptım diye ölesiye korkmuş vaziyette. Kısa süre önce Afganistan'daki son görevinden döndü. O kadar çok şey görmüş olsa da benim kustuğumu duymaya dayanamıyor." Kendi kendine sessizce güldü.

Onu biraz olsun rahatlatmak için gülümsedim. "Kulağa doğru adamı bulmuşsun gibi geliyor. Şimdi masanın üstüne hopla ve sırtüstü uzan bakalım."

Dana dediğimi yapsa da yardıma ihtiyacı oldu. Bir deri bir kemik kalmış elleri buz gibiydi.

"Kaç kilo kaybettiğini söylemiştin?" diye sordum, onu masanın üstüne yerleştirirken, Christy'nin formun üstüne yazdığı hasta geçmişini yanlış okuduğumdan emin bir halde.

Dana, kalçasına ve omurgasına baskı yapan sert masanın soğukluğundan ötürü canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Battaniye ister misin?" diye sorarken, kalın, beyaz battaniyeyi ısıtıcıdan çıkartmaya başlamıştım bile.

"Lütfen." Dana battaniyeye sarınırken inliyordu. "Çok teşekkür ederim. Sanki hiç ısınamıyor gibiyim."

"Karın ağrısı var mı?"

"Evet. Çok."

"Kaç kilo kaybettin?"

"Neredeyse on kilo."

"Salıdan beri mi?"

Dana kaşlarını kaldırdı. "Yemin ederim, o kadar kaybettiğimden eminim. Bunun öncesinde de sıskaydım zaten.

Sence... kuduz kapmış olamam..değil mi?" Söylediklerini gülerek geçiştirmek istedi ama sesinden endişelendiğini anlayabiliyordum.

Gülümsedim. "Kuduz olduğunu düşündüklerini ince bağırsak incelemesine göndermezler."

Dana içini çekip tavana baktı."Tanrı'ya şükürler olsun."

Dana'yı doğru konuma getirdim, x-ışını tüpünü ortalayıp son ayarlamaları yaptıktan sonra düğmeye bastım,sonra da filmi okuyucuya götürdüm. Gözlerimi dört açmıştım, sindirim sisteminde bir tıkanıklık ya da yabancı bir cismin olup olmadığını çok merak ediyordum.

"Orda ne var öyle?" diye sordu, David arkamda dikilip.

"Emin değilim. İki günde on kilo kaybetmiş."

"İmkânı yok."

"Var."

"Zavallı çocuk," dedi, sesinden çocuğa gerçekten acıdığı anlaşılıyordu.

David görüntü ekrana gelirken benimle birlikte izledi. Dana'nın karın filmi ekranı doldurduğunda ikimiz de şok içinde bakakaldık.

David parmaklarını ağzına götürdü. *"İmkânı yok*."

Başımı yavaşça öne arkaya salladım. "Var."

David başını inanamıyormuşçasına iki yana sallayarak, "Bunu hiç görmemiştim. Demek istediğim, ders kitaplarında görmüştüm ama... vay be. Kötü talih," dedi.

Ekrandaki görüntü hipnotize ediciydi. Bu şekilde gazı olan birisini ben de hiç görmemiştim. Kitaplarda gördüğümü bile hatırlamıyordum.

"Bu sabah radyoda Almanya'daki şu virüs hakkında çok konuştular. Her yere yayıldığını söylüyorlar.Televizyondaki görüntüler savaş alanında çekilmiş gibi.İnsanlar sokaklarda panik halinde koşturuyorlar. Korkutucu olaylar."

Suratımı astım. "Ben de bu sabah kızları okula bırakırken duydum."

"Bu hastada o hastalıktan yoktur değil mi? Tam ne olduğunu söylemiyorlar ama şu," deyip eliyle ekranı işaret etti, "imkânsız."

"Durmadan yeni bir şeylerle karşılaştığımızı sen de benim kadar iyi biliyorsun."

David birkaç saniye daha ekrandaki görüntüye baktı ve başıyla onaylayıp derin düşüncelerinden sıyrılarak, "Hayes seni bekliyor," dedi.

Kurşun bir önlük alıp kollarımı geçirdim ve okuma odasına Dr. Hayes'i almak için giderken arkamdan bağladım.

Tahmin ettiğim gibi, karanlıkta monitörünün başına oturmuş, alçak sesle dikte mikrofonuna konuşuyordu. Sabırla kapısının hemen önünde durup bitirmesini bekledim, sonra o da başını kaldırıp bana baktı.

"Dana Marks, yirmi üç yaşında, karın ağrısı ve çarşamba gününden sonra önemli miktarda kilo kaybı şikâyetleriyle başvurdu.Biraz saç kaybı var. Sindirim sistemi hastalığı yaşamamış, kalbinde bir sorun yok, daha önce karın bölgesinden bir ameliyat olmamış,karın bölgesinde bir tetkikte bulunulmamış."

Dr. Hayes az önce çektiğim görüntüyü bilgisayarında açmak için bir tuşa tıkladı ve bir an için gözlerini kıstı. "Ne kadar kilo kaybetmiş?"

"Neredeyse dokuz kilo."

Görüntü ekranda belirene dek pek etkilenmişe benzemiyordu. Görüntü gelince yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım!"

"Evet, biliyorum."

"Nerelerdeymiş?"

"Yakın zamanda seyahate çıkmamış, demek istediğin buysa. Salı gecesi bir partiden sonra bir sarhoşun saldırısına uğradığından bahsetti."

"Bu çok ciddi. Şu gaz halkasını görüyor musun?" diye sordu ekranda bir yeri işaret ederek.Gözlerinin parlamasından, baktığı şeyi tanıdığını anladım. "Portal venöz gaz.Safra kanallarının biçimine bak. İlgi çekici!" Bir saniye içinde Dr. Hayes'in heyecanı yerini ciddiyete bıraktı. "Bu pek sık görülmez Scarlet. Bu hastanın durumu pek iyiye gitmeyecek."

Yutkunarak Dana için hissettiğim üzüntüyü gizledim. Şiddetli bir enfeksiyon ya da başka bir şey bağırsaklarındaki damarları tıkıyordu. İç organları kuruyor ve ölüyordu.Belki dört günü daha vardı. Büyük ihtimalle acilen ameliyata alacaklar ama sonra da bir şey yapamadan dikiş atacaklardı. "Biliyorum."

"Doktoru kim?"

"Vance."

"Ben onu ararım. Pasaj grafisini iptal et. Bilgisayarlı tomografiye ihtiyacı var."

Başımla onayladıktan sonra Dr. Hayes alçak bir sesle bulgularını Dr. Vance'e açıklarken koridorda bekledim.

"Pekâlâ. Haydi gidip yapalım," dedi doktor, sandalyesinden kalkarken. İkimiz de hastanın umutsuz geleceğini aklımızdan

çıkartmak için bir an durduk. Dr. Hayes, Dana'nın beklediği muayene odasına kadar peşimden geldi. "Kızlar iyi mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Hafta sonunu babalarıyla geçirecekler. Valiyle tanışacaklarmış."

"Ha," dedi doktor, etkilenmiş numarası yaparak. Kendisinin valiyle birçok defa konuşmuşluğu vardı. "Benim de kızlarım bu hafta sonu eve geliyorlar."

Gülümsedim, bunu duyduğuma sevinmiştim. Dr.Hayes'in boşanmasından beri Miranda ve Ashley onu istediği kadar sık ziyaret etmemişlerdi. İkisi de üniversiteye gitmek için evden ayrılmıştı, ikisinin de ciddi ilişkileri vardı ve ikisi de annelerine çok düşkündü. Doktorun canını en çok sıkan da ders çalışmaya ve erkek arkadaşlarına ayırmadıkları zamanlarını çoğunlukla anneleriyle geçirmeyi tercih etmeleriydi.

Durdu, bir nefes aldı, muayene odasının kapısını benim için açarak peşimden içeriye girdi. Benimle birlikte gelerek odayı hazırlamama zaman bırakmamıştı, dolayısıyla pasaj grafisinin iptal olduğuna memnundum.

David baryum şişelerini sallıyordu.

"Teşekkürler David. Onlara ihtiyacımız olmayacak."

David başıyla onayladı. Röntgeni gördüğü için nedenini biliyordu.

Dana'nın oturmasına yardım ettim, ikimize de baktı, neler olup bittiğini merak ettiği belliydi.

"Dana," diye başladı Dr. Hayes, "rahatsızlığının çarşamba sabahı erken saatlerde başladığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet," dedi, sesi gittikçe şiddetlenen ağrısı nedeniyle gerginleşmişti.

Dr. Hayes aniden sustu,sonra da elini elinin üstüne koyup Dana'ya gülümsedi. "Pasaj grafisini bugün yapmayacağız. Dr. Vance onun yerine CT çektirtecek. Seni giydirip bekleme odasına geri

götüreceğiz. Kısa sürede seni çağıracaklardır. Sana eşlik eden birisi var mı?"

"Erkek arkadaşım, Joey."

"İyi," dedi doktor, Dana'nın elini sıvazlarken.

"İyileşecek miyim?" dedi, bir deri bir kemik kalçasının üstünde oturmaya çalışırken.

Dr. Hayes kızlarıyla konuşurken yüzünde belirdiğini hayal ettiğim bir gülümsemeyle Dana'ya baktı. "Endişelenme. Sana çok iyi bakacağız."

Dana'nın yere basmasına yardım ederek, "Önlüğünü çıkarma," dedim, çabucak bir tane daha alıp sırtına tutarak. "Bunu da sabahlık gibi giyin." İncecik kollarını önlüğün kollarından geçirdikten sonra dolabın yanındaki sandalyeye oturmasına yardım ettim. "Sen ayakkabılarını giymeye bak, ben hemen döneceğim. Gevşemeye çalış yeter."

Dana rahat etmeye çalışarak, "Peki," dedi.

Formunu tezgâhın üstünden alıp doktorun peşinden çalışma odasına gittim.

Bizi duyamayacağı bir mesafeye geldiğimiz anda Dr. Hayes bana döndü. "Onunla biraz daha konuşmayı dene.Bakalım başka bir şey öğrenebilecek misin?"

"Denerim. Bahsettiği sıra dışı tek şey şu ısırıktı."

"Bir hayvan olmadığından emin misin?"

Omzumu silkerek, "Sadece sarhoş bir adam olduğunu söyledi. Enfekte olmuş gibi gözüküyor," dedim.

Dr. Hayes bir kez daha monitörde Dana'nın anormal gaz birikimine baktı. "Çok yazık. Tatlı bir kızmış gibi görünüyordu."

Kederle başımı salladım. Davidle birbirimize baktık ve derin bir nefes aldım, kendimi zihinsel olarak o odaya böylesine ağır bir sır

taşıyarak dönmeye hazırlıyordum.Daha yeni tanışmış olsak da kendi ölümünü ondan saklamak ihanetmiş gibi geliyordu.

Spor ayakkabılarım, yürümeye başlarken yırtılmaya benzer bir ses çıkardılar. "Hazır mıyız?" diye sordum parlak bir gülümsemeyle.

İkinci Bölüm

Scarlet

Öğle yemeğinde Dana çoktan ameliyata girip çıkmıştı bile. Christy, onu açıp yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını anlayınca tekrar kapattıklarını söyledi. Şimdi de iyileşmeyeceğini söylemek için uyanmasını bekliyorlardı.

"Erkek arkadaşı hâlâ onunla," dedi Christy. "Annesiyle babası akrabalarını ziyarete gitmişler. Yetişe bileceklerinden emin değiller."

"Tanrım!" dedim, irkilerek. Böyle bir durumda, kızlarımın birinden bile uzakta olup onu hayattayken son bir kez göremeyeceğimden endişe ettiğimi hayal edemiyordum. Silkinip kendime geldim. Tıp alanında çalışıyorsanız hastalarınızın kişisel hayatı hakkında düşünme lüksünüz yoktur. Aksi takdirde gördükleriniz fazla yakın, fazla gerçek bir hal alırlar.

Christy, "Şu yeni gribi duydun mu? "dedi. "Bütün haberlerde ondan bahsediliyor."

Başımı hayır anlamında salladım. "Grip olduğunu sanmıyorum."

"Şu Avrupalı bilimciyle bir alakası olduğunu söylüyorlar. Aşırı bulaşıcıymış diyorlar."

"Söylüyorlar, diyorlar; *onlar* kim Tanrı aşkına? Bana panik çıkarmaya çalışan boşboğazlarmış gibi geldi."

Christy gülümseyip gözlerini devirdi."Onlar aynı zamanda salgının sınırlarımızı aştığını da söylediler.Kaliforniya'da bazı vakalar görülmüş."

"Gerçekten mi?"

"Öyle diyorlar," dedi. Çağrı cihazı öttü. "Kahretsin, işler yoğunlaşmaya başladı!" Bir düğmeye bastı, üst katı aradıktan sonra da gitti.

Bir saat içinde hastane ana baba günü olmuştu.Acil servise durmadan yeni hastalar geliyor, radyolojidekiler başlarını kaldıramıyordu.David acil servisten gelenlerle ilgilenebilmemiz için başka bir teknisyen çağırdı, geri kalan herkes yatan ve ayakta tedavi gören hastalarla ilgileniyordu.

Sebebi her neyse bütün kasaba çıldırmış gibiydi. Araba kazaları, dövüşler ve bulaşıcı bir virüs aynı anda peyda olmuştu. Acil servise altıncı defa giderken radyoloji bekleme odasının önünden geçtim ve duvardaki televizyon ekranının önüne üşüşmüş bir grup insan olduğunu gördüm.

"David?" dedim, elimle bekleme odasının önünde bana eşlik etmesini işaret ettim: Camdan duvardan bakıp oturan tek kişinin tekerlekli sandalyedeki bir adam olduğunu gördü.

"Efendim?"

"İçimde bununla ilgili kötü bir his var." Televizyondaki gelişmeleri izlerken kendimi kötü hissetim. "Sabah radyoda buna benzer bir şeyden bahsediyorlardı."

"Evet, buradaki ilk vakalar yarım saat önce rapor edildi."

Gözlerine baktım."Çıkıp kızlarıma yetişmeyi denemeliyim.Şimdiden Anderson'a giden yolu yarılamış olmalılar.

"Bu yoğunluk varken Anita'nın gitmene izin vermesinin imkânı yok. Her neyse, son derece bulaşıcı bir şey ama hastalık kontrol merkezi sadece bir virüs olduğunda ısrar ediyor. Scarlet,grip aşısı yaptıranların etkilendiğini duydum."

O bir cümle, bir dayanağı olmasa da anında rahatlamamı sağladı. Üç yıldır grip aşısı olmamıştım, çünkü istisnasız her defasında kendimi berbat hissetmeme neden olmuştu,kızlara da hiç yaptırmamıştım.Virüsün o sene yayılacak türüne karşı koruma garantisi olmayan bir aşı yaptırmak pek içime sinmiyordu.Yiyeceğimiz deki hormonlar ve kimyasallar, bir de çevremizde her gün maruz kaldığımız atık maddeler sayesinde

zaten vücudumuzda bir sürü halt vardı. Hastane bu aşıları teşvik ediyor olsa bile bunlara yenisini eklemenin bir anlamı yoktu.

Tam David ile acil serviste portatif röntgen cihazıyla son röntgenlerimizi çekmiştik ki Christy köşeyi dönüp geldi; yorgun görünüyordu.

"Burası da yukarısı kadar meşgul müydü?"

"Evet," dedi David. "Büyük ihtimalle daha kötüydü."

"Hâlâ o işi yapacak durumda mısın?" diye sordu Christy, yalvaran bakışlarla.

David'e baktım, sonra da Christy'ye. "İşler böyle devam ederse o çağrı cihazını aldığım anda çıkış saati gelene dek aşağıya inemem demektir. Bana gerçekten de burada, aşağıda ihtiyaçları var."

David saatine baktı. "Tasha saat 15:30'da geliyor. O zamana dek idare edebiliriz."

"Emin misin?" diye sordum, çağrı cihazını yavaşça Christy'den alırken.

David, hiç sıkıntı yokmuş gibi eliyle gitmemi işaret etti. "Sorun değil. Tasha geldiğinde çağrı cihazını senden alırım, sen de eve gidebilirsin."

Çağrı cihazını önlüğümün bel kuşağına klipsle tutturup üst kata yönelirken Christy'ye el salladım.

Surat astı, daha şimdiden kendini suçlu hissediyordu. "Çok, çok teşekkür ederim!"

Bilmem kaçıncı defa Chase'in yanından geçtim.Saatler geçtikçe daha da tedirgin görünmeye başlamıştı.Herkes öyle görünüyordu.Acil servisteki duruma bakacak olursan dışarıda kıyamet kopuyor gibiydi.Ne olup bittiğini anlamak için televizyona bakmayı deneyip durdum ama bir vakayla işim bittiğinde çağrı cihazı çalıp beni başka bir vakaya yönlendiriyordu.

Tam tahmin ettiğim gibi ameliyathane katına gelmemden sonra David saat 15:30'da gelip beni alana kadar ayrılmam mümkün

olmadı.C-kolunu ameliyathaneden ameliyathaneye taşıyıp duruyordum, bazen aynı anda yapılacak başka bir ameliyata çağrılan her kimse, onun için de ikinci bir tane taşıdığım oluyordu.

Tek bir öğleden sonrada parçalanmış bir kaval kemiği, iki kırık kol, bir kalça kırığı gördüm ve asansörü iki hemşirenin eşlik ettiği, sedyede yatan, kararmış damarları derisinin altından görünen,ter içinde bir hastayla paylaştım.Çatıya çıkıyorlardı,gergin konuşmalarından çıkartabildiğim kadarıyla hasta elinin ampüte edilmesi için helikopterle başka bir hastaneye sevk edilecekti.

O günkü son vakam için riskli demek yetersiz kalırdı. Ama beni alması için David'i aramak istemedim.Kızlarım babalarıyla şehir dışındaydılar ve David'in de evde kendisini bekleyen güzel bir karısı ve iki oğlu vardı. Benim zamanında çıkmam ve onun geç kalması akla yatkın değildi ama daha şimdiden dört saat fazla mesai yapmıştım ve bu durum da genellikle yönetim tarafından hoş karşılanmıyordu.

Sedyedeki iri kadının yanından geçtim, tedirgindi ve canı sıkkın gibi görünüyordu. Eli bandajlanmıştı ama bandajın büyük bir kısmı kıpkırmızı olmuştu. Onu acilden hatırladım ve ailesinin nerede olduğunu merak ettim.Alt kattayken hepsi onun yanındaydı.

O gün gezici olarak hizmet veren Angie hızla yanımdan geçerken bir yandan da ameliyat başlığını takıyordu. Başlığın üstünde seksi pembe ruj ve el çantası desenleri vardı.Sanki başlık seçiminin uygunluğunu kanıtlamak istermişçesine dudak parlatıcısını çıkararak dudaklarına sürdü.Bana gülümseyip, "Chase'in seni sorduğunu duydum,"dedi.

Aşağıya baktım, anında utanmıştım. "Sen de mi?" Herkesin, olmayan aşk hayatım hakkında fantezi kuracak kadar sıkıcı bir hayatı mı vardı? O kadar zavallı bir halde miydim de bir talibimin çıkmasını bu denli heyecan verici buluyorlardı?

Yanımdan geçerken bana göz kırptı."Onu ara, yoksa onu senden çalacağım."

Gülümsedim. "Söz mü?"

Angie gözlerini devirdi,gülümsedi ama ifadesi bir anda ciddileşti. "Kahretsin! Scarlet, özür dilerim, annen iki numaralı hatta."

"Annem mi?"

"Çağrısını sen gelmeden birkaç dakika önce aktardılar."

Telefona bakıp beni iş yerimden hangi nedenle arayabileceğini düşündüm. Neredeyse hiç konuşmuyorduk, dolayısıyla önemli olmalıydı. Belki kızlarla ilgiliydi. Telefonu neredeyse uçarak açtım.

Alo?"

"Scarlet! Tanrım, şükürler olsun! Haberleri gördün mü?"

"Birazını. Aşırı yoğunuz. Gördüğüm kadarıyla durum kötü. LAX'te yaşanan panikle ilgili kısmını gördün mü?Buraya gelen bazı uçuşlarda hastalar varmış. Buraya öyle taşındığını düşünüyorlar."

"Yerinde olsam, fazla endişelenmezdim. Ülkenin ortasında hiçbir zaman hiçbir şey olmaz."

"O zaman neden aradın?" dedim, kafam karışmıştı. "Kızlar iyi mi?"

"Kızlar mı?" Genzinden bir ses çıkardı. İnsanı soluğuyla bile küçümsemeyi başarabiliyordu."Ne diye kızlarla ilgili telefon açayım ki? Mutfağımın zemini buzdolabının oradaki köşede kabarmış,ben de Andrew'ya gelip onarmasını rica edebilir misin diye merak ediyordum."

"Kızlar hafta sonunu onunla geçiriyorlar anne. Onunla şu anda konuşamam. Ameliyata giriyorum."

"Evet, biliyorum, çok önemli bir hayatın var."

Angie'ye baktım, ameliyata girmeye neredeyse hazır olduğunu gördüm. "Sorarım ama dediğim gibi kızlar onda."

"Kızlar ona çok gidiyor zaten. Her hafta sonu bara filan mı gidiyorsun sen?"

"Yoo."

"O zaman çocuklarını yetiştirmekten önemli ne var hayatta?"

"Gitmem lazım."

"Dokundu bakıyorum.Ben sadece gerçekleri söylüyorum.Yaptığın yanlışları sana söylememi hiç kaldıramadın zaten."

"Bu hafta sonu onun anne, her iki hafta sonundan birinde olduğu gibi."

"Yani. Onun hafta sonu neden benim yardıma ihtiyacım olan hafta sonu olmak zorundaymış?"

"Gerçekten gitmem lazım."

"Bari yanlarına elbiselerini verseydin de babaları onları kiliseye götürebilseydi. Onları Efendimizi öğretecek kadar önemseyen bir tek oymuş gibi gözüktüğüne göre.

"Güle güle anne." Telefonu kapattım ve tam Dr. Pollard içeri girerken içimi çektim.

"Merhaba millet! İşimiz uzun sürmeyecek'dedi.Elini öne uzattı ve parmaklarını yukarıya çevirip Angie'nin eldivenlerini takmasını bekledi. "Ama görünüşe göre bizi uzun bir gece bekliyor, dolayısıyla hiçbirinizin bir planının olmadığını umuyorum."

"Haberler doğru mu?" diye sordu Ally. "LAX'te olanlarla ilgili?"

"Dulles'te de olmuş," dedi Angie.

Saatime bakıp telefona yürüdüm ve numarayı çevirdim.Andrew'nun telefonu dört defa çaldı, sonra da sesli mesaj devreye girdi.

İçimi çektim."Benim,Scarlet.Lütfen beni hastaneden arar mısın? Ameliyatta olacağım ama yine de ara ki koordine olabilelim. İşten çıkar çıkmaz oraya geleceğim."

Nathan

Sekiz saatlik bir iş günü daha hiçbir anlam ifade etmiyordu.Ofisten çıktığımda aklımda özgürlüğe kavuşmanın hazzı olmalıydı ya da en azından yüzüme bir gülümseme getirmeliydi ama ikisi de olmadı. Hayatımın bir gününü daha harcadığımı bilmek moral bozucuydu,hatta trajik olduğu bile söylenebilirdi. Dünyada herhangi bir farklılık yaratmayan bir elektrik şirketindeki masa başı bir işe aman vermeden her gün sıkışıp kalmak, ardından benden nefret eden eşimin yanına, eve dönmek sefil bir varoluş biçimiydi.

Aubrey hep böyle adi bir kaltak değildi. Evlendiğimizde iyi bir espri anlayışı vardı, beraber yatıp öpüşüp koklaşmamamız için yatak vaktinin gelmesini sabırsızlıkla bekler,sadece doğum günüm olduğu için değil, bana haz vermek için oral seks yapardı.

Yedi yıl önce değişti. Zoe dünyaya geldi ve benim rolüm de arzulanan, sevgi dolu kocadan sürekli bir hayal kırıklığı kaynağına dönüştü.Aubrey'nin bana dair beklentilerini hiç karşılayamadım. Ona yardım etmeye çalıştığımda, ya yaptıklarım hep çok fazla oluyordu ya da doğru şekilde yapamıyordum. işine karışmayayım dediğimde bu sefer de tembel bir piç oluyordum.

Aubrey evde kalıp Zoe'yle ilgilenebilmek için işinden ayrılınca tek gelir kaynağımız benim kazancım oldu.Aubrey'nin yeterli olduğunu düşündüğü miktarda para kazanmadığım için kapıdan içeri adım atar atmaz "bebek molası" verebilmesi için ev işleriyle ilgilenmemi istiyordu.Karımla konuşma iznim yoktu.Kovuğuna çekilip bilgisayarın başına oturuyor, internetten bulduğu arkadaşlarıyla konuşuyordu.

Bulaşık makinesini boşaltıp akşam yemeğini hazırlarken Zoe'yi eğlendirirdim.Yardım istemem günahtı ve bebek molasını bozmam Aubrey'ye benden nefret etmesi için yeni bir neden daha veriyordu,sanki yeterince nedeni yokmuş gibi.

Zoe anaokuluna başlayınca işlerin biraz daha iyiye gideceğini umuyordum, Aubrey'nin yeniden işe başlayacağını ve eskisi gibi

olacağım. Ama öfkesinin üstesinden gelemedi. Bunu istemiyormuş gibiydi.

Zoe'nin ikinci sınıfı bitirmesine sadece birkaç hafta kalmıştı. Onu okuldan alırdım ve ikimiz de Aubrey'nin bizi fark edecek kadar da olsa başını bilgisayardan kaldırmasını umut ederdik.

İyi günlerinde fark ederdi.

Ama bugün öyle bir şey olmayacaktı. Hem internet hem de radyo sabahın erken saatlerinden beri yeni bir salgın hakkındaki haberlerle çalkalanıyordu. Meşgul bir gün,Aubrey'nin kıçının bütün gün ofis sandalyesinin lekeli, solmuş,mavi kumaşına sımsıkı yapışacağı anlamına geliyordu. Forumlarda, sosyal ağlarda yakın ve uzak akrabalarıyla konu hakkında konuşup haber sitelerinde yorumlarda bulunacaktı.Teoriler, tartışmalar...Bu mevzu bir noktada evliliğimizin bir parçası haline gelmişti ve beni yavaş yavaş dışarıya atmıştı.

Sekiz yıllık arabamın içinde bekledim, okulun arkasında park edilmiş bir dizi arabanın en önünde. Zoe okuldan son alınan olmaktan hoşlanmıyordu, dolayısıyla işten çıkar çıkmaz okulun yolunu tutuyordum. Kırk dakika boyunca beklemek işin ağırlığını üstümden atmama ve karımdan yardım ya da teşekkür almaksızın geçireceğim yoğun bir geceye daha psikolojik olarak hazırlanmama yardıma oluyordu.

Radyo sunucusunun sesi ciddileşince ben de sesi açtım.Daha önce hiç duymadığım bir sözcüğü kullanıyordu:pandemik.Salgın kıyılarımıza ulaşmıştı. Uluslararası uçuşlar sırasında hastalanan yolcuların havayolu çalışanlarına ve uçaktan inmelerine yardım eden sağlık görevlilerine saldırmaya başlamasıyla Dulles ve LAX havaalanlarında panik çıkmıştı.

İçten içe ne olduğunu biliyordum.Sabah haberlerinde Avrupa'da bir yerlerde bir araştırmacının tutuklandığı haberini vermişlerdi ve aklıma sürekli olarak ne kadar imkânsız olduğu gelse de biliyordum.

Dikiz aynama baktım,daha iyi günlerimde beni bilen kimsenin tanıyamayacağı bir haldeydim.Kahverengi gözlerim bir zamanlar olduğu gibi parlak ve amaç dolu değildi ve altlarında koyu renkli halkalar vardı.Daha sadece on beş yıl önce doksan kiloluk, kas ve öz güvenden oluşan bir dev gibiydim,şimdiyse kendimi her gün biraz daha çökmüş hissediyordum.

Aubrey'yle lisede tanışmıştık. O zamanlar bana dokunmak ve benimle konuşmak isterdi. Hikâyemiz o kadar da heyecan verici değildi; küçük bir kasaba futbol takımının ilk on birindeydim, o da amigo kızların lideriydi. İkimiz de küçük bir akvaryumdaki büyük balıklar gibiydik.Yolcu penceresinden rüzgâr gelince açık kahverengi, dağınık saçlarım dalgalandı. Aubrey bu kadar uzun olmalarını severdi. Şimdiyse tek yaptığı, saçlarımı kestirmem gerektiğini söyleyip dırdır etmekti.Aslında düşünecek olursak,söz konusu ben olunca zaten tek yaptığı dırdır etmekti.Hâlâ spor salonuna gidiyordum ve işyerindeki kadınlar bazen biraz fazla cüretkâr olabiliyorlardı ama Aubrey artık beni görmüyordu.Hayatımı emip kurutanın onunla beraber olmak mı, yoksa yıllar boyunca yaşadığım bütün o hayal kırıklıkları mı olduğunu bilmiyordum.Lise yıllarının üstünden ne kadar zaman geçerse, bir yerlere gelme ihtimalim o kadar azalıyormuş gibi geliyordu.

Radyodan gelen aşırı yüksek tiz bir ses dikkatimi çekti. Bir adamın robota benzeyen sesi arabamın hoparlörlerinden yükseldi. "Bu uyarı, acil durum yayın sistemi tarafından yapılmakta olan bir Kırmızı Alarm duyurusudur. Canton İlçesi Şerif Departmanı son derece bulaşıcı bir virüsün eyaletimize ulaştığını doğrulamış bulunmaktadır. Mecbur kalmadıkça evinizden dışarı çıkmayın. Bu, acil durum yayın sistemi tarafından yapılmakta..."

Dikiz aynamın ucunda gördüğüm bir şey dikkatimi çekti.Bir kadın arabasından fırlamış, okula doğru koşuyordu. Başka bir kadın minivanmdan zıplayarak indi, kısa bir süre durakladıktan sonra yeni yürümeye başlamış çocuğunu kollarına alıp okula doğru koştu.

.

İkisi de anneydi.Tabii ki beyinlerinin mantıklı yanının kendilerini tereddüde sürüklemesine izin vermeyeceklerdi. Kıyamet kopuyordu, dolayısıyla onlar da çocuklarını güvenli bir yere götüreceklerdi, o yer neresi olursa olsun.

Vitesi p'ye geçirip kapımı açtım.Hızla yürüyordum ama paniğin eşiğindeki anneler koşarak yanımdan geçince ben de koşmaya başladım.

Okul binasında anneler ya çocuklarını koridordan otoparka götürüyorlardı ya da öğretmenlere çocuklarını neden erken aldıklarını açıklamakla zaman kaybetmeden,aceleyle çocuklarının sınıflarının kapısını açıp içeri giriyorlardı.

Zoe'nin sınıfına gelene dek, kafası karışmış çocuklarını ellerinden çekip götüren anne babaların arasından kendime yol açarak ilerledim. Kapıyı hızla çekip açınca beton duvara çarparak yüksek bir ses çıkardı.

Çocuklar kocaman açılmış gözleriyle bana baktılar, daha hiçbirini alan olmamıştı.

"Bay Oxford," dedi Bayan EarI, soru soran bir ses tonuyla. Sınıfının ortasında etrafı küçük masalar, küçük sandalyeler ve küçük insanlarla çevrili halde donakalmıştı.Çocuklar sabırla Bayan Earl'ün eve götürecekleri kâğıtları dağıtmasını bekliyorlardı. Birkaç saat içinde hiçbir önemi kalmayacak kâğıtları.

"Özür dilerim, Zoe'yi almam lazım." Zoe de bana bakıyordu, insanların sınıfa hışımla dalmasına alışkın değildi. Oturduğu minyatür sandalyede bile o kadar küçük görünüyordu ki.Açık kahverengi saçları tam da sevdiği gibi içe doğru kıvrılmış, hemen hemen omuzlarına değiyordu.

Gözlerinin yeşili ve kahverengisi sınıfın ortasında olmasına rağmen kendisini belli ediyordu.Orada otururken o kadar masum ve narin görünüyordu ki; bütün çocuklar öyle görünüyorlardı.

"Braden!" Melissa George,az farkla beni ıskalayıp koşarak kapıdan içeri girdi. "Gel buraya anneciğim," deyip elini oğluna

uzattı.

Braden, Bayan Earl'e baktı, o da başıyla onayladı, sonra oğlan annesinin yanma gitmek için sandalyesinden kalktı. Tek kelime etmeden çıktılar.

"Bizim de gitmemiz lazım," dedim, Zoe'nin masasına yürürken.

"Ama baba, kâğıtlarım ne olacak?"

"Kâğıtlarını daha sonra alırız tatlım."

Zoe yana eğilip arkamdan dolabına baktı. "Sırt çantam."

Onu kucağıma aldım, sakin olmaya çalışıyor, okulun dışında neler olup bittiğini ve arabaya ulaştığımda kendimi aptal gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum.

"Bay Oxford," dedi Bayan Earl bir kez daha, bu kez kapıda yanıma gelmişti. Kulağıma doğru eğilirken aynı anda gözlerime bakıyordu. "Neler oluyor?"

Sınıfa baktım, genç öğrencilerin meraklı gözlerine.Pastel boyanın kaim çizgileriyle beceriksizce çizilmiş resimlere ve duvara gelişigüzel asılmış parlak renkli eğitici posterlere.Yer,elişi aktivitelerinden artan kâğıt kırpıklarıyla doluydu.

Odadaki her çocuk bana baktı, neden sınıflarına girme ihtiyacı hissettiğimi öğrenmek için bekliyorlardı. Daha beklemeye devam edeceklerdi. Hiçbiri sadece birkaç saat sonrasında, tabii eğer o kadar zamanımız varsa, onları bekleyen kâbusu kavrayabilecek kapasitede değildi ve ben de panik çıkartmak istemiyordum.

"Bu çocukları evlerine ulaştırmanız lazım Bayan Earl,anne babalarına ulaştırmanız ve sonra da canınız için kaçmanız lazım'

Tepkisini görmek için beklemedim. Sıkışık koridor boyunca koşmaya başladım. Esas çıkışın oradaki bir tıkanıklık bütün akışı durdurmuştu, bu yüzden anaokulu öncesi çocuklar için hazırlanmış oyun alanına çıkan bir yan kapıyı omuzlayıp açtım ve kucağımda Zoe ile çitin üstünden atladım.

"Baba! Çitin üstünden tırman maman lazım!"

"Özür dilerim tatlım. Babanın acelesi var. Anneni alıp..."

Kendimi Zoe'nin emniyet kemerini bağlamaya verip sözcüklerimin gerisini getirmedim. Nereye gideceğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Böyle bir şeyden nerede saklanabilirdik ki?

"Benzinciye gidip bir gazoz alabilir miyiz?"

"Bugün olmaz bir tanem," dedim, alnını öpüp kapıyı çarparak kapatmadan önce.

Arabanın öbür tarafına koşarak gitmemeyi denedim. Denedim ama panik ve adrenalin beni ileriye itiyordu.Kapıyı çarparak kapattım ve gazı kökleyerek otoparktan çıktım, azıcık bile yavaşlarsam korkunç bir şeyler olacağına dair korkumu kontrol edemiyordum.

Bir elim direksiyonda, diğeriyle cep telefonumu kulağıma tutarak eve gittim, trafik ışıklarına ve hız sınırına aldırmadım, tek dikkat ettiğim benim gibi paniğe kapılmış olan diğer sürücülerle çarpışmamaktı.

"Baba!" diye bağırdı Zoe arka koltuktan, bir kasisin üstünden fazla hızlı geçince. "Ne yapıyorsun?"

"Affedersin Zoe. Babanın acelesi var."

"Geç mi kaldık?"

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemedim. "Umarım geç kalmamışızdır."

Zoe'nin ifadesinden davranışlarımı onaylamadığı anlaşılıyordu. Her zaman Aubrey ve bana ebeveynlik yapmak için çaba gösterirdi. Büyük ihtimalle Aubrey pek annelik yapmadığı ve ben de çoğu zaman ne yaptığımın farkındaymışım gibi görünmediğim için.

Gazı kökledim, eve giden anayollardan kaçınmaya çalışıyordum. Ne zaman cep telefonumdan Aubrey'yi aramaya çalışsam tuhaf bir meşgul sinyali geliyordu.Oraya vardığımda bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış olmam gerekiyordu.Arabamı anında geri vitese alıp oradan çekip gitmeliydim ama aklımdan geçen tek şey

Aubrey'yi o lanet olası bilgisayarının başından ayrılmaya nasıl ikna edebileceğim, alabileceğim az sayıda şey ve bunları almak için ne kadar zaman ayırabileceğimdi. Aniden alakasız bir şey geldi aklıma:İnternetin kesilmesi ne kadar zaman alırdı?Ve bir salgının evliliğimizi kurtaracak olması son derece ironik değil miydi? O âna dair o kadar çok keşkem var ki...Ama o sırada hepsini görmezden geldim.

Kapıyı açarken, "Aubrey!" diye bağırdım. Onu bulma ihtimalimin en yüksek olduğu yer 'kovuğu'ydu. O mavi ofis sandalyesinin boş olduğunu görmek tam bir sürprizdi.O kadar büyük bir sürprizdi ki donakaldım, sanki görüşüm düzelecek de, sırtım bana dönmüş, kamburunu çıkartıp masanın üstüne eğilmiş, ancak fareyi oynatacak kadar hareket eden Aubrey bir anda ortaya çıkacakmış gibi bakakaldım.

"Annem nerede?" diye sordu Zoe, sesi her zamankinden de ince geliyordu.

Telaşla merak karışımı bir duyguyla duraksadım. Aubrey'nin kıçı yıllarca o ofis sandalyesinin yıpranmış yastığını,üstüne bütün ağırlığıyla yayılıp göçertmişti.Mutfaktan hiç ses gelmiyordu, alt kat banyosunun kapısı da açık bırakılmış ve içerisi karanlıktı.

"Aubrey!" diye bağırdım merdivenlerin ikinci basamağından, yukarıda köşeyi dönerek ortaya çıkmasını ve her adımı bir öncekinden dramatik bir şekilde merdivenlerden inmesini umdum.Her an o bildik sıkıntılı iç çekişiyle belirip bir şeyden, herhangi bir şeyden ötürü dırdır edecekti ama bekledikçe öyle bir şey yapmayacağı anlaşıldı.

"Çok geç kalacağız," dedi Zoe, başını kaldırıp bana bakarak.

Elini sıktım, sonra yemek masasının üstündeki beyaz bir zarf gözüme çarptı. Zoe'yi beraberimde çektim,bir saniye bile yanımdan ayırmaya korkuyordum, sonra da zarfı aldım.Önüne Abrey'nin kızlara has estetik ama özensiz elyazısıyla "Nathan" yazılmıştı.

"Ciddi olamazsın," deyip, zarfı yırtıp açtım.

Nathan,

Bunu aldığında saatlerdir yolda olucam.Büyük ihtimalle dünyanın en bencil insanı olduğumu düşüneceksin ama hakkımda kötü şeyler düşünmenden korkmak kalmam için yeterli bir neden değil.Mutsuzum ve uzun zamandır da mutsuzdum.

Zoe'yi seviyorum ama ben bir anne değilim.Baba olmak isteyen sendin. İyi bir baba olacağını biliyordum ve senin iyi bir baba olucanı bilmek benim de iyi bir anne olacağımı düşünmeme neden oldu ama işler öyle gelişmedi. Artık bunu yapamayacağım. Hayatta yapmak istediğim çok şey var ve bir ev kadını olmak onlardan biri değil.

Benden nefret ediyorsan üzgünüm ama nihayet bunu kaldırabileceğime karar verdim.Bunu Zoe'ye açıklamak zorunda kalıcağın için üzgünüm.Yarın yerleşince arayıp anlamasına yardımcı olurum.

Aubrey

Katlanmış kâğıdı elimden bırakıp masanın üstüne düşmesine izin verdim. Aubrey -cek -cak eklerini hiçbir zaman doğru yazamamıştı. Onun hakkında beni rahatsız eden ama hiç dile getirmediğim yüzlerce şeyden biri de buydu.

Zoe başını kaldırmış bana bakıyor, bir açıklama yapmamı ya da tepki vermemi bekliyordu ama ikisini de yapamıyordum.Aubrey bizi terk etmişti. Onun o tembel, huysuz, sefil kıçını kurtarmak için dönmüştüm ve o kahrolası şıllık bizi terk etmişti.

Dışarıdan gelen bir çığlık Zoe'yi bacağımı sıkmasına neden olacak kadar korkutunca,mutfak penceresini kırıp içeriye giren kurşunlarla aynı zamanda gerçek dünya suratıma çarptı. Eğilerek Zoe'ye de benimle beraber eğilmesini işaret ettim.

Aubrey'nin arkadaşları ve akrabalarını arayıp geri dönmesi için yalvarabileyim diye nerede olduğunu sormam söz konusu olmayacaktı.Kızımı güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.Aubrey

bağımsızlığını ilan etmek için berbat bir gün seçmişti ama istediği buydu ve benim de koruyacak küçük bir kızım vardı.

Çığlıklar gelmeye devam etti. Birileri koma çalıyordu. Silah sesleri geldi. Tanrım! Tanrım, tanrım, tanrım! Artık başlamıştı.

Koridor dolabını açtım ve beyzbol sopamı çıkardım, sonra da yaşlı gözlerle bana bakan kızımın yanına yürüyüp, önünde çömeldim. "Zoe, arabaya dönmemiz gerekiyor. Elimi tutmanı istiyorum ve ne görürsen gör, ne duyarsan duy elimi bırakmayacaksın, anladın mı?"

Zoe'nin gözleri daha da sulandı ama çabucak başıyla onayladı.

"Aferin kızıma," deyip alnından öptüm.

Üçüncü Bölüm

Scarlet

"Isırıp koparmış mı?" diye sordu hemşire Joanne,dikkatle hastanın elini temizlerken. "Bir köpek mi yapmış?"

"Bilmiyorum,"dedi Ally.Sesi maskesinin ardından boğuk geliyordu. Okuldan mezun olduğu gibi işe alınan yeni ameliyathane teknisyeniydi. Yirmi yaşındaydı ama o büyük gözleriyle hastanın eline nasıl baktığını gören,henüz on iki yaşında derdi. "Bir tür hayvan işte..."

"Oğlu yapmış," dedim, röntgen ekipmanımla, cerrahın gelmesini beklerken. Joanne ve Ally, paramparça,kemiği açığa çıkmış parmak eklemine bakıyorlardı. "Röntgenini ben çektim," diye ekledim. "Epey sarsılmıştı ama başparmağını oğlunun ısırıp kopardığını söyledi."

Ufak tefek ameliyathane hemşiresi Angie minicik adımlarla kapıdan içeriye girdi. Odanın çeşitli yerlerindeki işlerini aceleyle hallederken pantolonunun bacakları birbirine sürtünüp hışırdıyordu.

"Bunu yapanın oğlu olduğunu söylediğinden emin misin?" diye sordu Ally, parmağın olması gereken boşluğa tazelenen bir dikkatle bakarak.

"Oğlu acil serviste' dedi Angie. "Kuduz belirtileri gösterdiğini duydum. Birçok kişi bu belirtileri gösteriyor."

"Haberlerde bahsedilenlerle bir ilgisinin olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Ally, tedirginlikle. "Daha şimdiden Almanya'dan buraya gelmiş olabilir mi?O kadar hızlı yayılmış olabilir mi?"

Bu sorunun üzerine oda sessizleşti.

Anestezist daha en baştan Margaret Sisney'yi bayıltmak konusunda tedirgin davranmıştı.Her zamanki gibi cep telefonuyla oynamak yerine başına dikilmiş,göğsünün inip kalkmasına odaklanmıştı.Her birkaç saniyede bir gözlerini çevirip monitördeki sayılara bakıyor, ardından da dikkatini yeniden Margaret'e yönlendiriyordu.Vücudunun geri kalanı mavi ameliyat örtüleri altındayken söylemesi zordu ama yüzü ve boynu bariz bir şekilde maviye çalmaya başlamıştı. "Hastada siyanoz var," diye açıkladı.Birkaç düğmeyi çevirdikten sonra bir şırınga hazırladı.

Hemşire, anesteziste, "Dr. Ingram," dedi. "Hastanın tırnaklarına bakın."

Parmaklarına sürülmüş olan turuncu-kahverengi iyota rağmen tırnaklarının karardığı görülebiliyordu.

"Kahretsin," dedi Dr. Ingram. Gözleri hastayla monitör arasında gidip geldi. "Bu bir hataydı, büyük, çok büyük bir hataydı!"

Margaret'in başparmağı odanın öbür tarafında buza konmuş, yeniden yerine dikilmeyi bekliyordu. Parmakta da siyanoz vardı ve Dr. Farber'ın acil servisteyken hastanın tam olarak stabil olmadığını fark etmesine rağmen ameliyata almaya karar vermiş olması, benim gibi yeni mezun bir röntgen teknisyeninin bile görebileceği bir hataydı. Yaşamsal değerlerinin kötüleşmesini izledim ve mavi alarm verilmesinin an meselesi olduğunu anlayıp ekipmanımı duvarın yanına taşıdım.

Ameliyat önlüğümün pantalonunun beline taktığım çağrı cihazının titreştiğini hissedip elimi önlüğün içine soktum ve cihazı elime aldım. "Kahretsin! Angie dört numaralı ameliyathaneyi hazırlamam gerekiyor, sonra da çıkıyorum.David'i buraya göndereceğim. Çağrı cihazı onda olacak."

"Ameliyata başlamamız epey zaman alacak, o da eğer yapacak olursak," dedi Angie,odanın etrafında koşturup çeşitli malzemelerin paketlerini açarken.

Bir kısmını önüme, kalanını da arkama kattığım ağır röntgen ekipmanlarını ite kaka sürükleyerek koridorun sonuna koşturdum.

Bir sonraki hasta için ekipmanı kurmayı bitirdiğim anda interkomdan anons yapıldı.

"Yedi numaralı ameliyathanede mavi alarm. Yedi numaralı ameliyathanede mavi alarm." Kadının monoton sesi, sakin ve cansızdı.

Kapının yanında duvara asılı olan ahizeyi alıp alt kattaki bölümümü aradım. "Selam. Benim, Scarlet. Dört numaralı ameliyathaneyi hazırladım, ama yedi numaranın başlamasına epey varmış gibi gözüküyor, tabii eğer başlarlarsa. David'e benimle güney asansöründe, birinci katta buluşmasını söyler misin? Alarm sırasında orada olması lazım, benim de ona çağrı cihazını vermem gerekiyor."

Koridorun ilerisine doğru giderken hemşireler, doktorlar ve anestezistler yanımdan koşarak geçip Margaret Sisney'ye doğru gittiler. Asansörün düğmesine basıp ameliyat maskesini çekip yüzümden çıkarttım. Kapılar açılıp da içerdeki kalabalığı görünce içimi çektim.

"Yerimiz var Scarlet," dedi muhasebeden Lana.

"Ben, şey, merdivenleri kullanırım," dedim, küçük bir el hareketiyle sağ tarafımı işaret ederek.

Topuklarımın üstünde döndüm. Ameliyathanenin çift kapısını iterek açtım, ardından da merdivenlere açılan ağır kapıyı açmak için omzumu kullandım.

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı..." diye saydım basamakları inerken. Kapıyı itip ilk katın koridoruna çıktığımda David çoktan asansörün önüne gelmiş, beklemeye başlamıştı bile.

"İyi eğlenceler," dedim, çağrı cihazını ona fırlatırken.

"Teşekkürler. İyi hafta sonları," dedi David.

Asansörde gördüğüm güruh indi ve birbirlerine sokulmuş bir vaziyette, ayrılmadan koridorda yürümeye başladılar, salgın hakkındaki son haberleri tartışırlarken sesleri alçak ve gergindi.

"Bir numaralı acil serviste gri alarm. Bir numaralı acil serviste gri alarm," diye geldi bir kadının sesi interkomdan.

Radyolojinin yöneticisi Nancy, kollarını kavuşturmuş radyoloji koridorunun ortasında duruyordu. Birkaç saniye içinde bakım ve diğer her bölümden erkekler alelacele acil servisin çift kapılarından içeri girdiler.

"Gri alarm ne demek bakalım çaylak?" diye sordu Nancy, ukala bir sırıtışla.

"Eee... saldırgan hasta mı?" dedim, yarı tahminde bulunarak.

"Çok iyi!" deyip sırtımı sıvazladı. "Bununla pek sık karşılaşmayız."

"Altı numaralı acil serviste gri alarm. Altı numaralı acil serviste gri alarm," dedi interkomdan duyuruları yapan kadın,sesi bu defa o kadar ilgisiz değildi.

Nancy bölümümüzün koridoruna bakarak, "Yanlış giden bir şeyler var," dedi alçak bir sesle. Julian, bilgisayarlı tomografi teknisyeni, koridora çıktı. Nancy, "Durmasana!"deyip eliyle acil servise gitmesini işaret etti.

Julian kendisine söyleneni yaptı; her zaman yüzündeki o sıkkın ifade bir anlığına da olsa kaybolmuştu.O geçerken Nancy kadınların soyunma odasını işaret etti. "Fikrimi değiştirmeden mesaini sonlandırsan iyi edersin."

"Bir defa daha söylemene gerek olmayacak." Şifremi girince kapı 'bipledi ve sonra da içeri girebileceğimi işaret eden kilidin açılma sesi duyuldu. Soyunma odasına girdiğimde yalnız olduğumu fark etim. Normalde oda dolaplarını açan, çantalarını çıkartan, gülüp sohbet eden ya da o güne lanet okuyan kadınların sesleriyle capcanlı olurdu.

Dolabımı açmak için kilidimin şifresini çevirirken interkomdan bir anons daha yapıldı.

"Üç numaralı acil serviste mavi alarm. Üç numaralı acil serviste mavi alarm. Ambulans parkında gri alarm. Ambulans parkında gri alarm."

Çantamı alıp dolabımın kapısını çarparak kapattım ve aceleyle koridorda yürüdüm. Radyolojinin bekleme odası yolumun üstündeydi, koridordan cam bir duvarla ayrılmıştı. içerideki az sayıdaki hasta hâlâ ekrana odaklanmış haldeydiler. Sunucu asık bir yüzle konuşuyor, ekranın altından yanıp sönmekte olan bir uyarı yazısı geçiyordu.Kelimeler seçemeyeceğim kadar küçük harflerle yazılmıştı ama tek bir kelimeyi okuyabildim: **SALGIN.**

İçimi çok kötü bir his kaplarken hızla yürüdüm, personel çıkışına doğru hızla koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Tam kapıyı açtığım anda bir çığlık duydum, ve ardından daha fazlasını. Kadınlar ve erkekler... Arkama bakmadım.

Suburbanıma koşarken bir arabanın lastiklerini gıcırdatarak fren yaptığını işittim. Üçüncü katta görevli olduğunu bildiğim bir hemşire panik halinde koşarak hastaneden kaçıyordu. Dehşete kapılmıştı ve trafiğe dikkat etmiyordu. İlk araba, onu az farkla ıskaladı, ama köşeyi hızla dönen bir kamyon, sağ ön tarafıyla hemşireyi sıyırarak geçti. Hemşire darbenin etkisiyle öne fırladı ve hareketsiz vücudu yol kenarına yuvarlandı.

Eğitimim yanına gidip nabzını kontrol etmemi söylüyordu ama içimde bir his ayaklarımın otopark dışında bir yere yönelmesine izin vermeyi reddediyordu.

Üst kattaki ameliyathane teknisyeni Angie personel çıkışında belirdi. Ameliyat önlükleri boynundan dizlerine kadar kan içindeydi,gözleri kocaman açılmıştı.O daha dikkatliydi,yolun karşısına geçerken arabalara dikkat etti.

"Aman Tanrım, orada yatan Shelly mi?" diye sordu Angie. Yolun kenarına koşup cansız yatan kadının yanında diz çöktü. Angie parmaklarını kadının boynuna bastırdı, sonra da dönüp kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. "Ölmüş."

Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama Angie sert bir hareketle başını öne doğru itip tepki vermemde ısrarcı oldu. "Ona kimin çarptığım gördün mü?"diye sordu.

"Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum," dedim, bir adım geri giderek.

Angie ayağa kalkıp etrafına bakındı. Bir polis arabası son hızla şehir merkezine doğru gidiyordu.Hastane çalışanları teker teker kapıdan çıkıp otoparka doğru koşmaya başladılar.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı, ameliyathane şapkasını sarı saçlarının üstünden çekerek.

"Önlüğün," dedim. Standart yeşil önlüğünde boylu boyunca uzanan koyu kırmızı bir leke vardı. Boynu ve yanakları da kırmızı lekelerle kaplıydı.

"Bayan Sisney'nin kalbi durdu, sonra da uyandı," dedi Angie, yüzü kırmızıydı ve terle parlıyordu."Dr.Inman'a saldırdı. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum. Orayı terk ettim."

Başımı öne arkaya sallarken gerileyerek ondan uzağa, otoparka doğru gittim. Suburbanım'a doğru. "Evine dön Angie. Kızını alıp bu lanet olası kasabadan uzaklaş."

Başını onaylarcasına sallayarak yanıt verdi, sonra da üstündeki bütün o kana baktı. "Aslında içeri dönsem iyi olacak. Bunun ne kadar bulaşıcı olduğunu bilmiyorum. Kate babamın yanında. Babam onu korur."

Gözlerini kana doymuş kıyafetlerinden ayırıp benimkilere doğrulttu. Camlaşmış gibiydiler ve çoktan pes ettiğini görebiliyordum. Ona denemesini söylemek istedim ama kendi çocuklarımın yüzleri gözümün önüne gelince bacaklarım adeta beni beklemeden otoparka doğru koşmaya başladılar.

Çantamı yolcu koltuğuna fırlatıp anahtarımı Suburban'ın kontağına sokarken bir yandan da sakin kalmaya çalışıyordum. Bugün cumaydı ve kızlarım çoktan bir saatlik bir mesafeye, hafta sonunu geçirmek üzere babalarının evine gitmişlerdi. Gidebileceğim

her olası yolu ve kıyamet sonrası filmlerinde her yöne doğru kilometrelerce araçlarla tıkanmış otobanların görüntülerini düşündüm.

Cep telefonumu çıkarıp Andrew'yu aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve sonunda sesli mesaja düşmeden meşgule verildi. "Daha yeni başladı," dedim sessizce, telefonumu bardak tutacağına yerleştirirken. "Hâlâ onlara yetişebilirim."

Telefonu çantama fırlattım, bir elimle direksiyonu kavrarken diğeriyle geri vitese geçtim.

Bir yandan aptalca bir şey yapıyormuş gibi hissediyordum. Beynimin mantıklı tarafı aşırı tepki verdiğime inanmak istiyordu ama radyoda müzik yayını yoktu. Sadece salgınla ilgili son haberler, artan ölü sayısı ve bunun sonucunda çıkan panikten bahsediyordu.

Suburban aniden durunca arkaya baktım ve çalışan sağlık hemşiresi Lisa Barnes'in direksiyonunu sımsıkı tuttuğunu gördüm, gözleri yerlerinden çıkacakmış gibi bakıyordu. O, tam arabasıyla park ettiği yerden çıkarken geri geri gitmiştim ve çarpışmıştık. Kapımı itip açtım ve yanına koştum.

"İyi misin?" dedim, sesimdeki bastırılmış paniği duyabiliyordum.

"Yolumdan çekil, seni baş belası!" diye bağırdı vites kolunu kavrayıp geriye alırken.

Tam o anda bir kamyonet hızla otoparkın içinden geçip Suburbanıma çarptı ve yolun ortasına sürükledi.

Şoke olmuş bir vaziyette April'in arabasının yanında durmak o anda yapabildiğim tek şeydi. Beynim, hastanenin yan kapısından çıkıp sokağa dağılan, kendileri gibi kasabanın diğer yerlerinden gelmiş, canlarını kurtarmak için koşan insanlara katılan kalabalığı görünceye kadar gözlerimin önündeki gerçeküstü sahneyi algılamayı reddetti.

İnsan Kaynakları Müdürü Drew Davidson tökezleyip düştü. Acı içinde bir çığlık atıp ardından etrafına bakındı ve yanından geçenlere yarım etmeleri için uzanıp bağırdı.Kimse durmadı bile.

Güruhun içinde bir çift vahşi göz kendini belli ediyordu. Bayan Sisney'nin gözleri. Dağılmakta olan kalabalığın ortasına doğru hızla hareket ediyordu. Sonunda yolu geçip hâlâ yerden kalkmamış Drevv'ya yetişerek bileğini yakaladı.

Bayan Sisney'nin Drew'yu pahalı elbisesinden tutup yere yatırarak ağzını sonuna kadar açmasını dehşet içinde izledim.Drew onu iterek karşı koymaya çalışıyordu ama Bayan Sisney iri bir kadındı ve sonunda vücut ağırlığının yardımıyla Drew'nun kollarını omzundan bir ısırık alacak kadar aşağıya indirmeyi başardı.

Drew'un çığlıkları, dikkatle bakınca Bayan Sisney'nin oğlu olduğunu anladığım başka birinin ve önlük giymiş başka bir kadının dikkatini de çekmişti.Drew'nun çırpınan bacaklarının başına üşüşüp karınlarını doyurmaya başladılar.

April'in çığlıkları Drew'nunkilere katıldı ve hemen sonra beni otoparkta, o dehşet görüntüleriyle baş başa bırakarak, arabasının ezilmiş kaportası önümden hızla geçerek yola doğru gitti.

Uzakta bir yerden yüksek bir patlama sesi geldi. O anda fark ettim ki en yenisi patlamanın gerçekleştiği alandan olmak üzere, duman bulutları göğe devasa sutünlar gibi yükseliyordu. Hem yakından hem de uzaktan gelen silah sesleri gürültüye karıştılar. Kargaşa dikkatimi dağıtıyordu ve her şey o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki korkmaya zamanım yoktu.

Drew'un bir metre kadar önünde, hâlâ anahtarlığına takılı, parlak, gümüş renkli anahtarlar, çimenlerin üstünde serpilmiş yatıyordu. Daha önceki ay Wrangler marka bir cip almıştı.Bunu fark etmiş olmamın tek nedeni, yerel Dodge bayisi açılırken shovvroomunda o cipi sergilemiş olmaları ve masamızda oturan Drew'nun öğle yemeğinde onu alamadığım için yakındığımı duymasıydı. Aradan bir hafta geçmeden vardiyama gelirken o cipi otoparkta gördüm; Drew Davidson içinden çıkarak tavsiye için bana teşekkür etmişti. Bu, benimle ilk ve son konuşmasıydı.

O sahneye bir adım bile yaklaşmak dehşet vericiydi ama anahtarlarını kapıp cipine doğru koşacak kadar cesareti

toplayabildim. Parmaklarımla anahtarsız giriş düğmesine bastım. Kapıyı hızla çekip açarken benzin deposunun boşalmaya yakın olmaması için dua ediyordum. Bayan Sisney hâlâ Drevv'nun boynundaki etleri yiyordu ve diğerleri de yavaş yavaş Drew'nun artık cansız olan bedenini kemiriyorlardı. Gazı kökleyerek otoparktan çıkarken, cipine bir daha ihtiyaç duymayacağı kesin, diye düşündüm.

Hız sınırı ve kırmızı ışıkların artık bir geçerliliği kalmamıştı.Kasabadan çıkan anayola ulaşana dek dört yol ağzını sağı solu kontrol ettim, sonra da gaza basarak geçtim.Çoğunluk eyaletler arası yola yönelecektir diye düşünüyordum ama yanılmıştım.Dört şeritli otobanda bir sürü kaza yapmış araba vardı.

Gazı köklemeye devam ederek trafik tıkanıklıkların dan uzak durup ne yapacağımı düşünebilmek için zaman kazanmaya çalıştım. Canlı ve ölü insanlar etrafta koşuşturuyorlardı. insanlar araçlarından ve evlerinin önünden,dirilen cesetleri vururken kasabanın her yerinden silah sesleri geliyordu.

Yanıp sönen bir ışık bir okul bölgesine girmekte olduğumu belirtti. Anında midem bulanmaya başladı.Tanrıya şükür çocuklar bir saat önce okullarından alınmışlardı ama benimkiler o kadar uzaktaydılar ki. Eğer salgın bu kadar hızlı yayıldıysa kızlar da büyük ihtimalle dehşete kapılmış bir halde kaçıyorlardı.

Onlara ulaşmak zorundaydım. Parmaklarım direksiyonu sımsıkı kavradı. Eğer dünyanın sonu geldiyse,bebeklerimin kollarımda olmalarını istiyordum.

Radyonun sesini açtım, kasabadan çıkıp çocuklarıma nasıl ulaşacağıma dair bir ipucu bulabilmeyi diliyordum.Sunucular güvenlik uygulamaları ya da işe yarar başka bir şey anlatmaktansa insanların saldırıya uğraması, araba kazaları ve genel kargaşayla ilgili art arda gelen haberleri verirken profesyonelliklerini korumaya çalışıyorlardı.

Hakkında konuşmadıkları tek şey salgının nerede başladığıydı.Eğer iki sahilden biri diğerinden önce etkilendiyse bu

bana zaman kazandırırdı ve zaman da benim tek şansımdı.

Dördüncü Bölüm

Miranda

"Ölmeyeceğiz," dedi Cooper. "Sakin kalmaya çalış."

Arka koltukta, kolunu ablama sarmış oturuyordu,vosvosumun çevresindeki kargaşayı izlerken gözleri dans eder gibiydi. Başka birisi daha koşarak kapıya çarptığında Ashley'ye yaslanıyordu.

"Kahretsin!" dedim, suratımı asarak. "Arabanın boyasını çizecekler!"

Ashley inanmayan gözlerle bana baktı ama biraz olsun mantıksız bir öfkenin yüzeye çıkmasına izin vermeden edemiyordum.Yepyeni,pırıl pırıl,bembeyaz Volkswagen'imin özel seçim boyası daha yeni kurumuştu ve bu aşağılık herifler her yanımızdan geçtiklerinde arabama sürtünüyorlardı.

"Burada kaldık," dedi Bryce, ileriyi görmeye çalışarak.Bryce'ın dağınık kahverengi saçları vosvosun açılabilir tavanına değiyordu. Dodge marka kamyonetiyle babamın çiftliğine gitmek istemişti ama babam bir Ford hayranıydı ve bütün hafta sonu boyunca Ram'larla F-150'leri kıyaslayıp tartışmalarını dinlemeye niyetim yoktu. "Eğer arabanın üstünü indirirsen daha iyi bakabilirim."

"Bu epey aptalca bir fikir," dedim, yüzümde bir tiksinti ifadesiyle.

Söylediğim, Bryce'ın dikkatini dışarıdaki korkmuş yayalardan çekti. "Ne?"

Omzunun üstünden dışarıyı işaret etim. "Kaçmalarının bir nedeni var. O neden her neyse, bizi ona karşı savunmasız bırakmayacağım."

Hafta sonu araba gezintisi yapmak için eyaletler arası yola çıktıktan sonra kırk kilometre gitmeden yolun akış hızı saatte on beş

kilometrenin altına düşmüş, sonra da on kilometre daha gidemeden hız saatte sıfır kilometreye inmişti.

Bu yarım saat önceydi ve o zamandan beri yerimizden kıpırdamamıştık, insanlar arabalarından çıkıp koşarak kaçmaya başladıklarında bile.

"Sen sürmene bak Miranda, bizi buradan uzaklaştır, neden kaçtıklarını öğrenmek istemiyorum," dedi Ashley,uzun, dalgalı saçlarıyla oynayarak. O da annem gibi güzeldi: uzun, ince ve narin. Uzun, sarı saçları omuzlarından aşağıya dökülüyor, o haliyle bana Mavi Göl'deki kızı hatırlatıyordu. Ashley hiçbir sorun yaşamadan üstü çıplak dolaşabilirdi,çünkü uygun yerlere sürülen birkaç damla yapıştırıcıyla saçları göğüslerini tamamen kapatırdı.

Büyürken onun o doğal güzelliğini kıskanırdım. Bir altmış beş olmama rağmen onun yanında cüce gibi duruyordum. Ben babama benziyordum: yuvarlak bir yüz, ışıltısız, kahverengi gözler ve kestane rengi saçlar... Yani babamın saçları beyazlamadan önce kızılımsıydılar. Bryce atletik yapılı olduğumu söylemeyi seviyordu ama o ne bilirdi ki? Kendisi neredeyse iki metrelik sıska bir koca oğlandı. Basketbol koçu ona tapıyordu ama ikimiz beraberken uzunluğu benim kısalığımı vurgulamaktan başka bir işe yaramıyor.

"Neden kaçtıklarını biliyorsun," dedim, her iki elimle de direksiyonu kavrarken. Sadece inkâr sürecinden çıkamamış olanlar neler olup bittiğinin farkında değillerdi.

Öğleden sonraki derslerin iptal edilmesinin nedeni bir virüsün neden olduğu salgınla ilgili haberlerdi. Ashley'nin hafta sonunu geçirmek için Beaver Lake'e gitmek gibi parlak bir fikri vardı ve hafta başından erkek arkadaşı Stanley Cooper'ı da davet etmişti. Yedek tekerlek olmak istemediğim için Bryce'ı çağırmıştım, gerçi Cooper'ın geldiğini duyduktan sonra onu davet etmesem de gelirdi, özellikle de babam annemin şehir dışında olduğunu duyup hafta sonunu onunla beraber geçirmemiz için ısrar ettikten sonra. Bryce son zamanlarda babamla ilişkimin pek de iyi gitmediğini biliyordu, çünkü Bryce benimle ilgili her şeyi bilirdi. Lise ikiden beri bilerek ve

isteyerek birbirimize tahammül ediyorduk. Birbirimize yaptığımız korkunç şeylerin karşılığında harika şeyler de yapıyorduk: O, benim bekâretimi almış ve annemle babamın boşanması sırasında bana destek olmuştu, ben ise kaza yapıp ilk kamyonetini mahvetmiş ve ona bekâretimi vermiştim.Bryce'ın korumacılığı neredeyse vahşiceydi ve tam da bu nedenle aynı üniversiteye gittik. Korumacılığının kaynağında kıskançlık yoktu. Daha çok beni kendimden korumaya çalışıyor gibiydi.Bryce hem erkek arkadaş hem de şuurum olarak çifte görev üstlenmişti ve her ikisini de takdir ettiğimi hiç inkâr ettiğim olmadı.

Tıpkı herkes gibi biz de hafta sonu planlarımızı askıya almadık, çünkü böylesine korkutucu ve tehlikeli bir şeyin ülkenin ortasındayken bize erişebileceğine hiç ihtimal vermemiştik. Burada hiçbir şey olmazdı. Ashley'yle benim başımıza gelen en kötü şey ebeveynlerimizin boşanmasıydı.

Onun dışında hayatlarımız oldukça sıkıcı ve kaygısızdı. Durum şaka gibi bir hal almıştı. Arkadaşlarımızın zorluklar içinde geçirdikleri çocuklukları hakkında anlattıkları hikâyeleri ya da lisedeyken nasıl ezildiklerini,babalarının ne kadar berbat bir ayyaş olduğunu ya da annelerinin aşırı üstlerine geldiğini dinlerdik. Bizim anne ve babamız önümüzde bir defa bile kavga etmemişlerdi.Boşanmaları tam bir sürpriz olmuştu.

Koşan başka biri daha arabaya sürtündü. Korna çaldım. "Pislik!"

"Miranda, belki de onların yaptığını yapmamız gerekiyordur," dedi Bryce.

"Bu vosvos benim doğum günü hediyem. Babam bunu özel sipariş verdi ve bu olmadan çıkıp gelirsem beni asla affetmez. Hem çiftlik arabayla iki saat uzaklıkta, yürüyerek gitmemiz mümkün değil."

Ashley mükemmel şekilde manikürlü parmaklarıyla koltuğumu kavradı. "B...belki de geri dönmeliyiz?"

Gözlerimi devirerek, "Sanki hiç zombi filmi izlememiş gibi konuşuyorsun Ashley. Bir şehirde hayatta kalmamızın imkânı yok.

Gidebileceğimiz en iyi yer babamın çiftliği," dedim.

"Neden öyle deyip duruyorsun? Ortada zombi istilası falan yok. Saçmalıyorsun!" dedi.

"Bir virüsün neden olduğu bir salgın var; enfekte olanlar insanlara saldırıp ısırıyorlar. Bu sabah kadavralardan bahsettiler. Ne olduğunu sanıyorsun Ash? Herpes mi?"

Ashley teslim olup arkasına yaslandı ve kollarını karnının üstünde kavuşturdu. Cooper onu bir kez daha kendine çekti. Kimseyi kandırabildiği yoktu. İyice açılmış mavi gözlerine bakınca en az Ashley kadar korktuğunu görmek kolaydı ama bakışlarındaki tek şey korku değildi.

"Olmaz, Coop," dedim dikiz aynasına bakarak. "Bu arabadan çıkmayacaksın."

"Ama annemle küçük kız kardeşim... Babam ortalarda yok. Tek başlarına kaldılar. Onlara erişmeye çalışmalıyım."

Bir nefes alıp kendi annemi düşünmemeye çalıştım. Üvey babam Rick'le Belize'deydiler. En baştan babamı çiftliğinde ziyaret etme planı yapmamızın nedeni buydu."Teksas'ta yaşıyorlar Coop. Önce bir defa çiftliğe gidip malzeme alalım, sonra gider onları da alırız, olur mu? "Yalan söylüyordum. Cooper da biliyor olabilirdi ama babamın çiftliği kuzey deydi, herkes kuzeye doğru kaçıyordu ve Cooper'ı annesiyle kız kardeşi güney deydiler. Belki bir gün deneyebilirdi ama hepimiz neler yaşanacağını bilecek kadar dünyanın sonu filmi izlemiştik: Nüfus iyice azalana dek büyük bir kargaşa ve katliam yaşanacaktı. Ondan sonra da yürüyen ölüler yiyecek bir şey bulabilmek için şehirlerden çıkmaya başlayacaklardı ama biz de o zamana dek yerleşmiş ve zombi öldürme sanatında ustalaşmış olacaktık. İlk önce önümüzdeki birkaç haftadan sağ çıkmalıydık.Bunu yapmak için de en iyi yer çiftlikti.

Yaklaşık bizim yaşlarımızda bir adam önce kapıma çarptı, sonra da bir şeye takılıp tam görüş alanım dışında yere düştü. "Yaklaşma!" diye bağırdım, öne doğru eğilip daha "üç" günlük arabama sataşmaya cüret eden her kimse, onunla göz göze gelmeye çalıştım.

Çığlık atarak koşan başka bir adam kalçasını yan aynama çarptı. Arkasından bir kadın geliyordu ama durup kaportama tırmandı. Bir kez daha lanet okuyup arabayı geri vitese taktım. "Buradan gitmemiz lazım. Bizi parçalayacaklar!" Tam ne kadar geriye gidebileceğimi görmek için arkama dönmüştüm ki gözümün ucuyla ilk adamın düştüğü yerde kolları bacakları birbirine girmiş, üstleri başları yırtılmış,mücadele ettiklerini gördüm.

"Miranda?" dedi Bryce. "Onu... onu yakaladı."

Direksiyonun üstünden bakıp ikinci adamın kolunu birinci adamın ağzından çekmeye çalışmasını izledim. Çılgın gibi güreşmelerinden, inleme ve çığlık karışımı sesler yükseliyordu.

Birinci adam diğerinin kolundan kocaman bir ısırık alıp ağzını çekince Bryce ellerini başının üstüne koydu. Isıranın yüzüne kan fışkırıyordu ve ağzından sarkan kas ve lifler avının koluna bağlanıyordu.

Ashley'nin tiz çığlığı kulaklarımı doldurdu ve bir an için az önce duyduğumun daha zayıf bir versiyonuna bir vızıltı eşlik etti. Bryce'a baktığımda yüzü bembeyaz oldu gözleri dile getiremediği her şeyi söylüyordu.

Gazı kökledim, fakat vosvos arkamızdaki arabaya çarpınca durdum. Bir an sonra vitesi D'ye takmıştım ve her ikisi de boş olan bir tırla minivan arasından geçmeye uğraşıyordum. Vosvos asfalttan bankete çıkarken bizi yukarı aşağı zıplattı.

"Durma!" dedi Ashley. "Gitmeye devam et!"

Kimin kaçtığını kimin kovaladığını bilemeden insanların yanından geçtik. Küçük çocuklarını taşıyan, biraz daha büyük olanları da ellerinden tutup çeken anne babalar gördüm. Birkaç defa insanlar bana durmam için bağırdılar,onlara yardım etmem için yalvardılar ama filmlerde duranlar hep ölürlerdi ve ben de daha on sekiz yaşıma yeni girmiştim. Daha ne kadar hayatta kalacağımı bilmiyordum ama kahrolası zombi kıyametinin ilk günü ölmeyeceğimden emindim.

Scarlet

Eski çift şeritli yoldan gitmek riskliydi ama eyaletler arası yol dışında çocuklarıma ulaşmanın en kısa yolu buydu ve oradan gitmek de intihar olurdu.Cip şehirden çıkmayı başarmış olan arabalardan oluşan bir kervanın parçasıydı. Belki on ya da on beş araç vardık. Önümdeki Toyota Camry'nin arka tarafında, içinde bir çocuk olmasını umduğum, öne bakan bir çocuk koltuğu vardı.

Kilometrelerce çiftlik arazisini geçtikten sonra ön tarafta birisi yavaşladı. Bir köprüye yaklaşıyorduk ve bir nedenden ötürü en öndeki arabanın şoförü dikkatli olma ihtiyacı hissetmişti. Korku bedenimi esir aldı. Duramazdık. Önümüzde ne olursa olsun devam etmek zorundadık.Bir cipe biniyor olabilirdim ama bu araç bir nehri geçemezdi.Ne olursa olsun, o köprüden geçecektim..

Öndeki arabanın neden yavaşladığını köprüye gelene dek anlayamadım. Eski, buz mavisi bir Buick yolun kenarında duruyordu. Pencereler açılmıştı ve içeride bir çift vardı. Kadın boş gözlerle pencereden dışarıya bakıyor ve sadece yanındaki adam etinden bir lokma daha koparmak için onu ısırıp çekiştirdiğinde hareket ediyordu.

İçgüdüsel olarak çocuklarımın gözlerini kapatmayı düşündüm. Aynı anda yanımda olmadıklarını fark ettim ve onlara ulaşma ihtiyacımın verdiği endişe ve panik duygusuyla nerede oldukları, korkup korkmadıklarını ve iyi olup olmadıklarını merak etmekten neredeyse arabayı kullanamayacak hale geldim.

"Yoldayım yavrularım," dedim, boğazımdan yükselen hıçkırıklarımı bastırarak.

Otobanın kuzeye giden uzun bir bölümü, ardından da doğuya giden aynı uzunluktaki bir bölümü beni kızlarıma ulaştıracaktı. Aramızda iki küçük kasaba vardı. Nüfusları en fazla birkaç bindi

ama eğer ölüler sokaklarını arşınlıyorsa bu bile içlerinden geçmek için çok fazla kalabalıktı.

Konvoyun çoğunluğu batıya, daha kırsal alanlara döndü. Kızlarım yanımda olsa benim de gideceğim yön oydu. Dr. Hayes'in çiftliği o yöndeydi.

Cipi, sadece iki araçla beraber her kasabanın nüfusunun bir öncekinden daha fazla olduğu doğuya çevirdim: Kellyville, Fairview ve sonra da eyaletler arası yolun öbür tarafındaki Anderson.

Benimle aynı yöne giden diğer iki araçtaki ailelerin öykülerini merak ettim. Önümde şu çocuk koltuğu olan Toyota, arkamdaysa yeşil, yetmişli yıllardan kalma bir pikap vardı. Aramızda birkaç araçlık bir mesafe koyarak devam ettiği için, içinde tek bir kişi mi yoksa bütün bir aile mi var anlayamıyordum.

Bonnet'tan beş dakika sonra ellerim titremeye başladı. Diğer iki sürücünün de benim kadar korkup korkmadıklarını merak ettim. Bunun gibi bir salgına hazırlanmak imkânsızdı, on yıllar boyunca gerçekleşme ihtimali üstüne konuşmamıza ve eğlence sektörü tarafından yüzlerce farklı hayatta kalma yöntemiyle tanıştırılmış olmamıza rağmen... Yiyecek, silah, ilaç stoklamak. Ama bir ısırıldığında bunların hiçbir önemi kalmıyordu ya da seni yiyip bitirdiklerinde.

Kellyville'in şuurlarına girince Toyota biraz hızlandı. Sinirlerim tamamen gerilmişti ve alnım nemlenmiş gibiydi. Her an hızla dönmem ya da atlatma manevrası yapmam gerekebilirdi.

Ne beklediğimden emin değilim ama kasaba terk edilmiş gibi duruyordu. Yürüyen ölüler yoktu, yaşayan insanlar yoktu. Koşanlar, çığlık atanlar yoktu. Bunu görmek bana, bir şekilde, nasıl olduysa salgının durduğu yönünde umut verdi.

Kasabadan aynı girdiğimiz gibi, tek bir çizik almadan çıktık, yine de fazla kolay olmuş gibi geliyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Radyonun sesini açtım ama haberler hep aynıydı. Arada bir meşhur birisinin ölü bulunduğunu ya da yayılmakta olan hastalığa kurban

düştükleri için öldürüldüklerini söylüyordu ama o zaman bile hikâyeler birbirlerinin aynıydı.

Fairview'un batı yönünden girerken sunucu eyalet başkentinin kaybedildiğini duyurdu. Lisenin önünden geçerken içime kötü bir duygu yayıldı. Futbol sahasında bütün ve parçalar halinde bir sürü ceset vardı. Orada yatanların öğrenciler mi yetişkinler mi yoksa her ikisinden de biraz mı olduğunu anlayamadım. O kadar dikkatli bakmamaya çalıştım. Çevrede dolaşan birkaç ceset vardı ama tamamen kaybedilmiş bir kasabada görmeyi beklediğimden sayıca çok daha azlardı. Belki de kasabanın dışına çıkmışlardı.

Önümdeki Toyota yavaşlayıp durdu. Ne yapacağımı bilemedim. Dikiz aynasında pikabın da neredeyse yarım kilometre gerimde durduğunu gördüm. Bir an bekledim ve etrafa bakındım, bir cevap bulmayı umuyordum.

Bir saniye içinde birkaç cevabım oldu.

Köşedeki kilise dirilmiş cesetler tarafından çevrelenmişti. Kadınlar, erkekler... ve çocuklar. Bazılarının parçalanmış, kanlı kıyafetleri vardı, diğerlerinin ise yaralanmış oldukları anlaşılmıyordu ama yoldan hepsinin aynı süt beyazı gözleri paylaştıklarını görebiliyordum. Gördüklerim karşısında titredim ve yola devam etmek için daha da çaresiz bir istek duydum.

Ölüler tahta plakalarla kapatılmış pencereleri ve kapıları yumrukluyorlardı. Uyuşuk ve beceriksizce hareket ediyorlardı ama durmak nedir bilmiyorlardı.Açtılar.Batıya bakan duvarda üst kata çıkan parlak kırmızı bir kan izi vardı.Yaralı birisi yukarıya tırmanmıştı. Kan izi kadavralardan oluşan güruhu kendine çekiyor gibiydi.

O anda Toyota'nın niye durduğunu anladım. İçeride insanlar vardı.Kiliseye sığınmışlardı ve gidecek bir yerleri yoktu.

"Aptallık etme," dedim alçak sesle. "Arabada bebek varken olmaz."

Toyota bir defa korna çaldı,sonra bir kez daha çalınca ön kapıyı yumruklayıp duran birkaç kanlı cesedin dikkatini çekmeyi başardı.Koma birkaç defa daha çaldı ve sonra da arabanın sürücü kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıkıp kollarını sallamaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı cesetlere. "Bu tarafa! Buraya gelin!"

Birkaç tanesi daha ona doğru döndüler ve anında kapı önündeki inatlarından vazgeçip yola doğru sarsak, ağır bir yürüyüşe başladılar.Sendeleye sendeleye yürümeleri diğerlerinin de dikkatini çekti ve ardından grubun büyük bir parçası ayrılıp ağır aksak bize doğru ilerlemeye başladı.

"Kahretsin!" dedim, bakışlarım birkaç defa cesetlerle Toyota arasında gidip geldi. Birkaç defa da korna çaldım."Arabaya gir. Arabaya gir!" Bunu söylerken bağırıyordum ve avuçlarımı direksiyona vuruyordum.

Adam olduğu yerde birkaç defa daha zıpladı.

"İçeri gir John, İçeri gir!" diye çığlık attı karısı, konsolun üstünden uzanıp adamı yakalamaya çalışırken.

John hızla içeri girdi ve arabayı çabucak yola çıkardı. Yakın mesafeden takip ediyordum, yaklaşan cesetlerin yanından güvenle geçerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Dikiz aynam da bir düzine ceset belirdi ve sonra da birkaç kişinin, canlı insanların,hızla yolun karşısına koştuklarını gördüm. Yeşil pikap hâlâ kilisenin bir blok uzağında durmuş, bir şeyi bekliyordu.

Fairview'dan çıktıktan sonra kalbim hiç yavaşlamadı. Çocuklarıma ve onları almak isterken karşılaşacağım engellere biraz daha yaklaşmıştım; her dakika hayatta olup olmadıklarını öğrenmeye biraz daha yakındım.

Bizi doğup büyüdüğüm kasabanın sınırlarına getirecek olan üst geçide yaklaşırken gözyaşlarını yanaklarımdan aşağıya süzülüyorlardı.İlk başta üst geçidin girişinde her büyüklük ve cinsten ordu ihtiyat teşkilatı araçlarını görmek beni ürkütmedi.

Üstünden geçtiğimiz eyaletler arası yolda kargaşa içindeki araçlar dikkatimi dağıttılar.

"Tanrım!" diye soluk aldım.

Tam korktuğum gibiydi. Bir sürü zincirleme kaza ve bozulup yol ortasında kalmış araba vardı.Bazı sürücüler arabalarından ve kamyonetlerin den çıkmış,rampaya gelip askerlere geçmelerine izin vermeleri için yalvarıyorlardı.

Toyota kontrol noktasına benzeyen bir yerde durdu. John arabadan iner inmez bir şeylerin yolunda olmadığı anlaşıldı. Askerler huzursuzdu, bakışları birbirleri, araba ve John arasında gidip geliyordu. Vali Bellmon kasabadaydı,dolayısıyla büyük ihtimalle Anderson'u karantina altına almışlar, giriş çıkışları kontrol altında tutuyorlardı.Ayaklarını sürüyen ölülerin kasabaya sızıp eyalet yönetiminin muhtemelen tek canlı üyesi olan valiyi tehdit etmemelerine emin olmak için gerekeni yapıyorlardı.Eyalet başkentinin düştüğü haberi geldikten sonra görevleri iyice ivedilik kazanmış olmalıydı.

John askerlerden birinin elini sıkmayı denedi ama asker John'a eli yerine silahının namlusunu uzattı.Vücudum giderek artan bir hızla adrenalin salgılıyor,vücudumun her santimi gerildikçe geriliyordu.Askerler dengesiz davranıyorlardı,tedirgin gibiydiler.John önce askerin arkasını sonra da arabasındaki ailesini işaret etti.Gitgide daha telaşlandığını görebiliyordum.

Aşağıya baktım. Eyaletler arası yolda ters dönmüş bir pikap vardı.Kurşun delikleriyle doluydu.Solumda aynı şekilde delik deşik olmuş bir minibüs yolun elli metre ilerisinde çimenlerin arasında duruyordu.Cipi geri vitese taktım.

"Arabana dön artık John' diye fısıldadım.

Asker vazgeçmeyince John bir adım atıp askeri omzundan ittikten sonra arabasına döndü. On metre ileriden bile engellendiği için yaptığı bir hareket olduğunu görebiliyordum. John'un büyük ihtimalle Anderson'da sevdiği ve ulaşmak istediği birisi vardı; belki

daha büyük bir çocuk.Nihayetinde hepimizin tek istediği sevdiklerimizin yanında olmaktı.

On metre, askerin emri verdiğini, hepsinin silahlarını John'un arabasına doğrultuğunu ve tetiği çektiklerini görmek için yeterli bir mesafeydi. Ama on metre onu uyarmak için çok uzaktı.

John koltuğuna oturur oturmaz askerler ateş açtılar ve gümüş Toyota Camry'nin her yerini delik deşik ettiler. İçgüdüsel olarak gaz pedalına bastım, o kadar hızla bastım ki göğsüm direksiyona çarptı.

"Hayır! Tanrım, hayır!" diye bağırıyordum, direksiyonu ters yöne çevirirken vitesi ileriye taktım. Kimseyi içeri almadıkları yetmiyormuş gibi girişleri ellerinde otomatik silahlar olan korkmuş genç askerler koruyorlardı. Ya kendilerine yaklaşan herkesi öldürme emri almışlardı ya da üstleriyle irtibat içinde olmadan hareket ediyorlardı.İkinci olasılık daha muhtemel ve korkutucuydu.

Gözyaşlarımın arasından güçlükle görebiliyordum, direksiyonu hızla kuzeye, bir kır yoluna kırdım. Kızlarıma nasıl ulaşacaktım? Askerler kasabadaki herkesi vuruyorlar mıydı?

İrademi kullanıp aklımı toparladım ve bir çözüm bulmaya odaklandım. Hedefim kasabanın sınırlarından içeri girmekti.Anderson benim memleketimdi.İçini dışını bu askerlerden daha iyi bilirdim. Bir yolu olmak zorundaydı.

Kasabaya giren doğu otobanının beş kilometre doğusunda toprak bir yol ve sık bir koruluk vardı. Onun hemen ötesinde kasabadan çıkan esas yol ve sonra da eski Blackvvell Street Köprüsü geliyordu. Eğer o koruluğa yeterince yaklaşabilirsem, sonra da ana otobana çıkabilirsem köprüye çıkıp Blackvvell Street boyunca batıya giderek Andrew'nun evine ulaşabilirdim.

Bunu yapmanın tek yolu havanın kararmasını beklemekti.O şeyler sendeleyerek etrafta dolanırken karanlıkta etrafta yürüyor olma düşüncesi anında kendimi hasta gibi hissetmeme neden oldu ama ne kadar korkunç olursa olsun çocuklarıma ulaşmamın tek yolu buydu.

Ciple Anderson'un doğu sınırlarının beş kilometre kuzeyine kadar ilerledim ve yeterince gittiğime kanaat getirince doğuya döndüm. Cip, askerlerin nöbet tuttukları kadar geniş olmayan bir üst geçitten geçerken zıpladı ve seçtiğim noktaya doğru ilerlerken tekerlekleri yolun kırmızı toprağını havaya fırlattı. Kuzey girişinde bekçilik yapan her kimse, beş kilometre gözüne gözükmemek için yeterli bir mesafeydi. O sarsak şeylerin bir tanesine bile rastlamadım.

Cip yavaşlayarak durdu ve ben ilk defa el çantamı ya da cep telefonumu cipe geçerken yanıma almadığımı fark ettim ve midem bulandı. Telefon hatları büyük ihtimalle çalışmıyordu ama yine de Andrew'yu, aslında herhangi birisini aramayı deneme imkânımın bile olmaması kendimi hasta hissetmeme neden oldu. Yakınlarda sarsak var mı diye etrafa bakındım, kapılarımı kilitleyip arka koltuğa geçtim. Lastik levyesini gizleyen halıyı kaldırdım.O ve bir de el feneri elimdeki tek işe yarar aletlerdi.

Direksiyonun başında, bir sarsak görür görmez gaza basmaya hazır halde bekledim. Duyduğum her seste kulaklarım dikiliyor, etrafımdaki çimen ve yaprakların rüzgârla her hışırdamasıyla tüylerim diken diken oluyordu. Rastgele bir ezgi mırıldandım,tırnaklarımı temizledim ve spor ayakkabılarımın bağcıklarının çözülmeyeceklerinden emin olduktan sonra da Tanrı'ya yalvardım.

Güneş batarken artık hissettiğim endişeyi kaldıramamaya başlamıştım. John ve bebeğinin öldürüldüğü ânı yeniden yaşamamak için çabaladım.Aynı zamanda Anderson'un sokaklarına adım attıktan sonra karşılaşma ihtimalim olan korkunç sahneleri gözümde canlandırmamak için de mücadele ettim. Girişlerin korunuyor olması işimi hem kolaylaştırıyor hem de zorlaştırıyordu. Korkmuş ve elleri tetikteki muhafızlar en azından sarsak tehdidini minimumda tutacaklardı.

Karanlık yavaşça koruluğun içine yayıldı ve yarım ayın yükselmesiyle hava soğudu. Ellerimi ovuşturup, biraz ısınabilmek için keşke üzerimde daha kalın bir şey olsaydı diye düşünerek kollarımı kendi etrafıma doladım.Kısa süre sonra karanlığın içinde

dolaşırken gölgelere sığınıp avlanan o mahluklara karşı tek silahım, kulaklarım ve lastik levyesi olacaktı; lastik levyesinin de pek bir işe yarayacağını sanmıyordum. Son on yılı münzevi olarak geçirmemiş herkes yürüyen ölüleri öldürmenin tek yolunun beyin sapını yok etmek olduğunu bilirdi. Bir tabancaya ya da en azından kemiği delebilecek kadar sert bir silaha ihtiyacım vardı. Karşılaştığım sarsakları kafatasları parçalanana dek dövecek zamanım yoktu.

Hayal gücünün insan bedeni üstünde sahip olabildiği fiziksel etkisi inanılmaz. Kalp atışlarım iki kat hızlandı ve terlemeye başladım. Korku o sinsi varlığını giderek artan şekilde hissettirdikçe ben de kendime,kızlarımın bana ihtiyaç duyduklarını daha sık hatırlatıyordum.Büyük ihtimalle ölesiye korkmuşlardı ve ne olmuş olursa olsun,ne durumda olurlarsa olsunlar onların yanında olmak istiyordum.

Nathan

Hızla arabaya koşarken Zoe ya içgüdüsel olarak ya da beni taklit ettiğinden başını eğdi.İki ev öteden silah sesleri geliyordu ve o yöne baktığımda komşum Lyle Edson'ın verandasına yaklaşan birinin yüzüne ateş ettiğini gördüm.Açık arka kapıları sağa sola sallanan bir ambulans,sirenleri ve lambalarıyla etrafı inleterek hızla sokağın aşağısına doğru uzaklaşıp gözden kayboldu.

"Babacığım?" dedi Zoe. Sesindeki korku gerçekti. Dünya bunu yapma imkânımı elimden alana dek onu korumak istediğim bir şeydi bu. Ama onu bundan koruyamazdım; cehennem sel olup her yeri basmıştı.

Anahtarı kapıya sokmaya çalışırken ellerim titriyordu.

"Babacığım?" dedi Zoe bir kez daha.

"Bir saniye bir tanem," dedim, içimden titreyen ellerime lanet okurken. Nihayet anahtar deliğe girdi ve çevirdim. Aynı anda Zoe

elimi sıktı.

"Baba!"

Arkama döndüm ve bir polisin bize doğru geldiğini gördüm. Yavaşça, sarsak hareketlerle üstümüze geliyordu,çenesi gevşemiş, ağzı kocaman açılmıştı. Boğazından boğuk bir inilti yükseliyordu. Kapıyı açmaya çalışırken arabaya dayadığım beysbol sopasını aldım ve Zoe'nin önüne geçtim.

"Olduğun yerde kal," dedim. Polis yürümeye devam etti. Sopayı önüme doğru kaldırdım.

"Eğer söylediklerimi anlayabiliyorsan lütfen dur. Eğer daha yakına gelirsen bu sopayla sana vuracağım."

Zoe pantolonumun arkasını sımsıkı kavrarken ben de alüminyum sopayı aynı şekilde kavradım. "Zoe, gözlerini kapat."

Kızımın minicik elleri pantolonumu bırakırken ben de sopayı yana ve geriye doğru kaldırdım; vuruş yapmak için mükemmel bir pozisyondu. Ama sopayı savuramadan bir silah sesi geldi ve polis yere düştü. Donup kaldım ve sonra Lyle Edson'ın bir metre kadar solumda durduğunu gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim başımla selam vererek.

"En iyisi belindeki tabancasını alıp şu küçük kızı buradan götürmen," dedi Lyle.

"Gelmek ister misin?"

Lyle hayır anlamında başını sallayarak, "Karım içeride. Isırıldı. Onunla kalacağım," dedi.

Başımı sallayıp aşağıya eğildim, polisin tabancasının kılıfını açıp tabancayı içinden çıkardım.Tam telsizini de kavramıştım ki kemerini olduğu gibi almaya karar verdim.

Zoe şoför kapısından arabaya girip konsolun üstünden emekleyerek yolcu koltuğuna geçti. İkimiz de emniyet kemerlerimizi takınca arabayı çalıştırdım. Benzin göstergesine bakınca deponun 3/4'ünün dolu olduğunu gördüm.Deponun dörtte üçü doluyken

güvenli bir yere ne kadar yaklaşabilirdik bilmiyordum ama kasabadan çıkmamız gerekiyordu.

Zoe kapısını kilitlemek için uzandı.

Aynı şekilde uzanarak, "En iyisi arka kapıları da kilitlemek," dedim. Evin önünde park ettiğim yerden geri geri çıkıp ambulansın gittiği yöne doğru yola koyuldum.Öyle büyük bir aceleyle uzaklaştıkları şeyden bizim de uzaklaşmamız gerektiğini düşünmüştüm.

Beşinci Bölüm

Scarlet

Güneşin son ışıkları yavaşça ufkun ardında kayboldu.Korkudan titreyerek yavaşça cipten indim. Sabah yağan yağmurdan hâlâ ıslak olan tenis ayakkabılarım çamura gömüldüler. Levyeyi göğsüme bastırarak ormana doğru bir adım attım. Çok sessiz bir geceydi, o kadar sessizdi ki her hareketim ağaçların arasında adeta bir patlama sesi gibi yankılanıyordu.

Duyduğum her seste donup kalıyordum.Karanlıkta görebiliyorlar mıydı? Hayvanlar gibi kokuyla mı yön buluyorlardı? Sadece beni beklemekte olan kızlarımı düşündüğümde bir adım daha atacak cesareti kendimde bulabiliyordum.

Yaklaşık bir saat sonra, bir sürüklenme sesi beni bir ağaca sarılmama neden olacak kadar korkuttu. İyice sarılıp gözlerimi kapatarak kalbimin gümbürtüsü ve nefesimin hırıltısı arasından tehlikenin sesini dinlemeye çalıştım.

Tam hiperventilasyona girebileceğimi düşünürken gözlerim kocaman açıldı ve karanlığı yaracak kadar ışık almaya çalıştı. Yetişkin bir adam boyunda ve karanlıktan daha karanlık bir şey, yaklaşık yirmi metre kadar ötede bir ağaçtan diğerine geçti. Gözlerimi son bir defa sımsıkı kapatıp hızla açarak koşmaya başladım; kasabaya giden ana yolun yanındaki kanala sessizce girene dek durmamaya kararlıydım.

Önce dizlerim ve sonra karnım, göğsüm ve yüzüm sertçe yere çarptı. Elim ve yüzüm çamurun içinde, etrafımdaki sesleri dinlemeye çalıştım, ve sonra panik içinde, peşimdeki her neyse görebilmek için döndüm.

Ciğerlerim bedenimdeki adrenalinle başa çıkmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Tam bir çığlık atmak üzere olduğumu

hissettiğim sırada buna engel oldum. Ölü ya da diri herhangi birinin dikkatini çekmek, kurtarma görevimi başlamadan bitirebilirdi.

Bir adam, atmak üzere olduğum ve Anderson'un doğu yakasını inletecek çığlığa engel olabilmek için ellerini sallayarak bana doğru yürüdü. Kocaman açılmış gözlerinde korku vardı. Olması gerekenden daha yüksek bir sesle,"Şişşt! Sana zarar vermeyeceğim!" diye fısıldadı.

Yanıma sokuldu, kıyafetleri ve cildi çoktan çamura bulanmıştı; yer yer sıçramış lekeler şeklinde, yer yer tamamen çamura batmış halde. Sanki günlerdir ormanın içinde karnının üstünde sürünmüş gibi görünüyordu.

Korkuyla ciyaklamamak için dudaklarımı sımsıkı kapattım, bütün vücudum istem dışı bir şekilde titriyordu.

Adam nefes nefese, bir kez daha, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. İki metreden uzun boyuna rağmen karanlıkta seçilemeyecek kadar koyu tenliydi; üzerindeki tüm o çamura hiç ihtiyacı yoktu. "Seni korkutmak istememiştim.Sadece kasabaya girmeye çalışıyorum, tıpkı senin gibi."

Başımı salladım, uygun bir tepki verecek halde değildim.

"Benim adım Tobin. Sen... sen iyi misin?"

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Scarlet."

Tobin çabucak etrafımıza bir göz attı. "Anderson'dan mısın?"

"Bir zamanlar öyleydim."

Tobin başını tamam dercesine salladı. "Ailen içeride değil mi?"

Gözyaşlarımın birikmeye başladığını hissederek, "Küçük kızlarım," dedim. Cipten çıktığımdan beri ilk defa üşüyordum. Vücudum bir an bile titremeyi bırakmamıştı ve daha şimdiden bitkin düşmüştüm.

Tobin dudaklarını birbirlerine bastırdı. "Kız kardeşim çocuklarıyla burada oturuyor. Kimi kimsesi de yok."

Tamamen yalnız olmadığımı bilmek bana planlarıma odaklanma gücü vermişti. Otobanın ötesindeki başka bir ağaçlık alanı işaret ettim. "Yolun karşısında nehrin yanından devam eden bir vadi var. Buranın belki üç blok güneyinde bir köprü var."

Tobin yüzünü buruşturdu. "Her girişte askerler var ve caddelerde devriye geziyorlar. Anderson'da şu anda sıkıyönetim gibi bir durum söz konusu."

"Vali orada bir yerlerde olmalı. Bugün ziyarete gelecekti. Kızlarım onunla tanışacaklardı."

Tobin başını iki yana salladı. "Söylediklerin durumu açıklıyor. Memnun mu olayım yoksa kusayım mı bilemedim. Yani... bütün dünya cehenneme dönmüşken unvanı kimin umurunda? Değil mi?"

İçinde eğlenceden eser olmayan tek bir kahkaha attım. "Rütbesini konuşturma sının tam zamanıydı.En azından o çamurda sürünmüyor."

Tobin ufak bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Yola çıksak iyi olur. Yakında ormanı bir kez daha tarayabilirler."

"Bir kez daha mı?"

Tobin önce çamurla kaplı kıyafetlerine, sonra da bana baktı."Benden sana bir tavsiye: Eğer yürüyen bir ölü görürsen diğer yöne doğru koş, eğer bir asker görürsen saklan. Bugün yolda yatan cesetleri vuruyorlardı.Emin olmak için herhalde."

Ben fırlayıp var gücümle otobanın karşısına koşarken Tobin bekledi. Bacaklarım ağır çekimle hareket ediyorlarmış gibi geliyordu ama daha ne olduğunu anlamadan aydınlatılmış dört şeridi aşıp diğer tarafa geçmiştim bile.Birkaç saniye sonra Tobin de bana katıldı.

Daha önce, hiç tanımadığım birinin yanında olduğum için kendimi bu kadar huzurlu hissettiğim olmamıştı.Zombi filmlerinden öğrenmediğiniz şeylerden birisi de buydu.

Tobinle birlikte nehrin kenarındaki aşırı uzamış otların arasından çamura bata çıka yürüyerek Blackwell Köprüsü'ne doğru ilerledik. Köprünün üstünden orduya ait bir kamyon yavaşça geçti, nehre doğrulttuğu spot ışığına yakalanmamak için çelik ve asfaltın altına atlamamız gerekti. Ellerimle ağzımı kapadım; Tobinle daha birkaç saniye önce yürüdüğümüz yerde suyun üstünde yüzüstü yüzen bir ceset vardı. Birkaç el ateş edildi, ceset kurşunların etkisiyle şiddetle sarsıldı, ardından da kamyon yoluna ;devam etti, spot ışığı da ona paralel olarak ilerledi.

Tobin uzanarak koluma dokundu. "Her şey yolunda. Gittiler. Bir işemem lazım, sonra devam ederiz."

Bana o kadar yabancı bir şeyden bahsediyormuş gibi geldi ki bir an ne demek istediğini anlayamadım. Tuvalet molasına ihtiyacım olup olmadığını bile anlayabilmek için durup dikkatle düşünmem gerekti. Aniden mesanem patlayacakmış gibi hissettim ve altıma işememek için tek yapabildiğim ameliyat önlüğümün pantolon kısmını hızla çözüp külotumla beraber bileklerime kadar indirmek oldu.

Tobin, benimle nehrin kıyısında buluştu. Karanlıktı ve yüzmek iyi bir fikirmiş gibi görünmüyordu ama köprüden geçme riskini de alamazdık.

Akmakta olan nehre bakarken, "Bu kadar ilerisini düşünmüş müydün?" diye sordu Tobin.Gündüz yağan yağmur su seviyesini yükseltip akıntıyı güçlendirmişti.

"Aslında hayır ama o köprüde yakalanmayı göze alamayız. Bizi bir defa dikkatle inceledikleri anda içeri gizlice girdiğimizi anlarlar ve oracıkta vururlar."

"Kabul. Sen burada yaşıyormuşsun. Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Ya nehrin aşağısında daha sığ bir yer bularak oradan geçmeyi deneriz ya da köprünün öbür tarafındaki ip salıncağı kullanabiliriz."

"İp salıncağı mı?" dedi Tobin kuşkuyla.

"Kendimi bildim bileli şu ilerideki ağaçta bir ip salıncak vardır. Buralarda yaşayan çocukların oynaması için orada tutuyorlar."

Tobin bomboş bir ifadeyle yüzüme baktı.

Omzumu silktim. "Belediye havuzu kasabanın ta öbür tarafında."

Tobin gözlerini kırpıştırdı. "Kız kardeşim nasıl da geri kalmış, hödük bir taşra köyüne taşınmış böyle?"

Nathan

"Babacığım, Lyle bir polisi vurdu."

Başka ne diyeceğimi bilemediğimden, "Ben de gördüm," dedim.

"Neler oluyor?" dedi Zoe. "Neden herkes dövüşüyor?" "Bazı insanlar hastalandılar," dedim, polis radyosunu açarken. "Sanırım."

Virüsün bütün ilçeleri etkilediği yönünde raporlar geliyordu.Bir süre sonra haberleri veren konuşmayı bırakınca, arabanın radyosunu açtım. Virüsün bulaştığı 48 eyaletin 32'sinden zayiat ve hastalık haberleri geliyordu.Doğu Sahili'nden gelen raporlara göre grip aşısı olmayı reddetmiş olanlar, belirtileri grip aşısı yaptırmış olanlar kadar hızlı göstermiyorlardı.Bazı raporlara göreyse grip aşısı yaptıranların virüsü kapmaları için önce ısırılmaları ya da saldırıya uğramaları gerekmiyordu.Aşı yaptırmış olanlar nasıl ölürlerse ölsünler diriliyorlardı.Zoe'ye göz attım.Onun da benim gibi yumurtaya alerjisi vardı.Yumurta alerjisi olanların,sonrasında doktor gözetiminde kalmayacakları sürece aşı yaptırmamaları öneriliyordu.Alerjim ciddi olmasa da Aubrey'yle beraber Zoe ve benim aşı olmamızın sağlayacağı faydanın alacağımız riski karşılamadığına karar vermiştik. Yani... aslında ben karar vermiştim.Aubrey kararı bana bırakmıştı. Biraz olsun rahatlamıştım.Eğer hayatta tek bir şeyi doğru yaptıysam, bunun aşı konusu olmasına memnundum. Her yol, engelli bir parkur gibiydi. Eğer direksiyonu aniden sola kırmıyorsam bütün gücümle sağa

çevirmekle meşguldüm; insanlara, diğer arabalara ve o kargaşada yola atılan çeşitli nesnelere çarpmamaya uğraşıyordum.Aubrey durmadan arabayı kötü kullanıyorum diye dırdır ederdi ama neredeyse kasabadan çıkmıştık ve ben daha hiçbir şeye çarpmamıştım. Her ne kadar bu küçük bir mucize de olsa, artık o bile araba kullanma becerim hakkında şikâyet edemezdi.

Zoe ileriyi işaret etti. Kasabadan çıkan, hâlâ açık olacaklarını düşündüğüm birkaç yoldan birindeydik. Asfalt bir yoldu ama sadece birkaç kilometre ileride toprağa dönüştüğünü görebiliyordum. Yarı yolda bir demiryolu geçidi vardı.Neredeyse sekiz yüz metre ileride bir tren olduğunu görebiliyordum ve az sonra hemzemin geçit sinyali kırmızıya dönecek ve geçidi kapayan bariyer aşağıya inecekti.

Arkamda arabalar vardı ve Tanrı bilir daha neler. O trene takılamazdık. Arabanın neredeyse kabaklaşmış lastiklerle,bir sonraki yolla aramızda bulunan buğday tarlalarında ilerlemesi mümkün değildi.

Gaza bastım.

"Baba, yavaşla!"

"Yapamam Zoe. Trenin geçmesini bekleyemeyiz." Gergin olduğundan emin olmak için uzanıp emniyet kemerini çekiştirdikten sonra iki elimle direksiyonu sıkıca kavradım. Bariyer inmeye başladı. Trenin düdüğü bitkin ve hüzünlü bir edayla ötmeye başladı. Eskiden bu sesi romantik bulurdum. Şimdiyse kızımı güvenli bir yere götürmemin önündeki engeldi.

Ayağımı bütün gücümle iterek gaz pedalına sonuna kadar bastım.

"Baba, hayır!"

Birinci bariyer sadece arabanın tepesine sürtündü ama ikinci bariyere çarpıp kolayca ortadan ikiye böldük.Zoe eliyle ağzını kapatarak arkasına döndü. Ben de dikiz aynasına baktım.Arkamızdaki şarap renkli Lincoln Towncar'ın şoförü de aynı

şeyi düşünmüş olmalıydı ama bir saniye kadar geç kalmıştı.Tren arka tamponuna çarpınca araba kendi etrafında dönmeye başladı ve ön tarafı birkaç defa büyük bir hızla trene çarptıktan sonra biraz ileride bir buğday tarlasına fırladı.Arabadakiler ciddi şekilde yaralanmadılarsa bile yürümeleri gerekecekti.

"Geri dönmemiz lazım!"

Başımı hayır anlamında salladım."Skeeter Dayı ve Jill Yenge'nin yanına gidiyoruz."Skeeter McGee,Aubrey'nin küçük kardeşiydi.Aubrey'nin benimle ilgili bariz hoşnutsuzluğu, Skeeter'ın beni daha da çok sevmesine yol açmıştı. Fairview'un bu tarafında iki yatak odalı küçücük bir ev bozuntusunda yaşıyorlardı.Kasaba küçüktü.Yürüyen ölülerden oluşan bir sürünün çevremizi sarmasından endişe etmemize gerek kalmayacak kadar küçüktü. Zoe'nin dudakları minnacık bir sırıtmayla yukarı kıvrıldılar. Skeeter ile Jill evleneli henüz birkaç yıl olmuştu ve çocukları yoktu. Skeeter, Zoe'yi adeta kendi çocuğuymuş gibi seviyordu ve Jill de ona en az kocası kadar düşkündü.

En kısa yoldan Fairviev'a gitmemizin bir diğer nedeni de Skeeter'ın av meraklısı olması ve evinde birkaç tane tabanca, av tüfeği ve bol miktarda cephane bulundurmasıydı.Sığınıp dünyanın sona ermesini beklemek için harika bir yerdi.

İki şeritli yol beklediğim kadar tıkalı değildi. Birkaç defa, tahminen o ilk panikle etraflarına dikkat etmeyen iki üç endişeli sürücünün yaptığı kazaların çevresinden dolaşmam gerekti ama yoldaki araçların çoğu makul bir hızda gidiyorlardı.Old Creek Köprüsü'ne geldiğimizde Zoe penceresinden dışarıyı işaret etti.Bir adam eğilmiş,'76 model Buick Lesabre'nin yanına kusarken karısı sırtına dokunuyordu.Kadının yüzünde endişe ya da korkudan fazla bir ifade vardı;yüzündeki çizgiler kendisini kaderine teslim etmiş olmanın yüküyle daha da derinleşmişti.

Yavaşça yanlarından geçerken, "O adam hastalananlardan biri mi baba?" diye sordu Zoe.

Kadın başını kaldırıp umutsuz gözlerle baktı ve sonra kocasına arabanın yolcu koltuğuna geçmesinde yardımcı oldu.

"Bilmiyorum, bi' tanem."

"Belki de durup onlara yardım etmeliyiz."

Cep telefonumu çıkartırken, "Onlara yardım edebileceğimizi sanmıyorum," dedim. Geldiğimizi haber vermek için Skeeter'ı aramayı denedim ama tek duyabildiğim meşgul sesi oldu. Telefon hatlarının kilitlenmiş olması doğaldı.

Kellyville'e yaklaşıp kasabanın içinden geçerken yavaşlayan arabaların oluşturduğu kısa bir kuyruğa yakalandık.Görünürde tek bir insan bile yoktu.Fairview da da durumun aynı olmasını dileyecek kadar bile cesaretim yoktu.Kasabanın sınırına yaklaşırken ortalık sakin gibi duruyordu. İlk önce belki buraya hastalıktan önce ulaşmışızdır diye düşündüm ama sonra önümüzdeki araba çığlık çığlığa yola fırlayan bir kadına çarpmamak için frenlerine asıldı; kadının peşinden üstü başı, özellikle de ağzının çevresi kanla kaplı bir adam geliyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel kumral saçlar hızla koşan kadının arkasında adeta bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Asfalttan yükselen lastik sesleri eşliğinde ve öndeki bir arabanın önderliğinde kasabadan amansız bir kaçış başlamıştı. Diğer araçlar da takip ettiler.Herhangi birinin buraya gelmeyi amaçlayıp amaçlamadığım bilmiyordum ama burada kalmayacakları kesindi.

Zoe'ye baktım. "Burada hasta insanlar var Zoe. Sana söylediğimde emniyet kemerini çözmeni istiyorum ve seni içeriye taşıyacağım."

Zoe başıyla onayladı. Birkaç defa göz kırptı. Tedirgin olduğunu görebiliyordum ama ölmekten korkmanın verdiği bir tedirginlik değildi bu. Ondan istediğim şeyi yapmak ve doğru dürüst yaptığından emin olmak istiyordu.Zoe her zaman yapması gerekenler konusunda dikkatli davranırdı, özellikle de yapması gerekenler sadece ima edilmeyip açıkça belirtildiğinde. Evimizde kuralları çok dikkatle koyardık. Kurallar değiştirebileceğimiz şeyler değillerdi.İstisnalar olduğunda Zoe'ye söylemezdik, çünkü istisna

kavramını anlamıyordu ve açıklamaya çalıştığımızda da üzülüyordu.

"Zoe?"

"Efendim babacığım?"

"Emniyet kemerini çözmenin zamanı geldi."

Sağdaki sokağa dönerek Skeeter'ın evinin önününde ki park alanına girdiğimde Zoe de kendisine söyleneni yapmıştı. Araba durunca vitesi park konumuna aldım ve Zoe'yi yanıma çekip hızla ama sessizce Skeeter'ın arka kapısına koştuk. Kimse ön kapılarını kullanmazdı ve eğer kullanıyorsa Skeeter bilirdi ki gelen ya bir satıcı ya da bir polisti ve bu evde her ikisine de kapı açılmazdı.

Yumruğumun kenarıyla fırtınadan korunma amacıyla yapılmış kapıya hızla vururken diğer kolumla hâlâ Zoe'yi belinden tutuyordum. Jill yüzümü iyice inceleyebilmek için perdeyi azıcık araladığında 22 kalibrelik tüfeğinin namlusu gözüktü.

Arkama baktıktan sonra, "Biziz," dedim.

Kilidin açılma sesinin ardından kapı kolu döndü ve sonra Jill kapıyı ardına kadar açıp çabucak içeri girmemizi işaret etti.

Zoe'yi yere indirdim. Üstü parıltılı spor ayakkabıları mutfağın yeşil ve sarı elmas desenli muşamba zemininde çarptı. Jill kapıyı arkamızdan kilitleyip tüfeğini kenara koyarken,ben de Zoe'yi arabadan alıp sağ salim evin içine getirmeye çalışırken artan gerginliğimi derin bir nefes alarak üzerimden atmaya çalışıyordum. Jill üstüme atlayıp bana öyle sıkı sarılmıştı ki önceden derin bir nefes aldığıma memnundum.

"Aman Tanrım Nate! Geldiğinize o kadar sevindim ki!" Beni bırakıp Zoe'yi kucaklamak için eğildi. "Selam fındık tanem! İyi misin bakalım?" Zoe başını evet anlamında eğdi ve Jill başını kaldırarak korku dolu gözlerle bana baktı."Aubrey nerede?" Ben yanıt vermeyince ayağa kalkıp pencereden dışarıya baktı ve sonra yeniden döndü."Nate! O nerede?"

"Beni terk etti."

"Ne? Ne zaman?"

Bu konuşmaya uygun yüz ifadesinin ne olduğundan emin değildim, bu nedenle sadece omuz silkerek, "Bugün' dedim. Başka zaman olsa Jill'e olanları anlatırken kendimi haklı görürdüm ama şu anda kendimi aptal gibi hissediyordum. Olup biten her şeyi düşününce evliliğimin bitmiş olması önemsiz kalıyordu.

Jill'in badem gözleri Zoe'yle benim aramda gidip geldi. Aubrey'nin beni tek etmiş olması pek de sürpriz sayılmazdı. Uzun zamandır bunalımda ve mutsuzdu. Ne yaptıysam, kaç defa birlikte ya da tek başına bir psikologa gitmesini istediysem de önemi yoktu; Aubrey artık evlendiğim kadın değildi ve hepimiz onun yerini alan kadının nihayet bu hayata ait olmadığını söylemesini bekliyorduk.Biz her ne kadar da durum daha iyiye gidecekmiş gibi yapsak da,dile getiremediğimiz gerçeğin her zaman farkındaydık.

Yine de Jill söz konusu olduğunda gülümseme dışında bir yüz ifadesi uygunsuz geliyordu. O güzel bir kadındı.Onun, porselen gibi teniyle ve uzun, narin parmaklarıyla bir tavşanı ya da bir kedi balığını temizlediğini görmek bana her zaman gerçeküstü gelmişti. Silah kullanabilmesi ve balık yemi hazırlayabilmesi onu Skeeter için mükemmel bir eş yapıyordu ve Skeeter da onu bir erkeğin bir kadına karşı duyabileceği en derin hislerle seviyordu. Liseden beri çıkıyorlardı ve ikisi de başka bilileriyle çıkmamış olmayı ya da başka bir ilişki yaşamamış olmayı umursamıyor gibiydi.

Fairview dışında herhangi bir yerde Jill asla Skeeter'a kalmazdı ama burada, ülkenin ortasının da ortasında, gittikçe büyüyen bira göbeğine ve bakımsız sakalına rağmen Skeeter McGee'nin Jill adındaki o muhteşem varlığı kapması için tek sahip olması gerekenler köy çocuğu cazibesi, bedeniyle çalışan bir adamın kasları ve düzgün bir işti.

Skeeter'dan bahsetmişken... "Skeeter nerede?" diye sordum.

Jill elini yüzünün yanına koyarak, "Yaklaşık yarım saat önce çıktı. Sokağın aşağısına Barb ve Bayan Kay'in yardıma ihtiyacı var mı diye

bakmaya gitti. İkisi de iyice yaşlandı ve kocaları da yıllar önce ölmüş. Her kış evlerinin önündeki araba parkında biriken karları kürüyor ve ihtiyaç duydukları tamiratları yapıyor. Onlar için endişeleniyor. Dışarıda kıyamet kopunca göz önünde olmaları için buraya getirmeyi denemek istedi." Jill farkında olmadan Zoe'nin eline uzandı, dışarıdaki canavarları düşündüğü gözlerinden belli oluyordu.

"Yanına bir silah aldı mı?"

Jill başıyla onayladı. "30-06 av tüfeğini."

"Geri gelecektir."

Altıncı Bölüm

Nathan

Salgından önceki zamanlarda beklemek rahatsız ediciydi.Şimdi ölülerin yaşayanların arasında dolaştığı bir zamandaysa beklemek,soyulmanın yarattığı huzursuzluğun,anahtarlarınız ya da nikâh yüzüğünüz gibi değerli bir şeyi kaybettiğinizde hissettiğiniz çaresizliğin ve alışveriş merkezinde çocuğunuz gözden kaybolduğunda içinizi kaplayan, insanın başa çıkması mümkün olmayan dehşet duygusunun karışımı hastalıklı bir durumdu.

Jill mutfakta bir aşağı bir yukarıya yürüyor, parmaklarını ağzına götürmüş, tırnaklarını erişebildiği son noktaya kadar yiyordu. Pencereleri ve ön kapıyı kontrol edip her şeyin güvenli olduğundan emin oldum. Zoe mutfakla oturma odası arasındaki kapı aralığında oturmuş,sessizce uzun kollu tişörtünün ucuyla oynuyordu.

Mutfak penceresinin hemen dışından tanıdık bir ıslık geldi ve ardından bir el ateş edildi. Jill kimin geldiğine bakmadan kapının kilidini açmak için uğraştı, nefes nefese ve ter içindeki kalmış Skeeter sendeleyerek içeriye girdi. Jill kapıyı kilitlerken o da tüfeğini Jill'inkinin yanına koydu ve sonra sanki yıllardır birbirlerini görmüyorlarmış gibi sarılıp öpüştüler.

Jill inleyince Skeeter yüzünü ellerine aldı. "Ağlama Jelibonum. Sana geri geleceğimi söylemiştim." Jill'in alnını öptü,ardından bir seksen sekizlik boyu ve yüz on kiloluk cüssesinin imkân verdiği kadar eğilerek Zoe'yi kucaklamak için kollarını açtı.

Zoe anında ayağa fırlayıp ona doğru koştu ve kollarının arasında kayboldu.

Başının tepesini öperek, "Zoe!" dedi. "Seni nasıl da özlemişiz!" Bana baktı. "Bence otuz santim uzamış!"

Konuştuklarımız her zamanki şeylerdi ama her zamanki konuşmalar kıyamet koparken rahatsız ediciydi.

"Aubrey nerede? Bilgisayarını açmaya mı çalışıyor?" diye sordu.

Jill bana baktı, ben de Zoe'ye bakarak, "Geldiğimizde evde yoktu. Bir not bırakmış," dedim.

Skeeter'ın yüz ifadesini çözmek zordu. Kafası mı karışmıştı, yoksa söylediğimin ne anlama geldiğini mi kavramaya çalışıyordu, emin değildim.

Jill kocasının yanına gitti. "Bayan Kay ve Barb ne durumdalar?"

Skeeter'ın yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "İkisini de kiliseye götürdüm. Seni almak için geri geldim.Biz konuşurken onlar da pencereleri tahta plakalarla kapatıyorlar ve neredeyse herkes bir şeyler getirmiş.Yiyecek-içecek,silah, cephane. Saklanmak için iyi bir yer."

"Skeeter," dedim. "Bütün herkesi tek bir yerde toplamak iyi bir fikir değil. Ölüler için açık büfe gibi olur."

Skeeter'ın yüzü biraz düştü. "O kadar çok insan yok." Bir eliyle silahını alırken diğerini Jill'in beline dolayıp yumuşak bir sesle kulağına fısıldadı. "Bir çantaya birkaç elbise tıkıştır."

Jill kıpırdanarak, "Evi bırakmak istemiyorum Skeeter. Burada kalamaz mıyız?" diye sordu.

Skeeter sesini daha da alçalttı. "Pencereleri kırıp evlerin içine giriyorlar. Kendi pencerelerimizi kapatacak bir şeyimiz yok." Başını eğip, sabırla Jill'in kabullenmesini bekledi. "Yanımıza taşıyabileceğimiz kadar çok su ve yiyecek almamız lazım. Ben silahla cephaneyi alırım. Çabuk ol bebeğim."

Jill başıyla onayladıktan sonra evin öbür tarafına doğru giderek gözden kayboldu. Skeeter bana hafifçe dokunarak yanımdan geçip oturma odasına girdi ve dolabın kapağını açtı. İki tane aşırı büyük silindir çanta çıkardı ve televizyonun yanında yerde duran kahverengi bir kasanın önüne getirdi. Kasa Zoe'den büyüktü,

neredeyse Jill'in boyundaydı. Skeeter şifreyi çevirip çabucak ağır kapıyı açıp içinden ikişer ikişer tabancaları çıkararak çantaya koymaya başladı. Kasadaki tabancaları çantaya yerleştirdikten sonra tüfeklerini, nişan alma dürbünlerini ve av tüfeklerini kasadan çıkarmaya başladı. Diğer çantaya cephane, av bıçakları, ilk yardım seti ve birkaç kutu da kibrit koydu.

Yerde diz çökmüş olan kayınbiraderime bakarak, hayatta kalmalarını sağlamak için hazırladığı çantalarını organize etmesini izledim. "Tanrım, Skeeter, böyle bir şey olacağından haberdar mıydın?" dedim, yarı şaka yarı ciddi.

"Bunun bir gün olacağını düşünmeyen herkes gerçekleri reddediyor demektir...Dünyada var olan teknolojileri düşünsene.İnsanlar daha biz doğmadan önce zombilerden bahsetmeye başlamışlar.Geçen sonbahar bir iki gün boyunca haberlerde insan saldırılarından bahsettiklerin den ve sonra bir daha hiç lafı geçmediğinden beri biliyorum.Banyo köpüğünün bir insanı ne kadar delirtebileceği umurumda değil... Hiçbir uyuşturucu benim, bir adamın yüzünü yiyecek kadar aklımı yitirmeme neden olamaz."

"O olayın nedeni banyo tuzlarıydı Skeeter. Adamın kendisinin bile itiraf ettiğini söylediler. Kanında banyo tuzunu tespit etmişler'

Skeeter şüpheyle bana baktı. "Hâlâ o söylenenlere inanıyorsun, öyle mi?"

Kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslandım ve teorisi hiç de rahatsız edici değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Eminim hükümetin bunlardan haberi yoktu. Bu hastalığın o kadar uzun süreden beri, aylardır insanları etkiliyor olması ve hükümetin ancak işler tamamen kontrolden çıktığında bu durumu duyurmuş olması mümkün değildi.

"Çoktan haberlere çıkmış olurdu."

Skeeter durup bir nefes aldı, hâlâ yere bakıyordu. "Çıktı zaten Nate." 30-06'sını yeniden doldurup ayağa kalktı.

Evin öbür tarafından bir şangırtı duyuldu ve Jill çığlık attı.

Bundan sonra olanlar birkaç dakika sürmüş gibi gelse de aslında sadece saniyeler içinde olup bitmişti.Skeeter hızla yerden kalkarak hızla oturma odasından yatak odasına koştu ve bağırdı,ardından birkaç defa silah sesi geldi.Duyduğumuz silah sesi epey yüksekti.Duygusal tarafım Zoe'nin hassas kulaklarını ellerimle kapatmayı düşünmüştü, mantıklı tarafım, ki kazanan taraf o oldu, hayatta kalma moduna geçti. Kızımı kaptığım gibi kapının kilidini açmak için uğraşmaya başladım. Tam kapıyı açtığımda yolumuzun üstünde dikilen ölü ve korkunç bir şey vardı.

Zoe çığlık attı ve bu defa kulağımdan pek de uzak olmayan bir yerden, bir el daha ateş edildi. Kulağıma gelen bütün sesler birleşerek tek, güçlü bir çınlamaya dönüştü.Skeeter o ... şeyi... suratından vurmuştu ve beni iterek bir kolunda Jill, diğerinde hazırladığı çantalarıyla dışarıya çıktı. Bana dönüp bağırarak bir şeyler söyledi ama onu duyamıyordum. Duyabildiğim tek şey o çınlamaydı.

Skeeter nihayet eliyle onları takip etmemi işaret etti. Zoe'nin elini tuttum ve arkamdan kapıyı kapatarak, yatak odasının penceresinden giren her neyse kapı kulplarını kullanamıyor olmasını umuyordum.

Miranda

Çiftliğe vardığımızda güvende olacaktık. Vosvosun yolda ve yolun dışında gitmeye devam etmesi için uğraş verirken Ashley'ye tekrar tekrar bunu söylüyordum. Babam orada bizi bekliyor olacaktı.Mükemmel bir nişancıydı ve Bryce da yıllardır onunla avlana avlana epey iyi nişan almaya başlamıştı. Babamla gülünç denecek silah ve cephane koleksiyonu yüzünden o kadar çok dalga geçmiştim ki...Kimsenin bu kadar fazla silaha ihtiyacı olamaz. Tıpkı bir araba koleksiyonu gibiydi. İsraftan başka bir şey değildi.Ama babamın aptalca takıntısı sayesinde hepimizin silahı olacaktı,evdeki

mutfak dolapları ve kiler de her zaman tıka basa dolu olurdu, suyumuzu kuyudan temin edebilirdik ve tabii bir de Butch vardı, babamın boğası.Bahçeye kimsenin girmesinden hoşlanmazdı. Bizim bile. Eğer onun dışarıda dolanmasına izin verirsek kendi güvenlik sistemimiz de olacaktı. Kızıl Tepe Çiftliği tüm bunlar geçene kadar sığınmak için ideal bir yerdi.

Tek yapmamız gereken oraya ulaşmaktı ve Flynn civarında bir yerlere gelebilmiştik.

Hepimiz cep telefonlarımızı kullanmayı denemiş, farklı numaraları aramıştık. Hatta 911'i bile ama hepimiz aynı meşgul sinyalini ya da Bryce'ın deyimiyle 'kapsama alanı dışı' sinyalini alıyorduk.

"Baz istasyonları bozulmuş olmalı," dedim.

Ashley, "Bak işte bu harika," dedi. "İnternet'e de erişemiyorum!"

"Emin ol," dedim, "kimsenin senin Facebook statünü kontrol edecek hali yok şu anda."

"Haberlere bakmak için," diye patladı,kendisine öyle takılmam onu rahatsız etmişti.

"Bu çıkışa girip arka yollardan birinden gideceğim.Eyaletler arası yolun açılacağı yok ve eğer banketten gitmeye devam edersem eninde sonunda bir lastiğimiz patlayacak."

Bryce yüzünü buruşturdu. "Anderson çıkışına varmamıza sadece otuz kilometre kaldı. Babanın çiftliğine gitmenin en hızlı yolu eyaletler arası otobanı kullanmak."

"Eskiden öyleydi. Şimdiyse mahsur kalmış ya da bozulmuş yüzlerce arabanın yanından geçiyoruz ve bir yandan da kimseyi ezmemeye uğraşıyoruz." İşe bakın ki ben tam bunu söylerken yaşlıca bir adam arabaların arasından önümüze çıktı. Tam ben geçerken geri kaçtı.Yavaşlamaya hiç niyetim yoktu. Yaya kalmış, korkudan ödü patlayan ve kendilerini kurtarmamız için bağırarak bize yalvaran insanlar için bile.

"Miranda," dedi Ashley, alçak sesle konuşuyordu. "Hepsi hasta değiller. Onlara yardım edebiliriz."

"Tam olarak nasıl yardım edeceğiz Ashley? Gidecekleri yere bırakalım ister misin? Biz bir vosvostayız Ashley, yerimiz yok."

"Ash," dedi Cooper, elinden geldiğince teskin edici bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu, "o haklı. Herkes korkmuş vaziyette. Eğer durursak birileri arabamızı elimizden almaya çalışabilir."

"Bu sapaktan çıkıyorum," diye uyardım, Bryce'a bakıp.

Bryce, "Eyaletler arası yolda kal!" diye bağırdı, sesinde hafif bir çaresizlik vardı.

Ahmaklık etmeye çalışmıyordu.Onu suçlayamazdım, eyaletler arası yoldan çıkmak, bilinmeyen bir şeyi tercih etmekti. Ve bu kargaşada bilinmeyen her şey apaçık dehşet vericiydi. Bir şekilde, bizim gibi hayatta kalmaya çalışan binlerce kişiyle aynı yolda olmak daha az korkutucuydu.Korkumuzla baş başa değildik ve hareket eden tek arabayla yoldaki bütün o insanların arasından geçmek hem korkutucu hem de rahatlatıcıydı. Avantaj bizdeydi; burada, kimsenin güvende olmadığı yerde bir tek biz güvendeydik.

Yanlış olduğunu bile bile çıkışa girmeyip banketten devam ederek insanlar, arabalar ve zombiler arasında ilerlerken lastiklerimin bir otuz kilometre daha dayanmasını umuyordum. Genelde insanların istediğini yaptırabildiği bir tip değilimdir, hatta beni tanıyanların çoğu epey zor bir insan olduğumu düşünürdü. Ama her zaman kendisine güvenebildiğim tek kişi Bryce'tı ve o anda mantıklı karar alabilen tek kişinin ben olmadığıma inanmaya ihtiyacım vardı.

Büyürken,babamın hep çalışması ve annemin de onun dikkatini çekebilmek için yeni yollar bulmakla meşgul olması yüzünden kendimi evdeki tek yetişkin benmişim gibi hissederdim.Ashley anneme o kadar sıkı sarılmıştı ki bana araya girecek yer kalmamıştı.Ashley çok narindi. Bu özelliğini annemden almıştı. Her engel bir trajedi, her mücadele bir ölüm cezasıydı. Onların strese karşı neden bu kadar duyarlı olduklarını hiç anlayamadım ve

nihayetinde babamın uzun süre önce bunu karısının kişiliğinin bir parçası olarak kabul ettiği sonucuna vardım. Annem ve Ashley'nin azıcık da olsa zorlanmalarına izin vermememizin en iyisi olacağını düşünüyordu.Onları başımıza ne gelirse gelsin babamla benim her şeyi düzelteceğimize inandırdık. Babam annemle ilgilenecekti, ben de Ashley'yle.Artık annem yeniden evlenmişti ve sonu gelmeyen teskin etmelerle kahramanlara layık sabır gösterileri Rick'in sorumluluğuydu ama Ashley'nin duygusal çöküntülerini kontrol altında tutma görevi hâlâ benimdi. Bu işte çoğunlukla diğerlerinden daha iyiydim ama anne babamız bizi boşanacaklarını söyleyerek şok ettiklerinde daha çok Ashley'ye özen göstermeleri,bana doğru gibi gelmişti. Onlara en çok ihtiyaç duyan oydu.

Brycela ilişkimizin arkadaşlıktan fazlası olduğuna karar verdikten sonra ona güvenmek doğal ve epey rahatlatıcı gelmişti.Çoğu zaman bana ebeveynlerimden hatta Ashley'den bile daha yakın olduğunu hissediyordum.Ama öyle olsa bile aramızdaki,Ashley ve Cooper'ın arasındaki gibi romantik bir aşk değildi. Bizimki önce arkadaşlıktı.İlişkimize neredeyse bir görevmiş gibi yaklaşıyorduk ve böyle olması benim hoşuma gidiyordu.Tahminimce, böyle olması Bryce'ın da hoşuna gidiyordu.

"Anderson sapağından çıkabiliriz' dedi Bryce, yol kenarındaki, yaya kalmış insanları görmemeye çalışarak.

Yedinci Bölüm

Scarlet

Bir kez daha, bu kez köprünün diğer tarafından, dikkatle nehir boyunca yürümeye başladık ve o büyük, tanıdık ağaca ulaştık. Tam söylediğim gibi, kaim bir daldan sarkan bir ip vardı. İp yıpranmıştı ve narin duruyordu. Ne kadar narin olduğunu nehrin soğuk suyunun üstünde sallanmaya başlamadan öğrenemeyecektik. Köprünün iki yanındaki sokak lambalarının ışığı bulunduğumuz yerin hemen öncesinde son buluyordu. Askerlerden saklanmak için iyi ama yüzmek için kötü bir durum. Gökyüzünde, geceyi aydınlatan sadece bir yarım aydı, bu nedenle su sadece kirli değildi, aynı zamanda sanki gece içine işlemiş gibi kapkaranlıktı da. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de sarsakların nefes almaya ihtiyacı yoktur diye düşündüm.Askerlerin suda yüzen cesetlere ateş açmalarının nedeni de buydu büyük ihtimalle; dirilip sürünerek kıyıya çıkmalarını ve oradan da kasabaya yürümelerini engellemek.

Ürperdim.

Tobin ceketini çıkararak, "Sen donuyorsun," dedi. "Bunu geçir üstüne." Ceketini bana uzattı. Onu silkeleyene kadar bir an için Tobin'i izledim. Ceketi çamur içindeydi ama içi yünle kaplıydı. Bu haliyle bile soğuktan korunmama yardımı olabilirdi. "Alsana."

Tobin'in benim tereddüt etmemden ötürü canının sıkıldığı belliydi, burnundan soluyarak ceketi omzuma koydu.

"Teşekkür ederim," dedim, duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğumu umarak. Giydikten sonra ellerim içinde kaybolmasın diye ceketin kollarını katladım. Gecenin içinde yapacağımız gezide ellerime ihtiyacım olacaktı.

Tobin'in yardımıyla ağaca tırmandım. Tırmanışın ilk hamlesi hatırladığımdan zordu. Eskiden bir ağaca tırmanmak çaba

harcamadan yaptığım bir şeydi ama yıllardır hiçbir şeye tırmanmamıştım. Altımda dengesini korumaya çalışırken Tobin'in nefesi kesildi. İlk dala ulaştım ve sonra diğer dalları merdiven gibi kullanarak ipin bağlı olduğu daim hemen altındakine geldim.

Tobin birkaç dakika öncesine göre daha hızlı soluk alıp veriyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum."O kadar da ağır değilim."

"Hayır efendim."Soluklanırken elini kalçalarma koydu."Değilsin. Sadece ben formda değilim ve uzun, belalı bir gün oldu."

Başımla onayladım. "Aynen öyle oldu. Bunu daha önce yapmış mıydın?"

Tobin başını hayır anlamında salladı. Hareketin etkisiyle kısa, örülmüş saçları sallanarak karanlıkta sözel olmayan tepkilerinin anlaşılmasını kolaylaştırıyorlardı.

"Sadece ipi çekip sıkı tutun," dedim konuşurken bir yandan da gösteriyordum ama bir sonraki kısmını göstermem mümkün değildi. "Geriye doğru yaslan sonra da boşluğa doğru bir adım at. Ağırlığının seni karşıya götürmesine izin ver. Altında toprağı gördüğünde ipi bırak. Hatırladığım kadarıyla oldukça kolay ama tereddüt edersen geriye gidersin; ya suya düşersin ya da suyun üstünde asılı kalırsın. Amaç suya düşmemek. En azından bu gece öyle."

'Tamam. Ama... hava bu kadar karanlıkken altımda toprak olduğunu nasıl göreceğim?"

"O kadar karanlık değil."

"Aslında epey karanlık."

"Sen beni dinle, ben sana zamanını söylerim."

Tobin başıyla onayladı ve ben de geriye doğru yaslandım. Bir ihtimal bize hâlâ kulak veren bir tanrı varsa diye kazaya neden olabilecek iki düzine kadar şeyin yolunda gitmesi için sessizce dua ederken kalbim küt küt atıyordu."Bebeklerime yetişmek

istiyorum,"diye fısıldadım."Lütfen karşı tarafa geçmeme yardım et." Kendimi öne doğru atıp daldan aşağıya bıraktım ve ipe sımsıkı tutundum.Birkaç saniye içinde karşı kıyının neredeyse tam üstündeydim. Tek sorun ipin salınımının sonuna gelip geri dönmeye başlamış olmasıydı; ipi bıraktım ve suyun üstündeki küçük kayanın tam kenarına sert bir iniş yaptım.

Elimden geldiğince alçak bir sesle Tobin'e seslendim. "Karşıdayım! İyice arkana yaslan, düşündüğümden daha uzak!"

Bir saniye sonra başka bir aracın yaklaştığını duyunca yüksek sazların arasına çömeldim. Tobin'in ne yaptığına bakmak için başımı çevirdiğimde ipe tutunmuş tam üstüme doğru gelmekte olduğunu gördüm.

"Bırak!" dedim askerlerin duymayacağını düşündüğüm en yüksek sesle.

Tobin beceriksizce bir iniş yapıp dizlerinin üstüne düştü. Spot ışığı suyun üstünde gezindikten sonra sallanmakta olan ipi aydınlattı. Bağrışmalar geldi ve kapılar çarpıldı. Bölgeyi araştıracaklardı.

Tobin'e de yardım ederek ayağa kalkmaya uğraştım. "Gitmemiz lazım," diye fısıldadım. "Haydi!"

Tobin aksayarak ağaçlara doğru gitti, ardından sürünerek sokak ışıklarının koruluğun ağaçlarını aydınlatmaya başladığı noktaya kadar gittik.En fazla yirmi metre ötede derme çatma çiti olan bir ev vardı.Orada kimin oturduğunu ve köpeklerinin olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.Büyük ihtimalle vardı.Bu kasabadaki herkesin kahrolası bir köpeği vardı.Büyük çoğunluğu da sahipleri onlarla uğraşmak zorunda kalmasınlar diye evin dışına bağlanmış olurlardı.

Tobin'in boğazından boğuk bir ses geldi.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Düştüğümde bileğimi burktuğumu söylersem beni burada ölmeye bırakır mıydın?"

"Evet."

"O halde bir şeyim yok, iyiyim."

"Gülümseyip Tobin'in ayağa kalkmasına yardım ettim. "Kız kardeşin nerede yaşıyor?"

"Daha önce kasabaya hiç bu yönden girmemiştim. Buradan onun evine nasıl gidileceğini bilmiyorum."

"Hangi sokakta olduğunu biliyor musun?"

"Padon'du galiba."

"Doğu Padon mu? Batı Padon mu?"

"Emin değilim. Ben..."

İçimi çektim. "Bana kasabanın öbür tarafından nasıl gidildiğini anlat, ben de bir tahminde bulunayım."

"Sadece anayoldan kasabaya doğru gir, işte," dedi elleriyle konuşurken, "sonra da eski cephanelikten sağa dön, oradan da onun sokağına gelene kadar düz devam edip sola dönüyorum ve genelde tam orada kırmızı ışığa takılıyorum. İnsan oraya ne diye kırmızı ışık koyar bir türlü anlayabilmiş değilim, kahrolası kasabada trafik bile yok zaten

Bir defa başıyla onayladı. "Tamam. Üzgünüm. Işıklardan sonra bir manav var, onu da geçince sağdan ikinci evde oturuyor."

"Tuhaf."

"Niye?"

"Orası tam anneannemlerin evinin yanında."

"Gerçekten mi?"

"Evet.Yaklaşık beş blok boyunca bu sokaktan düz gideceğiz,sonra da sola sapacağız.Seni kız kardeşinin evinde bırakıp, nasıllarmış diye anneannemlere bakıp kızlarımı almaya gideceğim. "

"Peki, sonra nereye gideceksin?"

"Kızıl Tepe Çiftliği'ne."

Nathan

Jill,acıyla iki büklüm olmuş bedenini Skeeter'a yaslamış,kanayan, parçalanmış kolunu göğsüne dayalı tutuyordu.Kolunu dirseğinden kıvırdığı için yaralarının ne kadar kötü olduğunu göremiyordum.Camın kırılma sesi çığlık atmasından hemen önce gelmişti, dolayısıyla tekrar tekrar içimden kolundaki yaranın cam kesiği olmasını,onun ısırılmamış olmasını diliyordum. Yürüyen ölüler hakkında bildiğimiz her şey bir ısırığın ölümcül olduğunu söylüyordu.

Zoe, Sketeer'ın hızına yetişmekte zorlanınca onu kucağıma aldım. Skeeter ve Jill'in peşinden sokağın karşısına ve bloğun aşağısındaki First Baptist Kilisesi'ne giderken kucağımda Zoe'nin küçük bacakları sağa sola sallanıyorlardı. Kilisenin ahşap dış kaplamasının boyanma zamanı gelmişti. Bunun niye ihmal edildiğini anlayamadım; sadece Skeeter'ın evi kadardı.

Skeeter tüfeğini kaldırıp, "Dikkat et!" dedi.

Bir kadın Zoe'yle bana doğru yürüyordu.Ne yapacağımı bilemedim. İki elimle de Zoe'yi tutuyordum, dolayısıyla Skeeter'a seslenip bacaklarımın elverdiği kadar hızla koştum.Nişan alıp ateş edebileceği kadar bir süre karısını bıraktı ve ardından hemen ona sarıldı.Skeeter'ın hedefini ıskalayıp ıskalamadığını görmedim. Görmeme de gerek yoktu. O adamın ıskaladığını hiç görmemiştim.Etrafı bir kez daha kolaçan ettikten sonra hızla kilisenin arka tarafına doğru koşmaya başladı.

O şeylerin birkaç tanesi peşimizdeydi; korku ve adrenalinin etkisiyle kendimi eğer zorunda kalırsam kucağımda Zoe'yle çatıya zıplayabilecekmiş gibi hissediyordum.

Skeeter yumruğunun yanıyla kapıya vurduğunda kapı hemen açıldı. Kapıyı açan beyaz saçlı, beyaz tenli kısa bir adam içeri geçebilmemiz için kenara çekildi ve sonra kapıyı sımsıkı kapatarak kilitledi. Kel, üstünde mavi, 70lerin modası koca yakalı bir takım elbise olan başka bir adam ;kapının önüne masif ahşap bir mihrap çekmesine yardımcı oldu ve ardından Skeeter'a döndüler.

Skeeter kısa adama bakıp başıyla selamladı. "Rahip Mathis." Diğer adama baktığında kaşları çatıldı."Esther nerede?" Adam bakışlarını yere çevirdi ve o anda arkasında on bir, on iki yaşlarında bir oğlan çocuğunun durduğunu fark ettim.

Rahip elini adamın omzuna koydu. "Bob ve Evan ona ulaşmaya çalıştılar. Onu bırakmak zorunda kaldılar."

Evan burnunu çekip yanağını sildi ama gözlerini yerden ayırmadı. Öylesine sabit duruyordu ki, sanki hareket etmek yaşadıklarının gerçek olduğunu kabul etmek anlamına gelecekti.

Birileri yan odada bir yerleri çekiçleyip duruyordu; darbelerinin sesi bütün binada yankılanıyordu.

Skeeter ve Jill'in tanıdığı belli olan birkaç kişi bir araya toplanmıştı; hepsi de bizim gibi korkmuş, ne yapacağını bilemez haldeydiler.İçinde bulunduğumuz oda belli ki bir mutfaktı, küçük bir mutfak. Sarı duvar boyası, modası geçmiş benekli tezgâh ve metal dolapları tamamlıyordu.Ağzından sürekli damlayan suyun da gösterdiği gibi musluğun yuvası ve yayı da bu yerdeki tamir bekleyen pek çok şeyin arasındaydılar. Ayın sarı tonunda olmayan tek şey solmuş mavi halıydı; en azından Jill'in kanı üstüne akmaya başlayıncaya kadar.

"Tanrı aşkına, Jill, sana ne oldu böyle?" dedi bir kadın, Skeeter'ın karısını katlanan bir sandalyeye oturtmasına yardım ederken.

Jill burnunu çekti. "Kendim ve Skeeter için valize birkaç elbise koymaya gitmiştim. Dışarıdan bir ses gelince perdeyi açtım ve Shawn Burgess'in pencerenin kenarında durduğunu gördüm. Çok tuhaf görünüyordu Doris." Doris kolunu ıslak bir havluyla sararken yanağından aşağıya gözyaşları akmaya başladı. "Ne olduğunu

anlayamadan üstüme atladı. Pencereyi kırıp içeriye girdi ve bir saniyeden kısa bir süre içinde beni yere yatırmıştı bile."

"Shawn Burgess mi? Denie'nin oğlu mu?" dedi Doris, Skeeter'a bakarak.Skeeter tepki vermeyince havluyu kaldırarak Jill'in kolundaki büyük oyuğu gözler önüne serdi.Küçük bir çocuğun ısırığındaki gibi diş izleri görmeyi bekliyordum ama dersinin ve kaslarının bir kısmı olduğu gibi koparılmıştı. "Aman Tanrım! Tatlım, yarana dikiş atılması gerekecek."

"Daha çok deri nakli lazım gibi," dedi Evan. Jill'in koluna sanki alev almış gibi bakıyordu.

Doris ona doğru tehditkâr bir bakış attı."... ve bol miktarda da antibiyotik alman gerekecek diye düşünüyorum. Dr. Brovvn'a gitmemiz lazım."

"Jill Teyze!" dedi Zoe, eğilip Jill'in sağlam kolunun altına girerek. Jill, Zoe'ye sarılıp kendine çekti ve alnından öptü.

Beyaz saçlı adam konuştu. "Şansımız yaver gider ve yanına malzeme alıp gelir mi sence?"

"Hayır," dedi Skeeter. "Sabah Barb'ı getirirken Jim Miller'i kovaladığını gördüm."

Skeeter, Doris'in Jill'in yarasıyla uğraşmasını izledi. Yüzüne bir karanlık çökmüştü. Bugün karısını kaybedeceğinin o da benim kadar farkındaydı. Belki yarın.Zombiler hakkında söylenenlerin en ufak bir kısmı bile doğruysa fazla uzun sürmeyecekti. Jill'in gözlerindeki bastırılmış korkuya bakılacak olursa o da biliyordu.

Skeeter gözlerini kırpıştırdı. "Barb ve Bayan Kay neredeler?"

Doris başıyla kapıyı işaret etti. "Mabetteler. Dua ediyorlar. Gary ve Eric pencerelere ahşap plaka çakıp kapatıyorlar."

"İyi plan," dedi Jill. "Pencerelerden geçmekle ilgili bir sorunlarının olmadığı kesin."

Skeeter karısının önünde diz çöktü. "Gidip onlarla konuşacağım Jelibonum. Plakaların arasından tüfeğimin namlusunu

geçirebileceğim kadar yer bırakmalarını söyleyeceğim. Hemen döneceğim ve dönünce de şu yaranın çaresine bakacağız."Skeeter yanağından öperken Jill başını tamam anlamında salladı.

Zoe'ye, "Burada Jill Teyze'nle kalabilir misin?" dedim. Zoe, Jill'e yaslanırken gözlerinde çok hafif bir hüzün vardı.Bilip bilmediğini merak ettim. Ama sormadım. Belki de sadece annesini özlüyordu.

Skeeter'ın peşinden mabede girdim. İçerisi yaşlı insan ve küf kokuyordu ve ben Skeeter'ın neden bu kıytırık binanın hayatta kalmak için en iyi şansımız olduğunu düşündüğünü merak etmeye başladım. İki adam mabedin karşılıklı iki ucunda canla başla çalışarak vitrayların üstüne ahşap plakalar çakıyorlardı. Her duvarda üçer pencere vardı ve sadece birer tanesinin işi bitmemişti.Dışarıdan bir el cama yaslanarak beceriksizce içeriye girmeye çalıştı. Olduğum yerde zıpladım, kiliseye yaptığımız çaresiz kaçışın gerginliğini üstümden hâlâ atamamıştım.

"Bunu yapmaya daha yeni başladılar," dedi Eric, pencereyi işaret ederek. "Sanki burada olduğumuzu biliyorlar gibi."

Kaldığı yerden çivi çakmaya başladığında dışarıdaki insanların gölgeleri İsa'yla meleklerin vitraylarına gölge düşürdü. İçeriye girmek istiyorlardı ve bunu yapmalarının ne kadar süreceğini merak ettim.

"Büyük ihtimalle gürültü onları buraya çekiyor," dedim parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken.Aubrey hep dağınık saçlarımla ilgili iğneleyici laflar eder ve durmadan berbere gitmemin gerektiğini söyler dururdu.Dünyanın bundan sonra bir daha onun dırdırlarını özleyeceğim kadar sakinleşip sakinleşmeyeceğini merak ettim.

"Pek bir seçim şansımız yok. O camı kırmaları uzun sürmeyecektir." Skeeter ahşap bir sırada yan yana oturan narin görünümlü iki yaşlı kadının yanına gitti. "Siz hanımlar hâlâ iyisiniz, değil mi?" dedi Skeeter, birinin omzuna elini koyarak. Kadın uzanıp elini tuttu ama duasına ara vermedi. Ağızlarının hareket ettiğini görebiliyordum, fakat seslerini duyamıyordum.

"Jill için de bir dua edebilir misiniz?" diye sordu Skeeter, titreyen sesiyle.

Kadınların bir tanesi onu duymamış gibi dua etmeye devam etti, diğeriyse başını kaldırıp, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yaralandı. Mutfakta, durumu iyi... şimdilik."

"İsa ona göz kulak olacaktır."

Gözlerimi devirdim. İsa'nın şu sıralar pek bir şeye göz kulak olduğu yoktu.

Skeeter mutfağa dönmek için harekete geçti ama kimsenin bizi duyamayacağı bir yer olan odanın köşesine gelmesini işaret ettim.

"Ne diyeceğini biliyorum," dedi. Kaşları çatıldı. "Ama söyleme." Başımı peki anlamında sallayarak Skeeter'ın karısına dönmesini izledim.

Sekizinci Bölüm

Nathan

Gary'nin Skeeter için plakaların arasında bıraktığı bir boşluktan dışarıya bakabilmek için başımı aşağıya eğdim. Güneş ufka biraz daha yaklaşmıştı ve hava çok geçmeden kararacaktı. Bu düşünce beni korkutuyordu. Bizim az da olsa bir ara uyumamız gerekecekti ama onların uykuya ihtiyacı yoktu.O şeyler etrafta dolanıyor olacaklardı, duvarların hemen ardında, dişleriyle etimizi kemiğimizden sıyırmak için bekleyeceklerdi.

Skeeter aniden omzumu tutunca oturduğum yerde zıpladım.

"Dur, dur! Sadece benim, Nate. Sakinleş."

Sandalyeme yeniden yerleşip korkumu unutmaya çalıştım.Bir zombi filmi izlemek bir şeydir, pencerenin dışında seni yemek için bekleşen zombileri izlemek ise bambaşka bir şeydi.Filmlerde bundan bahsetmiyorlardı.Yani... belki bahsediyorlardı ama her ânın ne kadar da korkutucu olduğunu hissettirmeyi tam anlamıyla başaramıyorlardı.Ertesi günü ya da bundan sonra hayatımızın her gününü hayatta kalmak için mücadele ederek geçireceğimizi aklıma getirmemeye çalışıyordum.Zoe'ye baktım ve boğazımda düğümlenen hüznü geçiştirmek için yutkundum. Onun böyle bir dünyada büyümesini istemiyordum.

Korku, öfke ve kesif bir umutsuzluğun karışımı benliğimi tamamen kapladı.

Skeeter omzumu sıktı. Kımıldamadan durup parmaklarının gergin kaslarıma batmasına izin verdim. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi?" diye sordum pencereden dışarıya bakarak. "Peki ya Jill?"

Skeeter içini çekti. "Bilmiyorum. Filmlerin yanıldığını ve bir ısırığın sadece bir ısırıktan ibaret olduğunu umuyorum."

"Ya değilse?"

"Bilmiyorum. Gerçekten de bunu düşünmek istemiyorum.

Başımı tamam anlamında sallarken, pencerenin yanından ayaklarını sürüyerek geçen yaşlı bir adam çarptı gözüme. Boynunun yarısı yenmişti ve takım elbisesinin gömleği tamamen kan içindeydi. "Burada kalamayız. Başka bir yere gitmeliyiz, kırsal bir alana."

"Kahretsin abi, ben zaten kırsal bir alanda olduğumuzu düşünmüştüm."

"Yakınında bir kasaba olmayan bir yere demek istedim."

Skeeter'ın yanıt vermesi bir iki saniye sürdü. "Biliyorum ama Jill'i başka bir yere yürütemem. Ve iyileşeceğinden kesin emin olmadığımız sürece Zoe'yle aynı arabada olmasını göze alamayız."

Gözlerimi sımsıkı kapatarak aklıma gelen görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştım.O şeylerden bir tanesi daha sahana sallana önümden geçti.Üstünde bir isim etiketi vardı ve uzun bir etek giymişti.Daha yakından geçse bile etikette yazan ismi okuyamazdım,kan ve üst kısmında da kopmuş bir kas parçası olabilecek bir şeyle kaplıydı.

Skeeter, "Tanrım bu Birdie!" dedi tiksintiyle. "Bankada çalışıyor."

Bir köpek, aralarında yakalanamayacağı kadar bir mesafeyi koruyarak ona havlıyordu.Ahşap plakaların altından görebildiğim kadarıyla ağır hareketlerle etrafta dolaşanlara bakarak onları inceledim ve işimize yarayabilecek özelliklerini fark etmeye çalıştım.

Yavaş hareket ediyorlardı.Olacaklarını düşündüğüm kadar yavaş değillerdi ama eğer yaya olarak kaçacak olursak,birilerinin çok yakınımıza gelmesine izin vermezsek ya da çevremiz sarılmazsa onları atlatmayı başarabilirdik.Diğerlerine göre daha ağır yaraları olanlar daha yavaş hareket ediyorlardı. Bir ayağı kopmuş bir adam

vardı ama bacağının kan içindeki ucunun üstüne basarak yürümeye devam ediyordu.Acı dikkatlerini dağıtmıyordu.

"Onları gerçekten de sadece beyinlerini parçalayarak mı öldürebiliyorsun, merak ediyorum," diye yüksek sesle düşünüyordum.

Skeeter av tüfeğini kaldırdı, ahşap plakaların arasına dayayıp nişan aldı. "Bilmem. Hadi öğrenelim."Bir hedef seçti, sonra da nefes aldı."Üzgünüm Bay Madison." Skeeter tetiği çekince Bay Madison'un gömleği, kalbinin olması gereken noktada patladı ve parçaları etrafa saçıldı.Yaradan siyah bir kan sızdı ama Bay Madison olanların farkındaymış gibi görünmüyordu. "Tamam. Demek bu işe yaramıyor." Skeeter tetiği bir kez daha çekti. Bu kez Bay Madison'un şakağının ortasında anında kırmızı bir nokta belirdi ve aynı anda patlayarak ardında hafif yamuk,yuvarlak şekilli bir yara bıraktı. Adam kafası yana doğru sarsıldığında atmakta olduğu adımın ortasında durdu ve sonra yana doğru devrildi.

Bir an için hareket etmesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. "Sence onları öldürdükten sonra yakmamız da gerekiyor mu?" diye sordum.

Skeeter yüzünü buruşturdu, bakışları benimle tüfeğinin nişangâhı arasında gidip geldi. "Şimdi, bu gerçekten aptalca olurdu."

Doris, "Skeeter, tatlım. Jill kendini iyi hissetmiyor galiba," dedi. Ellerini sıkıyordu, tedirgin olduğu her halinden belliydi.

Skeeter ayağa fırlayıp mutfağa koştu.Peşinden gittim ve Zoe'nin köşede oturmuş, bir sandalyenin üstünde iki büklüm olmuş, bir kovaya öğüren Jill Teyzesini izlediğini gördüm.

"Zoe? Zoe buraya gel. Gel de biraz yanımda otur." Zoe'ye benimle mabede gelmesini işaret ettim.Zoe kayarak sandalyesinden inip yanıma yürüdü ve elimi sıkıca tuttuğunda küçücük parmaklarındaki güç beni şaşırttı.

Mabetteki sıralardan birinde oturan Gary'nin yanına birlikte oturduk,çekiç seslerinin mutfaktan gelen sesleri biraz bastıracağını umuyordum.Jill kusarken çıkardığı öğürme seslerinin arasında inleyip Skeeter'a kendisine yardım etmesi için yalvarıyordu.

"Jill Teyze terliyor baba," dedi Zoe, "hem de çok." Gözleri endişeyle kararmıştı. "Sonra yüzü tuhaf bir şekil aldı ve yere kustu. Sanki grip olmuş gibi bütün vücudunun sızladığını söyledi."

Başımla onayladım. "Bu seni korkuttu mu?"

"Hepsi beni korkutuyor," dedi. Gözlerinin etrafındaki derinin gerildiğini fark ettim ve ağlamamaya çalıştığım görebiliyordum.

Kimse Jill'e ne olacağını bilmiyordu ama benim neler olduğuna dair bir fikrim vardı ve Zoe'nin buna tanık olmasını istemiyordum. Skeeter'ın Jill'i başka bir yere götürmesinin dışında, Zoe'nin teyzesinin ölümüne tanık olmasını engellemenin tek yolu onu kiliseden çıkarmaktı. Bu da onu dışarıya, güvenli olmayan bir yere götürmek anlamına geliyordu.

"Çok üzgünüm tatlım, keşke bunların hepsinin yok olmasını sağlayabilsem." Zoe'yi kucaklayıp bağrıma bastım, bir çözüm yolu bulabilmek için zaman kazanmaya çalışıyordum.

Jill artık ağlamaya başlamıştı. Büyük ihtimalle kendisine neler olduğunu o da anlamıştı.

Zoe'nin minik, melek gibi yüzünü ellerimin arasına alıp açık kahverengi saçlarını ve burnunun üzerindeki çillerini inceledim.Dört yaşından beri saçlarının hep aynı şekilde,omzuna gelecek kadar kesilmesini istemişti.Saçları doğal olarak dalgalıydı ve o yüzden de normalde hep neşeyle zıplıyormuş gibi görünürdü ama şimdi, saçları bile kaygıyla düzleşmiş gibiydi. "Gidip Skeeter Amcana yardım edeceğim. Senin burada kalmanı istiyorum, tamam mı? Burada güvendesin. Kısa süre içinde döneceğim."

Zoe başını çabucak sallayıp son plakaya son çivileri çakmakta olan Gary'yle Eric'e baktı.

"Aferin kızıma," diyerek alnından öptüm.

Skeeter dizinin üstüne çökmüş, karısını kollarına almıştı.Jill,Skeeter'ın göğsüne yaslanmıştı,yüzünde lekeler belirmiş ve terden parlıyordu.Skeeter yere bakıp ona bir şeyler fısıldadı, yüzünde köprüde yanından geçtiğimiz kadının yüzündeki umutsuzluk ifadesinin aynısı vardı.Genç ve sağlıklı karısı kollarında ölüyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

Doris bir bardak su doldurdu ve Jill'in dudaklarına tutmak için eğildi. Jill birkaç yudum aldıktan sonra suyu tükürdü,kovaya eğildi ve midesinde kileri bir kez daha boşalttı.

"Doktora ihtiyacımız var," dedi Doris.

"Doktor öldü," dedi Gary, çekici masanın üstüne, Jill'in yanma bırakırken. "Karısı ve çocukları da öldü. Hepsi de gözleri bembeyaz, üstlerinde ısırık izleriyle etrafta dolanıyorlar."

Jill bir defa burnunu çekip kocasına baktı. "Skeeter."

"Hayır," dedi Skeeter, hâlâ yere bakıyor ve başını iki yana sallıyordu.

"Skeeter, ya buradaki insanlara zarar verecek olursam?"

"Hayır."

"Ya sana zarar verecek olursam?"

"Hayır!"

"Ya Zoe'yi öldürecek olursam?" diye yalvardı, gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Nefesi kesildi ve gözlerine bakabilmek için Skeeter'ın yüzünü kendine doğru çekti."O yavrucağa zarar vermeme izin verme Skeeter."

Skeeter'ın alt dudağı titredi. "Ya *bizim* yavrumuza ne olacak?"

Yaslandığım kapı pervazından uzaklaşarak dimdik durdum. "Ne?"

"Bu da ne demek?" diye sordu Doris.

Skeeter, "Jill hamile," dedi, çaresiz bir sesle. "Yedi haftalık. Dr. Brown onu daha bu sabah aramıştı."

Eğilerek ellerimi dizlerime dayadım.Skeeter'ın çektiği ıstırabı hayal bile edemiyordum. Bunu hak etmemişlerdi.Düğünlerinin olduğu geceden beri bir bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı ve Skeeter şimdi her ikisini de yitirecekti.

Jill alnını Skeeter'ın çenesine dayadı ve sonra da zayıf bir gülümsemeyle yüzüne baktı. "Beraber olacağız ve seni bekleyeceğiz."

Skeeter kendini bırakıp yüzünü Jill'in boynuna gömdü. "Bunu yapamam Jelibonum," diye hıçkırmaya başladı.

Mabedin ilk penceresi kırılınca Skeeter dışında herkes donup kaldı. İçeri girmek için bir yol arayan parmakların ahşap plakalar üstünde çıkardığı ses kanımı donduruyordu.Geriye yaslanıp içeri baktığımda Zoe,Barb ve Bayan Kay'in yerdeki cam kırıklarına baktıklarını gördüm.Tahtalar dayanıyordu ama kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Eric cam kırıklarının yanında durup tahtaları inceledi ve başını sallayarak dayanacakları konusunda bizi temin etti.

Rahip Mathis, "Bir dakika. Neden bahsediyoruz burada?" deyip, dikkatimi yeniden mutfağa çekti.

Doris hâlâ ellerini sıkıyordu. "Ben, söyleyemeyeceğim... bunun hakkında konuşmamamız lazım."

"Sakıncası yok," dedi Jill, elini Skeeter'ın başının üstüne koyup yeniden eğilip kusması gerekene dek orada tuttu.

Bir cam daha kırıldı.

Gary'ye baktım. "Şu koridor nedir?" diye sordum, mutfağın öteki tarafındaki kapısız geçidi işaret ederek. İki erkek, iki de kadın tuvaleti vardı ve sonra da karanlık bir koridora açılan, kapısı takılmamış bir çerçeve vardı. "Başka bir çıkışa ihtiyacımız olabilir."

"Sadece merdivenlere gidiyor."

Bir anda dikkat kesildim. "Ne merdiveni? Pencereleri kapattınız ama üst kata bir şey yapmadınız,öyle mi?"

Gary omzunu silkti. "Tırmanabildiklerini sanmıyorum."

"Tanrı'nın evindeyiz!" dedi Doris. "Bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğim! Bunun ne olduğunu bilmiyoruz Skeeter. Jill iyileşebilir!"

Bob ilk defa konuştu. Kulak tırmalayıcı, kalın bir sesi vardı. "Bunun ne olduğunu tam olarak biliyoruz."

Herkes Bob'a döndü. Köşede, son bir saattir oturduğu metal katlanan sandalyedeydi. Bastonunu ellerinin arasına almış, ellerini tutacağının üstüne koyarak dinlendiriyordu.

Konuşurken gri bıyığı seğirdi. "Bu kahrolası bir trajediden başka bir şey değil."

"Bob!" dedi Doris, rencide olmuş numarası yaparak. "Gerçek şu ki eninde sonunda dışarıdaki şeylerden birine dönüşecek; onun tek farkı içeride, bizimle olması."

Bir kez daha camın yere düşmesinin sesi duyuldu ama bu kez mabetten mutfağa kan dondurucu bir inleme sesi de geldi.

Bob'un gözleri benimkilere yöneldi,ardından da yaklaşık belimin hizasında, yanımdaki bir noktaya bakmaya başladı. O anda Zoe'nin hemen yanımda durduğunu fark ettim. Güzelim ela gözleri o gün bilmem kaçıncı defa yaşarıyordu. Bir daha hiç mutluluğu bulup bulamayacağını merak ettim.

Kızımın yanında dizimin üstüne çöküp işe yarar bir şeyler söylemeye çalıştım ama kelimeler Jill'i kurtaramazdı ve Zoe için bu cehennemi biraz olsun çekilir kılabilecek tek şey Jill'in iyileşmesiydi.

Üst katımızdan ağır bir şeylerin düşme sesi gelince hepimiz tavana baktık. Skeeter Jill'in alnını öptü ve sonra da pompalı tüfeğini alırken Doris'e gelip Jill'in yanına oturmasını işaret etti. Gary çekicini kaptı. Ben de Zoe'yi nazikçe rahip Mathis'e doğru ittim ve sonra kayınbiraderim,Gary ve Eric'i takip ederek koridorda ilerledim. Skeeter merdivenlerin dibinde durup pompalı tüfeğini yukarıdaki kapalı kapıya doğrulttu.

Gary ışığı yaktı. "Belki birileri onlardan kaçmak için çatıya tırmanıp, oradan içeri girmiştir?"

Birinin ağır aksak adımlarla yürüdüğünü duyduk, sonra da bir şeyler yere devrildi.

Eric sert bir nefes aldı. "Tırmanamıyorlar değil mi? Daha önce hiç zombilerin tırmanabildiğini duymamıştım."

"Neden olmasın?Eskiden insandılar.İnsanlar tırmanabiliyor'dedi Gary, dişlerinin arasında tuttuğu kürdanın yerini değiştirip çekicini daha da sıkı tutarak.

Parmaklarımı tedirginlikle saçlarımın arasından geçirdim. "Aslında onlar hakkında pek de bir şey bilmiyoruz. Varsayımlarla hareket etmek hepimizin öldürülmesine neden olabilir. Gidip birkaç tahta plaka alalım. Yukarıdaki her kimse onunla iletişim kurmayı deneyelim, eğer karşılık vermezse kapıyı plakalarla kapatalım."

"Basit ve net," dedi Skeeter. Sesi alçak ve sakindi, bana beni birkaç defa götürdüğü geyik avlarındaki halini anımsattı. Bu onun vahşi doğada kullandığı sesiydi;av programlarındaki adamların başarılı avlarını anlatırken kullandıkları ses gibi.Sanki kapının arkasındaki şey her neyse, onu avlıyormuş gibi gözlerini kapıdan ayırmıyordu.

"Skeeter?" dedi Eric. Sesindeki tedirginlik iriyarı cüssesiyle tezat oluşturuyordu. "Hiç ahşap plakamız kalmadı."

Miranda

"Şimdi ne var?" dedi Ashley, sesi her geçen dakika daha mızmız bir hale geliyordu.

Burada takılıp kalmak istemiyordum. Aşırı tıkanık olan çıkıştan girip üst geçidin batısından giderek kara kuvvetleri mi ihtiyat kuvvetleri mi, artık Anderson'a girişi kontrol eden her kimse onları geçip babamın çiftliğine giden yolda olmak istiyordum. Bir düzine

ya da daha fazla silah bizim yönümüze, bize ve üst geçidin altındaki keşmekeşe yakalanan arabalardaki herkese doğrultulmuştu. Rampada üç sıra araba ve kamyon, elleri silahlı adamlar tarafından durdurulmuştu. İnsanlar araçlarından çıkmış, geçebilmek için bağırıp yalvarıyorlardı.

Vosvosu rampaya mümkün olduğunca çok yaklaştırdım ama daha fazla ilerleyebileceğim bir yer kalmadı.Tıkanıklığı aşmanın bir yolu yoktu ve böylece biz de eyaletler arası yolun banketinde takılıp kaldık.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Cooper, hâlâ Ashley'yi yanından ayırmıyordu.

Bryce bir kere daha telefonunu kullanmayı denedi. Yeniden meşgul sinyalini duyunca telefonu kucağına bırakıp yumruğunun kenarıyla kapıya vurdu.

"Hey!" dedim. "Bizi buraya kadar getirdi! Nazik ol!"

Yenice, kırmızı bir pikap Fairview tarafından üst geçide yaklaştı, yavaşladı ve ardından durdu. Bir adam dışarıya çıkıp Anderson yönünü işaret etti. Askerler başlarını hayır anlamında sallayarak geri dönmesini işaret ettiler.Adam Anderson'u işaret etmeye devam etti ama bir düzineden fazla yarı otomatik tüfek üstüne doğrultulunca pikabına binerek geri geri gitti.

"Demek Anderson'u koruyorlar," dedi Bryce, olup bitenleri izlerken.

"Öyle gibi görünüyor," dedim.

"O zaman neden köprünün diğer tarafında değiller? Bu daha mantıklı olmaz mıydı? Öyle yapsalar rampayı da koruyabilirlerdi."

Daha dikkatli baktım. Askerler gençti ve görebildiğim kadarıyla da gerginlerdi. "Anderson'da bir cephanelik var.Gerçekten de askerler mi sizce? Belki de sadece kasabalarını korumaya çalışıyorlardır."

Ashley, "Vali bugün Anderson'da," dedi.

Hepimiz başlarımızı ona çevirdik, bu ilginç ve alakasız bilgiye sahip olmasına şaşırmıştık.

"Sabahları okula gitmek için hazırlanırken radyoyu dinlerim. Haberlerde söylediler. Vali Bell bugün Anderson'da olacaktı."

Bryce başıyla onayladı. "Halihazırda kasabada asker olmasının imkânı yok, bunlar hasbelkader ellerine silah almış kasabalılar olmalılar."

Onlara bir kez daha baktığımda şaşkınlıkla bir nefes aldım. Üstlerindekiler kamuflaj değildi: Real Tree ve Mossy Oak kamp giysileri giymişlerdi. "Aman Tanrım! Ellerinde kalaşnikof olan ürkmüş çocuklar mı? Vali bu kadar aptal mı?"

Cooper, "Belki de o emretmemiştir? Belki de sadece bu çocuklar kendi kendilerine vazife edinmişlerdir, olamaz mı?" diye sordu.

"Fark etmez," dedim, arka camdan bakmak için dönerken. Henüz bizi ısıracak hiçbir şey göremiyordum ama bize yetişmeleri sadece zaman meselesiydi. "Yolumuza devam etmemiz lazım."

Tam cümlemi bitirdiğimde az önceki kırmızı pikap Fairvievv tarafından gelerek son hızla doğrudan silahlı adamları üstüne sürdü.

"Miranda!" diye çığlık attı Ashley.

Ateş açtıklarında direksiyonu kavradım. Pikabın ön camı parçalandı ve sonra da yön değiştirip doğrudan köprünün bizim olduğumuz tarafına yöneldi. Çıkış rampasının kenarında yoldan çıkarak üç arabanın üstünden yuvarlanarak geçti ve sonunda tepetaklak durdu.Lastikleri hâlâ dönüyor ve korkunç,tiz bir vınlama sesi çıkartıyorlardı.

Herkes çığlık atıyordu ve arabalarının dışında olanlar pikabın hangi yöne yuvarlanacağı belli olana dek çömeldiler.Bir süre için herkes şaşkın, tedirgin ve ne yapacağını bilemez haldeydi ama biraz zaman geçip de az önceki olayın şoku eve,ailelere dönme ihtiyacından daha zayıf hale gelince bağırıp yalvarmalar yeniden başladı.

"Belki de yürüyerek gizlice yanlarından geçebiliriz," dedi Cooper.

Bryce başını olmaz anlamında iki yana salladı. "Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var."

Sanki birileri dileğini duymuş gibi beyaz, üstü kapalı bir kamyonet köprüye yaklaştı. Silahlı adamlar anında gerildiler. Arabalarından inmiş olanlar daha yüksek sesle bağırmaya başladılar ve birkaç tanesi ayakkabılarını ve ellerine geçirdikleri her şeyi silahlı adamlara fırlatmayı denedi ama attıkları hiçbir şey köprüye erişmedi.

Bryce, "Abi, n'olur arabana dön!" dedi.

Şoför arabasından inmiş, silahlı adamlarla tartışıyordu. Aniden adamlardan birinin tüfeğini tuttu. İlk kurşunu kimin sıktığını bilmiyorum ama bir defa ateş edildikten sonra hepsi ateş açtılar. Minibüsten inen adam vücudu kurşunlarla delik deşik olurken acı içinde kıvrandı.Adam yere düşünce silahlı adamlar minibüsü hedef aldılar.

Ashley, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye çığlık atıyordu.

Silah sesleri susmadı. Silahlı adamlar heyecanlı ve öfkeliydiler ve aşağıdan gelen bağırışlar dikkatlerini çekti. Araçlarından inerek rampaya çıkmış insanlar bir anda av haline gelmişti ve hepsi de çığlık çığlığa kaçmaya başladılar. Kaçan aileleri takip eden adamlar ateşe devam ederken silahlarını aşağıdaki tıkanıklıkta takılıp kalmış insanlara yönelttiler.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Bryce. "Bizi buradan çıkar Miranda! Bas gaza! Hadi!"

Vitese asılıp arkamdaki arabaya çarpana kadar geriledim,sonra da direksiyonu çevirip vosvosu ileri vitese aldım.Bir iki defa kıl payı çarpmaktan kurtulup birkaç arabanın daha kenarına sürterek geçtikten sonra köprünün altına gelmiştik.Yukarıdaki psikopatların,diğer taraftaki rampaya çıkıp oradan Fairview'a devam edeceğimi fark edemeyecek kadar öbür taraftaki zavallı insanlarla meşgul olacaklarını umuyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ashley. "Köprünü altına saklan!"

"Orada takılıp kalırız!" dedi Bryce.Cevap veremeyecek kadar canımızı kurtarmaya odaklandığımın farkındaydı. "Gitmeye devam et Miranda! Sakın durma!"

Tepeye tırmanırken, bazen yolun üstünde, bazen dışında, vosvosun motoru birden fazla defa tekledi ama nihayet yola eriştik.

Cooper şevkle sırtımı sıvazladı. "Buraya bakmıyorlar bile! Devam et!"

Sonraki bir kilometre boyunca sessizlik içinde ilerledik ama silahların menzilinden çıktığımız an Ashley burnunu çekip inlemeye başladı. Bir katliamı arkamızda bırakmıştık. O yoldaki kurbanların bir kısmı çocuktu.

"Bütün dünya mı çıldırdı?" diye çığlık attı Ashley.

Bryce ve Cooper da burunlarını çekiyorlardı. Fazla zaman geçmeden sıcak gözyaşlarım yanaklarımı yakarak süzülmeye başladı. Birkaç saniye sonra hepimiz hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştık.

Bryce burnunu gömleğine sildi ve ardından sağ elimi tuttu. "Hayatımızı kurtardın Miranda."

Elini sıktım, konuşamıyordum. Uzun, kesik kesik nefes aldım ve yola odaklanmaya çalıştım. Yakında Fairview'da olacaktık.

Dokuzuncu Bölüm

Nathan

Eric kollarında birkaç ahşap levhayla döndü. "Bunları odunlukta buldum. Taşıyabildiğim kadarını alıp geldim,çünkü artık hakikaten de hepsi kilisenin etrafında toplanmaya başlamışlar ve kimsenin dışarıya çıkmaması gerektiğini düşünüyorum."

"İçeride olduğumuzu biliyor olmalılar," dedim. "İçeri girmeleri sadece an meselesi."

Gary ağzındaki kürdanı çıkardı,kızmıştı."Ama Eric az önce çıkamayacağımızı söyledi."

"Çıkmamamız gerektiğini söyledi," dedim,Skeeter'a bakarak. "Çıkamayacağımız anlamına gelmiyor.Burası güvenli değil."

Skeeter tartışmamızı duymazdan gelerek merdivenleri çıkmaya başladı, gözlerini bir an olsun kapıdan ayırmıyordu.

Hepimiz takip ettik. İçimizdeki, yukarıda hiçbir şey bulamayacağımıza dair dile getirmediğimiz umutlarımız,ayaklarımızın altında gıcırdayan tahta basamaklardan daha yüksek bir sesle yankılanıyordu.

Gary kapının kulpunu sıkıca tuttu ve ağırlığını vererek kendine doğru çekti. Hiçbirimizin yürüyen ölülerin tırmanacak, hatta kapı kulpunu çevirecek kadar koordinasyona sahip olup olmadıkları hakkında bir fikri yoktu ama tek ;bir hata bile ölüm demekti ve ne ben ne de bu adamlar herhangi bir risk almak istemiyorduk.

Skeeter yumruğunu kaldırdı ve parmak eklemleriyle kapıya vurdu. "Selam! Ben Skeeter McGee. İçeride kimse var mı?"

Ayak sesleri birkaç dakika önce kesilmişti.

Skeeter bir kez daha denedi. "Silahlıyım ve seni vurmaktan çekinmem. Kimsin?"

Yanıt gelmedi.

"Hadi şu tahtaları çakalım," dedi Eric tuttuğu plakanm yönünü değiştirerek.

Skeeter elini kaldırıp Eric'e beklemesini işaret etti sonra da kulağını kapıya dayadı. Bakışları bana yöneldi ve sonra da başını iki yana salladı."Bir şey duymuyorum.Bana o şeylerin saklanmaktan anladıklarını söyleme.Ben içeri giriyorum."

Skeeter elini Gary'nin eline koyunca kolunu tuttum."Ne yaptığını sanıyorsun? Ya içeride birkaç tanesi varsa?Ya bizi aşıp aşağıya inmeyi başarırlarsa?"

Skeeter dudaklarıyla gülümserken bakışları hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. "Bunun gerçekleşmesine izin vermem. Tıpkı o şeylerin tepemizde yürümelerine izin vermeyeceğim gibi. Eğer bu olayı atlatmak için bu kilisede kalacaksak, buranın güvenli olması lazım."

İçimi çekerek kolunu bıraktım. "Tamam mı Gary?"

Gary tereddütle kapı kolunu bıraktı ve Skeeter içeri girdi. Kapının arkasını kontrol ettikten sonra bakışlarımla büyük, boş sınıfı taradım ve Skeeter'ın çoktan görmüş olduğu şeyi fark ettim.

Yirmili yaşların başında, genç bir kadın açık bir pencereyle devrilmiş bir sehpanın arasında yerde yatıyordu. Ardında bir kan izi bırakmıştı. Kolu ciddi şekilde çiğnenmişti; birkaç yerde kemiğe kadar.

"Aman Tanrını, bu Annabelle Stephens!" dedi Eric, yanına koşarak. Boynuna dokunduktan sonra bize baktı, çenesinden aşağı kan içinde kalmamış tek bir nokta yoktu.

Bir köşeden zayıf bir inleme sesi gelince Skeeter pompalı tüfeğini anında o yöne doğrulttu.Tek başına, der top olmuş küçük bir oğlan çocuğu görünce namluyu tutup yavaşça aşağıya çevirdim.

Skeeter silahını indirdi. "Merhaba ufaklık."

Gary içini çekip Annabelle'in yüzünü ve göğsünü bulabildiği tek şey olan küçük bir kilimle örterken Eric'e bir bakış attı. "Bu Craig ve

Amy Nicholson'ın çocuğu."

Skeeter diz çöktü, silahını arkasında yere koydu ve kollarını açtı."Amy sınıf arkadaşımdı. Sen Connor olmalısın. Gel buraya bakalım delikanlı. Korktuğunu biliyorum ama burada güvendesin."

Connor hızla başını hayır anlammda iki yana salladı. Dizlerini göğsüne çekti ve çenesini dizine koyup ileri geri sallanmaya başladı.

"Annabelle teyzesi mi?" diye sordum.

Skeeter başını hayır anlammda iki yana sallayarak, "Annabelle ilkokul birinci sınıf öğretmeni," diyerek yanıt verdi.

"Beni kurtardı," diye fısıldadı Connor, "beni annemden kurtardı." Nefesi tıkandı ve sonra da hıçkırmaya başladı.

Skeeter onu kaldırıp kucağına aldı. "Şişşt, delikanlı. Artık güvendesin. Sana söz veriyorum, güvende olacaksın."

Skeeter pencereye yürüyüp biraz daha açarak çatıya çıktı. Peşinden gittim, görebildiğim kadarıyla kilisenin çevresi tamamen kuşatılmıştı.

Connor, "Bir sürüsü peşimizden geldi," dedi.

Skeeter, çatıdaki, pencerenin eşiğindeki, kiliseye gelen kaldırımdaki kan izlerine bakarak başıyla onayladı. "Annabelle kan kaybından ölmüş. Büyük ihtimalle bütün kasabadan buraya gelecekler."

"En azından tırmanamadıklarını biliyoruz," dedim, kollarını kaldırıp kilisenin duvarlarını tırmalayan grubu işaret ederek.

Connor burnunu çekti."Annabelle çoktan çatıya çıkmıştı. Koştuğumu görünce aşağıya indi."

Skeeter, Connor'a sarıldı. "O iyi bir kadındı."

Connor,Skeeter'ın omzunun üstünden Annabelle'i örten kilime baktı ve gözlerini kapadı.

"Burada *kalamayız*," dedim.

"Çıkamayız da. Birkaç gün sabret Nate. Kendiliklerinden gideceklerdir."

"Ya gitmezlerse? Burada kapana kısılmış olacağız."

Skeeter içini çekip ağzındaki kürdanı serbest eliyle çekti ve aşağıdaki yaşayan ölülerin üstüne attı. "Jill'i bir yere götüremem."

Kaşlarım çatıldı. "Ya durumu kötüleşirse? Ya o şeylerden birine dönüşürse?"

Skeeter önce aşağıya sonra da kararlılıkla bana baktı."Siz gitmelisiniz.Zoe'yi güvenli bir yere götür.Jill'in...zamanı geldiğinde burada olmamalı ama ben gidemem kardeşim. Zaten gitsem de uğruna yaşamaya devam edeceğim bir şey olmayacak."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülür gibi oldu ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Skeeter bu kilisede, karısıyla beraber ölecekti.

"Zoe'yi buradan çıkarmam lazım."

"Biliyorum."

Skeeter dikkatle, Connor'ı taşıyarak içeri girdi. Eric'le Gary'nin yanından geçti ama kapının orada durdu. "Plakaları kapıya çakın."

"Ama," dedi Eric, plakayı işaret ederek, "tırmanamıyorlar ve Annabelle de öldü."

"Onlardan biri olarak dönerse diye," dedim pencereyi işaret ederek.

Gary yüzünü buruşturdu. "Belki de onu çatıdan aşağı yuvarlamalıyız. Kokmaya başlaması fazla zaman almaz."

"Hayır!" diye çığlık attı Connor.

Skeeter, Connor'ın sırtını sıvazladı. "Koku bizim kokumuzu gizlemeye yardıma olabilir. Bırak orada kalsın. Plakaları kapıya çakın."

Gary ve Eric başlarıyla onayladılar ve Skeeter da mutfağa dönüp Bob, Evan, Rahip Mathis ve Doris'e katıldı.Jill için bir yer yatağı

yapıp yastık olarak da kıvrılmış bir bulaşık bezini kullanmışlardı.

"Aman Tanrım! Connor Nicholson! İyi misin bir tanem?" dedi Doris,onu Skeeter'den alarak.

Connor, Doris'e sımsıkı sarılıp yeniden bağıra bağıra ağlamaya başladı. Birbirlerini tanıdıkları belliydi ama nereden olduğunu bilmiyordum.

Doris'in yüzü bembeyaz oldu, Skeeteria bakıp, "Amy nerede?" diye sordu.

"Dışarıda. Connor ,Annabelle, Stephens çatıya çıkarmış."

"Eee..." dedi Skeeter'ın ardına bakarak. "O nerede?"

Skeeter başını salladı. "Yukarıda. Başaramadı."

O anda çekiç sesleri gelmeye başladı. Doris ağlayan Connor'a sarıldı, Rahip Mathis, Barb ve Bayan Kay'e bakmak için mabede gitti ve Skeeter de karısının yanına yere oturdu.Jill kendinden geçmişti; kan çanağına dönmüş gözleri, ancak bıçak yarası kadar açık göz kapaklarının arasından güçlükle görülüyordu. Neredeyse soluk soluğaydı ve gitgide solan tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı.

Zoe eşikte durmuş, gözlerini Jill Teyzesi'ne dikmişti. Kızımın yanına diz çöküp onu kendime çektim. Söyleyebileceğim pek bir şey yoktu; iyi olup olmadığını sormamın da bir anlamı yoktu. Hiçbirimiz iyi değildik.

Skeeter Jill'e yumuşak, rahatlatıcı bir şeyler söylemek için eğildi. İzlemeye dayanamadığımdan mabede geçtim.Her üç duvarın yanındaki halıların kenarları kırık camla kaplıydı. Fairview ahalisi Eric ve Gary'nin pencerelerin önüne çaktıkları ahşap plakalara karşı dişleri ve tırnaklarıyla bir mücadeleye girişmişlerdi. Plakalar sonsuza dek dayanmazdı, tıpkı Skeeterla birkaç kişinin daha yanlarında getirmeyi akıl ettikleri az miktardaki yiyecek gibi.

Mutfağa gidip arabamın anahtarlarını cebimden çıkardım. "Zoe'yle koşarak kaçmayı deneyeceğim. Arabam bloğun aşağısında

.

duruyor. İki, sıkışırsak üç kişilik yerimiz var ama dışarıya çıkabilmek için dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var."

"Ama ben Jill Teyze'yi bırakmak istemiyorum," dedi Zoe.

Doris başını iki yana sallayarak. "Ben dışarı çıkmayacağım," dedi.

Bob suratını astı. "Neden burada kalmıyorsun? Başka bir yerde daha güvende olmayacaksın ki."

Zoe'nin kulaklarını kapayıp yavaşça konuştum. "Çünkü Annabelle kiliseye gelirken arkasında bir kan izi bırakmış ve batı tarafındaki duvara da kan sürülmüş. Skeeterla ben az önce çatıdaydık. Kilise kuşatılmış vaziyette ve gelmeye devam ediyorlar. Ne zaman gideceklerini, hatta gidip gitmeyeceklerini kim bilebilir?"

Skeeter başıyla onayladı. "Bir silaha ihtiyacınız olacak. Hafif ama durdurma gücü yüksek bir şeye. Çantamdaki otomatik tüfeği al. 223 milimetre olanı. Şarjörleri unutma. Ben sizi korurum."

Skeeter'ın sahip olduğu her ateşli silahı içine koyduğu uzun, kamuflaj desenli bir silindir çanta kilisenin mutfak masasının altına tıkıştırılmıştı. Eğilip yıpranmış muşambanın üstüne örtülmüş naylonu çektim ve diğerlerinden küçük ama daha az vahşi görünmeyen küt namlulu tüfeği buldum. "Daha önce hiç yarı otomatik bir tüfekle ateş etmemiştim Skeeter. Bunu kullanabileceğimden emin değilim."

Skeeter bir kahkaha attı ama gülümsemeye devam edemedi."O tüfeği Zoe bile kullanabilir. Hem güvenli bir yere ulaştığınızda ona atış talimi yaptırmalısın. Ne olur ne olmaz."

Başıma bir şey gelmesi ve Zoe'nin yalnız başına kalması düşüncesi kanımı dondurdu. O kadar küçüktü ki; ve Skeeter ve Jill'i bırakırsak sahip olduğu tek yakını ben olacaktım. "Belki de kalmalıyız," dedim mabede bakarak. Dışarıdaki şeyler hâlâ plakaları çekiştirip vurarak içeri girmeye çalışıyorlardı.

Skeeter önce karısına sonra da bana baktı. "Hayır, kalmamalısınız." Çantadan 9 milimetrelik bir tabanca ve bir kutu mermi çıkardım. "Bunu da alabilir miyim?" Skeeter'ın gözleri sadece

bir an için Zoe'ye kaydı. Tabancayı neden istediğimi biliyordu.Onu kendi başının çaresine bakmaya terk edemezdim.

"Tabii ki, abi."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve ayağa kalktım. "Ama hâlâ dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var."

Doris, Connor'u daha önce Jill'in oturduğu sandalyeye oturttu. "Belki şansımız yaver gider de birileri kasabadan geçer.Arabaları takip ederler mi sence?"

Zoe pantolonumu çekiştirerek, "Dışarıya çıkmak istemiyorum babacığım," dedi.

Başımı eğip gözlerinin içine baktım. "İstemediğini biliyorum. Dışarısı korkunç, değil mi?"

Zoe başını söylediklerimi onayladığını gösterir şekilde salladı.

"Ama burası bizim için en güvenli yer değil. Başka bir yer bulmamız lazım."

Zoe dudaklarını sert bir çizgi oluşturacak şekilde sıktı ve kaşlarının arasında minicik bir çentik belirdi ama itiraz etmedi.

Skeeter, "Connor ve Evan'ı da almalısın," dedi.

Evan korku dolu gözlerle Bob'a baktı. Connor başını iki yana sallayıp Doris'in arkasına saklandı.

Doris de başını salladı. "Kendi kızını götürmesine engel olamam Skeeter ama bu oğlanları dışarıya, o şeylerin yanına götürmesine izin vermeyeceğim."

"Connor," dedi Skeeter. "Nathanla gitmen gerektiğini düşünüyorum. Bu şeyleri dışarıda tutmaya çalışacağız ama burada güvende olacağından emin değilim küçük adam."

Connor'un Doris'in arkasından başını salladığını güç bela görebildim. Onu zorlamaya niyetim de yoktu, ne de olsa yaşadıklarından sonra bizimle gelmek istemediği için onu suçlayamazdım.

"Bob?" dedi Skeeter. "Evan'a bir şans vermek istemediğinden emin misin?"

Evan, Bob'a baktı, gözleriyle kalmak için yalvarıyor gibiydi. Bob oğlunun omzunu sıvazladı ve ardından başını iki yana salladı.

Barb'ın getirdiği plastik bir alışveriş torbasına birkaç kutu kurşun ve beş şişe su doldurup 9 milimetreyi belime soktum.Bir önceki gün birileri bana böyle bir şey yapacağımı söylemiş olsa, kendisi utanıp ofisten çıkana kadar ona gülerdim.Skeeterla birkaç defa ava çıkıp atış yaptığımız olmuştu ama bir silahımın olması benim için bir öncelik değildi ve hiçbir zaman silah kontrolü yasasına karşı çıkan birisi de olmamıştım.

Artık yaşayan ölüler dünyayı ele geçirdiklerine göre Ulusal Silah Vakfı üyelerinin diğerlerinden iyi bir durumda olduklarını düşünüyordum.

Tam torbayı koluma geçirirken kilisede kurtuluşun sesleri yankılandı: Bir araba korna çalıyordu.

Scarlet

Evlerin çoğunun ışıkları yanmadığı için sokak lambaları her şeyin üstüne uğursuz gölgeler düşürüyordu.Askerler devriye gezdiği için Tobinle benim arada bir çalıların arkasına ya da gölgelerin araşma saklanmamız gerekiyor, bu da bizi yavaşlatıyordu. Tabii bir de Tobin'in burktuğu bileği nedeniyle zaten yavaş ilerliyor olmamız vardı.Acaba hâlâ evinde olan birileri var mı, yoksa askerler hepsini toplayıp bir yerlere mi götürdüler diye merak ettim ve hemen sonra bu düşünceyi aklımdan çıkardım, çünkü böyle bir durumda kızlarım silahlı, katil muhafızların gözetiminde asla erişemeyeceğim bir yerde olacaklardı.

Buna inanmayı reddederek Tobin'e destek olup ilerlemeye devam ettim; bileği nedeniyle ağırlığının büyük kısmını bana verdiğinde onu iterek dengesini korumasını sağlıyordum. Çektiği

acıya dayanması için onu cesaretlendirmeye çalıştım. Bileği şişmişti ve her geçen dakika daha da şişiyordu. Yürümek de hiç iyi gelmiyordu. En azından buprofen'e ve bileğine koymak için buza ihtiyacı vardı.

'Artık çok kalmadı' dedim.

Tobin son üç-dört bloktur attığı her adımda nefesini tutuyordu ama şikâyet etmedi.

"Sence hâlâ orada mıdır?" diye sordu.

"Umarım."

"Sanki kimse evinde değilmiş gibi görünüyor. Yakınlarda bir sığınak var mı? Belki hepsi oraya gitmişlerdir."

"Olabilir. Belki hastaneye ya da ilkokula... Eski bir nükleer savaş sığınağı vardı."

"Küçük bir oğlu olduğunu söylemiş miydim?"

Ona bakıp gülümsedim. "Bekâr bir anne olduğunu söylemiştin. Adı ne?"

"Tavia. Yeğenimin ismi de Tobin."

"Vay, senin ismini koymuş."

"Evet, aynen,"dedi, yüzü ter içinde olmasına rağmen gururla parlıyordu. "Epey iyi bir çocuktur. Atletik, kibar. Onu yetiştirirken harika bir iş çıkardı. Ona bunu hiç söylediğimi sanmıyorum."

"Söyleyeceksin," dedim, söylediğimin gerçek olması için dua ediyordum.

Orduya ait bir askeri cip köşeyi dönünce Tobin'i en yakın evin karanlıkta kalan yan duvarına çektim. Tobin, bileği çıt edince yüzünü buruşturarak sessizce sızlandı. Nefes nefese kalmıştı ve soluklarını yavaşlatmaya çalışıyordu."Hem de silahlılar. Anlamıyorum. Ne diye sokaklarda devriye geziyorlar... sadece onları... ne diyordun, sarsak mı?"

"Sarsak."

"Evet, ayak sürüyenler. Sadece onları dışarıda tutmak istiyorlarsa ne diye kasabanın içinde de devriye geziyorlar? Belki hayatta kalanları arıyorlardır? Belki sığınağa götürmek için insanları topluyorlardır?"

"Yanlarına gidip onlardan yardım istemeli miyiz emin olamadım," dedim, cip geçince ona destek olup yürümeye başlayarak.

"Benim emin olduğum, karanlıkta ortalıkta dolanan siyahi bir adamın vurulacağıdır."

Yarım bir gülümsemeyle baktım. "Hadi gel. Neredeyse vardık."

Tobin'in aksaklığı daha da belirginleşti. Tavia'nın evine bir blok kala ıstırap içindeydi. Acı içinde inliyordu, her adımı bir işkenceydi.

"Eğer o sesi çıkarmayı kesmezsen birileri senin bir sarsak olduğunu düşünüp penceresinden bizi vuracak."

"Özür dilerim," dedi Tobin, samimi bir pişmanlıkla.

"Şaka yapıyordum. Dinlenmek ister misin?"

Başını iki yana salladı."Hayır. Kızlarına ulaşman gerekiyor."Kız kardeşinin sadece üç ev ötedeki evine baktı."İyiliğine karşılık verebilmeyi dilerdim, keşke onları bulmana yardımcı olabilseydim."Omzumu tuttuğu büyük eliyle omzumu nazikçe sıkınca, ben de ona sarılarak karşılık verdim.

Tavia'nın evinin önündeki basamaklarda durduk. Evinin verandasının bir paravanı ve paravanın da üflesen yıkılacak, dekoratif bir kapısı vardı. Tobin fısıltıdan biraz yüksek bir sesle "Tavia! Benim Tobin! İçeride misin?" diye sordu. Durup bir cevap gelmesini bekledi. "Tavia!"

Büyükannemlerin evini işaret ettim. "Ben hemen yan evde olacağım. Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeter."

Tobin güldü. "Yeterince yardım ettin. Teşekkürler Scarlet."

Ona bakıp başımı peki anlamında salladım, sonra bahçeyi geçip büyükannemlerin evinin önüne geldim. Çimler yeni yeni

yeşillenmeye başlamıştı ve ayağımın altında yarı yumuşak yarı çıtır çıtırdı. Etrafta çıt çıkmadığı için ayak seslerim bana çok yüksekmiş gibi geliyordu. Tobin'in hemen yan taraftaki evin önünde çıkardığı boğuk sesler hemen hemen hiç duyulmuyordu ama ben her nefesimi ağzımı megafona dayayıp alıyormuşum gibi hissediyordum.

Tel kapıyı açarken gıcırdadı. Kapının kulpunu çevirirken kilitli olmasını bekler gibiydim ama kapı kilitli değildi. İçeri girip karanlıkta etrafımı görmeye çalıştım."Mema?" Sesim elimden geldiğince yumuşak ve güvenilirdi. Büyükannemler iyice yaşlanmışlardı. Eğer haberlerle kafayı bozmamış olsalardı, salgın hakkında hiçbir şey duymamış olmaları işten bile değildi."Mema, benim Scarlet." Oturma odasından koridora geçip yatak odalarına yöneldim.Duvarlarda ailemin resimleri asılıydı; Andrew, ben ve kızların daha mutlu günlerimizde çekilmiş bir resmi olduğunu görünce, 8x10luk bir fotoğrafın önünde durdum. Hayır, bu bir yalandı. Biz asla mutlu olmamıştık.

Annemi, Andrew'dan ayrılacağımı söylemek için aradığımda beni azarlamıştı. "Ne kadar iyi bir durumda olduğunu bilmiyorsun Scarlet," demişti. "Baban gibi bir alkolik değil. Keş falan da değil. Seni dövmüyor."

"Beni sevmiyor," demiştim ona. "Hiç evde değil. Hep çalışıyor. Ve evde olduğunda da yaptığı tek şey bana ve çocuklara bağırmak. Sanki bizden nefret ediyormuş gibi davranıyor."

"Belki seninle yaşamak daha kolay olsaydı, evde olmayı isterdi."

Koridorda, o resmin önünde dururken yıllardır kalbimde taşıdığım yararın acısını uzaklaştırmak için elimi göğsüme götürdüm. Onu bırakmayı tercih ettiğimde ailesinin desteğini almıştı, benim ailemin de... Onlar için Andrew'nun yüzüğü bir onur nişanesi gibiydi. Ama o aslında öfkeli, bazen de zalim bir adamdı. Tabii ben de paspas değildim ama onun çocuklarımızı sindirmeye çalışmasına karşı çıkmam sadece daha yüksek sesle tartışmamıza neden oluyordu.Bağırmalarımız... Tanrım, ne kadar çok bağırıyorduk.Eski evimiz ağır sözler, gürültü ve gözyaşlarıyla

doluydu.Hayır, o bir ayyaş değildi ya da keş, beni dövmüyordu da ama sürekli mutsuz olmak o kadar da farklı değildi.

Onu daha önce terk etmememin nedeni kızlarımı korumak istememdi. Öfkeye kapıldığında Andrew ile kızlar arasındaki tek kişi ben oluyordum. Jenna'nın peşinden merdivenleri tırmanıp suratına bağırdığında ben de onun peşinden gidip ona bağırıyordum.Onu geri çekip Jenna'nın odasından çıkarıyordum. Jenna'nın kendi evinde korku içinde yaşamaması için öfkesini üstüme çekiyordum.

Ama beni dövmemişti, hayır, hiç dövmemişti.

Bazen dövmüş olmasını diliyordum, sadece anneme söyleyecek bir bahanem olsun diye.Kararımı bencilliğin ya da can sıkıntısı gibi sığ bir şeyin etkilemediğini gösterebilmek için ayaklarının önüne serebileceğim somut bir fedakârlık.Öyle olsa belki Andrew'nun tarafını tutup, onunla beraber yaşaması ne kadar zor bir insan olduğum hakkında dedikodu yapıp, bunun nasıl da aralarında ortak bir nokta oluşturduğundan bahsetmezlerdi.

Evimiz artık çok daha sessizdi ve kapıların çarpılmasıyla bağrışmaların yerini kahkahalar ve evet, kızların bitmek tükenmek bilmeyen tartışmaları almıştı. Ama tartıştıktan bir saat sonra koltuğa oturup birbirlerine sokulurlardı. Evleri güvenli bir yuvaydı.Andrew ile beraber onlara çektirdiklerimizden sonra böyle olmasını sağlamak borcumdu.

Elimi kapının kulpuna koyarak, kapının diğer tarafında beni neyin beklediğini bilmeden kulpu çevirdim. Anneannem Mema bütün bunlar sırasında tarafsız kalarak soluk almama imkân sağlamıştı. Ona evliliğimin bittiğini söylediğimde beni anladığını ifade eden bir şekilde başını sallamakla yetinmiş ve İsa'nın beni sevdiğini söyleyip kızların kiliseye gitmelerini sağlamamı tembihlemişti.Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kapı yavaşça açıldı. Bir yandan gölgelerin arasından bir şeyin fırlamasına karşı tetikteydim, diğer yandan da kalbimi karşılaşmam muhtemel korkunç bir manzaraya hazırlıyordum.Ama kapı açılıp da

dört direkli yatak ve eskimiş duvar kâğıtlarıyla kaplı küçücük yatak odası olduğu gibi göründüğünde tutmakta olduğum nefesimi bıraktım.Yatakları toplanmıştı. Yataklarına hiç girmemişlerdi.

Rahatlık geldiği hızla gitti. Şu anda uyuyor olmalıydılar. Evde değillerdi. Bu da birilerinin gelip onları aldığı anlamına geliyordu ve eğer askerler gelip aldılarsa kızların Andrew'nun evinde olmamaları ihtimali de epey yüksekti.Boğazım düğümlendi. Ortada ağlanacak somut bir şey olana dek ağlamayı reddediyordum.

Dikkatim koridordaki resme kaydı. Kasabanın çıkışında beni bekleyen cipte kızlarımın Suburban'ımda kalan fotoğrafı yoktu, yerlere attıkları çizimleri ve ödevleri de yoktu. Uzanıp çerçeveyi aldım ve yere atıp kırdım. Fotoğrafı çabucak cam parçalarının arasından alıp iki kere katladım ve sütyenimin içine sıkıştırdım. Sahip olduğumuz her fotoğraf albümü evimizdeki bir komodinde duruyordu.Bebeklik fotoğrafları, doğum günlerinde ve dışarıda oynarken çekilen fotoğraflar... Hepsi geride kalmıştı. Tenime batan fotoğraf onlara dair elimde kalan tek şey olabilirdi.

Evden fırladım ve sokağa koşarken tel kapıyı çarptım.Tobin,Tavia'nın evinin önündeki basamaklarda,kapıya tutunarak ayakta duruyordu.

Ona baktım, o da bana baktı. Tavia da, küçük Tobin de evde değillerdi. "Dönüp seni almaya çalışacağım."

Tobin küçük, anlayışlı bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Hayır, çalışmayacaksın. Ve zaten bunu denememelisin de.Seni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramam."

Bir an için onu izledim, gözlerinde yargılayıcı bir ifade yoktu. “Anneannemlerin bol miktarda ilacı var.İbuprofen,ağrı kesiciler, Ex-Lax. Kapı açık, istediğini alabilirsin."

Tobin küçük bir kahkaha atmayı başardı. "Teşekkür ederim. Umarım kızlarını bulursun."

"Bulacağım," dedim ve dönerek hızla koşmaya başladım.Bir sonraki blok, Main Street Caddesiydi.Anderson'un ana caddesi

olduğu için iyi aydınlatılmıştı ve kasabanın dört trafik ışığı da oradaydı.İki yanında park yerleri olan dört şeritli geniş bir caddeydi ve saklanacak pek bir yeri yoktu. Sokak ışığına çıkıp kaçak bir mahkûm gibi varlığımı dünyaya ilan ettiğimde o kadar hız almıştım ki duramadım, kimsenin beni görmeyeceği kadar şanslı olacağımı umuyordum. Uçarcasına caddenin karşısına geçtim, kaldırımı aştım ve cenaze evinin arka otoparkından geçip arka sokağa daldım. Köşeye kırık bir sandalye konmuştu ve aklıma atlamanın a'sı gelmeden bacaklarım havalanıp beni sandalyenin öbür tarafına taşımışlardı bile.

Tenis ayakkabılarımla ameliyat önlüklerim ıslaktı ve üstlerine yapışan çamurla ağırlaşmışlardı ama kızlarımın sadece birkaç kilometre ötede olduklarını bildiğim için bacaklarım beni sanki tüy kadar hafifmişim gibi taşıyorlardı.

Tobin birkaç blok geriden, kız kardeşinin evinin oradan bağırdı. "Koş Scarlet! Onları bulacaksın! Bundan eminim!Koş!"

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum, lisede annemin takdirini kazanmak istediğim için koşuculuğu denediğim sırada ciğerlerim patlayacakmış gibi koşarken bile böyle hızlı değildim. Yine de o sıralar hep en yavaş olan, arkada kalan ben olurdum.Ama bu gece değil.Bu gece uçabiliyordum.

Eski tren istasyonu gözüme ilişti, atlayarak rayların üstünden, ardından da üstüne -ANDERSON- yazılı tuğladan harabenin önünden geçtim. Harfler de memleketim olan kasaba gibi kirlenmiş ve pas tutmuşlardı. Caddeyi geçmeden önce bir defa geriye baktım. Alnımdan süzülen ter damlacıkları gözlerimin içine girdiği ve ciğerlerim tempomla güçlükle başa çıkabildikleri halde durmayacaktım.Yavrularım üç blok ötedeydiler. Orada olacaklardı, bundan adım gibi emindim.

Bir sokak arasından geçerek ayaklarımın altında o tanıdık çakıl zemini hissedince enerjimi yeniden topladığımı hissettim. Bir köpek havlayınca gülümsedim. Kasabanın diğer tarafında tek bir köpeğin bile havlaması duyulmuyordu. Askerler henüz bu tarafa

gelmemişlerdi. Jenna ve ;Halle beni bekliyor olacaklardı ve ben de onları kollarıma alıp o kadar sıkı sarılacaktım ki başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.Kasabanın dışındaki kargaşa kaybolup gidecekti.

Andrew'nun evinin tam karşısındaki dar sokağın sonuna ulaştım. Evinden ayrı duran garajı ve araba yolu tam önümdeydi ama dört çekişli cipi eksikti. Göğsüm kalkıp iniyordu ve aniden midem kasıldı ve içinde geriye ne kalmışsa oracıkta çıkardım.

Onuncu Bölüm

Nathan

"Bu senin işaretin, abi, hadi git!" dedi Skeeter, bir pencereye koşarak. Etrafta olup biteni görmeye çalışırken kafası her yöne doğru hareket ediyordu. "Hem de iki araba! Tam önümüzde!"

Dışarıda birileri bağırdı ve büyük bir grup ölünün kiliseden ayrılıp sallana sallana caddeye doğru ilerlediklerini gördüm.

Çıkışa doğru koşup kulağımı kapıya dayadım. Tırmalama, sürtünme sesleri yoktu. İnleme sesi de gelmiyordu.

"Zoe?" diye seslendim.

Zoe koşarak yanıma geldi. Onu arkama geçirip kapının kulpunu tuttum.

Zoe, "Bekle!" dedi ağlayarak, kendini zorlayarak açtığı, ağlamaktan kan çanağı gibi olmuş ama etrafının farkında olduğunu belli eden gözleri dışında bir hayat emaresi göstermeksizin yerde yatan Jill'e bakıyordu.

"Zoe, gitmeliyiz," dedim bileğinden tutup.

"Seni seviyorum!" diye bağırdı Zoe. Daha sadece bir çocuktu ama Jill'i bir daha görmeyeceğini biliyordu. "Seni seviyorum Jill Teyze!" Gözyaşları yanaklarından aşağıya döküldü ve onu tutan elimi çekiştirerek Jill'e doğru uzandı.

Jill küçük bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardı.Teninin altındaki damarlar daha görülür hale gelmişti.Bedenini tıpkı bünyesinde yayılmakta olan virüs gibi kaplayan, dallanmış, uzunlamasına ilerleyen, mavi çizgiler...Tek bir damla gözyaşı Jill'in yanağından aşağıya kayarak altındaki battaniyeye damladı.

Skeeter, Zoe'ye koşup onu kollarına aldı. "Ağlama miniğim." Başparmağını çenesinin altına koyup Zoe'yi kendisiyle göz gözle

gelmeye zorlayarak, "Ben Jelibon'a bakacağım, tamam mı? Skeeter Dayı'nın Jill Teyze'yi ne kadar çok sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Zoe başını evet anlamında sallayarak kaşlarını çattı.

Skeeter gülümseyip onu bir kez daha kucakladı."Seni seviyoruz Zoe. Babanın sözünü dinle, o sana iyi bakacak.Şimdi sessiz ol bakayım." Zoe, minik parmaklarıyla Skeeter'ın omuzlarını sıktı. Skeeter onu bırakıp ayağa kalktı."Git, Nate. Git artık."

Başımla onaylayıp araba anahtarlarımı ağzıma aldım, yarı otomatik tüfeğin şarjörünü taktım ve kapıyı açtım.Etrafa hızlıca bir bakmak için dışarıya doğru uzandım.Yolumuz açıktı.Önce Zoe'ye,sonra da Skeeter'a bakıp tamam anlamında başımı salladım.Skeeter bana göz kırptı ve ben de Zoe'yi arkamdan çekerek koşmaya başladım.

Caddenin karşısına geçerken siyah bir Wrangler cipin hızla Anderson'a doğru uzaklaştığını gördüm ama o şeylerin peşinden gidip gitmeyeceklerini görmek için beklemedim.

Zoe'nin elini bıraktım ve anahtarları ağzımdan çektim. "Zoe, çabuk ol!" dedim, anahtarı arabaya ulaşır ulaşmaz kilide sokabilmek için önümde tutuyordum. Anahtarları düşürmek gibi aptalca bir şey yapmak istemediğim için parmaklarımın arasında sımsıkı tutuyordum.

Arabaya geldiğimizde daha önce kilitlemeye zamanım kalmadığını hatırladım, dolayısıyla kapıyı açıp Zoe'yi almak için geriye uzandım. Bir şey evin köşesini döndü ama ne olduğuna ya da kaç kişi olduğuna dikkat etmedim,sadece kızımı alıp neredeyse fırlatarak yolcu koltuğuna oturttum.Ve sonra tam da yapmayacağımı söylediğim şeyi yaparak kahrolası anahtarları düşürdüm.

Arabanın altına kayıp gözden kayboldular.

"Baba!" diye çığlık attı Zoe.

Dikkatim üzerime gelmekte olan adama kaydı. Silahımı kaldırıp tetiği çektim ve ıskaladım. Tetiği bir kere daha çektim ve bu defa o hırpani, kan içindeki yırtıcıyı boynundan vurdum. Yara umurunda

olmadı. Aniden kafatasının sol tarafı patladı ve adımının ortasında yere düştü.Skeeter caddenin öbür tarafında duruyordu, av tüfeği elindeydi.Yumruğunu havaya kaldırıp işaret, serçe ve başparmaklarını yukarı doğru uzattı. Ben de ona aynı hareketle karşılık verdim,sonra da arabaya atlayıp Skeeter'ın evinin önünden geri geri çıktım ve batıya dönüp otobana doğru ilerledim.

Miranda

On beş dakika doğuya doğru ilerledikten sonra vosvosu yolun kenarına çektim. Rimelim gözlerimi yaktığı için yolu görmek gitgide daha zor hale geliyordu.Bryce hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Arkama uzanıp Ashley'nin elini bulup sıktım.

Abla olan oydu ama babam hep benim daha güçlü olduğumu söylemişti. Annemle babam ayrıldığında Ashley farklı bir insana dönüştü, tıpkı yıkandıktan sonra üstünüze asla eskisi gibi olmayan bir süveter gibi. Beraber büyüdüğüm, eğlenmeyi seven, kaygısız kız değildi artık.Aksine yaralı,aşırı duygusal ve kuşkucu biri olmuştu. Kollarından güç alıp başını kaldırarak bana baktığında, o uzun teltel,sarı saçları öne düşmüş, neredeyse kucağına değiyordu.Hâlâ ağlıyordu ve yüzünün büyük kısmı kızarmış ve ıslaktı.

Cooper kekeleyerek, "Ya Fairview'da da askerler varsa?" dedi.

Ashley'nin sesi yükseldi ve yarı inleme, yarı vızıldamaya benzer bir sesle, "Eve gitmek istiyorum Miranda! Annemi görmek istiyorum!" dedi.

"Fairview'da askerler olmayacak. Anderson'da bu eli silahlı geri zekâlıların olmasının tek nedeni cephanelik,"diye patladı Bryce. Belli ki Ashley'ye ciddi ciddi kızmaya başlamıştı. Sanki yüksek sesli hıçkırıkları yeterince stres verici değilmiş gibi şimdi de sızlanmaya başlamıştı.

"Ne yapacağız?" dedi Ashley. "Havanın kararmasına az kaldı. Gece dışarıda olmamalıyız bence."

Bryce'a baktım. "Doğru bir noktaya değindi."

Hemfikir olmasa da karşı da çıkmadı. Arabayı yola çevirdim ve eski bir çiftlik evine gelene dek birkaç kilometre gittik. Arabayı evin önüne doğru çekerken eski, bir zamanlar beyaz olduğu anlaşılan paslı posta kutusuna neredeyse çarpıyordum.

Vosvos yavaşlayıp durunca vitesi parka aldım. Hepimiz birden eve bakıyor, birilerinin kapıyı açmasını, ya bizi selamlamasını ya da mideye indirmeye çalışmasını bekliyorduk. Kapı koluna uzandım ama Bryce kolumu tuttu.

"Ben giderim," dedi. Arabadan inip yavaşça evin kenarına yürüdü.

Etrafa bakındım. Ortada hiç araç yoktu ama bir ahır vardı ve ben de belki de arabalarını oraya park etmişlerdir diye düşündüm ama terk edilmiş gibi görünüyordu.11. Otoban üstünde batıya doğru ilerlemekte olan iki araba dikkatimi çekti: Gümüş renkli bir araba ve dört kapılı Wrangler marka bir cip. Yarım saniye kadar arabadaki çocuğa odaklandım. Elinde bir oyuncak ayı, dünyanın boka battığından habersiz, ağır çekimde gibi geçip gidiyordu.

"Aman Tanrım," dedim, arkama dönüp uzaklaşmalarını izlerken. "Aman Tanrım!"

"Ne?" diye bağırdı Ashley, anında paniğe kapılmıştı.

"Dümdüz Anderson'a gidiyorlar. Köprüdeki deliler onları da öldürecek!" Kapımı açıp dışarı çıktım.

"Bryce! Hadi gidelim, onları durdurmamız lazım!"

"O tarafa giden herkesi kurtaramayız," dedi Ashley, koltuğumun başlığını tutarak.

"Ama arabada... arabada bir bebek var! Bryce!"

Bryce suratı asık bir halde bana döndü; bir parmağını dudaklarına dayamıştı.

"Ama..." dedim, uzaklaşıp gözden kaybolmalarını izlerken.Ve bir an sonra artık yoktular.Vosvosa girip kapımı kapattım."Kanları

bizim elimizde," dedim dikiz aynasından Ashley'nin gözlerine bakarak.

"Acele et Bryce," diye fısıldadı Cooper, daha çok kendi kendine.

Bryce içeriye bir baktı ve anında topuklarının üstünde dönüp küçük, beton verandadan atlayarak hızla vosvosa koştu.Kapıyı çarparak kapattı ve yolu işaret etti. "Yürü!"dedi,soluk soluğa.

"Ne gördün?"

"Yürü! Bas gaza! Yürü!" diye bağırdı bir yandan da eliyle yolu işaret ederken.

Gazı kökleyip yola çıktım. "Ne oldu?" dedim, yolun güvenliğine kavuşunca. "Ne gördün orada?"

Bryce başını iki yana salladı.

"Geri dönmemiz lazım."

"Hayır."

"O aileyi köprü hakkında uyarmamız lazım."

"Hayır."

"Ne dediğimi duymadın mı Bryce? Arabada bir bebek vardı! Geri dönmemiz lazım!"

"O evde de bir bebek vardı!" diye bağırdı. Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti, "inan bana, o köprüde ölmeleri onlar için daha hayırlı olur."

Bir an için Bryce'ı izledim, sonra da dikkatimi yola çevirdim. Yüzü kül rengi olmuştu ve alnı ter içindeydi.

"Orada ne gördün sen?" diye sordum bir kez daha, yumuşak bir sesle.

Pencereden dışarıya baktı. "Duymak istemezsin. Keşke hiç görmemiş olsaydım."

Fairview'a giden yolu sessizlik içinde aştık. Kasabanın sınırlarından içeri girdiğimizi anlamak zor değildi, sokaklarda kendi

başlarına ve gruplar halinde dolaşan beklediğimden çok daha fazla hasta vardı. Frenlere asıldığımda kasabadan çıkmamıza ramak kalmıştı.

"Ne oldu?" dedi Bryce, yüksek bir sesle avucunu arabanın konsoluna çarparak.

Bir kolunda küçük bir kızı taşıyan çıplak ayaklı bir kadın, diğer eliyle ancak dokuz on yaşındaki bir oğlan çocuğunu tutmuş cadde boyunca koşuyordu. Beyaz puantiyeli kırmızı bir elbise giymişti ve alçak bir atkuyruğu şeklinde topladığı koyu renk saçlarının büyük kısmı artık dağılmıştı.

"Bryce," dedim.

"Onları görüyorum."

Kadın köşedeki kilisenin orada durdu ve cesurca bir grup hastanın yanından geçerek oğlan çocuğunun klima ünitesine tırmanmasına yardım etti. Çocuğu omzuna alıp yukarı iterek çatıya tırmanmasını sağladı, ardından da küçük kızı kaldırdı.Oğlan kızı güvenli bir şekilde kaldırmayı başardı ama kız kadına bakıp bağırıyor ve kilisenin ön kapısına vurup duran kan içindeki mahlukatların dikkatini çekiyordu.Ölülerin birkaçı kapıdan ayrılıp sarsak adımlarla kadının olduğu yere doğru ilerlemeye başladılar. Kadın tırmanmakta zorlanıyordu ve oğlan da onu bekliyor,eğilip dizlerini tutmuş kadını cesaretlendiriyordu.

O anda kilisenin beyaz ahşap duvarı boyunca yukarıya giden kan izini gördüm. Birisi daha o yönden ilerlemişti. Büyük ihtimalle hastalığı kapmış olan birisi.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedim, bu defa kararlıydım.

"Bakın," dedi Cooper, elini benim ve Bryce'ın koltuklarının arasına uzatarak. Kiliseyi işaret etti."

Pencereler ahşap plakalarla kapatılmış! "İçeride birileri var!"

Bryce bana baktı. "Geceyi geçirmek için iyi bir yere benziyor."

Kadının çatıya çıkmasını izliyordum, ölüler şimdi kadının az önce üstünde durduğu üniteye ulaşmışlardı; kadın az farkla başarmıştı. "Tamam ama içeri nasıl gireceğiz? Bizi içeri almalarını nasıl sağlayacağız?"

Cooper,"Çok hızlı değiller," deyip çatıdaki kadını işaret eti. "Hemen yanlarından koşup geçti."

Ashley, "Ben o şeyler dışarıdayken arabadan inmiyorum," diye feryat etti. "Dünyada olmaz!"

Bir sürprizle karşılaşmamamız için vosvosun çevresine bakınırken güneşin ne kadar alçalmış olduğunu fark ettim.

"Hava kararmadan çiftliğe erişemeyiz. Oranın içinde zaten birileri var. Büyük ihtimalle de suları, silahları..."

"Ve bir de banyoları var," diye mırıldandı Cooper.

Bryce başıyla onayladı. "Bizde onların hiçbiri yok. Oraya gideceğiz. Sadece biz içeri girene dek onların dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmamız lazım."

"Çocuklar siz dışarı çıkın. Ben onların yanından geçip, beni takip etmelerini sağlayarak oradan uzaklaştıracağım,sonra vosvosu bırakıp bir yere saklanacağım, sonra da kiliseye döneceğim."

Bryce başını iki yana salladı. "Ben yaparım."

"Bakın!" dedi Ashley.

Kadın pencereyi açmakta zorlanıyordu. Ama pencere aniden açılınca çocuklarını geriye çekti ve pencerenin öbür tarafında duran adamın kim olduğunu fark edene dek bir an kendini onların önüne siper eti. Uzun, hırpani görünümlü bir adam eğilerek pencereden çıktı ve anneyle çocuklarının içeri girmelerine yardım etti. Çatının kenarına kadar giderek aşağıdaki galeyana gelmiş sürüye baktı.Ellerini uzatmış itişip duruyor, çatıdaki insanlara erişmeye çalışıyorlardı.

"Şunlara baksanıza. Tırmanamıyorlar," dedim şaşkınlıkla.

Bryce vosvostan inip kollarını salladı. "Hey!" diye bağırdı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun? Ya bize ateş ederse?" dedi Cooper.

"Bize yardım et!" dedi Bryce, Cooper'a aldırmayarak.

Çatıdaki adam eliyle kilisenin arka tarafını işaret edip elindeki silahı gösterdi.

"Bizi koruyacak. Yürüyün gidiyoruz!" dedi Bryce, arabaya binerek.

Bir an bile tereddüt etmeden gazı kökledim, vosvos öne fırladı ve saniyeler içinde caddenin karşısına geçmiş, kilisenin çimenliklerine girmiştik. Adam elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı sonra da işaret parmağını bir yere doğrultarak bize yol gösterdi.

Vosvosu kilisenin arkasına park ettim ve zıplayarak arabadan inip Ashley'nin çıkabilmesi için koltuğumu indirdim. "Yürü. Yürü!" derken bir yandan da kilisenin bizim olduğumuz tarafındaki her yaşayan ölünün bize dönüp yaklaşmaya başlamasını izliyordum.

Kilisenin arka kapısı açılınca içeride çatıdaki adam belirdi. Kapıyı açan adam hepimiz içeri girer girmez kilidi çevirdi. Kısa boylu, tıknazdı ve üstünde koca yakalı mavi bir ceketi olan bir takım elbise vardı. Oda korkmuş insanlarla doluydu, o anne ve çocukları, başka bir kadın, iki tane daha oğlan çocuğu ve beş erkek: bizi kurtaran adam, iki orta yaşlı adam ve ikide yaşlı adam.

"Size çok teşekkür ederim," dedim bizi içeriye alan adama. "Gece için kalacak bir yere ihtiyacımız vardı."

"Ben Skeeter McGee," dedi elini uzatarak. Elini sıktım. O da, Cooper, Bryce ve Ashley'ye başıyla selam verdi ve orta yaşlı adamlardan birine döndü. "Gary, üst kattaki kapının plakalarını yeniden çakmamız gerekecek. Bu defa sadece bir plaka."

Gary başıyla onayladı ve dönüp karanlık bir koridorda gözden kayboldu. Ayak sesleri yankı yapıp mutfağa geliyordu ve sonra da çekiç sesi gelmeye başladı.

Odadaki herkes birbirine baktı ve sonra da Skeeter yerde yatan bir kadınla ilgilendi. Ölmek üzereymiş gibi görünüyordu ve beyaz,

köpüğe benzer bir sıvı ağzının kenarından üstünde yatmakta olduğu battaniyeye akıyordu.

"Annabelle şey..." dedi yaşlı kadın.

"Daha değil," diye yanıtladı Skeeter.

"Bu iyi haber. Belki Jill de o şeylerden birine dönüşmez.Ya da belki de iyileşir. Kesin bir bilgimiz yok Skeeter.Lütfen aceleyle bir iş yapma."

"Bana martaval okumana gerek yok Doris," diye yanıtladı adam. Büyük parmaklarını Jill'in ıslak, sarı saçlarının arasından geçirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Doris bize baktı. "Tanrı sizden razı olsun. Anderson'dan mısınız?"

"Greenville'de üniversiteye gidiyoruz. Babamın buranın kuzeydoğusunda bir çiftliği var. Hava karardıktan sonra yolculuk yapmayı pek istemedik."

Doris anlayışla başını salladı. "Sizi suçladığımı söyleyemem. Biraz su ister misiniz?" diye sorarken çoktan buzdolabına giden yolu yarılamıştı bile. Hepimize birer şişe su verdi ve biz de vakit geçirmeden şişeleri kafamıza diktik.

"Babanın buranın yakınlarında bir çiftliği mi var?" diye sordu Skeeter.

Ashley gülümsedi. "Kızıl Tepe Çiftliği."

Skeeter başıyla onayladı. "Orada ava çıkmıştım. Sizin için iyi bir yer olur."

Gary elinde çekiciyle koridordan döndü.

Herkes elinden geldiğince yerleşti.Doris anneyle çocuklarını rahatlatmaya çalıştı,Skeeter karısının durumunu kontrol etmekle diğer odadaki pencereleri kontrol etmek arasında gidip geldi. Hepsi de dışarıda aylak aylak dolaşanların arasına yeni birisinin daha katıldığını gördüklerinde şaşkınlıkla durup,derin bir nefes alarak birbirlerine bakıyorlardı.Fairview küçücük bir kasabaydı.Hepsinin

birbirini tanıyor olması mantıklıydı.Yerde yatan kadının Skeeter'ın nesi olduğunu ve ısırılmadan önce nasıl bir hayatının olduğunu merak ettim. Terli, mavimsi teni ve gözlerinin çevresindeki koyuluğa rağmen güzel bir kadın olduğu belli oluyordu.

Bob dedikleri adam yan odayı işaret etti. "Mabet şu tarafta. Oturacak çok yer var."

"Teşekkür ederim' dedim teklifini kabul ederek.

Sıralarda epey yaşlıca iki kadın daha oturuyordu. Ön tarafta bir sıra seçip orta koridora en yakın yere, kırılmış pencerelerin en uzağına oturdum. Her ne kadar pencereler plakalarla kapatılmış da olsa, ölülerin içeri girmeye çalışmalarını dinlemek sinir bozucuydu.

Bryce bir yanıma,Ashley de öbür yanıma oturdu.Cooper da kız kardeşimin yanına oturup elini tuttu. Hepimiz aynı anda rahatlayarak iç çektik.

Başımı Bryce'ın omzuna dayadım, o da başını benim başıma dayadı. Gördüğümüz ve geçirdiğimiz onca şeyin ardından uyuyabileceğimi sanmıyordum ama o soğuk, ahşap sıra, üstünde oturdukça giderek daha rahat ve gözlerimi açık tutmak da daha zor gelmeye başladı.Kıpırdanınca Bryce başını hafifçe yana çevirip şakağımı öptü.

"Sorun yok. Güvendeyiz; haydi, uyu artık."

"Bir daha kimse asla güvende olamayacak,"diye fısıldadım,kendi sözcüklerimden ağlamamak için çaba gösterirken.

"Biraz dinlenebilecek kadar güvendeyiz," diye fısıldadı karşılık olarak. "Şimdi kapat gözlerini Miranda. Yarın epey zorlu bir gün olacak."

"Kızıl Tepe'ye ulaştıktan sonra her şey yoluna girecek, değil mi?"

"Baban büyük ihtimalle zaten orada ve ölesiye korkmuş vaziyette, nerede olduğunuzu merak ediyor.Seni ve kız kardeşini görünce o kadar mutlu olacak ki...Hem her şeyden uzakta olacağız

hem de elimizin altında tıka basa dolu bir kilerle babanın o çılgın silah koleksiyonu olacak.Hiç sıkıntı yaşamayacağız."

Bu sözleriyle gözlerimi kapadım ve uykunun ağırlığının beni tamamen içine çekmesine izin verdim.

On Birinci Bölüm

Scarlet

Andrew'nun evinin etrafındaki evler de diğerleri gibi karanlık ve terk edilmişlerdi. Üstünde ne araba ne de yayaların olduğu bomboş caddenin karşısına geçtim. Az önceki hızlı koşudan sonra Andrew'nun garajının girişindeki eğimi çıkmak, sarp bir yamaca tırmanmak gibi geldi. Üstünde yürüdüğüm mıcır kaplı zeminde fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek nazik adımlarla ilerleyip bahçe kapısının önünde durdum. Kapıyı gıcırdatarak açtım ve Andrew'nun evinin arka kapısına olan yaklaşık on adımlık yolu ağır ağır yürüdüm. Andrew bu eve taşındığından beri bu toprak parçasına sadece birkaç defa ayak basmıştım.

Boşanmadan sonra artık, komşu kasabada aldığımız tadilat gerektiren iki katlı evin masraflarıyla başa çıkamaz olmuş ve iki yatak odalı, daha önce oturduğu iki katlı evine geri taşınmıştı.Ev, kelimenin tam anlamıyla kötü bir semtte, Anderson'un kristal metamfetamin laboratuvarlarına yapılan baskınların pek eksik olmadığı batı tarafındaydı.

Boşanma süreci ve taşınmak zorunda kalması, Andrew'nun boyunun ölçüsünü almasını sağlamıştı ve kızların ziyarete gittikleri hafta sonlarında hepimizi şaşırtmaya başlamıştı. Yavaş yavaş bağırmaları azaldı, onun yerine kısa süreli, hafif kızgınlıklar yaşıyor ya da derin derin iç çekiyordu. Öfke nöbetlerinin yatışmasına ayın çoğunu kızlardan uzakta geçirmesi mi neden oldu, yoksa benim yokluğum mu ona huzur sağladı bilemiyordum.

Andrew'nun arka kapısının önündeki iki basamağı çıkıp, kapının üst kısmında yer alan cama vurdum. Bir perde içeriyi görmemi engelliyordu. Kapıya bir kez daha vurup kulpu çevirmeyi denedim. Kapı kilitliydi.

Yüreğim ağzımda bekliyordum.

Evin her iki tarafındaki ve ön kapının yanındaki pencereler de kilitliydi. Avucumun içiyle yatak odasının penceresine vurdum. "Andrew! Jenna! Halle? Benim, anneniz! Orada mısınız?"

Yanıt yok.

Kulağımı cama yaslayıp dinledim. Aldığım tek yanıt sessizlik olunca gözyaşlarımı tutamadım ve alt dudağım titremeye başladı. Pencereye daha sıkı yaslandım, camın soğukluğu pencereyle başım arasında ezildiği için yanıp kavruluyormuş gibi gelen kulağımı serinletiyordu. Sessizce içerideki birilerinin korkularımı dindirmesi için yalvarırken gözlerimi sımsıkı kapadım.

Sonunda kendimi pencereden uzaklaştırıp caddenin ilerisine baktım. Gözüm doldu ve bir damla göz kapağımı aşıp yanağımdan aşağıya kaydı. Onu silerken dirseğim cama çarptı,dirseğimi geriye atıp hız aldım ve bir kere daha cama vurdum,kemiğimin ucu benliğimi doldurup ruhumu sızlatan bütün o hayal kırıklığı ve korkunun bir uzantısı gibiydi. Pencere kırıldı. Beklediğim kadar yüksek bir ses çıkarmamıştı. Camdan büyük parçalar kopup kimisi içeriye kimisi de ayaklarımın dibine yere düştüler.

"Andrew?" diye fısıldadım yüksek sesle.

İçeriye tırmandıktan sonra hiçbir odayı, hiçbir dolabı atlamadan bütün evi köşe bucak aradım. Ama yerine oturmayan bir şeyler vardı. Kızların montları buruşuk bir halde yere atılmamış, çekmeceleri sonuna kadar çekilip açılmamıştı ve masanın üstünde Halle'in çizimlerinin hiçbiri yoktu. Eve hiç gelmemişlerdi. Salgın kontrolden çıktığında kasabada valinin konuşmasında olmalıydılar. Valiyle birlikte bir sığınakta saklanıyor olabilirlerdi ya da belki de Andrew ikisini de alıp kaçmıştı. Her yerde olabilirlerdi.

"Kahretsin!" dedim, saatlerdir kullanmadığım kadar yüksek bir sesle. "Kahretsin!" diye çığlık attım. Andrew'nun yemek odası sandalyesini kaldırıp odanın karşı tarafına fırlattım ve sonra da dengemi kaybedip dizlerimin üstüne düştüm. "Hayır!" diye bağırıp yerde dertop olmuştum.O küçük yüzlerini görebiliyordum, masum ve korkmuşlardı, tıpkı benim onları merak ettiğim gibi nerede

olduğumu ve güvende olup olmadığımı merak ediyorlardı. Bunu onlar olmadan yapamazdım.Jenna'nın bana gözlerini devirmesine ve Halle'in sözümü kesmesine ihtiyacım vardı. Onların benim her şeyin yoluna gireceğini söylediğimi duymaya ihtiyaçları vardı. Dünya sona ererken birbirimiz olmadan hayatta kalamazdık.Ben onlarsız hayatta kalmak istemiyordum. Boğazım düğümlendi ve öyle şiddetli hıçkırıklarla çözüldü ki bütün vücudumun sarsıldığını hissettim. Birilerinin beni duyacağı kesindi,çünkü çığlıklarım ve hıçkırıklarım Tanrı'nın unuttuğu bu kasabada herhangi birinin duyabileceği kadar yüksek yegâne seslerdi.

"Çok, çok özür dilerim," dedim, suçluluk ve çaresizlikten bitap bir halde. Öne doğru eğilip alnımı ve kollarımı halıya yaslayarak ellerimi başımın üstünde kavuşturdum.Fazla zaman geçmeden aşırı bitkinlik daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hızla bilincimi bulanıklaştırıyordu.

Hıçkırıklarım azaldı ve birkaç saniye içinde engin, kapkaranlık bir denize düştüm. Sıcak, sakin derinlikler her yanımı sardı ve sonunda beni yuttu.

Kasırga sirenleri. Tuhaf. Bu sabah hava durumunda bir fırtınadan bahsettiklerini hatırlamıyordum.Bu bir tatbikat değildi.Tatbikatları her perşembe öğlen yapıyorlardı ve bugün...hangi günde olduğumuzu bilmiyordum.

Gözlerimi güçlükle açınca ilk fark ettiğim şey süpürgelikti ve halının insanların daha az üstünde yürüdüğü duvara yakın olan kısımlarının daha sık kullanılan orta kısımlara göre daha yeni olduğuydu. Böyle şeyleri çocukken fark ederdim; oynayarak, televizyon izleyerek, sıkılarak yerde daha çok vakit geçirdiğim zamanlarda. Yetişkin olduktan sonra en son ne zaman bu açıdan baktığımı hatırlamıyordum. Ama parmaklarımın arasındaki halı bana ait değildi.

Gözlerim yanıyordu. Sürmüş olduğum rimelim gözyaşlarım yüzünden olduğu gibi akmıştı; gözlerim kupkuru ve alev alev yanıyordu. Neden ağladığımı hatırladığım anda başımı kaldırıp

karanlık odanın etrafına şöyle bir bakındım. Kasırga alarmlarının gürültüsü devam ediyordu. Ya arıza yapmışlardı ya da kasabanın çevresindeki abluka ihlal edilmişti.

Ellerim ve dizlerimin üstünde hızlıca ön kapıya doğru emekledim. Sokaklar hâlâ boştu ama sirenler bağırmaya devam ettiler. Aklıma Fairview'daki kilise geldi ve sirenlerin susması için dua ettim. Ses kilometreler boyunca her sarsağı kendine çekecekti.

Ahşap kapıyı açtım ve yanağımı fırtına kapısının camına dayadım. Soluğum buhar yapıp görüşümü kısıtlıyordu. Sokak lambalarının altına yaklaştığında, caddenin aşağısına koşmakta olan ilk kişiyi gördüm ve nefes alışım ani bir inlemeye dönüştü.

Yaşlıcaydı, belki ellilerinde ama canlıydı.Bir blok öteden bile gözlerindeki dehşet ifadesini görebiliyordum. Birkaç saniye sonra birinin kucağında tuttuğu bir çocuk olan iki erkek ve bir adam belirip yeniden karanlıkta kayboldular. Sonra beş tanesi daha ve sonra da bir düzine oldular.Erkekler,kadınlar ve çocuklar.İlk sarsağı görmeden önce en az elli tanesi geçip gitti. Onu da görebilmemin yegâne sebebi birisini sokak lambasının hemen altında yakalayıp yere indirmiş olmasıydı. Fazla zaman geçmeden güruha birkaç sarsak daha katıldı.Arada bir kesik kesik gelen çığlıklar yağmur damlalarının sele dönüşmesi gibi birleşince caddeye kusursuz bir panik hâkim oldu. Kalabalık dağılıyormuş gibi görünüyordu ama hepsi de aynı yerden geliyorlardı; belki de valiyle birlikte tutuldukları yerden.Sanki bütün kasaba sokağa çıkmış, canını kurtarmak için koşuyor gibiydi. Gözlerimi kıstım,çaresizlik içinde ana caddeden buraya sapıp görüş alanıma girmelerini bekliyordum ama insan seli azaldıkça umudumu yitirmeye başladım.

Gözlerim yeniden dolar gibi olunca öfkenin kontrolü ele almasına izin verdim. Çocuklarımı göremiyor olmanın verdiği çaresizlik beni hiddete sürükledi. Andrew'nun yatak odasına koşup dolabını karıştırdım. Bir av tüfeği,bir de 9 milimetrelik tabancası vardı. Olur da buraya döner diye tüfeği yerinde bıraktım ve arka taraftan bir sırt çantası kapıp içine cephane doldurdum. Hem vücudumda dolaşan adrenalinin etkisiyle hem de boşandığımdan

beri hiç silah tutmamış olmamdan ötürü beceriksizce hareket ediyordum. Birkaç kutu konserve aldım. Konserve açacağı çatal bıçak çekmecesindeydi ama Andrew'nun eğer daha yola çıkmadıysa kasabadan ayrılırken yanına almayı hatırlamasını umarak almadım. Bir de plastik, yeniden kullanılabilen bir su şişesi aldım.

Çamaşır odasına varana dek hakikaten kullanışlı bir şeyle karşılaşmadım: bir el feneri, birkaç pil, büyük bir tornavida ve bir çakı.

Elime bir şey daha aldım, sırt çantasının fermuarını çekip kapattım ve oturma odasına döndüm. Duvardan birkaç resmi indirip elimdeki teneke kutuyu salladım. İşaret parmağımı spreyin düğmesine bastırınca bir tıslama sesi geldi,kolumu sessiz veda müziğimle uyumlu bir şekilde sallayarak duvara büyük,siyah,hemen göze çarpan harflerle yazdım.

KIZIL TEPE

BEKLENECEĞİM

v ANNENİZ

Boyanın harflerden aşağı akmasını izledim, yazdıklarımın yeterli olduğunu, çocuklarımın kıyamet kopuyor olsa da Dr.Hayes'in çiftliğinin ismini hatırlayacaklarını ve babalarına oraya nasıl gidildiğini anlatabileceklerini umuyordum. Andrew belediye binasından çıkıp koşan kalabalığın içindeyse çocukları buraya getirirdi.

Sprey boyayı yere bıraktım ve bir kez daha sokak kapısının camından dışarı bakarak daha yavaş, sendeleyerek ilerleyen ölülerin ana caddenin aşağısına doğru ilerlediklerini gördüm, yaşayanların kokusunu takip ediyorlardı.Andrew,ölüler kasabanın sınırlarını aşmadan önce bir şekilde kızlarımızı çıkarmayı başarmıştı. Böyle olduğuna ve bir sonraki adımımın doğru karar olduğuna inanmak zorundaydım.

Sırtımdaki çantanın kayışlarını tuttum ve hızla evden dışarı fırlarken aptal gibi tel kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim. Duraklayıp yavaşça arkama döndüğümde batı yönündeki sarsakların otomatik olarak sese doğru döndüklerini gördüm. Ben doğuya,anneannemlerin evine belki öncekinden de hızlı koşuyordum;kısa süre sonra güneş doğacak ve ardına saklanabileceğim gölgeler olmayacaktı.

Nathan

"Zoe,soluklarını yavaşlatmayı dene' dedim. Zoe neredeyse kontrol dışı bir şekilde soluk soluğa kalmış,Jill'e son kez veda etmek dahil,gördüğü her şeyi sindirmeye çalışıyordu.Uzanıp küçük elini elime aldım. "İyi olacağız,bi'tanem. Güvenli bir yer bulacağız."

Yumuşak bir sesle, "Kilisenin güvenli olduğunu sanmıştım," dedi.

"Yeterince güvenli değildi. Uzun süre kalabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var. Kırda bir yere, bütün hasta insanların uzağında bir yere."

"Orası nerede?"

Durakladım, yalan söylememek için dikkatle konuştum. "Orayı bulacağım. Endişelenme."

Zoe ayağa kalkıp çenesini yukarıya kaldırdı ve benimle aynı anda motorunu rölantiye almış, yolun kenarında duran yeşil pikapı gördü. Adam silahını kaldırıp yolda kan ve kusmuk içinde yatan bir kadına yönelttiğinde Zoe'nin elini bırakıp gözlerini kapattım. Kir pas içindeki elbisesinin altından koyu renkli bir kan geliyordu, sanki düşük yapar gibi ama kanamasının nedeninin bu olmadığını biliyordum. Çöp gibi kalmıştı ve teni de gözleri, kulakları ve burnundan gelen kırmızı çizgiler dışında grimsi bir tondaydı.

Başına bir el ateş edildi ama kadın kımıldamadı. Biz pikabın yanından geçerken adam yüzünde boş bir ifadeyle kadını nazikçe

kollarına alıyordu. Adam, kadını aracının içine taşıyarak arkasından kapıyı kapattı.

Elimi aşağı indirdim ve direksiyona koydum. Saat dokuz çeyrek gibi... "Emniyet kemerini taktın mı?"

"Evet babacığım." Zoe kendini kaybetmemek için mücadele veriyordu.

Arabayı kenara çekip onu kucaklamak, onun yeni hayatımıza ya da canımızı kurtarmak ve hayatta kalabilmek için sürekli kaçmamıza alışması için biraz olsun zaman tanımak istedim ama asla bunun için yeterli vaktimiz olmayacaktı. Eğer biraz olsun seyrettiğimiz filmlerde olanlara benzeyecek olursa hayatımız sürekli ölümle yaşam arasındaki ince çizgide geçecekti.

"Akıllı kızım benim."

Pembe ve mor tonları gökyüzünü kuşatıp güneşin batmakta olduğunu haber verdi. Görünürde hiç ev hatta ahır bile yoktu. Barınak bulamayacağız diye endişelensem mi,yoksa en azından bir süreliğine daha o şeylerden oluşan büyük bir grupla karşılaşmayacağız diye sevinsem mi bilemedim.

Zoe, eflatun renkli elbisesinin eteğiyle oynuyor ve o kadar alçak bir sesle bir şarkı mırıldanıyordu ki ne olduğunu zar zor çıkartabildim. Anlayabildiğim kadarıyla Justin Bieber'in bir şarkısıydı.Ağzımın kenarları yukarı kıvrıldı.Yola çıktığımızdan beri radyodan yayın yapılmamıştı.Bir daha hiç müzik sesi duyacak mıyız diye merak ettim.

On İkinci Bölüm

Nathan

Yola çıkalı yarım saat olmamıştı ki Otoban 123 yazılı küçük bir işaret gördüm. Küçük, çift şeritli başka bir yoldu ve kuzeye doğru devam edip eyaletin sonuna kadar gidiyordu. Bir saatten kısa bir mesafedeydi ve Skeeterla çıktığımız son avı doğru hatırlıyorsam bulunduğumuz yerle eyalet sınırı arasında sadece bir tane küçük kasaba vardı.Onun ötesinde de kilometreler boyunca sadece çiftlik ve otlak arazileri vardı. Belki her yerden uzakta, içine yerleşebileceğimiz terk edilmiş bir çiftlik evi bulabilirdik. Belki de şansımız yaver giderdi ve çiftlik evi terk edilmiş olmazdı ve genç, yaşlı sakinleri onlarla kalmamıza izin verirlerdi.

Otobana doğru saparken aklım başka yerdeydi, dolayısıyla bunu içgüdüyle yapmış olmalıyım ya da öyle olmasa da bilinç dışı bir karar vermiştim; sonuç olarak Zoe'yle birlikte kuzeye yönelmiştik.

"Ödevlerimi almak için dönmeyeceğiz, değil mi?" dedi Zoe. Hayal kırıklığını saklamaya çalışmadı.

"Üzgünüm tatlım. Güvenli olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman yarın okula gitmiyorum öyle mi?"

"Hayır."

"Beni okula götürmezsen seni tutuklamazlar mı?"

"Eğer kimse okula gitmezse tutuklamazlar."

Cevabım bir anlığına Zoe'yi yatıştırmış gibi göründü ama sadece daha sonra sormak üzere bir soru listesi çıkartmakla meşgul olduğunu biliyordum. Dünyanın sonu herkes için zor bir süreçti. Özellikle de çocuklar için. Hele hele Zoe gibi değişimle başa çıkmakta zorlanan çocuklar için.Kızım doğduğu andan itibaren bir rutin içinde yaşamak istemişti.Kurallar ve sınırlar onun sığındığı

limanı oluşturuyordu. Şu andan itibaren ona bunu nasıl sağlayabileceğimi bilmiyordum.

Zoe'nin başını kafasındaki melodiyle hafifçe sallamasını izledim. Arada bir burnunu çekmek için buruşturduğunda burnunun üstündeki bir avuç çil hareket ediyordu.

"Üşütmüyorsun, değil mi?"

Zoe başını iki yana salladı, havadan sudan konuşma talebime karşılık vererek, "Sanmam, ellerimi sık sık yıkıyorum," dedi.

Başımla onayladım. "Aferin sana..." Ama cümlemi bitiremedim, çünkü yolun ilerisinde bir şey görmüştüm. İlk başta yolda kalan bir araba olduğunu düşündüm ama sonra gözüme hareket eden bir şey çarptı.Akıcı ve yavaş hareketleri olan bir sürü şey. Yakınlaşınca o şeylerden oluşan bir sürünün bir aracın çevresini sardıklarını gördüm.Arabanın alarmı çalıyordu ve bu sesten ajite oluyormuş gibi gözüküyorlar, vahşi bir açlıkla arabanın içine girmeye çalışıyorlardı.İçeride kapana kısılmış birisi var mı göremedim. Görmek istemedim.

"Babacığım?"

"Sıkı dur Zoe," dedim ve direksiyonu kasabaya doğru çevirdim. İlk evler otobanın bir blok kadar yakınındaydı.

Arabayı o kadar hızlı sürmemiş olmam gerekirdi ama fazla zaman kaybetmeden 123'e geri dönmeyi umuyordum.Güneş kısa süre içinde batmış olacaktı ve karanlıkta o şeylerin yakınında olmak istemiyordum.Girdiğim her yol ya beni sürünün yakınına götürüyordu ya da sürüye doğru ilerlemekte olan küçük gruplara.

Üçüncü defa U dönüşü yaptıktan sonra konsolda sarı bir ışık yanıp alçak sesli bir alarm ötmeye başlayınca neredeyse paniğe kapılmıştım. Benzinimiz azalmıştı ve bu kasabayı Zoe'yle geceyi geçirebileceğimiz güvenli bir yer bulacak kadar iyi tanımıyordum. Kiliseden ayrıldığımdan beri ilk defa yanlış kararı vermiş olmaktan korktum.

Çıkmaz bir sokağa girdik; sokağın sonundaki bir evin verandasında bir benzin bidonu görünce frene bastım.Son iki blok boyunca mıcırla kaplı bir yoldan gelmiştik ve etrafta pek bir şey göremiyordum. Kasabanın ahalisinin çoğunluğu otobanın ortasında toplanmıştı.

"Zoe,gidip şu benzin bidonunu alıp birazını arabaya koyacağım ki yolun kalanını bitirebilelim."

"Nereye kalan yolun kalanını?"

"Hemen dönerim tatlım. Sakın arabadan çıkma, tamam mı?"

Zoe başını tamam anlamında salladı,ben de çabucak etrafıma bakındıktan sonra arabadan indim. Hızla verandaya yürürken her adımımda o kırmızı bidonun içinde gerçekten de benzin olması için dua ediyordum. Basamakları çıkıp bidonu almak için eğildim ama sapını tuttuğumda kapı açıldı ve bir pompalı tüfeğin horozunun kaldırılmasının o kendine has sesi olduğum yerde donup kalmama neden oldu.

Gözlerimi kapattım. "Lütfen yapma. Küçük kızım izliyor." Kısa bir duraklamanın ardından hâlâ hayatta olduğumu fark edip başımı kaldırdım. Pompalı tüfeğin öbür ucunda yaşlı bir adam duruyordu. Terliydi, kirliydi ve kendine büyük gelen mavi-beyaz çizgili bir işçi tulumu giymişti;silahının namlusunu şakağımdan çekti. "Öz evladına hırsızlık yapmanı mı izletiyorsun?"

"Niyetim hırsızlık yapmak değildi," dedim, ellerimi iki yanımda vücudumdan uzakta tutup yavaşça doğrulurken.Amacım mümkün olduğunca az tehditkâr görünmekti."Az önce arabamın benzin alarmı ötmeye başladı. Sadece geceyi geçirebileceğimiz güvenli bir yer bulmak istiyoruz."

Adam gözlerini kısıp kirli sakalını kaşıdı, sonra da silahını indirdi. "Git kızını al ve içeri getir. Acele etsen iyi olur, arada bir, birer ikişer evin önünden geçtikleri oluyor."

Bir yanım Zoe'yi tuttuğum gibi bu eve getirmek istiyordu, diğer yanım ise bu adamın daha az önce kafama bir silah dayamış

olduğunu hatırlıyordu. Bir kadın kapının ardından başını çıkartıp verandaya geldi.Ufacıktı ve kısa gri saçlarının kesimi Zoe'ninkine çok benziyordu.

"Aman Tanrım, Walter, bırak bu zavallılar içeri girsinler!"

"Az önce öyle yapmalarını söyledim tatlım. Adam yerinden kıpırdamadı."

Kadın Walter'ın silahını yere eğdi."Silahını indir,şapşal şey!" Elini uzattı. "Benim adım Joy."

"Nathan Oxford. Kızım Zoe de arabada. Tanıştığımıza sevindim."

Walter yüzünü buruşturdu. "Nezaket güzel bir şey oğlum da bir an önce küçük kızını arabandan alıp eve girsen hiç fena olmayacak."

Başımla onaylayıp verandadan ileriye uzun bir adım attım, arabaya gidip kontağı kapattım ve Zoe'yi arabadan inmeye ikna ettim.Belli ki, kendisi de az önce adamın kafama silah dayadığını görmüş olduğu için oraya gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu.Joy'un peşinden içeri girdik.Walter ardımızdan kapıyı kapatıp kilitledi.

Joy ellerini pantolonuna sildi ve oturma odasının ortasında durdu.Eve çok iyi bakılmıştı ve tertemizdi ama halı en azından otuz yıllıkmış gibi görünüyor ve öyle de kokuyordu. "Alt katta, bodrumda uyuyacağız.Walter gece için kapıyı çivileyecek."

"Ya eve girecek olurlarsa?" dedim sessizce.

Walter silahını beline dayadı. "Aşağıda su ve yiyeceğimiz var. Joy tam da daha fazlasını getiriyordu. Ama evi fark etmiyorlar bile. Kasabanın öbür tarafındaki bir şey hepsini kendine çekiyor."

"Otobanda alarmı çalıp duran bir araba var. Hepsi etrafına üşüşmüşler."

Walter derin düşüncelere dalıp yüzünü buruşturdu. "Demek sese geliyorlar. O halde sesimizi çıkarmayız. Buralara bulaşmak için bir nedenleri olmaz. Ben kapıları kilitlerim. Dikkatlerini kendimize

çekmediğimiz sürece pencerelerden girmeye çalışacaklarını sanmıyorum."

Bir kaçış stratejimizin olmadığını bilmek beni huzursuz ediyordu ama şu anki durum hiç yoktan iyiydi ve üst katta uyumaktan kesinlikle daha güvenliydi.

Zoe'yle birlikte, Joy'un bodrum katına su ve yiyecek taşımasına yardım ettik. En son da düz ekran bir televizyonun karşısına yerleştirdiğimiz bir kanepe ve bir çift tek kişilik koltuğu indirip taşıma işini bitirdik.

Walter bir kahkaha attı. "Joy bunu bana geçen noelde almıştı. Şimdiyse ancak ekran boyu kar manzarası gösteriyor."

Zoe'yle ikimiz sarı ve kahverengi ekose desenli bir koltuğa sıkışırken Walter da bodrum kapısını kapatarak ardından da kapının tam ortasından geçecek şekilde kalın bir tahta plaka çaktı.Joy üstümüze,tıpkı üstünde oturduğumuz koltuk gibi 70lerden kalma gibi gözüken bir battaniye örttü; Zoe rekor denilebilecek kadar kısa bir zamanda gevşeyip kollarımda uyuyakalmıştı. Yabancı bir yerde olduğumuz için uyuyamayacağından korkmuştum ama bitkinliği galip gelmişti.Yanağımı başına yasladım.Açık kahverengi saçlarının tel tel olup dolanmış hali artık sahip olmadığımız küçük lüksleri anımsattı bana: Bir saç fırçası gibi basit şeyleri.

"Gerçekten de güzel bir kızın var' diye fısıldadı Joy, gülümseyerek. "Kızım Darla, Midland'da yaşıyor.Daha önce hiç Midland'a gitmiş miydin?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Bu hafta sonu onları ziyarete gitmek için eşyalarımızı topluyorduk aslında. Sözde dün yola çıkacaktık ama gitmeden önce çiçeklerimi sulaması için birisini ayarlamak istedim." İçini çekti ve gözleri doldu. "Onu bir daha asla göremeyebilirim ya da torunlarımı.Sadece şu kahrolası çiçekler yüzünden."

"Bence onu yeniden göreceksin."

..

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi, sesinden temkinli de olsa umutlandığı anlaşılıyordu.

Gülümseyip Zoe'nin alnını öptüm, sonra da başımı arkamdaki yastığa yasladım. "Teşekkür ederim. Bu gece burada kalmamıza izin verdiğiniz için."

Joy, "İstediğiniz kadar kalabilirsiniz," diye fısıldarken, kapıyı güçlendirmekle uğraşan kocasına baktı. "Bu işin ne zaman biteceğini,tabii o da biterse, kim bilir?"

Miranda

Gözlerimi açtığımda hava daha aydınlanmamıştı. Dışarıdaki ölülerin plakaları tırmalayıp sürtünmeleri kesilmişti,Bryce uyanıktı ve dimdik ileriye bakıyordu.

"Uyudun mu?" diye sordum alçak sesle.

Bryce başını hayır anlamında iki yana sallayıp gülümseyerek bana baktı. "Birkaç dakikalığına kestirmiş olabilirim. Ama senin uyumana sevindim." Uzanıp son yirmi dört saatte ilk defa dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Dün inanılmazdın.Öyle araba kullanmayı bildiğinden haberim yoktu."

Sabah ayazından korunabilmek için kollarımı kendi etrafıma doladım. Bryce da bana sarılıp yan tarafıma yasladı.Okuldaki en kaslı çocuk değildi ama atletik yapılıydı ve tatlı gülümsemesi kendisine kızgın kalmayı imkânsız hale getiriyordu. Siyah saçlarının kesilme zamanı gelip geçeli iki ay olmuştu ve beni öpmek için eğilince gözlerine düştüler.Saçlarını gözlerinin önünden çekmek için çoğu erkeğin yaptığı o inanılmaz gıcık kafayı geriye atma hareketini yapmayı reddederek ellerini kullandı.

O hareketi yapanlar için, sanki sara nöbeti geçiriyormuş gibi görünüyorlar,derdi eskiden.Ben de o hareketten hoşlanmıyordum ama eğer o mavi gözlerini görmemi sağlayacaksa öyle yapmasına da razıydım. Bryce'ın gülümsemesi inanılmazdı ve son derece asil bir

duruşu vardı ama en sevdiğim özelliği gözleriydi.Ona âşık olmadan önce gözlerine âşık olmuştum diye düşünürdüm.

Ashley ve Cooper birbirlerine sokulmuşlardı. Beyaz tişörtünün üstüne geçirdiği hırka ve boynuna sardığı süt mavisi incecik eşarbıyla, ısıtması olmayan bir yerde durmaya penye tişörtümün üstüne ince bir ceket giymiş olan benden daha hazır değildi.Bryce ve Cooper üşüyor olsalar da bir şey belli etmiyorlardı.

"Bu gürültü de ne?" diye soru Cooper, sağ kulağını mutfağa çevirerek. Sesi dinlerken gözlerini sağa sola çevirip duruyordu.

Bryce elimi tutup ayağa kalktı ve beni mutfağın girişine götürdü. Oraya da dışarıdan ışık gelmiyordu ama etrafa birkaç mum yerleştirilmişti. Küçük alevlerden Skeeter McGee'nin dizlerinin üstüne çöküp yerde yatan bir kadının üstüne kapanarak ağladığını ancak görmemizi sağlayacak kadar ışık geliyordu. Ses çıkarmamaya çalışıyordu.Eğer arada bir hızla nefes alıyor olmasa,ağladığını fark etmeyebilirdim.

"Aman Tanrım!" dedi Ashley.

Bryce eliyle susmasını işaret etti ve dikkatini Skeeter'a çevirdi. "O daha...?"

Doris koridordan bir battaniye getirip kadının üstüne serdi. "Tanrı seni kutsasın Jill.Tanrı kollarını açıp seni bağrına bassın ve bir daha hiç bırakmasın."

Hepimiz orada durup rahatsız bir sessizlik içinde Skeeter'ın neredeyse yirmi dakika boyunca hıçkırarak ağlamasını izledik. Bir süre sonra duruldu ve yüzünü sildi. "Galiba ee... sanırım artık onu gömsek iyi olacak."

Doris tedirginlikle kıpırdandı. "Dışarıda o şeyler varken bunu nasıl yapacağız?"

Beyaz saçları olan yaşlıca bir adam konuştu. "Onu öylece dışarı atamayız Doris ve burada da kalamaz."

Doris yeniden kıpırdandı ve sonunda parmaklarını ağzına götürerek, "Ben... ben çok üzgünüm Skeeter ama dışarı çıkamam," dedi.

"Ben gelirim," dedi Bryce. Skeeter yaşlı gözlerle ona baktı. "Sana yardım edeceğim. Birinin arkamızı kollaması ve belki de onların dikkatini dağıtması gerekecek ama kazmana yardım ederim."

Kollarımı kavuşturup söylemek üzere olduğum sözcüklerin ağzımdan dökülmelerini engellemeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Ben de yardım ederim. Onların dikkatini dağıtırım."

"Sen gözcü olabilirsin," dedi Bryce. "Coop koşucuydu. Onları oyalayabilir."

"Ne?" dedi gözleri kocaman açılmış olan Cooper, "Ben mi?"

Ashley ona tutundu. "Hayır!" Suratını asmıştı, sesinde çaresizlik vardı. "Onu yem olsun diye dışarıya göndermeyeceğiz!"

Cooper kollarını Ashley'ye doladı, gözlerini Skeeter'a dikmişti. "Abi, dışarıda bize yardım ettiğin için sağol ama bu karanlıkta dışarıya çıkmak gereksiz yere risk almak olacak. Ya biz dışarıda bir delik kazarken içeri girerlerse? Burada kadın ve çocuklar da var."

"Ben karımı toprağa vereceğim," dedi Skeeter ayağa kalkarken. Bryce kadar uzundu ve çok daha ürkütücü bir havası vardı. "Kimsenin yardımını istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum," dedi Bryce. "Sadece iki dakika durup plan yapalım da kimsenin güvenliği tehlikeye girmesin."

Skeeter yüzünü bir kez daha silip başını tamam dercesine salladığı sırada beyaz saçlı bir adam kadının cesedinin başına gidip sessizce dua etmeye başlamıştı.

"Kısa süre içinde hava aydınlanacak," dedim. "Hadi kafa kafaya verip bir plan yapalım ve güneş doğunca da gidip Jill'i toprağa veririz."

Skitter başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

Jill'in cenazesini planlarken içimizde en genç ve en yaşlı olanlar uyuyorlardı. Kilisenin mezarlığı elli metre ötemizde bile değildi. Skeeter karısını oraya gömmek istiyordu.Sabah sisinde, bir mezarlıkta durup zombi geliyor mu diye gözcülük edeceğimi düşününce kalbim daha şimdiden deli gibi atmaya başlamıştı. Bütün bu olayın Holywood'un korku filmlerine daha fazla benzemesinin imkânı yoktu.

"Onu dedesinin yanına gömeceğim," dedi Skeeter. "Kuzey tarafında defnedilmişti."

Bryce başıyla onayladı. "Tamam, o halde Eric'le Gary çatıya çıkıp onları arka kapıdan uzaklaştırabilirler. Coop dışarıya çıkıp işimiz bitene kadar onları peşinden koşturabilir."

"Bu sence ne kadar sürer?" diye sordu, Cooper güçlükle yutkunurken. "Bir mezar kazmak demek istiyorum."

Bryce omzunu silkti. "Gerektiği kadar. Elimizden geldiğince hızlı çalışacağız."

Ashley içini çekti. "Bu iyi bir fikir değil."

"Siz kazarken ben de gözcülük yapacağım," dedim. "Cooper oltadan düşmüş zombi yemi gibi etrafta koşturacak..."

"Ben birkaç şey söyleyeceğim," dedi Rahip, yakasını düzelterek. Ashley'den daha tedirgin görünüyordu. "Sonra da hepimiz arkamıza bakmadan koşarak içeri gireceğiz."

"Ama önce," Skeeter hızla nefes aldı, "ama önce geri dönmemesini sağlayacağım ve ardından da üstünü toprakla örteceğiz."

Başımı tamam anlamında salladım. Artık bir planımız vardı. Basit bir plan. İşe yaraması ihtimali yoktu ama yine de bir planımız vardı.

On Üçüncü Bölüm

Scarlet

Anderson'dan kaçışımı, caddelerde gezinen yaşayan ölü sürüsünü görüp tahminen paniğe kapılan devriyelerin aralıklarla açtıkları ateşten gelen silah sesleri eşliğinde gerçekleştirdim. Tobias'ı benimle doktorun çiftliğine gelmeye ikna etmek amacıyla geldiğim yoldan Tavia'nın evine dönmüştüm.

Tam dört yol ağzını geçip anneannemlerin çimenlerine girmiştim ki arkamdaki sokak lambasının ışığında yerde uzanmış yatan bir karaltı gördüm. "Tobias?" dedim alçak sesle.Kirpi gibi her yöne uzayan örülmüş saçlarını fark edene dek orada yatanın arkadaşım olmadığını ummaya devam ettim.

"Tobias?" dedim dikkatle yaklaşırken. Yan yatıyordu, arkası bana dönüktü. Bana doğru hareket ederse kaçmak için kendimi hazırladım. Ona ne olduğunu bilmiyordum.

Tavia'nın evine bakınca binanın cephe kaplamasının, pencerelerin ve fırtına kapısının kurşunlanıp delik deşik olduğunu gördüm.Eğildiğimde de Tobias'ın cansız bedeninin de kız kardeşinin eviyle aynı harap durumda olduğunu fark ettim.

Yutkunarak gözyaşlarımı tutmaya ve gördüğüme isyan eden midemi sakinleştirmeye çalıştım. Köprüdeki aileyi katleden o piçler Tobias'a da aynı şeyi yapmışlardı. Onu orada bırakmak istemiyordum ama ne yapabilirdim ki? Tam o sırada birkaç blok öteden bir dizel motorun çalışma sesi geldi. "Üzgünüm arkadaşım' dedim.Bir kez daha elimden geldiğince hızlı koşarak geldiğimiz yoldan kaçmaya başladım, yakalanmaktan mı yoksa karanlıkta koruluğun içinden kaçmaktan mı daha çok korktuğumu bilemiyordum.

Kasabadan geçtikten sonra köprüden karşıya geçip yoldan devam etmeyi göze almak zorundaydım. Böylesi, nehrin yanındaki uzun sazların arasında ilerlemekten daha güvenli gibi geliyordu.Askerlerin kamyonetlerinin sesi duyulmuyordu,dolayısıyla yolun karşısına geçip ağaçların arasından cipime koştum.Kapıyı çarparak kapatıp kilitledim ve etrafıma çabuk bir göz attıktan sonra kontrol dışı bir şekilde haykırarak ağlamaya başladım.Kendimi ne Anderson'dan yanımda çocuklarım olmaksızın ayrılmaya ne Tobias'ın delik deşik bedenini görmeye ne de inanılmaz bir dehşete kapılmama neden olan bir şeyden sağ çıkmaya hazırlamıştım.

11 numaralı otobanda ilerlerken cipin farları gecenin karanlığını yarıp geçiyordu. 123 numaralı otobana gireli yarım saat bile olmamıştı ki bir araba alarmının tiz sesi duyuldu.Ses çabucak yükselip hemen alçaldı,tıpkı annemin eskiden izlediği bilim kurgu filmlerindeki ışın tabancaları gibi.

Film izlemeye çalışıyorum Scarlet. Bütün gün başımın etini yemek dışında yapacak bir işin yok mu senin? Hiç kendime zaman ayıramayacak mıyım? Git başımdan! derdi annem eskiden.

Sekiz yaşındaki bir kız çocuğunun çaresiz, minnacık sesi kulaklarımda mükemmel bir şekilde yankılandı.Bütün gün işteydin.

Film izlemeye çalışıyorum burada!

Çok yalnızım!diye ağlardım sessizce. Beni duymasını istemiyordum, beni görmesini istiyordum.

Elinde tuttuğu uzaktan kumandayı kaldırıp, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle televizyonun sesini açardı.Üç tane yarı zamanlı işte çalışıp beni tek başına yetiştirmekten ibaret hayatındaki tek mutluluk kaynağı 'Uzayın Derinlikleri'ndekini izlemek olabilirdi,çünkü onun ilgisine ihtiyaç duyarak hayatını mahvediyormuşum gibi davranıyordu.

Beni hasta ediyorsun Scarlet. Tıpkı baban gibisin. Tanıdığım en bencil insanlardan biriydi, diyerek neredeyse benim hayatımı mahvediyordu.

Söyledikleri o anda aklıma gelen şeylerdi, hayata olan öfkesini çıkarmak için dile getirdiği şeyler ama elbiselerimi yakıp geçmiş, tenimi dağlayıp öylesine derin bir iz bırakmışlardı ki dünyanın sonunda hayatta kalmaya çalışırken bile beni yıpratıyordu.Anderson'dan kaçarak bencillik mi yapıyordum? Aslında kalıp onları beklemem mi gerekiyordu? Bu seçim beni,onların o tatlı yüzlerini asla göremeyeceğim bir hayata mı mahkûm edecekti?

Farın ışığında düzinelerce sarsak belirdi. Tıpkı bir koyun sürüsü gibi yolun ortasında amaçsızca dolanıyorlardı. Aralarında çocukları görünce irkildim. Bazılarının şah damarlarının orada gözle görülür ısırık izleri vardı. Bazılarının bir ağız dolusu derisi ve kası eksikti. Jenna ve Halle'in yüzleri gözümde canlandı ve kızlarımın yüzlerini yolda dolaşanlar çocukların arasında aradım. Gözyaşlarını yanaklarımdan aşağıya süzüldü.

Frene asılıp direksiyonu sımsıkı kavradım. Eğer aralarından geçip de durmak zorunda kalırsam cipin çevresini sarabilirlerdi. Bir tarafta çimle kaplı küçük bir tepecik vardı. Küçük, mütevazı tepenin üstüne konmuş bir kayaya kasabanın ismi olan, "**Shallot**' kazınmıştı.Güneş doğmaya başlamıştı, dolayısıyla güç bela da olsa gitgide artan sayıda sarsağın kasabanın adının yazılı olduğu işareti geçip gürültülü arabaya doğru ilerlediklerini görebildim.Yüksek ses onları çekiyordu.

Yolun sol tarafı tarlaydı. Göz alabildiğine uzanan, hâlâ sabahki sağanak yüzünden sırılsıklam, dönümlerce buğday tarlası... Çiftliğe gitmek istiyorsam üç olasılıktan birini seçmem gerekiyordu: Sürünün içinden geçmek ya da küçük tepeciğe tırmanmak ve eğer o şeylerden birine çarparsam camı kırıp içeri girmeyeceğini umut etmek veya çamur olmuş tarlaya girerek saplanıp kalmamayı ummak.

Cesaretimi yavaşça topladım. Elimi direksiyonun ortasına koyup kornaya basmaya hazırlanırken kalbimin her atışı bir patlama gibiydi. Bir nefes alıp elimi bir defa bastırdım. Düzinelerce ölü, başlarını yavaşça bana doğru çevirdiler. Göğsümdeki patlamalar

bitmiş, onun yerine kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başlamış, nefesim hızlanmıştı. Her ne kadar kısa bir duraklamanın ardından sendeleye sendeleye cipe doğru gelmeye başlamış olsalar da bir kez daha kornaya basıp bekledim.Aramızda yirmi metreden az bir mesafe kalmış olmasına rağmen avucumu direksiyonun ortasına bastırdım ve o kahrolası zombilerin her biri, yenmek için can atıyormuş gibi sesler çıkaran bu kahvaltıya doğru inleyip ellerini uzatarak gelmeye başlayana dek çekmedim. Korkum elimi çekmemi engelledi,daha hızlı hareket etsinler de onları geçip yeni yönlerinin aksi istikamete doğru ilerleyebileyim diye bekliyordum.

Sarsakların gelmesine bir adım kala direksiyonu sola çevirip buğday tarlasına yöneldim.

"Sakın saplanma! Sakın saplanma!" diye tekrarladım.

Sürünün etrafından geniş bir çember çizmek için direksiyonu sağa kırdım ve cip çamurlu zeminde bocalamaya başlayınca paniğe kapıldım. "Yürüsene!" diye bağırdım, parmaklarımı direksiyonun kaplamasına gömerken.

Cip sağa sola sallanıp patinaj yaparak kontrolden çıkacakmış gibi olsa da pençeleri andıran çamur lastikleri yağmurla şişmiş toprağa tutundular ve sonunda tekrar yola çıkabildim. Bir iki defa daha cipin kaymasını düzelttikten sonra nihayet düzgün bir şekilde ilerlemeye başlayınca zafer çığlıkları atarak son hız beyaz kuleye doğru gitmeye başladım.

Ağaçların üstüne yükselen su kulesini gördüğümde güneş daha yeni doğmuştu. Aklımda Halle'in şarkı söyleyen tatlı sesi, direksiyonu çevirdim, bir toprak yola girdiğime hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Mezarlıktan sola döndüğümde tertemiz, parlak mavi gökyüzü gecenin karanlığını kovmuştu. Önceki günkü fırtına bulutları yollarına devam etmişti. Dünya boka batmış olmasa güzel bir gün olduğu bile söylenebilirdi.Bir buçuk kilometre sonra ilk ayrıma geldiğimde cipi hızla sağa kırdım ama yavaşlayamazdım.Güvenliğe kavuşmam yaklaştıkça daha çok korkuyordum. Gaz pedalını

arabanın zeminine yapıştırsam da cipin hızı artmadı, sadece motordan gelen homurtu sesi daha da yükseldi.Beyaz kuleyi görmemin üstünden ancak beş dakika geçmişti ama yol hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Cipi evin önüne çekerken ayağımı alışkanlıkla gaz pedalından çektim.Dr.Hayes'in kamyoneti bahçedeydi ve yanına da gümüş renkli bir Mercedes park edilmişti.Eve gelmeyi başarabilmişti.

Cipin kapısını bile kapatmadan, ayaklarım yere değer değmez hızla koşmaya başladım ve ellerimle kapıya vurmaya başlayana dek durmadım.

"Dr. Hayes? Benim, Scarlet!" Yumruğumun kenarıyla tel kapının çerçevesine vuruyordum. "Dr. Hayes? Benim,Scarlet! Hasta değilim... lütfen... lütfen beni içeri alın."

Her geçen saniye çiftliğe gelince hissettiğim rahatlık ve heyecan hayal kırıklığına dönüşüyordu.Tanrı aşkına,o bir radyologdu ve haliyle döküntü bir pikaptan fazlasına sahipti.Dr. Hayesle kız arkadaşı Leah burada sadece doktorun izin haftasında kalıyorlardı. Radyologlar iki hafta çalışıp bir hafta tatil yaparlardı ve hepsinin de o yedi değerli günü geçirmek için kaçtıkları bir çiftlik evleri olurdu.Leah bir avukattı ve buradan kuzeye doğru iki saatlik mesefade yaşıyordu. Genellikle her ikisi için de orta nokta olan çiftlik evinde buluşmalarından önceki hafta sonu temizlik yapmamı isterlerdi. Bahçedeki Leah'nın Mercedes'iydi.Büyük ihtimalle burada buluşup doktorun arabasıyla başka bir yere gitmişlerdi. Belki doktorun kızlarını almaya.

Ahırın ışığı titreşip yandı. Hava kararıyordu. İçeri girmem lazımdı.

Tel kapıyı yavaşça çekip açarken çıkan yüksek gıcırtı sesinden irkildim.Esas kapının kulpunu çevirdim ve temkinli bir şekilde iterek dinledim. "Dr. Hayes?" dedim yavaşça, aynı anda hem beni duymasını hem de duymamasını istiyordum.

Ev dokunulmamış gibi duruyordu. Odalar bir önceki hafta temizlediğim gibiydi. Her odayı kontrol edip evde kimsenin

olmadığına karar verdikten sonra arka verandaya geçip kurutucunun üstüne oturdum, evi güvenli hale getirmek için neye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Pencerelerin üstüne tahta plakalar mı çakmalıydım? Aslında burası benim evim olmadığı için böyle bir değişiklik yapmaya hakkım yoktu ama Dr.Hayes yanında Miranda ve Ahsley'i alıp buraya dönebilse bile işin bir kısmının bitirildiğini görmekten memnun olabilirdi. Gözlerimi aşağıya çevirdiğimde yan avluya açılan kapının önünde çamurlu ayak izleri olduğunu görünce, neredeyse aynı anda hem rahatlayıp hem de korkuya kapıldım. Kurutucu dan aşağıya atlayıp kapının üst kısmını oluşturan camdan öbür tarafa baktım. Verandaya bir şey dökülmüştü. İçinde başka bir şeylerin parçaları olan yapışkan bir şeydi bu, kesinlikle kusmuk. Ayak izleri içeriye girip sağ tarafımdan devam edip aşağıya inen merdivene ve bodruma gidiyorlardı.

Bodrumu daha önce defalarca temizlemiştim. Depo olarak kullanılıyordu, zemini halıyla kaplanmıştı,duvarları boyalıydı ve hiç de korkutucu değildi ama o anda o basamaklardan aşağıya inmeye korktum.

Çamur izlerine ve o yere dökülmüş şey her neyse ona baktım ve nihayet ilk adımı attım. Basamak üstüne basmam la gıcırdadı,ben de gözlerimi sımsıkı kapatıp, ses çıkardığım için beni cezalandırmak için bir şeylerin üstüme atlamaması için dua ettim. Bir şey olmayınca gözlerimi hemen açtım ve silah olarak kullanabileceğim bir şey aramaya başladım. Amacıma en uygun şey, yerde açık bir halde duran kırmızı alet çantasındaki çekiçti. Çekici çabucak elime alıp sımsıkı kavradım ve merdivenlere dönüp aşağıya inerken bir yandan da karşılaşabileceğim her şeye karşı kendimi hazırlamaya çalıştım.

Eğer canlıysa ona vurma. Sakın savurma, sakın ani tepki verme.Bu düşünceler tekrar tekrar aklımda dönüyor, attığım her adımla da kafamın içindeki ses daha da yükseliyordu ve bu da çekici gerçekten ani bir tepkiyle savurmamı gerektirecek bir durumun habercisi olabilecek sesleri duymamı iyice zorlaştırıyordu.

Kapı açıldı ve içeri bakmak için eğildiğim anda yere uzanmış birinin bacaklarını gördüm. Leah'ydı ve tamamını göremesem de yüzükoyun yattığını anlayabiliyordum.Hızla her iki tarafa da baktıktan sonra çamur izini takip ederek içeri girdim. Dr.Hayes, boynunda büyük bir yara, şakağında da tek bir kurşun deliği, oturur bir halde duvara dayanmıştı.Çok sayıdaki tabancalarından biri açık duran cansız elinin yanında yerde duruyordu. Leah'nın da başında Dr. Hayes'inkine benzeyen bir yara vardı ama çenesi ve göğsü kanla kaplıydı ve Dr.Hayes'in boynundaki eksik parça ağzından sarkıyordu.

Etrafa kan sıçramıştı; köşedeki açık silah kasasına,duvara ve zemine. Gördüklerimden çıkartabildiğim kadarıyla Dr.Hayes kendini koruyabilmek amacıyla bir silah almak için bodruma gelmiş ama Leah onu tam o sırada yakalayıp saldırmıştı. Hızlı dönüşmüş olmalıydı.Doktor ondan kaçıyor olsa gerekti ve enfekte olduğunu bildiği için,Leah'dan sonra kendini öldürmüş olmalıydı.Her şey yerine oturuyordu.

Aniden kendimi son derece yalnız hissettim. Çiftlikte benden başka kimse olmayacağı hiç aklıma gelmemişti. Kızları burada değildi.Leah ölmüştü.Ailesinin geri kalan üyeleri buranın güvenliğine sığınmaya çalışacaklar mıydı?Miranda ve Ashley bu hafta sonu ziyarete geleceklerdi.Belki buraya gelmek üzere yola çıkmalarından sonra salgın patlak vermişti, belki o sırada henüz yola çıkmamışlardı ama onlar da benim gibi burayı akıl edip annelerini de yanlarına alıp geleceklerdi. Her halükârda çiftliğin bu olaylar sırasında saklanmak için en iyi yer olduğu şüphe götürmezdi ve her ne kadar onu sık ziyaret etmeseler de Dr.Hayes her kız babası gibi onların koruyucusuydu.Buraya gelmeye çalışmaları mantıklı olurdu,en azından umudum bu yöndeydi.

Dr. Hayes daha önceki günün sabahında kızlarının kendisini ziyarete geleceğini düşünüp gülümsüyordu. Onun kendi kanından bir gölün içinde, bir metre ötemde oturduğuna inanamıyordum. Öyle gerçeküstü bir durumdu ki ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Nihayet kızlar çiftliğe gelmeyi başarırlarsa babalarını bu

şekilde görebileceklerini akıl edene dek gözlerimi o dehşet verici sahneden ayıramadım.

"Kahretsin!" dedim. Beynim anlaşılmaz bir şekilde hafızamı tarayıp, doktorun her çörek yiyişin deki görüntülerini gözlerimin önüne getirdi. Yapılı bir adamdı ve onu merdivenlerden nasıl yukarı taşıyacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Kan revan içindeki cesedinin yanına gidip tabancayı yerden aldım. Emniyeti açıktı. Silahı kafasının arkasına doğrultarak ayağımın ucuyla Leah'ın kalçasını dürttüm.Oldukça büyük bir çıkış yarası görebiliyor olsam da hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordum. Leah'nın cesedi itmemle öne doğru sallanıp,sonra da kımıldamadan durunca tabancanın emniyetini kapattım.

Bana saldırmayacaklarından emin olduktan sonra tabanca elimde, merdivenleri tırmanıp evin öbür tarafındaki verandaya çıktım. Ahşap zeminde durup çevremi inceledim ve ilk ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum.

Aniden müthiş bir bitkinlik hissetmiştim ve basamaklara o kadar hızlı oturdum ki kalçam acıdı.Başarmıştım. Dünyanın sonu gelse sığınılacak yerin burası olduğunu söylemiştik.İşte dünyanın sonu gelmişti ve ben buradaydım. Yanımda kızlarım olmaksızın.

Bir damla daha gözyaşı dökmeyi reddederek o düşünceyi kafamdan attım. Buraya gelmek için yoldaydılar ve burayı onlar için hazır hale getirmem gerekiyordu. Kesinlikle yapılacak çok iş vardı ama kısa süre içinde yorgunluktan yere yığılacağımı biliyordum, güvenle uyuyabilmem için bazı önlemler almam gerekiyordu. Ahırda eski tahta levhalar vardı ama boğa da oradaydı. Uykuya dalmadan önce pencereleri ve evin bütün girişlerini güvenli hale getirmem ve doktorla Leah'yı gömmem gerekiyordu. Bunlar da tahminen bütün günümü alacaklardı. Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım ve vücudum tamamen tükenip çalışmayı bırakana dek kendimi daha ne kadar zorlayabileceğimi merak ettim.

Arkadaki kulübeye gidip bir kürek buldum ve sonra evin güney tarafındaki akçaağacın altında boş bir yer bulup kazmaya başladım.

Nathan

Nerede olduğumuzu anlayabilmek için gözlerimi fal taşı gibi açıp kırpıştırarak temizlemeye çalıştım. Az önce gelmiş geçmiş en berbat kâbuslardan birini görmüştüm ve Zoe kollarımda uyuyordu ama havadaki küf kokusundan evde olmadığımızı anladım.

Gözlerim nihayet odaklanabildiklerinde aynı anda hem rahatlama hem de dehşet duygusu hissettim. Dehşet hiç çaba harcamadan rahatlamanın üstesinden geliverdi. Hayatımızı kurtarabilmek için kaçıyorduk. Jill ya çoktan ölmüştü ya da yakın zamanda ölmüş olacaktı, karım kayıplara karışmıştı ve Zoe'yle ben de kaçıyorduk.

Sağ tarafımda yaşlı çift Walter ve Joy vardı. Walter kanepesinde uyuyakalmış, horluyordu. Havayı burnundan çekip ağzından üflerken, çektiği hava dudaklarının arasından kaçana kadar içeride birikiyordu. Joy uyanıktı ve gülümseyerek beni izliyordu.

"Hep böyle yapardı," dedi sessizce. "Eskiden beni deli ederdi. Şimdi sakinleştiriyor."

Zoe'yi uyandırmamaya dikkat ederek doğrulup oturdum. Tavanın yakınındaki küçük dikdörtgen pencerelerden gelen güneş odayı aydınlattı. Televizyon açıktı ama sesi kısılmıştı.

"Yeniden haber yayınına başlayacaklarını sanmıyorum ama en azından hâlâ elektriğimiz var."

Başımla onaylayıp kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. "Fatura gelip gelmeyeceğini merak ediyor musun?"

Joy bir defa güldü. "Geleceğini sanmam. Dün öğleden sonra postacımızın yürüyerek geçtiğini gördüm."

Dehşet verici bir şey söylemiş olmasına rağmen bunu komik buldum ve boğazımdan kahkahaların yükselmesine engel olamadım. Walter ve Zoe'yi uyandırmamaya çalışıyorduk, dolayısıyla kahkahalarımız kesik kesik soluyup sarsılmaktan öteye

gidemiyordu. Joy'un gözleri sulanmaya başladı ve sonra da ayağa kalktı. "Bir fincan kahve yapacağım. Sen de ister misin?"

Başımı evet anlamında sallayarak, "Ben de seninle geleyim," dedim.

Zoe'nin battaniyeye sıkı sıkıya sarılı olduğundan emin olup Joy'un peşinden merdivenleri çıktım.Sessizce ocağı yakıp cezveyi üzerine yerleştirirken ben de dışarıyı kolaçan ettim. Kırılmış bir pencere ya da açık bir kapı yoktu ve etrafta da hiç hasta yoktu. Verandaya çıktım.Otobandaki arabanın alarmının sesi uzaktan, belli belirsiz geliyordu.Hâlâ susmamıştı.Aklıma Skeeter,Jill,hatta Aubrey geldi;şimdi nerede olduklarını, güvende olup olmadıklarını, bir önceki gece hiç dinlenip dinlenemediklerini merak ettim.Ardından, hayatımdaki diğer insanlarla ilgili düşünceler üşüştü zihnime. Aşağılık herifin teki de olsa son derece tatlı bir karısı ve çocukları olan patronum, kuzenim Brandon ve altı çocuğu, komşularımız,ikinci sınıftaki öğretmenim Bayan Grace.Tanıdığım herkesin ölmüş olması muhtemeldi. Ya da... ölümün farklı bir türünü yaşıyor olması, Döndüğümde Joy kulplu bir bardağa buharı tüten, kopkoyu kahveyi koyuyordu. “Dün gece söylediğimde ciddiydim'dedi, oturmamı işaret ederken. "Zoe'yle istediğiniz kadar burada kalabilirsiniz."

Kahveme toz kremayla tatlandırıcı koyup bir kaşıkla karıştırdım. "Teklifine teşekkür ederim. Ama bu olayı kasabada atlatmaya çalışmanın tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun? Daha yeni Fairview'dan geldik. Birkaç kişiyle beraber bir kilisede kapalı kalmıştık. Hastalar kiliseyi parçalamaya çalışıyorlardı. Zoe'yle oradan ayrıldım, çünkü içeri girmeleri sadece zaman meselesiydi."

"Buradan ayrıldığımı hayal bile edemiyorum. Nereye giderdik, hiç bilmiyorum."

"Yakınlarda arazisi olan birilerini tanıyor musun? Sapa bir yerde. Böyle bir yere rast gelmeyi umuyordum."

Joy bir dakika kadar düşündü ve cevap vermektense kahvesinden bir yudum aldı. Gözlerinde şefkatli bir ifade vardı ve

toplu olmayan gümüş rengi saçlarıyla çevrelendikleri için açık mavi gözleri daha da çarpıcı gözüküyorlardı ama aynı zamanda aklından geçenleri de ele veriyorlardı.Joy bir şeyleri saklıyordu. Bu insanları tanımıyordum ama eğer benden ne gizlediğini öğrenmek istiyorsam, Joy la yalnız olduğum bu an tek fırsatım olabilirdi.

"Anlıyorum. Beni de Zoe'yi de tanımıyorsun.İşinize burnumu sokmak istememiştim."

Joy suratını astı,çelişkiye düştüğü belli oluyordu. "Yok, yok ondan değil Nathan.Sadece emin değilim."

"Neden emin değilsin?"

Bodrumun kapısı açıldı. "Küçük kızın uyandı Nathan. Ona laf anlatmaya çalıştım ama kafası karışmış gibi geldi bana.İyice üzülmeden önce aşağıya inersen iyi edersin,"dedi Walter."Yukarı getir de kahvaltı niyetine bir şeyler yesin.Kafasını dağıtmasını sağlarız."

Düşünceliliğini takdir eden bir gülümsemeyle başımı sallayarak masadan kalkarken, bunun Joy'un aklındakileri öğrenmek için son fırsatım olmamasını umuyordum.

On Dördüncü Bölüm

Scarlet

Buzdolabında bir kasa dolusu şişe su vardı. İlk şişeyi alıp kapağını açtım ve kafama diktim. Daha iki gün önce o kadar suyu ancak öğlene kadar çalışırken bitirebiliyordum ama şimdi kendimi haftalardır susuzmuşum gibi hissediyordum.Bir şişe daha açıp sadece dörtte biri kalana dek içtim.

Tek bir mezarı kazmam bütün sabahımı almıştı, daha kazacak bir mezar daha vardı ve o bitince de sıra dinlenmeden önce yapmam gereken düzinelerce işten birine gelecekti. Yataktan kalkmamın üstünden 24 saatten fazla bir zaman geçmişti. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak tükenmiştim.Yorgun argın arka bahçeye yürüyerek Dr.Hayesle kız arkadaşı Leah'nın yan yana yatan cesetlerine baktım.Doktoru merdivenlerden sürükleyerek çıkartmak hayatımda yaptığım neredeyse en zor şeydi,sadece doğum yaparken daha çok zorlanmıştım. Merdivenlerin ortasına gelip de dinlenmek için durduğumda neredeyse vazgeçiyordum; devam etmemi sağlayan tek şey diğer seçeneği tartmak olmuştu: Onu kesip parça parça taşımak.

Evet, daha kolaydı ama çok daha fazla pislik çıkaracaktı.

Başım dönünce ağaca yaslandım. Bedenim biraz dinlenebilmek için isyan ediyordu. Kendimi koruma dürtüm, dışarıda bayılıp kolay yem haline gelmeden önce eve girmemi söylüyordu. Aklımda tek bir hedefle sendeleyerek çamaşır odasına girdim, merdivenlerden indim ve kalan son enerjimle eski iki kişilik koltuğu kapının önüne çekerek kendimi bodruma kapattım. Koltuğun yıpranmış minderlerine yığıldım ve tek bir şey dahi düşünemeden kendimi kaybettim.

Gözlerimi güçlükle açtığımda taba rengi, kanla lekelenmiş halı ve yanındaki duvar netleşip bulanıklaştı. Her şey sessizdi, hava bile.

Bakışlarım halı boyunca ilerleyip doktorla Leah'nın mücadelelerinden arta kalan parçalara erişti.

O anda kalbim kırılıp bin parçaya bölündü. Saatin kaç olduğunu ya da hangi günde olduğumuzu bilmiyordum ama cehennemde olduğumu biliyordum. Çocuklarım benden uzakta, onları koruyamayacağım bir yerdeydiler ve ben yalnızdım.Bu defa durumum için yas tutmayı bırakmam biraz daha uzun sürdü ama kendime ağlamak için yeterince zaman verdikten sonra kalkıp doktorun silah kasasına gittim. Evde daha pek çok silah kasası vardı ama açık olan tek kasa buydu.Bir tüfek dikkatimi çekti ve elime de epey iyi oturdu, dolayısıyla yukarı çıkarken bana eşlik etti.

İlk başta güneşin konumu kafamı karıştırdı. Hâlâ doğudaydı ve dinlenmeye karar verdiğim zamana göre daha aşağıdaydı.Bu mümkün değil diye düşündüm. Ama tek açıklama bütün gün ve gece boyunca uyumuş olmamdı.

Doktorun kanlı gömleği çiy ile nemlenmişti. Bu kadar uzun süre boyunca bilinçsiz kalmış olma fikri rahatsız ediciydi ve bir anda kendimi müthiş bir duygu selinin içinde buldum. Kızlarım bütün o gün ve gece boyunca ne yapmışlardı? Her an onlar hakkında endişelenmezsem hayatta kalamayacakları gibi mantıksız fikirler ve korkular aklıma dolaşmaya başladı.

Daha fazla düşünmek istemeyerek, Leah'yı mezarına yuvarlayıp küreği alıp çukuru kapatmaya başladım. Üstüne toprak atarken önceki gün çukuru açarken yıpranan ellerim yanıyor ve ağrıyordu. Leah yüzüstü yatıyordu ve yavaşça toprağın altında kaybolmaya başlamıştı.İlk çukuru kapatmayı bitirince yeni bir çukur kazmaya başladım.Dr.Hayes'in çukurunun biraz daha geniş ve derin olmasına dikkat ettim.Killi toprağın iyice sertleştiği yere kadar kazmaya devam ettim ve ardından onu da mezarına yuvarladım. Kıvrık halde katılaşmış bacağını, doğru dürüst bir konumda yatabilmesi için elimle tutup düzeltmem gerekti.

Öğlen olduğunda arkadaşlarımın ardından birkaç kelime söylemiş, kendime bir sandviç yapmış ve bir de ip, sicim ve Leah'nın

geri dönüşüm için biriktirdiği yığınla teneke kutuyu bulmuştum.Planım evi bu kutularla çevreleyip bir sarsak yaklaşırsa duyabilmekti.Açığı olmayan bir plan değildi ama beni meşgul etti.

İlk sarsağı görene dek üç gün geçti. Üstünde sadece bir bornoz tek başına sendeleye sendeleye yolda yürüyordu.Tüfeğin namlusunu ona doğrultup gözden kaybolana dek üstünden ayırmadım.Onu vurmayı aklımdan geçirdim ama Shallot'ta sarsakların araba alarmına nasıl bir tepki verdiklerini gördüğümden, gürültünün daha fazlasını buraya çekeceğinden endişe ettim.Korkaklığımın yolun ilerisinde başka birisine saldırmasına imkân sağlamaması için dua ederek geçip gitmesine izin verdim.

Her gün kızların gelip gelmediğini görmek için yolu gözlüyordum. Zaman geçirmek için temizlik yaptım, eşyaların yerini değiştirdim ve su ile yiyeceklerin nasıl paylaştırılacağını yazdım.Kızlar yoldaydılar ve geldiklerinde bol miktarda yiyeceklerinin olacağından emin olmalıydım;özellikle de Halle için Mac Cheese ve Jenna için de çifte tereyağlı patlamış mısır.

Yedinci gün moral bozucuydu. Bir parçam kızların doğrudan çiftliğe geleceğine inanmak istiyordu ama her geçen gün durumun böyle olmayacağı daha da belli oluyordu.Neden gelmediklerinden emin değildim. En kötü olasılığı düşünmeyi reddederek kendime Andrew'nun çocuklarımızın güvenliğini sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptığını söylüyordum. Yine de beklemek ıstırap vericiydi.Salgından önce hiçbir şey için zamanım olmazdı.Şimdiyse günler bitmek bilmiyordu ve kendimi gitgide daha yalnız hissediyor,acaba hayatta kalan tek kişi ben miyim diye merak etmeye başlıyordum. Bu da beni başka tatsız düşüncelere sevk ediyordu. Christy'nin erken çıkması kızı Kate'le güvenli bir yer bulmasına yardımcı olmuş muydu? David ve ailesi iyi miydi? David hastaneden çıkabilmiş miydi?Eğer Bayan Sisney'nin alarmı sırasında onu hayata döndürmeye çalışanlardan biri de oysa... Bayan Sisney hastanenin dışında insanlara saldırıyordu... Titredim. Annem evde tek başınaydı ve komşum Bayan Chebsky de.Onları arayıp iyi olup olmadıklarını öğrenmek istedim. İlk günün akşamı doktorun ev

telefonundan aramayı denemiştim ve sonraki her akşam da ama yanıt olarak sadece tuhaf uzun bir bip sesine dönüşen bir bant kaydı çıkıyor ve ardından da çevir sesi bile kalmıyordu.

Sekizinci gün bir sarsak daha gördüm. Bir parçam onu atış talimi için kullanmak istedi ama silah sesinin başkalarını da çağıracağına olan korkum bir kez daha üstün geldi.Evin içine saklandım ve o da komşu tarlanın içinden olay çıkarmadan geçip gitti.

Teorimin doğru olmasından kaynaklanan bir gurur duygusu içimi kapladı. Doktorun çiftliği dünyanın sonu geldiğinde hayatta kalmak için harika bir yerdi. Ama kızlarım yanımda olmadığı sürece hayatta kalmamın bir anlamı yoktu. Dolayısıyla yolu gözlemeye devam ettim, bazen özlemim öylesine büyük bir hal alıyordu ki onları gördüğümü sanıyordum.

Ama o sabah birini gördüğümde yola değil, tepeye bakıyordum.

Nathan

"Baba!" dedi Zoe, yarı korku, yarı kızgınlıkla. Aubrey'yle ben bir kuralı kırdığımızda bize annelik yapmak için kullandığı azarlama sesiyle konuşuyordu. "Beni bıraktın!"dedi,gözleri ağlamaktan çoktan şişmişti. "Beni bıraktın!"

"Bırakmadım," dedim ve koşarak koltuğunun önünde diz çöktüm. Sakin ve teskin edici bir sesle konuşarak, "Sadece üst katta Bayan Joy ile konuşuyordum," dedim.

Zoe'nin yabancısı olduğu bir yerde kendi başına uyanmasına neden olarak sorumsuzluk etmiştim. Kızım kumaş, gürültü ve alışık olmadığı haller gibi pek çok şeye karşı hassastı ve rutinimiz büyük ölçüde onun sakin kalmasını sağlamıştı.Zoe okulda son epizodunu, rehberlik öğretmeni onları böyle adlandırıyordu, yaşayalı neredeyse bir yıl olmuştu ama yeni bir epizodun gelmekte olduğunu her zaman anlayabiliyordum. Hayatta kalmak için sessiz olmamız gerektiği için Zoe aşırı uyarılmasını eskiden olduğu gibi kendini

serbest bırakarak aşamazdı.Ama bunu bir kural haline getirmeyi reddediyordum. Rahatlamanın başka bir yolunu bulmadan olmazdı. "Zoe," dedim, genizden gelen bir sesle.Aubrey'nin böyle davranacak sabrı yoktu ve aynı zamanda, kendi deyimiyle, baldan tatlı bir sesi de yoktu.Zoe böyle anlarda kullandığım ipek gibi yumuşak sese çok daha iyi tepki veriyordu.

Zoe yumruğunu sıkıp omzuma vurdu. Yumruğu canımı yakmadı, zaten canımı yakmak istememişti, sadece başka şekilde başa çıkamadığı duygularını dışa vuruyordu. "Beni asla bırakma!"

"Yapmazdım. Seni ne olursa olsun bırakmazdım. Uyanınca korktuğun için üzgünüm. Bu benim hatamdı."

Diğer eliyle göğsüme vurdu. "Ama öyle oldu! Hem de çok korktum!"

"İşte bu kadar Zoe," diyerek onu cesaretlendirdim. "Kelimelerini kullan."

Zoe derin bir nefes aldı, bu iyiye işaretti. "Kötü bir rüya görüyordum! Nerede olduğumu bilmiyordum! Senin öldüğünü sandım!"

Başımı onu anladığımı göstermek için salladım, gözleri dehşet içindeydi ve vücudunun titremesi sakinleşmeye başlamasa da en kötüsünün bitmek üzere olduğunu gösteriyordu.

"Bir daha asla!"

"Sana söz veremeyeceğimi biliyorsun Zoe."

"Hayır, söz ver!" diye çığlık attı.

Başımı peki anlamında öne arkaya salladım. "Sana bir daha asla sana söylemeden seni bırakmayacağıma söz verebilirim. Benim nerede olduğumu her zaman bileceksin. Anlaştık mı?"

Zoe titreyerek bir nefes aldı ve sonra nefesini verdi. Gözlerini birkaç defa kırpıştırdıktan sonra gözleri gevşedi.Bana sarılması için kolumu açtım. Nasıl olsa hazır olmadan bana izin vermeyecekti. Yıllar içinde sadece teklifte bulunup beklemeyi öğrenmiştim.

Minicik bedeniyle bana sokulduğunda kollarımı çevresine sardım. "Özür dilerim bebeğim. Buradayım. Sen güvendesin ve seviliyorsun. Güvendesin ve seviliyorsun."

Zoe bana sarılıp inledi. Kontrolü kaybetmek onu hem tüketiyor hem de korkutuyordu, dolayısıyla daha az önce uyanmamış olsa büyük ihtimalle uzanıp biraz kestirirdi. Gözlerini silip elini tuttum.

"Bayan Joy kahvaltı hazırladı."

Onu, Walter ve Joy'un bakışları altında merdivenlerden yukarı çıkardım. Varlıklarına alışmıştım. Bir epizoda tanık olan insanlar ya durumdan rahatsız olurlar ya da Zoe'yi anlayışla karşılarlardı, arada bir yerde olan kimse olmazdı.Bir defasında bir alışveriş merkezinde bir kadın yanımıza gelip Zoe'nin temiz bir dayak istediğini söylemişti. Durumu bilmeyen herkes sanki Zoe'yi bizden iyi yetiştirmeyi biliyordu. Bir şey söylemeseler de tavırlarıyla belli ediyorlardı. Zoe bunu hiç fark etmemişti, hiçbir zaman da fark etmeyeceğini umuyordum.

"Al bakalım Zoe.Umarım tarçınlı kurabiye seviyorsundur."

"Hem de çok," dedi Zoe, kocaman açılan gözleri ve bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. Önüne konana dek gözleriyle tabağı takip etti ve ardından bir an bile harcamadan kurabiyeyi ellerine alıp ağzına tıktı.

Joy gülümsedi. "Çatal isteyeceğini düşünmemiştim zaten."

"İstemez," dedim. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Baba? Annem nerede?" diye sordu Zoe, bir yandan çöreğini çiğnerken.

"O, ee..." Joy'a bakıp kekeledim. "O bir geziye çıktı."

"Geri gelecek mi? Bizi nasıl bulacak?"

Dudağımı büktüm. "Bilmiyorum bebeğim."

Zoe tarçınlı çöreğine baktı, belli ki duyduklarını anlamaya çalışıyordu.

..

Küçük bir köpek havlamaya başladı. Önce bir iki defa havladı, sonra da ara vermeden havlamaya devam etti.Joy gülümsedi. "Bu havlayan, Prenses: Komşumuz Carson'a ait. Ona mama verip arka bahçeye çıkartıyordum. Prenses'e mama vermeme yardım etmek ister misin Zoe?"

Zoe hevesle başını sallayıp çöreğinin kalanını bir lokmada yutup sandalyesini iterek masadan uzaklaştırdı. Bunu yaparken sandalye yere sürtüp bir gıcırtı sesi çıkartınca irkilip bir gözümü sımsıkı kapadım.

Walter gülümsedi. "Bu zemin ikisi oğlan, üç torunumun yaptıklarından sağ çıktı. Zoe'ye dayanabilir diye düşünüyorum."

Günün kalanını konuşarak ve yolu izleyerek geçirdik. Zoe'yle birlikte Prenses'e mama verip döndükten sonra Joy birkaç kutu oyunuyla iskambil kartları çıkardı ve Zoe'yle pişti oynamaya gitti. Ortalık sessizdi ama arada bir Shallot'tan gözleri süt beyazı ve daima görünen bir yarası olan birileri sallana sallana yürüyüp geçiyordu. Isırılan insanlar yavaş yavaş dönüşüp yola mı çıkıyorlar acaba diye merak ettim.

Son ölü geçtikten sonra Walterla verandaya dönüp birbirinin aynısı sallanan sandalyelere oturduk. Joy bize yaptığı sandviçlerle dilimlediği elmaları getirdi. Ona teşekkür ederken bu sabah söylemediği şeyi bir daha ne zaman sorma fırsatım olacak diye merak ettim.

"Demin geçen Jesse Biggins'ti," dedi Walter bir elma dilimini ısırırken. Başını iki yana salladı. "Av meraklısıdır. Evinde epey silahı var. Gidip bir baksak fena olmayabilir,ne dersin?"

"Ailesiyle beraber mi yaşıyordu?"

Walter başını hayır anlamında salladı. "Karısı birkaç yıl önce öldü. Çocukları da şehre taşındılar. Denemeye değer."

Başımla onayladım. "Belki de malzeme almak için birkaç yere uğramalıyız."

"Sadece bir süpermarketimiz var. Aslında market bile sayılmaz ama elimizde olan o. Hastalanmayan başka kim var,bilmiyorum. Belki bütün malzemeler çoktan gitmiştir."

"Kasabada kaç kişi yaşıyordu? Tahminde bulunsan yeter."

Walter düşünürken burnundan soludu. "Yüz kişi. O da abartılı aslında."

"Yoldaki grubun büyüklüğüne bakacak olursak, ancak yarısından azının hayatta kaldığım söyleyebilirim." Walter başıyla onayladı ve gözlerini yere çevirdi. "Ben de bundan korkuyordum."

Zoe'ye uzun uzun nereye gideceğimizi, ne yapacağımızı ve tam olarak ne zaman döneceğimizi anlattıktan sonra Walterla yanımıza birkaç tane boş çanta ve iki benzin bidonu alıp yola çıkmaya karar verdik. Joy ellerini Zoe'nin omzuna koymuş arkamızdan bakarken Zoe de el sallıyordu. Market sadece birkaç blok uzaktaydı ve Jesse'nin evi de marketten sonra birkaç blok daha ötedeydi, dolayısıyla çabucak işimizi halledip döneceğimizi varsaydık.

Tam beklediğim gibi marketin rafları tıkış tıkış malzeme doluydu ama etrafta kimse gözükmüyordu. Hastaların gürültüye geldiklerini bildiğimiz için Walterla silahlarımızı son çare olarak yanımızda getirmiştik.Walter da bir pompalı ve bendeyse yarı otomatik bir tüfek vardı.Walter'ın evinin arkasındaki kulübesinde iki tane baltası vardı ve her ikimiz de kendimizi korumak için yanımıza bir tane almıştık.

Walter doğrudan kahve bölümüne gitti. Ben de çantama taşıyabileceğim kadar su ve biraz da kuru gıda koydum.Kibritleri, marketteki her çakmağı, el fenerlerini, pilleri,külotlu çorapları ve büyük boy kadın pedlerini de aldım.

Walter bana bir bakış attı.

"Külotlu çorap bir şeyleri bağlamak, filtre olarak kullanmak için ya da aklına ne gelirse işte. Pedler de yapışkanlar ve emiciler. Yani yaraları kapatmak için birebirler."

Walter başıyla onayladı.

"Bir an kadın kıyafetleri giymekten mi hoşlanıyorsun acaba diye düşündüm," dedi, sonra da iki tane ilk yardım seti aldı. "Ben o kadar yaratıcı değilim. Bunlardan şaşmayacağım."

Gülümsedim. Çantalarım neredeyse tamamen dolmuştu ve daha Jesse'nin evine gitmemiştik bile. "Belki de eve bir uğramalıyız, ne dersin? Bunları bırakır, dönüp silahları alırız ya da o işi yarına bırakırız."

"Ev şurada, sokağın hemen yukarısında. Hazır gelmişken bitirelim şu işi."

"Çok tanıdık son sözler.Hiç zombi filmi izledin mi? Az önce söylediklerin, karakterler yoluna devam ederlerse kötü bir şey olacağının açık sinyali olurdu. Ben kararımı verdim.Geri dönüyoruz."

Walter'ın kaşları çatıldı ama gülümsedi. Hemen ardından kapının üstüne asılı olan çıngırağın sesi gelince gülümsemesi kayboldu. Yavaş ve hantal bir şeyin ayağını sürüyerek seramik karoyla kaplı zeminde ilerlediğini duyunca birbirimize baktık. Arka tarafı işaret edip sadece dudaklarımı oynatarak 'çıkış' dedim.

Walter çabucak başıyla onayladı ve ben de onun peşinden sallanan kapıları geçip bir depoya girdim. İkimiz de baltalarımızı hazırda tutuyorduk. Marketi başka neyin ziyaret ettiğini bile göremeden arka kapıdan kaçtık.

"Sence içeride olduğumuzu anlamış mıydı?" dedi Walter, gelişimize göre daha hızlı yürüyerek.

"Belki de kokumuzu almıştır?"

"Seninkini olabilir ama ben duş almıştım."

Bir kahkaha atıp yaşlı adamın hızına yetişmeye çalıştım.

Miranda

Gözlerim ağırlaşmıştı.Her ne kadar bizi ısırmak için hazırda bekleyen düzinelerce ölünün arasından Skeeter'ın karısını dışarı taşımaya hazırlanıyor olsak da zaman durmuş gibiydi. Musluk su damlatıyor, sessizliğin ortasında lavaboya düşen her damla iyice sinirlerimi bozan bir ses çıkartıyordu.

Bryce ile Skeeter strateji tartışırken rahiple diğer adam da dikkatle onları dinliyorlardı. Ashley, Cooper'ı ölüleri kiliseden uzaklaştırmak için yem olmaktan vazgeçirmeye çalışmakla meşguldü ve kadınlar da çocukların bütün bunlar olurken uyumaları için koridordaki yer yataklarında sıcak ve rahat olmaları için uğraşıyorlardı.

Jill, Skeeter nihayet izin verince bir çift plastik masa örtüsüne sarılmıştı. İlk önce üstünün örtüldüğünü görmekten rahatsız olmuş, nefes alamayacağını söyleyip şikâyet etmişti. Karısının öldüğünü o da bizim kadar iyi biliyordu ama duruma daha tam alışamamıştı.Kimse onu suçlamıyor,herkes sabırla hazır olmasını bekliyordu.

Gülünçtü ama aklımdan geçen tek şey kıyamet kopmadan önceki gece uykumu alamamış olmamdı. Salgın başlayınca iptal edilen bir sınava son dakikada hazırlanmak için geç yatmıştım. Artık iki katlı ve üç katlı integral nasıl alınır,ezbere biliyordum. Bugüne dek hiçbir işime yaramamıştı ve bugünden sonra da hiçbir işime yaramayacağı kesindi.Artık hiçbir önemi olmayan o haltı öğrenerek ne kadar zamanımı harcadığımı düşünmek beni öfkelendirdi.

Avrupa'yı geziyor olabilirdim. Artık orayı hiç görememem son derece olasıydı.

"Miranda?"

Doğrulup oturdum ve gözlerimi kırpıştırdım. "Evet?"

"Hazır mısın? Güneş doğuyor. Birkaç dakika içinde Jill'i taşımamıza yetecek kadar aydınlık olacak."

"Evet. Hazırım. Sadece sizi bekliyordum."Ayağa kalkıp rahibin huzursuzlukla kıpırdanmasını ve kendince tedirginliğini saklayan

derin nefes alışını izledim.

Bryce ve Skeeter'in Jill'i taşımasına yardım etmek için odanın karşı tarafına geçmeden önce üst kattan alçak bir inleme sesi geldi. Odadaki herkesin gözleri, tavanın göremedikleri tarafındaki bir şeye bakmak için yukarı çevrildi.Bir an sonra da sanki bir şey düşmüş gibi yüksek bir ses geldi.

Gary, Skeeter'a baktı. "Sana söylemiştim. Bu Annabelle."

Skeeter, Jill'in üstündeki örtüye baktı,ardından çantasından bir silah aldı.Epey tehlikeli görünüyordu,babamın seveceği türde bir şey. "Önce Jill ile ilgilenmemiz lazım."

Çocukların annesi, April kollarıyla kendini sararak, "Bizi üst katta dolanan o şeyle yalnız bırakıp gidecek misin? Ya kapıyı açarsa?" diye sordu.

"Önüne ahşap levha çaktık," dedi Gary.

"Kocam da evimizin pencerelerini levhalarla kapatmıştı. Burada olmadığı dikkatinizi çekti mi?" dedi April, sesi bir perde incelirken.

"Tamam," dedi Skeeter sessizce. Annabelle'i halledeceğiz, sonra da dışarı çıkarmadan önce Jill ile ilgileneceğim. Yaklaşık olarak aynı zamanda ısırılmışlardı ve eğer birisine zarar vermesine göz yumarsam benden nefret eder."

"Kilisede olmaz! Rahip, söyle onlara!" dedi Doris.

Rahip Mathis, Doris'e bakarak başını pekâlâ anlamında salladı. "Annabelle'in dışarı çıkması riskini göze alamayız ama Skeeter... belki de Jill'i ebedi istirahata kavuşturmak için dışarı çıkmamızı bekleyebilirsin."

Bryce, "Eğer aynı zamanda ısırılmışlarsa," diye başlayacak oldu ama Doris sözünü kesti.

"Zavallı Annabelle," dedi, gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülürken.

Skeeter tüfeğin emniyet kilidini açtı. "Hadi şu işi bitirelim."

Bryce çabucak ağzımın köşesini öpüp Skeeter, Gary ve Eric'in peşinden merdivenlerden çıktı. Tartışma devam ederken Evan uyanıp koridordan mutfağa geldi. Kötü bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmedi ve Bob'un koluna yapıştı.

"Neler oluyor büyükbaba?"

Bob kolunu Evan'ın omzuna koydu. "Annabelle uyandı."

"Uyandı mı?"

"Şimdi o da dışandaki şeylerden biri oldu."

Hepimizin hissettiği dehşet duygusu kendini Evan'ın yüzünde de gösterdi.O noktaya dek hepimiz ölülerin yürümesine tanık olmuştuk ama birinin ölümüne tanık olup da sonrasında dirildiklerini görmek ya da işitmek bambaşka bir şeydi.Birisi,güvenip sevdiğin bir insandan seni yemek için fırsat kollayan vahşi bir hayvana dönüşebilirdi.Annabelle'i tanımıyordum ve onu hiç görmemiştim ama nasıl güvenli bir yere kavuşmuşken Collin'i kurtarmak için her şeyini riske attığının öyküsünü dinlemiştim ve çok güzel bir insan olduğundan şüphem yoktu. Hastalık,beyni ölmüş bedenine yiyecek bulmasını emrettikçe üst katta beceriksizce yürüdüğünü duymak inanılır gibi değildi.Annabelle, Connor'u kurtarmak için hayatını feda etmişti ve dönüştüğü yaratık aynı Connor'un etlerini kemiklerinden sıyırmakta bir an bile tereddüt etmezdi.

Levhanın kapının pervazından sökülmesinin sesi koridorda yankılandı.

"Hala gitmeni istemiyorum Cooper' dedi Ashley. "Buna mecbur değilsin."

"Biliyorum. Ben de gitmek istemiyorum."

"O zaman gitme."

İçimi çektim, tekrar tekrar aynı muhabbeti yapmaları canımı sıkmıştı. "Onlar da burada kalmamıza izin vermeye mecbur

değillerdi. Karşılık olarak en azından bunu yapmalarına yardım edebiliriz."

"Yardım etmek mi?" dedi Ashley. Genellikle bana karşı çıkmazdı, dolayısıyla tavrı bir sürpriz olmuştu. "Bu yardım onu öldürebilir."

"Cooper üç yıldır yarış kaybetmedi Ashley. Hiç durmadan sonsuza dek koşabilecek kadar kondisyonu var. Biraz güven ona."

Ashley suratını astı. "Hayır!"

"Biz Bryce ile dışarı çıkacağız. Eğer Cooper onları uzaklaştırmazsa biz de hayatımızı kaybedebiliriz."

"Bu senin tercihin."

"Tanrım, tam bir şımarık veletsin!"

"Peki, sen de şirret karının tekisin! Takım kaptanlığı sana kimden miras kaldı?"

"Ah... Ashley," dedi Cooper.

"Takım kaptanı mı? Bu amigo kızların gösteriye hazırlık kampı değil Ashley! Böyle durumlarda kimsenin kendi başına hayatta kalamayacağını herkes bilir. Beraber çalışmalıyız. Aptallık etmeyi bırak artık."

"Miranda?" dedi Cooper.

"Kapa çeneni Cooper!" dedik Ashley'yle aynı anda.

"Cennetten bizi gözeten Yüce İsa," dedi Doris elini göğsüne koyarken.

O anda plastiğin kendine has hışırtısını ve Jill'in üstündeki örtülerden gelen inlemeyi duydum.Evan sendeleyerek geriledi ve sırtını duvara yapıştırdı. Bob korumacı bir tavırla onun önüne geçti;diğerlerimiz de kafa karışıklığı ve hayretle bakakaldık.

Kendime kaç defa bunun gerçek olduğunu söylersem söyleyeyim, ölü olduğunu bildiğim birisinin hareket ettiğini görmek inanılmazdı. Yerimden kımıldayamıyordum.Bryce'a seslenemiyordum. Tek yapabildiğim Jill'in yavaşça kıvranarak masa

örtüsünün altından çıkmasını izlemekti.Süt beyazı gözleriyle etrafına bakındı ve sonra da beceriksizce ayağa kalkmayı denedi.

"Kahretsin!" dedi Cooper, Ashley'yi arkasına çekerek.

"Ne yapacağız?" diye sordu Doris.

Evan bir çığlık atıp kapıya doğru fırladı ve deli gibi kapının kulpunu çevirmeye başladı.

"Hayır! Dışarıdalar!" Sözcükler ağzımdan ağır çekimde çıktılar. Cümleye başladığımda Evan çoktan sürgüye uzanmıştı bile ve bir sonraki saniye kapı açıktı. Başını dışarı uzattı ve hemen sonra doğrulup kapıyı itti.Bir şeyler kapıyı geri itiyordu,kapının ardından o tanıdık inlemelerin geldiğini duymamla değişik büyüklüklerdeki kolların içeri uzanması bir oldu.

Üst katta Sketer tüfeğini ateşleyince kollar daha büyük bir çaresizlikle içeri uzanmaya başladılar.

"Evan!" dedi Bob, destek olmak için koşarken. İkisi beraber kapıyı kapatmaya çalıştılar ama dışarıdan itenlerin sayısı çok fazlaydı. Burada olduğumuzu biliyorlardı ve karınları acıkmıştı.

April çocukları uyandırmak için koridora koşunca Jill'in dikkatini çekti. Bayan Kay köşeyi dönene kadar Jill koridora doğru bir adım attı.

Bayan Kay tepki veremeden Jill üstüne atlayıp onu yere devirdi. Yaşlı kadının çığlıkları hepimizin paniğe kapılmasına neden oldu ama sadece üst kata kaçabilirdik. Bob ayaklarını sımsıkı yere bastı.

"Git Evan! Kapıyı ben tutarım, hadi yürü!"

"Hayır!" dedi Evan.

Düşünmeden Evan'ın tişörtünü tutup onu koridora çektim ve April'e çocuklarının peşinden merdivenlerden yukarıya çıktım. Doris, Ashley ve Cooper da arkamızdan geliyorlardı.Bob bir defa bağırdı ve ardından acıyla çığlık atmaya başladı. Çığlıkları Bayan Kay'inkilere karıştı ve birkaç saniye içinde Barb da onlara katıldı.

Merdivenlerin tepesine geldiğimizde Skeeter kapıyı açtı ve Cooper da arkamızdan kapattı.

"Neler oluyor?" dedi Skeeter.

"Jill!" diye bağırdı Doris. "Ve arka kapı da açıldı! Hepsi içeri giriyorlar!"

Skeeter'ın yüzündeki şaşkınlık yerini kararlılığa bıraktı. "Ön taraftaki ısırıkçılar da diğerlerinin peşinden arkaya gelecekler. Hepiniz çatıdan aşağıya inip buradan gideceksiniz. Benim Jill'i halletmem lazım."

Cooper, Skeeter'in gömleğini tuttu. "Alt katta adım atacak yer kalmadı, oraya inemezsin!"

Skeeter alnını kırıştırdı. "Karıma bir söz verdim. O sözü tutacağım."

Bryce bir yandan konuşurken diğer yandan da pencereyi açmış, April ve çocukların çatıya çıkmalarına yardım ediyordu. "Skeeter, Coop haklı. Jill kendini öldürtmeni istemezdi."

Skeeter tüfeğinin horozunu kaldırdı. "Çocuklar,en sevdiğim iki şey, silahlarım ve karım,alt kattalar. Ben gidiyorum."

Skeeter kapıyı açıp hiç zaman kaybetmeden ateş etmeye başladı.Eric arkasından kapıyı kilitledi ve Gary de kapının arkasına bir dosya dolabını dayamasına yardım etti. Bir zamanlar Annabelle olan bir et yığını pencerenin yanında yerde yatıyordu. Dışarı çıkmak için üstünden geçmemiz gerekiyordu.

Tam Skeeter'ın söylediği gibi, ölülerin çoğu kiliseye girebilmek için diğerlerinin peşinden arka tarafa gitmişlerdi.İlk Gary ile Archie aşağı atladılar ve Bryce ile Cooper da kendileri atlamadan herkesin inmesine yardım ettiler. Bütün bunlar bir dakikadan kısa sürdü ve bittiğinde içeriden hâlâ Skeeter'ın tüfeğinin sesi geliyordu. Güneş, tamamı görünür hale gelecek kadar yükselmişti ve ben de Fairview'un hayatta olan son sakinlerinin farklı yönlere dağılmalarını izledim.Doğrudan vosvosuma atladık, kapıları

kapattığımız anda gaza bastım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkıp koşsa çiftliğe bizden önce erişirdi.

"Dur, dur, dur!" dedi Bryce, geliş yönünü işaret ederek. "Yavaşla!"

Bütün benliğimle tam aksini yapmak istiyordum ama frene basıp yeşil bir pikabın yanında durdum. Yaklaşık bizim yaşlarımızda bir adam içeride oturuyordu.

Benim tarafımdaki camı indirdim. "Ne yapıyorsun? Bu kasaba o şeylerle kaynıyor!"

Yanıt vermedi. "Hey! Hey!"

Başını kaldırıp bana baktı.

"Isırıldın mı?"

Başını hayır anlamında iki yana salladı, sonra da yoldaki kanlı yığına bakmak için penceresine yaslandı. Yolda bir deri bir kemik kalmış, hasta önlüğü giymiş bir kız, kafasının yan tarafında büyük bir kurşun deliğiyle yatıyordu; beyninin bir kısmı yola saçılmıştı.

O da penceresini açtı. Gözleri şişmişti. Büyük ihtimalle yoldaki kız için ağlıyordu. "Benzinim bitti."

Etrafa bakındım, onu burada bırakıp ölüme terk edemezdik. "Arabaya bin."

On Beşinci Bölüm

Nathan

Joy, Walter'ın çizmelerini çıkarmasına yardım etmek için yavaşça yere eğildi.Walter dönüş yolunda neredeyse koştuğu için ter içindeydi.Joy oflaya puflaya çizmelerini çekiştirip nihayet ikisini de çıkardı.

Walter koltuğuna oturup arkasına yaslandı."Bir bardak su verebilir misin canım? Boğazım kurudu."

"Tabii," dedi Joy, meraklı bir sesle. "Sanki sizi buraya kadar kovalamışlar gibi görünüyorsunuz."

Zoe odanın öbür tarafından bizi izlerken arada bir de sürgülü cam kapıdan dışarıya bakıyordu. Joy'un söylediğini duyunca, sanki bahçedeki her çim yaprağını tek tek inceliyormuş gibi dikkatle dışarı bakmaya başladı.Kapı verandaya ve evin öbür tarafında yer alan bir odaya bakıyordu. Yatak odasından da bahçeye açılan, sürgülü cam bir kapı vardı ama hayatımda gördüğüm en çirkin perdelerle gizlenmişti.

"Sorun yok Zoe. Hepsi hâlâ otobandalar."

Joy mutfak masasının üstüne iki bardak su koyup ellerini kalçalarına dayadı. "Evet? Yeterince sabrettik sanırım, değil mi Zoe?"

Zoe gözlerini bahçeden sadece Joy'a bakıp başıyla onaylayacak bir süre için ayırdı ve sonra hemen nöbet tutmaya döndü. Walter boğazını temizleyip çantalarımızı işaret etti."Biraz erzak ve birkaç şey daha bulabildik. Vakit geç oluyordu ve nazlı güzelimiz de külotlu çorap almadan oradan ayrılmak istemedi." Joy şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu ve bana bakıp bir açıklama bekledi.

"Çok işe yarıyorlar. Giymek için almadım. Yani aslında giyebilirim de. İnsanın bacaklarını iyi ısıtıyorlar."

Joy ve Walter büyük bir keyifle, konuştukça kendimi rezil etmemi izlediler.

"Ne var?" dedim. "Ben izciydim."

Walter bir kahkaha attı. "İzciler bunca zamandır eşcinsellerin aralarına sızmasından endişe ederken bir yandan da böyle hanım evlatlarına göre şeyler mi öğretiyorlarmış yani?"

"Liderimin aynı zamanda gizliden gizliye hayatta kalma yöntemlerine takıntılı olduğunu düşünüyorum. Ondan çok şey öğrendim."

"Külotlu çorap, ha?" dedi Walter inanamayarak. Sesi bir perde yükselmişti.

Omzumu silktim. "Seni sıcak tutuyorsa ne giydiğin umurunda olmaz."

"O zaman bütün kış pişeceğim desene," dedi Joy anında.Zoe'ye dönerken ifadesi anında yumuşadı. "Gel bakalım yerfıstığım. Prenses'in karnının zil çaldığından eminim.

Zoe başıyla onaylayıp peşinden dışarıya çıktı.

Walterla ön verandaya çıkıp sallanan sandalyelere oturup bir sonraki hamlemizi düşünmeye başladık. Ertesi gün bir kez daha Jesse'nin evine gitmeyi denemeye karar verdik.Ayrıca benzin bidonlarını da doldurmamız gerekiyordu. Ona, yakın zamanda kasabadan ayrılacağımızı hatırlatsam da pek bir acelesi varmış gibi görünmüyordu.Beni duymazdan geldi.

Ertesi gün Jesse'nin evine yürüdük.Walter haklıydı;Jesse'nin Skeeter'dan fazla silahı vardı.Taşıyabildiğimiz kadarını, uygun cephaneyle beraber yanımıza aldık ve Walter'ın evine döndük. Üç gün boyunca her gün aynı yolculuğu yaptıktan sonra bodrum cephaneliğe benzemeye başladı.Bir sürü tüfeği ve birkaç tabancayı arabama yerleştirip Walter'a, Zoe'yle benim gideceğimizi bir kez daha hatırlattım.

Günler uzamaya başlamıştı ve hangi günde olduğumuzu hatırlamak için çaba harcamam gerekince panikledim. Zamana sadece gece dışarıda kalmamak için dikkat ediyordum. Her gün, hayatta kalmaya çalışarak geçiyordu.Ama Walter ve Joyla yaşarken, arada bir evin önünden geçen hastalara rağmen,kıyamet o kadar da kötü bir şey değildi. Yine de Zoe'yi yerleşim merkezlerinden uzak bir yere götürmem gerekiyordu ve daha hâlâ yerleşebileceğimiz bir yer bilip bilmediğini öğrenmek için Joyla yalnız konuşma fırsatını yaratamamıştım.

"Bana inanmıyorsun değil mi?" diye fısıldadım.

Walterla hastaların yürüyüp geçmesini izliyorduk. Son birkaç gün içinde eğer ses çıkarmadan durursak yürüyüp gittiklerini öğrenmiştik.

Walter hastalar geçene dek bir şey söylemedi, sonra da başını hayır anlamında salladı. "Daha fazla uyumalısın.Saçma sapan laflar ediyorsun."

"Kasabanın dışına keşif yapmaya çıkacağım, yakınlarda arazisi olan bir ev bulabilir miyim diye çevreye bakmak istiyorum."

"Burada bir evin var zaten aptal adam!" diye homurdandı Walter.

Joy açık duran kapının önünde duruyordu ve Walter'a bilgiç bir gülümsemeyle baktı. Walter başının o kadar küçük bir hareketiyle susmasını işaret etti ki aynı anda bana da bir göz atmış olmasa, bunu yaptığını gördüğümden emin olamazdım. Bir konu hakkında fikir ayrılığı yaşıyorlardı.

Joy yürüyüp Walter'ın arkasında durdu ve güven verecek bir şekilde sırtını sıvazlayıp konuştu. "Sapa bir yer aradığını söylemiştin."

"Evet," dedim. Söyleyeceklerini heyecanla beklerken içgüdüsel olarak dikleşmiştim.

"Arada bir markete gelen bir doktor var. Her şeyi toplu olarak alıyor. Onunla sadece bir defa konuştum ama makul birisine benziyor; büyük şehirde çalışan bir doktordan bekleyeceğin gibi biri

değil. İki kızı olduğunu ve buranın kuzeydoğusunda yaşadığını biliyorum. Buradan oldukça uzakta,dolayısıyla Zoe'yle güvende olmanız için yeterince izole bir yer olabilir."

Walter karısına surat astı.

"Asla zor kullanarak adamın evine girmeyi denemem Walter. Bunu bildiğini umuyorum.Ama Zoe'yi yetiştirmek için mümkün olan en güvenli yeri bulmam lazım."

Joy gülümsedi. "Mesele o değil. İkinizin burada olmanızdan hoşlanıyor. Gitmenizi istemiyor."

Walter kollarını göğsünün üstünde kovuşturup mutsuz olduğu her halinden belli bir şekilde sandalyesine yerleşti.

"Bu doğru mu?" Walter'la uğraşmak büyük ihtimalle iyi bir fikir değildi ama kaçırılmayacak kadar eğlenceli bir fırsattı.

"Cehenneme git!" diye homurdandı.

Joy kıkırdayıp başını sallayarak, "Ah, seni gidi inatçı keçi seni," dedi omzunu sıvazlarken.

Walter tüfeği elinde, hızla ayağa kalktı.

Onu görünce tepki olarak silahımı öylesine bir yere doğrulttum. "Ne oldu?"

Walter gözlerini kısarak tüfeğinin nişangâhından baktı. "Çocuklar."

Miranda

123 numaralı otobandan kuzeye döndüğümüzde güneş bizi ve çevremizdeki her şeyi parlak bir ışığa boğmuştu.Babamın çiftliğine biraz daha yaklaşmanın bilinciyle ellerim titriyordu. Vosvosumun bahçeye girdiğini görünce vereceği tepkiyi düşündüm ve o sıcak, güçlü kollarıyla bana sarılmasının nasıl bir his olacağını hayal ettim.

Yanakları endişe ve mutluluktan döktüğü gözyaşlarıyla ıslanmış olacaktı.

Boşanmaları yüzünden neden onu suçladığımı bilemiyordum. Artık onun işiyle evli olmak istemediğine karar veren annem olmuştu. İlişkilerinin bittiğini söylemesi babamın kalbini kırmıştı ve nedendir bilmiyorum ama annemin tarafını tutmuştum. Daha kırılgan ve kendi başına bir şey yapamayacakmış gibi görünüyordu.Babamın farklı yapmış olabileceği bir şey olduğundan emin değildim. İstifa mı etmeliydi? Yıllar süren eğitimini çöpe mi atmalıydı?Başka ne yapabilirdi ki? Üniversitenin ikinci dönemi başladığında bu dört yılın sadece parti ve yeni arkadaşlar demek olmadığını, aynı zamanda saatler boyunca çalışmak,endişelenmek ve bir profesör dışında kimsenin okumayacağı makaleler yazmak olduğunu anlamıştım. Ama yine de onu suçladım ve yokluğumla onu cezalandırdım.

Vosvosu büyük bir ölü sürüsünün yaklaşık yüz metre ilerisinde yavaşça durdurmak için frene basarken gözlerim doldu. Araba alarmı beni şaşırtmıştı. Kulak tırmalayıcı olmasına karşın kendimi babamla ilgili düşüncelere o kadar kaptırmıştım ki o yüksek ses ve aylak aylak dolaşan düzinelerce cesedin arasından görülen yanıp sönen farları bile neredeyse onların üstlerine çıkana dek fark etmemiştim.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Bryce sessizce.

"Işıklarını kapat,"dedi,kasabadan aldığımız adam,sesi yorgun ve hüzünlüydü.Bize adını söylememişti ve kimse de kendisine sorma zahmetine girmemişti.Galiba endişelenecek daha önemli şeylerimiz vardı ama yine de tuhaf bir durumdu.Bu,sadece birkaç gün içinde çevrede olan bitenlerin bizi nasıl değiştirdiğinin başka bir göstergesiydi.

Birkaç gün öncesinde Ashley neşeli ve eğlenceli bir havada olurdu ve ilk yaptığı iş adama adını sormak olurdu. Şimdiyse yarı adamın yarı Cooper'ın kucağında oturuyor olmasına karşın arabada olduğunu bile fark etmemiş gibiydi.

Uzanıp farları kapattım ve beklemeye başladık. Sağ taraftaki buğday tarlası hâlâ yağmurdan ötürü nemliydi.Başka bir araç tarladan geçip bazı yerlerde çok derin, büyük tekerlek izleri bırakmıştı. Sağ tarafta çimlerle kaplı bir tepe vardı. Bir an için izleri bırakan kişinin neden buğday tarlasından geçmeyi tercih ettiğini düşündüm. Ardından Shallot kasabasına giden yol takıldı gözüme. Ashley'yle o kadar çok defa dikkatimizi bile vermeden bu kasaba ve buğday tarlasının yanından geçmiştik ki.Şimdiyse buğday tarlası tehlikeliydi ve kasaba da korkutucu bir bilinmezdi.Tepe kasabanın bir kısmını gizliyordu ve tarladaki izler de bizden önce geçen kişinin o tepeden mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştığını düşündürtüyordu.

Konsoldan bir ses gelince aşağıya baktım. Benzin ibresi kırmızı çizginin bir santimetre sağındaydı.

"Tabii ya," dedi Ashley. "Bunun gibi olayları hareketlendirecek bir şey olmadan nasıl bir korku filminin hakkını vererek başrolünü oynayabilirdik ki?"

"Olayları hareketlendirecek mi?" dedi Cooper gülümseyerek.

"Kapa çeneni!" diye yanıtladı Ashley, Cooper'ın şakacı tavrını neredeyse tamamen görmezden gelerek.

İşin aslı, Ashley üniversite sınavında benden epey iyi bir skor almıştı. Notları hep mükemmel olmuş, hatta lisedeyken üniversite seviyesinde dersler almıştı.Zekâsını babamızdan almıştı ama aynı zamanda annemizin herhangi bir boyuttaki stresle başa çıkmaktaki beceriksizliğini de almıştı. Sinir ve gözyaşlarından oluşan karmakarışık bir duygu yumağıydı.Cooper bana bir defasında kendi annesinin de böyle olduğunu ve bu nedenle de okulda Ashley'yle beraber olmayı fazla zahmetli bulmayan az sayıdaki erkekten birisi olduğunu söylemişti. Hepimizin sarhoş olduğu bir gecenin geç saatlerinde Cooper bana, onun bu kadar çaresiz ve sürekli teselliye muhtaç olmasını aslında rahatlatıcı bulduğunu itiraf etmişti ki bu biraz... tuhaftı ve belki de birbirlerinin arazlarını besledikleri de söylenebilirdi ama birbirleri için mükemmellerdi. Cooper, Ashley'yi

anlıyor ve onu başka kimsenin beceremediği kadar mutlu ediyordu.Onlar da buna inandıkları için birbirlerine sımsıkı tutunuyorlardı.

Bilemiyorum. Galiba romantik bir durumdu, tuhaf insanların bile mutlu olmaya hakkı vardır.

"Evet," diye soluk alarak başladım, az sonra söyleyeceğim şeyden nefret ediyordum, "işin iyi yanına bakman lazım, Shallot'ta bir benzin istasyonu var."

“Ama o kadar da yaklaşmıştık," dedi Ashley. "Hadi şunların çevresinden dolanıp eve gidelim."

"Benzinimiz oraya kadar yetmez."

Ölülerden biri vosvosu fark etmiş gibi görünüyordu ve bize doğru bir adım atı. Genç bir kadındı ve uzun, sarı saçları o kadar dağınık olup da kan ve... bazı başka şeylerle kaplı olmasalar Ashley'nin saçları kadar güzel olabilirlerdi. Hareketlenmesi başka bir ölünün dikkatini çekti, sonra bir tanesinin daha ve ardından birinin daha. Kısa süre içinde birkaç tanesi yavaş ama kararlı bir şekilde üstümüze gelmeye başlamıştı. Gözleri süt beyazı ve cansızdı ama ağızlarını açmışlardı. Bazılarının üst dudakları titriyordu,tıpkı hırlayan bir köpek gibi. Sarışın bana doğru uzandı ve boğazından alçak sesli ama heyecan dolu bir inleme yükseldi.

Geri vitese takıp gazı kökledim. Birkaç gün önce kapısı diğer arabalara dokunmasın diye vosvosu sapa yerlere park ediyordum ve şimdi de go-kart arabası gibi kullanmaya başlamıştım. Arabayı hızla geriye sürüp hepimizi yaklaşan ölülerden uzaklaştırdım ve sağ taraftaki yoldan Shallot'a doğru devam ederken bir yandan da tepenin arkasında başka bir sürü olmasın da kapana kısılmayalım diye dua ediyordum.

"Yavaş!" dedi Bryce, hız kesmeden refüjün üstünden geçince ben hariç herkes kafasını tavana vurmuştu.

"Özür dilerim!" dedim, arabanın kontrolünü kaybetmemek için direksiyonu iki elimi de kullanarak hızla çevirirken.

"Rahatla bebeğim," dedi Bryce. "Bir sıkıntımız yok."

Kasaba bomboştu ve ileride tam arkasında bir benzinci olan bir market görünce rahatlayarak iç çektim.Vosvosu benzin istasyonuna çektim ve hepimiz inip gerinerek soluklandık.

Sabahın erken saatleri olmasına karşın hava önceki günden sıcaktı. Yağmur bir soğuk hava dalgasıyla beraber gelmişti ve Ashley'yle benim babamın çiftliğine varana dek fena üşüyeceğimizden endişelenmiştim. Bir saniye için cep telefonumu çıkartıp hava durumuna bakmayı düşündüm ama sonra dünden beri sinyal alamadığımı hatırladım.Hiçbirimizin telefonu çekmiyordu.

Bryce gözlerini yere dikmiş, çevremizde dolanarak lastikleri kontrol etti.

"Bir yerini bozmuş muyum?" diye sordum.

"Hayır ama daha dikkatli olmalısın."

"Korkmuştum, o tepenin ardında ne var bilmiyordum. Tarladaki o derin lastik izlerini gördün mü?"

"Evet," dedi sadece, gözlerini lastiklerden kaldırıp etrafı incelemeye koyuldu. O anda tehlikede olmadığımıza ikna olunca benzin pompasıyla boğuştuğumu fark etti. "Çalışmıyor mu?"

Pompanın deponun ağzına soktuğum tabancasına öfkeyle baktım. "Bu şey antika diye heyecanlanmıştım. Kredi kartı okutacak yeri bile yok."

"Bir koşu içeri gidip bakayım. Belki bir düğmesi falan vardır."

Dudaklarıma ufak bir öpücük kondurup yavaşça koşarak istasyon binasına gitti. Kapıyı açıp tezgâhın üstünden zıplayıp alnını kırıştırdı ve dikkatle kasanın çevresini incelemeye başladığı sırada bir şey düşünemeden bacaklarım harekete geçtiler ve binaya doğru depar attım.

"Bryce!" diye bağırdım. Bakışlarımız birleştiğinde yüzündeki ifadenin benimkiyle aynı olduğundan emindim. Dönüp hiç ses

çıkarmadan arkasına kadar gelen ölüye baktı.

Kapıyı açınca hayır diye bağırdım, kelimeyi adeta ciğerlerimden söküp atarak. Bryce kolunu adamın göğsüne dayayıp sürekli açılıp kapanan çenesini ve keskin dişlerini kendinden uzak tutmaya çalışırken bir yandan da uzanıp kabloyla kasaya tutturulmuş tükenmez kalemi aldı. Kalemi çekip kabloyu kopardı ve hemen ardından adamı yüzüne sapladı. Adam üstüne gelmeye devam edince bir kez daha sapladı ve bu defa kalem gözünün köşesinden içeri girince adam durup Bryce'ın üstüne yığıldı.

Gözümün ucuyla sol tarafımda hareket eden bir şeyler olduğunu fark ettim ve bir an sonra iki ölünün, biri yetişkin biri çocuk iki dişinin, yavaşça üstüme gelmekte olduğunu gördüm.Kadın aşırı şişmandı, eteği ayak bileğine takılmış yerde sürünüyordu ve kara, kurumuş kan ve toprakla kaplanmıştı. Yüzünün derisi ve dudakları yoktu. Dirilmeden önce yemiş olmalıydılar.Kızda bir yara göremiyordum ama gözleri tıpkı kadınınkiler gibi süt beyazıydı.

"Bryce!" diye çığlık attım.

Adamı üstünden itip bir kez daha tezgâhın üstünden atladı ve beni kolumdan tutup çekip kapıyı iterek açtı ve vosvosa doğru götürdü.

"Yürüyün! Arabaya binin!" Bryce vosvosun çevresinde duran herkese emir verirken serbest kolunu deli gibi savuruyordu.

Benim dışımda herkes hızla arabanın içine girdi. Açık olan şoför kapısının önünde durup ölülerin istasyon binasının camdan kapılarını tırmalamalarını izledim.

"Miranda!" diye bağırdı Ashley.

"Şunlara baksanıza," dedim sakince, yumuşak ve şaşkınlığımı belirten bir sesle.

Dışarı çıkamıyorlardı. Her ne kadar kapılar ittirdiklerinde biraz açılsalar da itmeye devam edip aynı anda yürüyebilecek kadar koordinasyonları yoktu. Kapılar geri dönüp onlara çarpıyordu,

dolayısıyla da karşılarında sanki bir duvar varmış gibi camı tırmalıyorlardı.

Kadının şişmiş karnı kapıya çarpınca o kadar büyük olmasının şişmanlıktan değil, kadının hamile olmasından kaynaklandığını anlayıp tiksintiyle irkildim.

Şoför koltuğuna oturup kapıyı kapattım, hâlâ güçlükle nefes alıyordum. "Bir düğme bulabildin mi?"

Bryce başını hayır anlamında iki yana salladı. "Babanın çiftliğine kadar gidemez miyiz?"

"Bence zorlamayalım, yolda kalabiliriz."

"Yürüyerek gitmek çok tehlikeli olur. İçeri girip o pompayı çalıştırmanın bir yolunu bulmamız lazım."

"Bende bu var,"dedi kasabadan aldığımız adam.Elinde bir tabanca vardı.

"O şeylerin nasıl arabanın etrafına toplandıklarını görmedin mi? Yüksek sesler onları kendine çekiyor."

Adam gözünü bile kırpmadan, "Evlerde daha sessiz iş görecek bir şey arayabiliriz. Beyzbol sopası, makas, mutfak bıçağı. Bryce içeridekini bir kalemle indirdi," dedi.

"Bu günler sürebilir," dedim.

Omzunu silkti. "Yetişmen gereken bir yer mi var?"

"Aslında evet, var."

"Aslında bu arabaya benzin koyana kadar, hayır yok."

Oflayarak öne bakmak için döndüm. Haklıydı ama ukala tavrından hoşlanmamıştım. Dikiz aynasından ona öfkeyle baktım. Uzun boyluydu ve arka koltukta otururken dizleri neredeyse kafasıyla aynı seviyede olduğu için gülünç görünüyordu. Koyu renkli, çukur gözleri vardı ve yüzünde de hâlâ kızın kanı duruyordu. Kısa kesilmiş saçları ve kaslı yapısını da ekleyince sanki

bir seri katilmiş ;gibi görünüyordu ve ben onu arabama almıştım. Kızı daha dönüşmeden öldürmüş olması bile mümkündü.

"Senin adın neydi?"

"Joey."

"Saçını niye öyle kestirdin Joey?"

"Afganistan'dan yeni döndüm."

"Ha," dedim. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Şaşırdığımı veya kendisine karşı aniden hissetmeye başladığım takdir hissini belli etmemeye çalışıyordum.

"Adamsın," dedi Cooper. Etkilendiğini gizleme gereği duymuyordu. Cooper, Joey'nin elini sıktı. "Yaptığını takdir ediyorum abi. Ayrıca bir anda kendimi daha güvende hissetmeye başladım."

"Hiç öyle hissetme," dedi Joey. "Sadece bu şarjördeki mermiler kaldılar."

"Yine de," dedi Cooper. "Cesur adammışsın."

Bryce benim gibi Joey'den etkilenip de saklamaya mı çalışıyordu yoksa ondan hiç etkilenmedi mi bilemiyordum. Cooper'ın söyledikleri karşısında gözlerini devirmesini yakalayınca onu dirseğimle dürttüm. O kadar uzun zamandır birlikteydik ve beraber o kadar çok zaman geçirmiştik ki Bryce ne düşündüğümü benden önce bilse şaşırmazdım. Evliliğin, ancak mezun olmamızdan epey sonra gündeme gelecek olmasının nedeni de büyük ihtimalle buydu. Sıkı sık yaşlı bir çift gibi davranmakla suçlanıyorduk.

"Kimse kımıldamasın," dedim, bir ölünün ağır ağır arkamızdan geçmesini dikiz aynamdan izlerken. Otobana doğru ilerliyordu.

Hepimiz donup kaldık. İstasyondaki dişiler hâlâ kapıları tırmalıyorlardı, yeni gelenin dikkatini çekmeyeceklerini umdum. Ayak bileklerinden biri kırıktı, dolayısıyla o ayağını arkasından sürükleyerek, normalden de yavaş yürüyordu. Ashley dönüp

bakmak istedi ama tam Bryce ona durmasını söylemek üzereyken Cooper devreye girip onu engelledi.

Ölü geçip gitti. Sarsılmış bir halde arabadan inip çatlamış beton zeminde durduk. Güneş yükseliyor ve hava ısınıyordu. Ceketimi çıkartıp kollarını çifte bir düğümle belime bağladım. Masmavi gökyüzünde sadece birkaç tane tek başına kalmış bulut vardı. Gökyüzü uzun zamandır olduğundan daha maviydi ya da belki de ben göğe dikkat etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.Yumuşak bir rüzgâr,ağaçların yapraklarını hışırdatıyor, tembel dalgaların kumların üzerinden denize dönmesine benzer bir ses çıkarıyordu.

Bu küçücük kasaba ne kadar güzel ve sakin olursa olsun dışarıda olmak riskliydi ve yoldan hiç araba hatta başıboş köpeğin bile geçmiyor olması bu mükemmel günü bile korkutucu hale getiriyordu.

Uzaktan birkaç el ateş edildiğini duyduk. Ses bize ulaşmadan önce o kadar çok yankılanmıştı ki nereden geldiği hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Kasabadan olamayacak kadar uzaktan gelmişti ama Joey dışında herkes ne yapması gerektiğinden emin olamayarak etrafına bakındı.

"Haydi, ihtiyacımız olan neyse alıp buradan gidelim," dedim.

Herkes başıyla onayladı ve markete doğru yola çıktık, etrafta hâlâ otobandaki gürültülü arabaya gitmeye çalışan ölü kasabalıların olduğunu bildiğimiz için daha dikkatli davranıyorduk.Joey tabancasını iki eliyle bedeninin önünde tutmuş, filmlerdeki gibi yan yan yürüyordu. Seksi sayılırdı ama hâlâ kendini beğenmiş herifin teki olduğunu düşünüyordum. Annem bir ilişki kuracak birilerini ararken çektiklerini paylaşmayı severdi ve tekrar tekrar söylediği tek şey bir asker,polis ya da itfaiyeci olmanın belli bir kişilik yapısı gerektirdiğiydi. Ki bunların hiçbirini çekici bulmazdım ama bir nedenden ötürü Joey'nin bir aksiyon filmi kahramanı gibi hareket ettiğini görünce içten içe, hayranı olduğu sanatçıyı gören ergen bir kız gibi hissettim.

Cooper bir elinde boşalttığı çantasını taşırken diğeriyle de Ashley'nin elini tutuyordu. Hep birlikte kapının önünde durduk, tedirgindik ve sürekli bir kıpırdanma halindeydik. Ne beklemem gerektiğini bilmemekten nefret ediyordum, özellikle de bizi canlı canlı yemek isteyen bir şeyin içeride olma ihtimali varken. Herkesin kafasından benzer şeylerin geçtiğini hayal ettim.

Joey, Cooper'ın silindir çantasına baktı."Su, silah ve cephane, yiyecek.Söylediğim öncelik sırasıyla."

Hepimiz başımızla onayladık.

Joey eğilince Cooper da aynısını yaptı. En sevdiği süper kahramanını taklit etmeye çalışan küçük bir çocuğa benziyordu. Ayağını çantanın naylon saplarından içeri geçirip çantayı peşi sıra sürüklemeye başladı.

Joey, Cooper'ın ayağına taktığı çantanın, attığı her adımla yerde sürtünürken çıkardığı sese anında tepki gösterip sadece dudaklarını kıpırdatarak, "Ne yapıyorsun?"diye sordu.

Cooper ellerini havaya kaldırıp aynı şekilde hiç ses çıkarmadan, "Ellerim serbest," diye yanıt verdi.

Joey başını sallayıp gözlerini devirince Cooper'ın yüzünde azarlanmış köpek yavrusu ifadesi belirdi ve ayağını çantanın sapından çıkartıp çantayı eline aldı. Birkaç saniye sonra arka taraftan bir gürültü geldi.

Dört çift göz kocaman açıldı ve Ashley anında Cooper'a yapıştı. Joey kısa koridorlardan birine girip gözden kayboldu ve biz de ne yapacağımızı bilemeden öylece kalakaldık.

Joey geri döndü, daha rahatlamış gibi duruyordu ve tabancasını da yan tarafta tutuyordu. "Bir hayvan olmalı. Bir şey bulamadım."

"Hadi işe koyulalım," dedi Bryce. O minyatür dükkâna mükemmel bir şekilde uygun boyutta, minyatür bir alışveriş sepeti aldı, ben de peşinden gidip onunla beraber koridorları dolaştım. Şişe şişe su, konserveler, biz üniversiteli öğrencilerin milli yemeği sayılan

Ramen eriştesi aldı, bir çift büyük tornavida, çeşitli boylarda bıçaklar, bir et döveceği, bir şemsiye ve birkaç tane de süpürge.

"Birilerinin evini temizlemeyi mi planlıyorsun?" diye takıldım.

Bryce süpürgenin fırça kısmını çıkartıp eline bir bıçak aldı. "Mızrak."

Başımla onaylayıp gülümsedim. "Etkileyici."

Bana göz kırptı, sonra da dükkânın önüne bizimkilerin yanına gittik.

Joey'nin kollarında iki kutu prezervatif, bir ilk yardım çantası, birkaç kutu kibrit, bir koli çöp torbası ve dört şişe su vardı.

Bryce prezervatifleri gördüğü anda koruyucu bir tavırla, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

Joey hiç istifini bozmadan, "Her biri iki litre su taşıyabilir. Son derece ciddiyim," dedi.

Bryce'ın omuzları gevşedi ve dönüp bana baktı. "Bunları doğruca vosvosa götürebiliriz, kimsenin bir şey demeyeceğinden eminim."

"Çok komik," dedim.

Arabaya dönüp bulduklarımızı yüklemek için bütün tetris becerilerimizi kullanırken çocuklar evleri ve garajları benzin bidonu bulmak için araştırmaktan bahsediyorlardı.Joey eğer mecbur kalırsak bir hortumla arabalardan benzin çekebileceğimizi söyledi.

"Neyi ne kadar çabuk bulacağımıza bağlı olsa da, burada birkaç gece geçirmekten bahsediyoruz."

"Olmaz," dedi Ashley. "Miranda söyle onlara. Babamın yanına gitmemiz lazım."

Bryce'a baktım. "Babam büyük ihtimalle meraktan ölmüştür."

Joey, Bryce'ın cevap vermesini beklemedi. "Benzin bulana dek bir yere gitmiyoruz ve hepimizin bir depodan fazlasına ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikir olduğunu düşünüyorum. Bu konuda

akıllı olmamız lazım. Burada elimizin altında kaynaklar var. Devam etmeden önce onları değerlendirmeliyiz."

Bryce surat yaptı. "Seni bulduğumuzda benzinin bitmişti."

"Aynen," dedi Joey. "Benim hatamdan ders çıkartmalıyız. O şeyler içeriye girmeye çalışırken bir arabada sıkışıp kalmak hiç eğlenceli değil ve bir de bu arabanın üstü açılıyor, yani öyle bir durumda bizi koruyamaz."

"O şeyler sallanan kapıları bile açamıyorlar!" diye patladı Bryce.

"O riski almak istiyor musun?" dedi Joey.

Bryce önce bana, ardından Joey'e baktı ve başını salladı. "Hayır."

"O halde anlaştık. Depoyu doldurup taşıyabileceğimiz kadar ekstra benzin bulana dek kasabayı araştıracağız.Eğer kızların kendi başlarına arama yapmalarını istemiyorsanız siz gruplara ayrılabilirsiniz."

"Ben kendi başıma giderim," dedim.

Bryce anında, "Olmaz," diye cevap verdi.

"Ben çaresiz değilim, silah kullanmayı biliyorum."

Bryce uzanıp parmaklarımı tuttu. "Belki ben tek başıma gitmek istemiyorumdur." En cazibeli gülümsemesiyle bana baktı, o hiçbir zaman karşı koyamadığım gülümsemeyle. Başımla onaylayınca elimi sıktı.

Joey ensesini sıvazladı. "Her şey sırayla, önce kamp kurmamız lazım. En ideali diğer evlerden uzakta bir yer bulmamız.Belki kasabanın dışına doğru bir yerde."

"Tamam. Bu en fazla iki blok ileride demek," dedi Ashley.

"Hadi yürüyelim. Bir şeyler buluruz," dedim.

Joey yürürken bir yandan konuşmaya devam etti. "Birkaç çıkışı olmalı ve içeriden etrafı görebilmemiz lazım."

"Bak şimdi zor beğenir birisi oldun işte' dedim.

Joey bana gülümsedi. Kendimi durdurmaya çalıştım ama başaramayıp gülümsemesine karşılık verdim.

Ashley haklıydı. Joey'nin tarifine uyan bir yer bulmamız yaklaşık yirmi dakikamızı aldı. Uzun bir sıra halinde dizilmiş çok sayıda evin sonuncusuydu ama önünde ve arkasında büyük bir tarla vardı ve bir önceki evle arasında iki boş parsel vardı. Aynı zamanda arka bahçesi bir çitle korunuyordu ve zeminin çevresini dolaşan küçük pencereler adeta "bir de bodrumu var' diye bağırıyordu.

Verandanın önündeki basamaklardan çıktık ve ben de kapıyı çaldım. Herkes sanki deliymişim gibi bana baktı.

"Ne?"

"Önce içeriyi kontrol etmeme izin verin, elimizdekileri bırakalım, sonra da kalanları almak için dönebiliriz."

Bryce kolunu yan tarafa açıp Joey'e içeri girmesini işaret etti. Ona surat yaptım. Joey sadece bizi güvende tutmaya çalışıyordu ve Bryce da buna ahmaklık yaparak karşılık veriyordu.

Joey içeride epey uzun süre kaldı. Tam içeri girip ne olduğuna bakmamız gerektiğini söyleyecekken kapıda belirdi.

"Tamamdır, bir sıkıntı yok."

Cooper, "Üstüne kan bulaşmış," dedi. "Yani öncekinden daha fazla."

Joey tişörtünü çekip yüzünü sildi ve bırakmadan önce bir saniyeliğine mükemmel karın kasları göründü. "Yani...artık bir sıkıntı yok."

"Silah sesi duymadım," dedi Bryce.

"Bir çatal kullandım."

Cooper başıyla onayladı, yüzünde etkilendiğini belli eden bir gülümseme belirdi. "Şık hareket."

On Altıncı Bölüm

Nathan

"Çocuklar mı?" diye sordum.

"Köşedeki ev. Uç... yok dört kişiler. İki oğlan ve iki kız. Görünüşe göre daha gençler. Canlılar."

Silahımı aşağı doğrulttum ve Zoe'ye evde kalmasını işaret ettim. "O zaman gidip tanışsak iyi olur herhalde."

Sokağın karşısına geçip eve doğru yürürken gerginliğimi belli etmeyip silahımın namlusunu aşağıya doğru tuttum. Sadece birini görebiliyordum, oğlanlardan birinin,koyu renk, kıvırcık saçları vardı. Tıpkı o yaşta benim de olduğum gibi tam bir testosteron ve kas karışımından oluşuyordu.

Sokağın köşesinde durup elimi kaldırdım. "Selam. Biz dostuz, endişelenmenize gerek yok."

Oğlan konuşmadan beni izledi. Sarışın, beyaz tenli ve aşırı derecede güzel bir kız bir adım atıp arkasından çıktı gözleri arkadaşlarıyla bizim aramızda gidip geliyordu.

Walter yanıma gelip durdu.

"Shallotlular mı?" diye sordum.

"Değiller."

"Ee," diye başladım. "İyi misiniz?"

Başka bir kız daha geldi. Bu daha kısaydı ve uzun kestane rengi saçları vardı. Kahverengi gözlerini delici bakışlarla bana dikti. "İstasyondaki benzin pompasını çalıştıramadık."

"Benzininiz mi bitti?" diye sordum.

Çocuklar bakıştılar. Ya gerçekten de akıllıydılar ve araçlarını çalmamı istemiyorlardı ya da konuşamayacak kadar korkmuşlardı. Kızıl saçlı için ikinci olasılığın geçerli olduğunu bir saniye bile düşünmedim. Hayatında bir defa bile aklımdan geçeni söylemekte tereddüt ettiğini sanmıyordum.

Walter'ın evinin tel kapısı çarparak kapandı ve arkama dönüp baktığımda Zoe'nin Joy'un yanında durduğunu gördüm.Yanımda olmak için verandanın güvenliğinden ayrılmak istediği belliydi ama Joy elini nazikçe Zoe'nin omzuna bastırıyordu. Söylediklerini duyamasam da kızımı sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

Gençlere döndüm. "O halde niyetiniz geçip gitmek, öyle mi?"

"Evet ama dediğim gibi, benzine ihtiyacımız var. İstasyondaki pompalar çalışmıyor," dedi kızıl saçlı. "İkinizden birinin konu hakkında bilgisi var mı?"

Gruplarının her üyesini inceleyip zihnimde not aldım. En uzun boylu olanları askeri eğitim almış gibi görünüyordu. İkinci uzun boylu olanın hoş bir yüzü vardı.Ayakkabılarıyla ellerine bakarak zengin bir aileden geldiğini çıkarabiliyordum ama gözlerinden iyi bir çocuk olduğu anlaşılıyordu. Diğer oğlan spor delisi gibi görünüyordu,büyük ihtimalle bir öğrenci cemiyetine üyeydi.Sürekli askerle kızıl saçlıyı izliyordu. Her ne kadar diğerlerinin de ciddi bir zarar verme tehlikesi olsa da esas dikkat edilmesi gereken tabii ki asker olandı. Çocukların bütün o kaslarına ve güçlerine ve beşinin içinde en kolay güvenenleri o olmasına rağmen liderleri kızıl saçlı kızmış gibi duruyordu.

Walter'a baktım. "Benim de arabamın deposunu doldurmam lazım." Gruba baktım. "Kızım Zoe ile yolculuk yapıyorum," deyip verandayı işaret ettim. "Yakında buradan ayrılacağız. Sapa, gözden uzak bir yere gitmek istiyorum. Güvenli bir yere."

Çocuklardan biri Zoe'ye bakıp el salladı. Ona sert sert bakınca gözlerini yere indirip anında duruşunu dikleştirdi. "Onun yaşında bir kız kardeşim var," diye açıkladı.

"Burası epey sapa bir yer. Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

Yine birbirlerine baktılar. Akıllarında bir yer vardı. Koruduklarına göre iyi bir yer olmalıydı.

"Zoe ve Nathan'ın güvenli bir yere gitmelerine yardım etmeniz karşılığında," dedi Walter, "benzin bulmanıza yardım edebiliriz. Kendisinin iyi bir adam olduğuna kefilim. Dürüst olmak gerekirse gitmelerini pek istemiyorum ama haklı. O şeylerden uzakta olmaları lazım."

Hepsi gözlerini dikmiş bizi izliyorlardı, özellikle de askerle kızıl saçlı kız.

Kızıl, "Düşüneceğiz," dedi ve arkasına dönerek diğerlerini de peşinden götürdü.

Bizi bırakıp arkalarından gelen asker hariç ikişerli sıra halinde yürüdüler. Kızıl saçlı olan ikinci uzunun, sarışın da sporcu tiplinin yanından yürüyordu. Önce askerin aralarına nasıl katıldığını merak ettim, sonra vosvoslarını gördüm ve gerçekten de nasıl aralarına sığabildiğini merak ettim.

Walter ve ben verandaya Joy ve Zoe'nin yanına döndük. Sallanan sandalyelerden birine oturdum, Zoe de kucağıma oturup gençlerin arabalarının etrafında konuşmalarını izledi.

"İyi birilerine benziyorlar," dedi sadece.

"Bana da öyle geldi. Ama onları tanımıyorum."

"Yabancılar mı?"

"Öyle denebilir."

"Tanımadığımız kişilerle konuşmamız yasak."

"Hayır, çocukların tanımadıkları kişilerle konuşması yasak."

Zoe bana döndü, kaşlarını çatmıştı. "Peki ya tanımadığımız kişiler de çocuksa?"

Onu yanağından öpüp bağrıma bastırıp sallarken ayakkabılarının topuklarının kaval kemiklerime dayanmasını

umursamadım. Saçı şampuandan çok ter kokmaya başlamıştı. Kendimin de çok iyi kokmadığını düşündüm."

"Joy?" dedim.

"Efendim canım?"

"Banyonuzu kullanabilir miyiz? Şu doktorun üstünde olumlu bir izlenim bırakmak istiyorum da."

Joy kıkırdadı. "Onun da bayram kıyafetlerini giymiş olduğunu sanmam, anlarsın ya."

"Doğru söylüyorsun."

Joy başını sallayıp bir surat yaptı. "Tanrım beni affet. Ne kadar kabayım. Tabii ki kullanabilirsiniz Nathan. Koridordaki banyoda duş alabilirsiniz. Size havlu getiririm."

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim."

***

Sarışın çevresiyle ilgilenmeksizin Walter'ın verandasının en alt basamağına oturmuştu, diğerleri de karşımızda duruyorlardı. Her ne kadar daha çocuk sayılacak yaşta olsalar da o kadar çok gözün üstümüze doğrultulmuş olması biraz korkutucuydu. Gömleğimdeki bir lekeye baktım.Zoe'yle yeni duş yaptığımız için elbiselerimiz çok kötü kokuyor, kir ve terle ağırlaşmışlar gibi geliyordu.Joy onları yıkamayı önermişti ama zamanında kurumayacaklarından ve çocukların huzursuzlanıp gideceklerinden endişe etmiştim.

Önce kızıl saçlı kız konuşmaya başladı. "Ben Miranda Hayes. Bu da ablam Ashley," diyerek başıyla basamağa oturmuş olan sarışını işaret etti. "Babamız Dr. Hayes yoldan ileri gidip sonra da batıya dönünce buranın yaklaşık on beş kilometre kuzeyinde yaşıyor. Zoe'yle senin için mükemmel bir yer.Eğer depomuzu doldurmamıza ve ek olarak birkaç bidon benzin almamıza yardım ederseniz bizi takip edebilirsiniz.Ama babamın kalmanıza izin vereceğine dair bir söz veremem."

"Anlaşma yok yani," dedim gözlerimi kısarak.

"Büyük ihtimalle kalmanıza izin verir," dedi Ashley, sonunda başını kaldırıp bize bakarak. "Küçük kızını geri çevirmeyecektir."

"Ama şu ana dek daha kaç kişiye yardım ettiğini bilmiyoruz. Size izin vereceğini düşünüyorum ama söz veremem. Anlıyor musun?"

"Ya yanınızdaki çocuklar. Onların kalmalarına izin vermesini nasıl sağlayacaksın?"

Sporcu tipli olan, "Bizim açık bir davetimiz var," dedi. "Yani onun dışında."

Askerden bahsediyordu. Onu yolda yanlarına almış olmalıydılar. Eğer bunu yapmışlarsa babalarının başka misafirleri de kabullenebileceğini düşündüklerine karar verdim. "Şansımı deneyeceğim."

"Saat geç oluyor," dedi Walter, "yarın sabah benzin istasyonunda buluşalım. Saatiniz var mı?"

Asker başıyla onayladı.

"Sabah sekizde."

Miranda

"Evim, güzel evim,"dedi Ashley. Elinde boş bir benzin bidonu vardı ve marketten sadece dört blok uzaktaki iki katlı binaya bakıyordu.

"Pek değil," dedi Cooper, tıka basa dolu sırt çantasını daha iyi yerleştirebilmek için omzunu silkerken.

Başımı iki yana salladım. Erkekler neden hafta sonunda ihtiyaç duyacakları her şeyi küçük bir çantaya sığdırmaya çalışırlardı ki? Sanki bir taneden fazla temiz kıyafete ihtiyaç duymak yeterince erkeksi değilmiş gibi.

Evin özel bir yanı yoktu. Kirli perdeler pencerelerden gelen ışığı kesiyordu. Hem evin hem de beton verandanın dökülmekte olan

boyasına bakınca evin yıllardır ihmal edildiği anlaşılıyordu. Ön tarafta özür diler gibi bırakılan küçük bir toprak parçası, ziyaretçileri henüz her şeyin kaybedilmediğine inandırmak için yalvarır gibiydi. Her ne kadar sahibi evin tamamına çeki düzen vermekle başa çıkamamış olsa da o küçük toprak parçası aklınıza gelecek her renkten menekşeyle süslenmişti. Aralarında tek bir yabani ot bile yoktu. Çiçeklerin oluşturduğu karenin sınırlarındaki her çim özenle kısaltılmış ve yakın zamanda taze toprak eklenmişti.

Ev çıkmaz bir sokağın sonundaydı. Aslında devam etmek mümkündü ama uzun çimlerle kaplı bir çayırın içinden ve yaklaşık yüz adet büyük baş hayvanın arasından. Yakınlarda sadece tek bir ev daha vardı,iki parsel ötede,sokağın karşı tarafında ve ters köşesinde. İlk gece evin girişlerinin önüne mobilya çekip yolun ilerisindeki bir tahta çitten aldığımız ahşap levhalarla pencereleri kapatıp bodrumda uyumuş ve her birimiz iki saatliğine nöbet tutmuştuk.Yani Joey dışında her birimiz. O hiç uyumuyormuş gibi görünüyordu.

İlk sabah kapı ve pencereleri güvenli hale getirdik ama yine de bodrumda uyuduk. Döşekleri sürükleyip aşağıya taşıdık.Özellikle de birkaç gün öncesinde Nathan'la yaşlı adamın ellerinde tüfekleri kasabanın içerisine doğru gidip gözden kaybolduktan sonra kollarında on beş tane daha silahla döndüklerini gördükten sonra çok daha mantıklı geldi.Ertesi gün yeniden yola çıktıklarını görünce nereye gittiklerini izledik, bir sonraki bloktaki kırmızı tuğlalı evden çıkmalarını bekleyip içeri girip arama yaptık. Neden bu yolculuğu yaptıklarını anlamamız uzun sürmedi.Ev neredeyse akla gelebilecek her türlü silahla tıka basa doluydu.Babamın koleksiyonundan büyüktü,daha önce gördüğüm her silah koleksiyonundan daha büyüktü ve babam beni peşinde birçok silah meraklısı arkadaşının evine sürüklemişti. Biz de kendimize birkaç silah ve cephane aldık ve çabucak sığındığımız eve döndük.İkilinin kırmızı tuğladan evi bir kez daha ziyaret ettiğini gördüğümüzde onları takip edip kasabanın öbür ucuna gittik.Yürüyerek yirmi dakikadan kısa sürdü.O zaman bizi fark ettikleri ve Nathan'ı babamın çiftliğine götürmemiz

karşılığında benzin pompası konusunda bize yardımcı olmaları için o anlaşmayı yaptığımız zamandı.

Ashley'nin peşinden merdivenleri çıktım ama Joey'nin kolu önümüzde belirince durdum.

"Durun. Bekleyin, önce ben bir içeriyi kontrol edeyim."

Bekledik, sanki bir askerin geçici evimizi içeride meraklı ölüler var mı diye kontrol etmesi son derece normal bir şeymiş gibi Ashley tırnaklarıyla oynuyordu, ben de ayağımın ucuyla paspası itekliyordum.

Bryce'ın rahatsızlığını hissederek ona doğru döndüm. Yanağının iç tarafını ısırıyordu ve o yüz ifadesini, yeşil gözlerinin güzelliklerini kaybedip, boncuk gibi alışılmadık zümrüt yeşili kuyulara dönüşmesine neden olan o ifadeyi takınmıştı.

"Ne var?" diye sordum.

Bryce bir şey söylemeye başladı ama o sırada Joey yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle başını kapıdan çıkartarak, "Temiz," dedi.

Joey'nin paket paket prezervatiflerinden mısır konservelerine kadar hâzinelerimizi çıkartıp yerleştirdik.Bryce arka taraftaki yatak odasına girerek yatağın bazasının üstüne oturdu ve tekrar tekrar ellerini önce yumruk yapıp sonra da parmaklarını açıyordu.

"Söyle bana," dedim, aklına gelen bir şeyi daha içine atarsa patlayacağını biliyordum.

Bryce ayağa kalktı, bir adım atıp kapının yanına geldi ve bütün gücüyle çarparak kapattı. Yüreğim ağzıma gelmişti.

"Bundan keyfinin kaçmış olduğunu çıkarıyorum."

"O herif kim?" diye sordu Bryce, az önce kapattığı kapıyı işaret ederek. "Onu boktan bir pikabın içinden ve sokakta öldürdüğü kızın yanından aldık ve birden bire G.I. Joe'nun emir eri mi olacağız?"

"Yapmaya çalıştığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum sakin bir sesle.

Bryce sadece stres atmaya çalışıyordu. Ne zaman belli bir süre devam eden bir gerginlik yaşasa böyle yapardı, tıpkı babasının annesini birkaç haftalığına manikürcü Daniel'le için bırakıp, bulup bulacağı en iyi kadınla evli olduğunu anladıktan sonra döndüğünde olduğu gibi.Cooper'ın kız kardeşi ciddi biçimde hastalanıp da onu arabasıyla evine götürdüğünde de telefonda bana aynı o yatak odasında olduğu gibi bağırmıştı. Konuşmamızın sonunda hıçkırarak ağlıyor,güç bela Cooper ile ailesinin bu kadar endişeli ve üzgün olduklarını görmenin ne kadar zor olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Bryce ne olursa olsun en kötü halinde bile kendisini seveceğime güveniyordu,tıpkı benim babama kendi kontrolü dışındaki şeyler yüzünden kızıp bağırdığım zamanlar gibi.Babam her defasında beni sabırla dinledikten sonra ben ne demişim ya da söylediğimi ne kadar öfkeyle dile getirmişim önemsemeden,koşulsuz sevgisini belli eden sözcüklerle bana karşılık verirdi. Annemle ayrılmalarından sonra bu, onu bir kez daha güvenimi kazanmaya zorlamadığım tek konuydu ve babam bu konudaki sorumluluğunu çok ciddiye almıştı. Ondan öğrenmemiş numarası yaptığım tek şey bu değildi.

"Bekle," dedi Bryce, Joey'nin kaim sesini taklit edip kolunu uzatarak. Yüzünde inanılmaz gülünç, kendini beğenmiş bir ifade vardı, Joey'den bin kat daha ukala gözüküyordu."Temiz." Bryce gözlerini devirdi.

"Afganistan'daki görevinden daha yeni dönmüş. Onlar böyle konuşuyorlar, değil mi?"

"Kimin umurunda ?" dedi Bryce,sabrı tükenmiş bir halde. "Durmadan bize ne yapacağımızı söyleyip duruyor. Başlarım böyle işe... O gelmeden önce de bir şekilde idare ediyorduk."

"Doğru," dedim başımla onaylayarak.

"Ona ihtiyacımız yok, onu burada bırakmalıyız. Büyük ihtimalle nasıl düz kontak yapılacağını biliyordur.İçinden seçip alabileceği düzinelerce araba var." Karşılık vermeyince Bryce kaşlarını çattı ve gözlerime bakmak için başını eğdi. "Ne demeye çalışıyorsun? Onun bizimle kalmasını mı istiyorsun?"

Bryce'la o kadar uzun zamandır beraberdik ki her şeyi dile getirmeme gerek yoktu. Bu sevdiğim özelliklerinden biriydi.

"O bir asker. Bizimle beraber kalması mantıklı, sana da öyle gelmiyor mu?" Ürkütücü cüssesi ve deli bakışlarıyla Joey'nin görüntüsü bile bize zarar vermek isteyebilecek herhangi bir canlı insanı korkutup kaçırmaya yeterdi ve uzmanlık alanı da ölülere karşı elimizi güçlendiriyordu.Bryce neredeyse Joey kadar uzun boyluydu ama pazıları Joey'ninkiler gibi tişörtünün kolundan taşmıyordu. Aslında düşününce, Joey'nin bütün kasları kıyafetlerinden taşacakmış gibi duruyorlardı.

"Hayır, gelmiyor!" dedi güvensiz bir ses tonuyla. Kızgınlığı aklımın Joey'nin vücudunun heykel gibi kısımlarından uzaklaşmasını sağladı; yani tamamından.

Bryce odanın içinde volta attı ve birkaç dakika içinde nefes alması yavaşlamıştı ve huzursuzlanmayı kesmişti."Gerçekten... gerçekten ona ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omzumu silktim. "Eğer sen de aynı fikirde değilsen hayır. Ama iyi bir nişancı, ayrıca zeki de. Ve bir eve ilk girenin sen yerine o olmasını tercih ederim."

Bryce başını hafifçe aşağı eğip gülümsemesini güçlükle bastırarak bana baktı. "Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

Kollarımı beline doladım, benden çok çok uzundu. "Sevmelisin zaten. Oldukça muhteşemim ya da bana öyle diyenlerin yalancısıyım."

Bir kahkaha attı. "Büyük ihtimalle onu söyleyen bendim. Aslında ben olduğumdan eminim. Senin en büyük hayranın benim."

"Benim en uzun boylu hayranım sensin," dedim gülümseyerek, o eğilirken ben de onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. Yumuşacık dudakları dudaklarıma dokununca gözümde daha iyi günlerin anısı canlandı.Normal günlerin.

Bryce beni yatağın hazasının üstüne çekti ve beraberce sert yayları ve ahşap kaplamayı örten ince kumaşın üstüne yattık.

Ceketimin fermuarını açarken sessiz talebini,onu öperek sessizce onayladım.

"Zombi kıyametinin resmi açılışını yapmanın zamanı gelmişti artık," diye fısıldadı kulağıma.

"Çok romantiksin," dedim, kot pantolonumu kalçalarımdan, dizlerimden ve nihayet ayak bileklerimden aşağı çekişini izlerken.

Bryce ayak ucumda durup kemerini çözdü ve pantolonunun düğmelerini açtı. Ayaklarını kullanıp spor ayakkabılarını çıkarıp attı. Krem rengi Henley tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı ve köşede bir yığın olmaya başlamış diğer kıyafetlerinin üstüne attı.

Külotumu iki yanından tuttum ve kalçamı kaldırarak aşağıya ittim. Bir yıldan uzun bir süredir elbiselerimi çıkarması romantik olmaktan çıkmıştı ve bu son birkaç gündür değişmeyen bir şeydi.Ayağımda birkaç kere salladıktan sonra külotumu odanın karanlık bir köşesine fırlattım ve aynı anda Bryce çoraplarımı çıkarmak için eğildi. Gülümsüyorduk,gevşemiştik ve rahattık,kaçamaklarımız o akşamın çok öncesinde seksi ya da gergin olmaktan çıkmıştı.

Kot pantolonunu çıkardıktan sonra üstüme eğilip ağzımın köşesini öptü. Beni şaşırtarak,vücudumun başka bölümlerine uzanmadan önce uzun bir süre daha beni öpmeye devam etti.Tam ona iyi olup olmadığını soracaktım ki başı düştü ve yüzünü boynuma gömdü.

"Yapamıyorum."

"Yapa...yapamıyor musun?"

Kendini sırt üstü yanıma, hazanın üstüne bırakıp tavana baktı. "Galiba fazla stres altındayım ya da yorgunum ya da ikisi birden."

"Ah. Ah."Bu kadar şaşırmamalıydım. Bazen maçlardan önce de kaldıramadığı oluyordu. Dünyanın sonu kesinlikle endişe verici şeyler sınıfındaydı. Galiba aradan bir haftadan fazla zaman geçmiş olması oldukça iyi bir performans sergileyeceğini varsay mama

neden olmuştu. "Sorun değil," dedim göğsüne sokularak. "Sadece bu şekilde olmayı da seviyorum."

Bryce derin bir nefes alıp vererek saçımın yüzümü gıdıklamasına neden oldu. "Yarın babanın orada olacağız. Bir daha asla sevişemeyebiliriz. Ciddi sorun var."

Kıkırdadım. "Daha önce de gizli gizli yapmıştık."

Bryce beni kollarına alıp alnımı öptü. "Biliyor musun? Başka bir yerde olmak istemezdim.İşlerin böyle gelişmiş olmasına seviniyorum."

"Öyle mi?"

"Aksi takdirde nasıl olduğunu merak etmekten deliye dönebilirdim."

Gözlerimi kapayıp Bryce'ın nefes almasını dinledim.Normalden daha fazla kıpırdanıyordu, hâlâ birkaç nedenden ötürü huzursuzdu. Arabayı evin önüne park ettiğimizde babamın yüzünde belirecek olan ifadeyi bir kez daha hayal ederek Nathan ve Zoe'yi nasıl karşılayacağını merak ettim. Zoe'yi geri çevirmezdi ama insanlar çaresiz kaldıklarında tuhaf şeyler yaparlar.

"Saçmalık!" dedi Cooper oturma odasından.

Brycela çabucak ayağa kalkıp giyindik, ikimiz de tatsız bir şekilde gerçek dünyaya dönerken, herkes yapmakta olduğumuzu varsaydığı ama yapmadığımız şeyi biliyor gibi hissediyorduk.Yere ablamın yanına geçip otururken saçlarım dağınık bir topuz yapmak için aralarına soktuğum parmaklarıma dolandılar. Ashley, Cooper'ın yanında oturuyordu ve Joey de pencerenin yanında durmuş, pencerenin üstüne çaktığımız levhadaki bir çatlaktan arada bir dışarıya bakıyordu.

Joey, dudaklarında küçük ama eğlendiğini belli eden bir gülümsemenin belirmesine izin vererek, "Hayır, tamamen ciddiyim," dedi.

"Ne hakkında?" diye sordum, Bryce'ın çoktan etkilenmediğini belirten bir ifade takındığını fark ederek.

Cooper bacaklarını uzatıp ayaklarını üst üste attı ve aynı anda hem kanepeye hem de Ashley'ye yaslandı. "Bize savaş hikâyeleri anlatıyor."

"Gizli bilgi," diye şaka yaptı Joey.

"Piknik mi yapıyoruz?" diye sordum, yerdeki küçük, boş patates cipsi poşetleri ve boş meşrubat kutularını görünce.

"Esas patlamış mısıra ihtiyacımız var," dedi Ashley. "Joey, öykü anlatma konusunda epey yetenekli."

Joey, Ashley'yi protesto etmek için dudaklarıyla ıslık çalar gibi bir ses çıkardı ve pencereden dışarı baktı.Bryce,"Dışarıda bir şey var mı?" diye sordu.

Joey başını evet anlamında sallayarak, "Biraz önce kavşaktan bir tane geçti. Büyük ihtimalle dönüp otobana doğru gitmiştir," dedi.

Titredim. Her kimdiyse ısırılmış olmalıydı, aksi takdirde çoktan otobana ulaşmış olurdu. "Niye farklı olduğunu merak ediyorum."

"Farklı olan nedir?" diye sordu Joey.

"Dönüşmelerinin ne kadar zaman aldığı. Bazıları için günler sürüyor ama diğerleri için saatler yeterli oluyor."

Ashley başparmağı ağzında, "Jill saldırıya uğradıktan sonra hemen ölmedi değil mi?" diye sordu.

"Ama epey hastalandı' diye belirttim.

"Belki onlar... belki öldükten belli bir süre sonra dinliyorlardır," dedi. "Jill ne kadar zamandır ölüydü?"

Omzumu silktim. "Peki ya üst kattaki kadın? Anabeth? Ana... lı bir şeydi adı."

Cooper yere bakarak, "Annabelle," dedi.

"Herkes için farklı," dedi Joey, sesinin bütün neşesi gitmişti. "Yayın kesilmeden önce radyoda grip aşısıyla ilgili olduğunu söylemişlerdi. Aşı yaptıranlar daha çabuk dönüşüyorlarmış."

"Ya senin yanındaki kız?" diye sordu Bryce.

"O öldü," dedi Joey, hava durumundan bahsedermiş gibi.

Bryce üstelemedi. Onun yerine yiyecek zulamıza gidip bir şeyler arayıp buldu. Birkaç dakika sonra elinde iki tane fıstık ezmeli sandviç ve iki kutu ılık Sprite ile geldi.

"Seni seviyorum," dedim sandviçi ısırırken. Sandviçi ağzıma yaklaştırırken burnuma fıstık ezmesinin kokusu gelene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

"Keyfini çıkart," dedi Bryce iki lokma arasında. "Bu somun bittikten sonra bir daha ne zaman ekmek yiyeceğimizi kim bilir?"

"Bu moral bozucu," dedi Ashley. "Ama çikolota kadar moral bozucu değil."

Cooper surat yaptı. "Sen esas tuvalet kâğıdımız bitince neler olacak onu düşün."

Hepimiz bakıştık.

Ashley, "Bu çok boktan!" deyince hepimiz ona katıldık.

***

Joeyle odanın ortasında birbirimizden bir, bir buçuk metre uzağa oturmuştuk. Kaldığımız ev Shallot'ta yapılan ilk ev olabilirdi. Diğerlerinden daha eskiydi ve yaşlanan eklemlerinden şikâyet eden bir büyükanne gibi gıcırdayıp inliyordu. Evin eski sahiplerinin torunları olduğuna,her yüzeyi ve duvarı kaplayan birbirinden farklı fotoğraf çerçevesi sayesinde emin olmak hiç de zor değildi. Sevdiklerinin farklı yaşlardaki halleri birer cam tabakasının koruması ardında duruyordu, hâlâ canlıydılar ve gülümsüyorlardı.Bazı fotoğraflar onlarca yıllıktı, diğerleriyse yeniydi. Bizi sarmalayarak,dışarıdaki cehennemden uzak tutan,parlak ve neşeli bir duvar oluşturuyordu.

Altın rengi kanepenin kolları aşınarak evin geri kalanına uygun hale gelmişti. Koltuk minderleri yıllar boyunca ziyarete gelen arkadaşların ve aile üyelerinin oturmasıyla çökmüştü.Yere oturmuştum, çünkü onların mobilyalarına oturmak doğru gelmiyordu. Esas sahipleri eskiden önem verdikleri her şeyi unutmuş bir halde amaçsızca otobanda dolaşıyor olsalar da ev bana ait değildi.

Resimlerdeki hangi yaşlı çiftin evin sahibi olduğundan emin değildim ama onlardan hoşlanmıştım.Geride bıraktıkları ev kendimi güvende hissetmemi, arkalarında bıraktıkları sevgi,umut dolu hissetmemi sağlamıştı.Fotoğraflardaki yabancılar da tıpkı bizim gibi hayatta kalmak için savaş veriyor ve birbirlerine kavuşmaya çalışıyorlardı. En azından ben öyle olduğuna inanmak istiyordum.

Rüzgâr evi yeniden inletmeye başlayacak kadar hızlandı. Ürkütücü bir sesti, Ölülerin bir av görüp beslenme beklentisiyle heyecanlanınca çıkardıkları seslere benziyordu. Ama bunun dışında sessiz bir geceydi. Joey'nin hareketleri bile hiç ses çıkarmıyormuş gibiydi.

Bryce birkaç saat önce aşağıda uyuyakalmıştı. Yanında gevşemeye çalışmıştım ama karanlıkta gözlerim kocaman açılmış, eski evin çıkardığı her sesi dinliyor ve bekliyordum. Nihayet yavaşça yatak örtüsünü üstümden sıyırıp bodrumun merdivenlerinden üst kata çıkmış ve oturma odasında Joey'e katılmıştım.

Ahşap levhadaki en sevdiği çatlağın önünde görevini ihmal etmeden durmuş, gözlerini zorlayarak karanlıkta görmeye çalışıyordu. Bir sehpaya çarpıp inleyince iyi olup olmadığımı sordu ve ardından da odanın ortasında bir ışığı paylaşmayı teklif etti.

"Üzgünüm," dedi, karşıma oturarak. "Henüz ışığa gelip gelmediklerinden emin değilim."

Bir anlamı olmadığını bilmeme rağmen omzumu silktim. Büyük ihtimalle yaptığım hareketleri göremiyordu. Yine de yanıtımı dile getirme ihtiyacı hissetmiyordum,büyük ihtimalle her zaman bir

sonraki düşüncemi bilen Brycela bu kadar çok zaman geçirdiğim için.

Orada bir süre hiç konuşmadan oturduk, ikimiz de sessizlikten rahatsız olmuyorduk. Ben başımıza bela olabilecek bir şeylerin geldiğini haber verebilecek bir ses duyar mıyım diye kulak kesilmiştim ve onun da aynı şeyi yaptığını varsayıyordum.

Saçı daha yeni o tuhaf asker tıraşından çıkmış sayılacak kadar uzamıştı. Loş ışık yüzünü incelemem için bana bir bahane sağladı; ortasında hafif bir çukur bulunan iri çenesi ve yan tarafları hafif ince olan üst dudağı. Gözleri çukurdu ve biraz da pörtlekti ama bu onu itici yapmıyordu, aslında çekici olmayan bir yanının olduğundan emin değildim.Her özelliği ona bir şekilde uyuyor ve daha da çekici yapıyordu; küçük kusurların bir eve kişilik katması gibi.

Rüzgâr ağaçları hışırdattı ve uzaktan derin bir homurtu sesi geldi.

"Kahretsin. Bu gök gürültüsü müydü?"

Joey başıyla onaylayıp tabancasıyla birkaç defa işaret etti. "Güneyimize doğru devam edecek diye düşünüyorum."

Bir kaju paketini açıp ağzıma bir tane attım. "Annemin nerede olduğunu merak etmeden duramıyorum. İyi olup olmadığını... Buraya hiç dönüp dönemeyeceğini..."

"Nerede ki?"

"Üvey babamla Belize'ye gitmişlerdi."

"Ha."

"Sen kendi anne babanı merak ediyor musun?"

"Evet."

"Lise arkadaşlarını?"

"Uzun zamandır buralarda değildim. Liseden mezun olur olmaz Hava Kuvvetlerine katıldım. Eski arkadaşlıklar kalmıyor."

Onunla konuşurken sürekli hevesim kursağımda kalıyordu. Hiç ekstra bilgi vermiyordu. "Onlar için endişelenmiyor musun? Annenle baban için?"

"Annem bir şehit eşinin kızıydı ve sonra kendisi de bir şehit eşi oldu. Eğer bu olanların üstesinden gelebilecek birisi varsa odur."

"Gerçekten de kurtulduğunu düşünüyor musun?"

"Kuzey Karolina'danız ve salgın ilk önce sahilleri vurdu. Dana ameliyatteyken onunla konuştum. Çok delice şeylerin olduğundan bahsetti ama komşusunun evindeydi ve o da epey sert eski bir deniz piyadesidir. Annemin güvenliğini sağladığına inanıyorum. Buna inanmak zorundayım."

"Tanıdığın herkes ordudan mı?"

Alçak sesle gülüp başını hayır anlamında sallayarak, "Herkes değil. Jacksonville'de oturuyordum, Doğu Sahilindeki en büyük deniz piyadesi kışlası olan Camp Lejeune'nin hemen yanında.Annemin şansının epey yüksek olduğunu düşünüyorum," dedi.

Gülümsedim. "Senin haklı olduğunu düşünüyorum. Demek deniz piyadesisin öyle mi? Yanılmayı göze alıp Hava Kuvvetlerinde olmadığını söyleyeceğim."

Gülümsedi. "Böyle düşünmenin sebebi nedir?"

"Bilmem. Hava Kuvvetleri deyince aklıma güneş gözlüğü takmış sıska pilotlar geliyor. Sen bana daha çok bitli piyadeleri hatırlattın."

"Öyle mi?"

"Eğer cevap vermek istemiyorsan, söylemen yeter."

"Sadece yorumlarının keyfini çıkarıyordum. Aslında Hava Kuvvetlerindenim. Ben bir P.T/yim."

"P.T. ha. Pijama takımı demek istemediğini varsayıyorum."

Sessizce kıkırdadı. "Hayır. Paraşütlü kurtarma timi demek istiyorum."

"Hım."

"Hım? Bunun ne demek olduğunu biliyormuş gibisin."

"Bir fikrim var," dedim, istediğimden biraz daha kendimi savunur bir şekilde.

"Tamam," dedi Joey ellerini kaldırıp. "Çoğu insan bilmez. Yani bazı insanlar bilmez."

"Bazı insanlar. Kadınlar demek istiyorsun."

"Evet, demek istediğim bu."

Gözlerimi devirdim. "Demek, sen *şu* adamlardansın."

Başını hayır anlamında salladı. "Değilim. Beni öyle etiketleme. Ben kadınlara saygı..."

"Peki, kamyonetindeki kız?" diye sordum vereceği tepkiyi izleyerek.

"Dana." Kaşları çatıldı ve botunu kurcalamaya başladı. "Daha yeni dönmüştüm ve arkadaşlarımız bir hoş geldin partisi düzenlemişlerdi. Aptalcaydı. Ben sadece... sadece evde onunla kalmalıydım. Onun yanında olmanın tadını çıkarmalıydım. Ne de olsa görmek istediğim tek kişi oydu."

"Birbiriniz için yaratılmıştınız."

Başını evet anlamında sallayıp dudağını büktü ve çabucak yukarı bakıp burnunu çekti. "Evet, partiden çıkınca saldırıya uğradı. Sonra da çok hastalandı."

"O yüzden mi üstünde bir hasta önlüğü vardı?"

"Bir muayene için randevusu vardı. Sonuçlar kötü çıktı. Birkaç gün içinde neredeyse on kilo vermişti, dolayısıyla anladım... onu... doğrudan ameliyata aldılar. Şey, ne kadar sürerse sürsün... biliyorsun işte... ne kadar sürerse sürsün bekleyecektim," başıyla kendi sözlerini onayladı,"ama bir saatten kısa sürede ameliyattan çıktı.Onu sadece açıp kapatmışlardı,çünkü iç organları ölmüştü. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu." O anların gözünde canlanmasını

izledim, sonra yüzünü buruşturdu ve kederi bütün odayı doldurup neredeyse nefes alacak yer bırakmadı. "Uyanmasının üstünden fazla zaman geçmeden hastanede işler çığırından çıktı.O şeyler sağa sola koşturup insanlara saldırıyorlardı ve annemle telefonda konuştuktan sonra neler olduğunu anladım. Başka ne yapacağımı bilemedim.Sadece Dana'yı alıp kaçtım. Fairview'un hemen dışında kahrolası kamyonetimin benzini bitti, ben de ona sarıldım.Bilinci sık sık gelip gidiyordu ama nihayet kendine geldiğinde... çok canı yanıyordu. Onu Staplerle kapatmışlardı.Epey üstünkörü bir şekilde. Birkaç saat içinde acı çekecek halde olmayacağını düşünmüş olmalılar. Kamyonette Dana'yı tutarken bir sürü insanın o şeylerden biri olarak geri gelmesini izledim, dolayısıyla o gittiğinde... o gittiğinde onu huzura kavuşturmam gerektiğini biliyordum.Glock'um koltuğun altındaydı."

Tabancasının namlusunu şakağına dayadı, belli ki o anıları aklından çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu korkunç."

Gözlerini hızla yukarı kaldırıp zihnindeki korkunç kâbustan çıktı. "İki defa çatışma bölgesinde görev yaptım. İnsanların uzuvlarının parçalandığını, kemiklerinin derilerini delip çıktığını... ezildiklerini, helikopterimle çocukların parçalanmış bedenlerinin taşındığını gördüm. Bir adamın bağırsaklarının bedeninden sarktığını birden fazla defa gördüm. Gözlerin yuvalarından aşağı sallandıklarını gördüm. Yetişkin erkeklerin sadece birkaç dakika ötelerinde olduğunu bildikleri ölümden kendilerini korusun diye annelerine yalvardıklarını gördüm. Korkunç nedir,gördüm.Ama hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadın kollarımda öldükten sonra kafasına bir kurşun sıktığımda...İşte o çok dehşet vericiydi."

Nutkum tutulmuş bir vaziyette Joey'e baktım. Az önce söylediği her şey ve onlarla birlikte gözümde canlanan görüntüler sanki beynime dağlanmıştı. Ağlamak istiyordum ya da kusmak veya kaçıp gitmek. Ama bunların yerine bütün bedenimi karşımdaki yabancının üstüne attım ve onu göğsüme bastırdım. Parmaklarımla tişörtünü sıkıca kavradım, onu ne kadar sıkı tutarsam o kadar az acı

çekeceğini umuyordum. Çenesi, köprücük kemiğimle omuz kasım arasındaki hassas yere batıyordu ama benim acım onunkinin yanında hiçbir şeydi. İlk şokun ardından o da bana sarıldı ve bedeni onca şeyi kaybetmiş olmanın kederiyle sarsılmaya başladı.Beni fazla sıkmaya başladığında acıya dayanıp onu tutmaya devam ettim, nihayet yas tutabilmesi için neye ihtiyacı varsa yapmasına izin veriyordum.

Beni bırakınca sadece başını sallayarak teşekkür etti ve pencerenin başındaki yerine geçip nöbetine devam etti.

Aramız aniden enerjiyle dolmuştu ama iyi bir enerjiyle değil. O an, her ne kadar masum da olsa, olması gerekenden çok daha mahremdi ve ikimiz de o an geçene dek bunu anlamamıştık. Onun yakınında olmak bir anda çok tuhaf bir hal almıştı. "Ben... ee, ben yatmaya gidiyorum,"dedim,öyle alçak bir sesle fısıldamıştım ki Joey'nin duyabildiğinden emin değildim.Bu cümle de bir anda uygunsuzmuş gibi geldi ve irkilip bunun bir davet olduğunu düşünmeyeceğini umdum.

Dönerek kendimi iterek yerden kalktım ve kapının önünde duran birine çarptım. Şaşkınlıkla ani bir nefes aldım ama çarptığımın Bryce olduğunu görünce rahatladım.Ama yüzündeki ifadeyi görünce rahatlamam kısa sürdü.Bana bakmıyordu bile, bakışlarıyla Joey'nin kafasının arkasında bir delik açmakla meşguldü.

"Haydi," dedim. "Haydi, gidip yatalım," diyerek Bryce'ı çekip aşağıya götürdüm.

Sanki elimi değil de kor halinde bir kömür parçasını tutuyormuş gibi parmakları gerilmişti. Yatakta yanımda yattı ama istediğinden çok, başka gidecek yeri olmadığı için.Bir şey söylemesine gerek yoktu, hissettiği ihanet duygusu,yazın öğle güneşi altındaki asfalt bir yoldan yükselen sıcak hava gibi etrafa yayılıyordu. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama gecenin ortasına yakın bir zamanda bir kavgaya dönüşmesi muhtemel bir konuşmayı başlatmak hoş bir fikir değildi, dolayısıyla gözlerimi kapatıp

duvarların gıcırdamasının beni uyanık tutmaması için dua etim. Ne söylersem söyleyeyim, Bryce'ı öylesine yakın bir kucaklaşmanın göründüğü gibi bir şey olmadığına ikna etmem sakinleştiğinde bile epey zor olacaktı ve böylesine kızgınken tamamen imkânsızdı. Daha saatler önce benimle, az önce sımsıkı kollarımda tuttuğum adamdan duyduğu hoşnutsuzluğunu paylaşmıştı. O anda Bryce yanımda yatmaktansa, dışarıdaki ölülerin arasında olmayı mı tercih ederdi acaba diye merak ettim.

On Yedinci Bölüm

Nathan

"Günaydın' dedi Walter, gençlere elinde silahla selam vererek.

Miranda gülümsemeye çalıştı, bitkin ve sinirli görünüyordu. "Bu benim erkek arkadaşım Bryce. Bu da Cooper."

İkisine de başımla selam verdim.

"Evet, formaliteleri geçtiğimize göre," dedi Walter benzin istasyonunu işaret ederek, "görünüşe göre nahoş bir durumla karşı karşıyayız."

Sorunlarının ne olduğu çok belliydi. İstasyonun içinde hevesle cam kapıları itmeye çalışan iki tane hasta vardı.Bir tanesi Zoe'den fazla büyük olmayan bir kızdı.Walter çocuklara işaret edip kendisini takip etmelerini istedi. "Nate,en iyisi bırak bunu biz halledelim.Her Zoe'ye baktığında bunun aklına gelmesini istemiyorum."

Her ne kadar son derece korkakça bir hareket gibi görünmüş olsa da arkama döndüm ve Walterla çocukların istasyondaki hastaları yok etmelerini dinlememeye çalıştım. Miranda olan bitenleri izleyip durumu kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama Ashley de benim yaptığımı yapıp başını çevirdi.

"Temiz," dedi asker. Kullandığı jargon ve ses tonu şüphelerimi doğruladı.

Walter pompayı çalıştıran düğmeyi bulmalarına yardım ederken ben de kızlarla kaldım. İstasyonun sahibinin yeni teknolojiye direnç göstermesi şansımıza olmuştu. Yenilerden biri olsa çalıştırabilir miydik bilmiyordum.

"Tamam!" dedi Walter. "Kolu çek ve kulak ver!"

"Neyi duymak için?" dedi Miranda.

Kolu çevirmemin üstüne pompadan bir uğultu geldi. "İşte bunun için."

Yüzünde kocaman bir sırıtışla Miranda benzin pompalamaya başladı ve Ashley de bagajı açıp üç tane büyük benzin bidonu çıkardı.

"İşte başlıyoruz!" dedi Miranda, erkek arkadaşına.

Çocuk koşarak yanına geldi ve pompanın çalıştığınıkendi gözleriyle görünce ellerini başının üstünde kavuşturdu. "Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Arabamı getirip onun deposunu da dolduracağım, ondan sonra yolumuza devam edebiliriz. Burada işimiz bitince arabayı evin yanına getirip arabana sığdırabildiğin kadarını alırsın."

Miranda başıyla onayladı."Tamamdır."

Hepsi de sevinçten yerlerinde duramıyorlardı. Yakında yola çıkacağımız için çok mutluydular. Walter'ın evine hızlıca yürüyüp, Joy ve Zoe'ye el sallayıp sonra da hâlâ çıkmaz sokağın ortasında park edilmiş duran arabama atladım.

"Benzin deposunu doldurup, dönüp hemen seni alacağım."

Zoe gülümsedi.

"Sizin için birkaç şey hazırlayacağım," dedi Joy. O da gülümsüyordu ama gözleri hüzünlenmişti.

Arabayı istasyona getirdiğimde Bryce son bidonu da doldurmak üzereydi. Yolda Walter'ın yanından geçmiştim ama selam vermemişti. Suçluluktan kıvranıyordum, fakat kararımı değiştirecek kadar da değil. Bizimle gelebilirlerdi ya da doktorun iznini isteyip döner ve onları alabilirdik.Shallot'ta durum bir iki gün daha hayatta kalamayacakları kadar kötü değildi. En azından otobandaki arabanın alarmı hastaları kendine çekmeye devam ettiği sürece.

Bryce son benzin bidonunu da bagaja yerleştirince hepsi birlikte vosvosa sıkıştılar. Ashley arka koltukta kamburunu çıkararak hem

Cooper hem de askerin üstüne oturmuştu. Feci rahatsız gözüküyordu.

Miranda gülümsedi, 'halter'ın evinde buluşuruz'

"İçinizden benim arabamla gelmek isteyen var mı? Epey sıkışıyormuşsunuz gibi gözüküyor."

Miranda önce yolcu koltuğunda oturan Bryce'a, sonra da arka koltuktakilere baktı. "Evet, Joey'nin senin arabanda daha rahat edeceğinden eminim."

Joey elini kaldırdı. "Joey benim."

"Tanıştığımıza sevindim," dedim başımla selam vererek.

Arabayı istasyondan sokağa çıkardılar, ben de kolu çevirip pompadan ses gelmeye başlamasını bekledim. Pompadan tık çıkmıyordu. İstasyon binasının içinde koşup o düğme olduğunu düşündüğüm şeye bastım ama Walter çocuklara neye basacaklarını gösterdiğinde orada değildim,dolayısıyla hangisi olduğunu bilemedim.

Otoparkı geçip sokağa çıkmıştım ki sadece bir blok ileride otobana doğru yürümekte olan bir hasta gördüm. Topuklarımın üstünde dönüp koşarak arabama döndüm ve Skeeter'ın vermiş olduğu silahlarla dolu çantayı aldım.

Skeeter.Geri dönerken kayınbiraderim ve karısını düşündüm. Muhtemelen, o noktada ikisi de çoktan ölmüştü.

Büyük ihtimalle Aubrey de ölmüştü. Aubrey ve Skeeter'ın annesiyle babası öleli birkaç yıl olmuştu ama hepsinin gittiğini bilmek durumu daha da hüzünlü bir hale getiriyordu. O aileden geriye kalan tek kişi Zoe'ydi.

Verandaya yaklaştığımda Walter beni ukala bir sırıtmayla karşıladı. "Bir şey mi unuttun?" dedi, başıyla hâlâ benzin pompasının yanında duran arabamı işaret edip.

Bir kahkaha attım, dikkatimi dağıtmasına sevinmiştim. Walter ve Joy iyi insanlardı. Doktorun çiftliğine gelip bize katılmaları

konusunda fikirlerini değiştirmek hâlâ mümkündü. Zoe'yi yeni ortamına yerleştirdikten sonra onları almak için dönmeye kararlıydım.

"Pompa çalışmadı."

"Öyle mi?" dedi Walter. "Gidip sorunun ne olduğuna bakabilirim."

"Gerçekten mi?"

Walter, tırabzana tutunarak verandanın basamaklarından indi. "Yapacak daha iyi bir işim olduğu söylenemez evlat."

Miranda'yla grubu arabasının etrafında durmuş konuşuyorlardı. Joy ve Zoe az önce verandaya gelmişlerdi. Zoe omzuna küçük, tıkış tıkış dolu bir çanta asmıştı. Walterla sokağa yeni adım attığımızda silah sesleri geldi. Her gün uzaktan silah sesi geliyordu ama bu defa daha yakından, çok daha yakından gelmişlerdi. Hemen sonra bir araba büyük bir hızla kayarak otobandan ana caddeye girdi, arka tarafı kontrolden çıkmış bir şekilde yalpalıyordu.

"Baba!" diye bağırdı Zoey, tam o anda araba benimkinin ortasına bindirip ikisi birlikte benzin pompalarına çarptılar.

Benzin istasyonu büyük bir gümbürtünün eşlik ettiği devasa bir patlamayla ortadan kayboldu. Ateş topu göğe yükselir yükselmez kömür olmuş arabalar pompalardan gelen kalın, simsiyah duman ve alevler arasında kaybolmadan önce son bir kez göründüler.

Joy ağzını kapayan ellerinin arasından, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Gençler hâlâ şok içinde arabalarının yanında duruyorlardı, ben de ellerimi başıma koymuş, saçlarımı yoluyordum. "Hayır. ">Hayır!" diye bağırdım bir kez daha, olanlara kesinlikle inanamayarak. Arabamın gittiğini biliyordum ama her geçen saniye arabasız kalmanın ne anlama geldiğini daha net görebiliyordum. Kapana kısılmıştık, yaya olarak yolculuk yapamazdık, daha da kötüsü otobanın orada oyalanan her hasta patlama yüzünden kasabaya dönecekti.

Tam bunu düşündüğümde ilk hastayı gördüm. Sokaktan aşağı önce teker teker gelirken, sonra giderek kalabalıklaşan gruplar halinde geliyorlardı ve sonunda da adeta yaşayan ölülerden oluşan bir ordu gibi tek bir birim halinde gelmeye başladılar.

Miranda, "Nathan?" dedi, gördükleri karşısında korkudan yüzü taş kesilmişti. Arabasının içine uzanıp bir tüfek çıkardı. Diğerleri de aynı şeyi yapıp yavaşça verandaya çekilirken gözlerini pislik içindeki kanlı geçit töreninden ayırmadılar.

"Yavaş hareket edin," diye uyardı Walter, onunla birlikte sokaktan eve doğru gerilerken. "Dikkatlerini buraya çekmeyin."

Çocuklar en azından ani bir hareket yapmayacak kadar akıllıydılar. Olanları daha önce yüzlerce defa görmüş gibi boş bir yüzle izleyen Zoe'ye baktım. Refleks olarak Zoe'nin bir sonraki terapi seansında bu tepkisizliği üstüne konuşmak geldi aklıma ama artık ne rehber danışmanlar olacaktı, ne değerlendirmeler ne de bireyselleştirilmiş eğitim programları.

Zoe'nin diğer çocuklar gibi olmadığını anlayınca hayatımız danışmanlar ve doktora yapılan ziyaretler, terapi planları ve davranış yönetimi programları arasında kaybolup gidiyor gibi gelmişti. Hayat, stres ve aşırı uyarımla normal yollarla başa çıkabilenler için bile yeterince zordu.Elimizde Zoe'nin çöküntüleriyle başa çıkabilmesi için ona yardım etmemizi sağlayacak sınırsız imkânlar varmış gibi gelse de hayat onun için hiçbir zaman kolay olmayacaktı.Bir süre sonra farklı bir paniğe kapıldım; kaçıp kurtulma imkânımız olmayan bir şey: Her zaman elimizin altında olacağını düşündüğümüz, varlıklarının farkına bile varmadığımız şeylerin artık olmaması. O gerçeğin farkına varmak bir dehşet duygusuna kapılmama neden oldu.Zoe rutiniyle hayata tutunup keyif alabiliyordu ve tanıdık olan her şeyin yok olduğu bu felaket boyunca hiç tedavi görmemişti. Aylar, yıllar boyunca devam edebilecek, hatta...hatta sonsuza dek sürebilecek bir salgın. Zoe'nin ikisinin de üstesinden gelmesi gerekecekti.

"Bodruma kapanıp bunun geçmesini bekleyebiliriz," dedi Walter, beni şu anki soruna odaklayarak.Sesindeki kırılma onun bile kendi sözlerine inanmadığını ele veriyordu.

Arabadan aldığıma şükrettiğim çantayı daha sıkı tuttum. "Burada kalamayız Walter. Kasabada o şeylerden bu kadar çok varken güvenli değil."

Joy'un bakışları benden kocasına kaydılar. "Belki de hiç değildi."

Walter'ın dudakları ince bir çizgi oldu. "Kahretsin! Tanrı o şeyleri kahretsin!"

Hep birlikte eve çekildik. Joy alelacele yanımıza alacak bir şeyler toplamaya koyuldu ve çocuklar da pencerelerin yanına gidip dışarıyı izlemeye başladılar. Miranda ve Ashley, Joy'un taşıyabileceğimiz kadar yiyeceği çantalara yerleştirmesine yardım ettiler, sonra da mutfakta toplandık.

"Benim... arabamda fazla yer yok," dedi Miranda.

"Taurus'um garajda," dedi Walter, duvardaki bir çividen sarkan anahtarlarını alıp. Anahtarlık rengârenk plastikten bir **ORLANDO** yazısıydı.

"Tamam. Zoe'yle ben, Walter ve Joy'un arabasına bineceğiz. Sorun çözülmüştür."

Miranda tedirginlikle başını tamam anlamında salladı.

"Dağılmaya başladılar!" dedi Bryce.

Komşu evden tiz, boğuk bir inleme gelince hepimiz donup kaldık.

Joy'un teni bembeyaz oldu. "Yüce Tanrım, bu Prenses!"

Bryce ile Cooper dışarıyı daha iyi görebilmek için pencerelere yaslandılar.Prenses heyecanla dehşet verici kafileye havlamaya devam etti.Birinin havlamanın farkına varıp diğerlerinden ayrılması uzun sürmedi.

"Bekleyemeyiz," dedi Bryce. "Başkaları da çıkmaz sokağa girmeden önce buradan ayrılmalıyız."

Miranda başıyla onaylayıp bana baktı. "O haklı Nate. Hemen şimdi gitmemiz lazım."

"Peki ya Prenses ne olacak?" diye sordu Zoe.

Joy eğilip yaşlı gözleriyle Zoe'ye baktı. "Onun için geri döneceğiz canımın içi."

Walter uzanıp karısının elini tuttu ve peşlerinden garaja gittik.Miranda'yla Joey garajın kapısını kaldırırken Ashley'yle Bryce, Joy'un çantalarını bagaja yüklediler.Zoe ve ben de arka koltuğa yerleşip Walter'ın arabayı çalıştırmasını bekledik.Birkaç saniye sonra motordan hastalıklı bir hırıltı geldi,sonra da Walter dönüp bana baktı.

"Walter?" dedim.

"Ben... ben bilmiyorum. Darla'yı görmeye gideceğiz diye daha yeni yağını ve filtresini değiştirmiştim."

"Bir daha dene," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Ashley.

“Kahretsin. Kahretsin!" diye bağırdı Cooper, Ashley'yi eve doğru çekerek.

Walter bir kez daha denedi ama bu defa motor dönmedi bile. "B-belki şeydir, eee... alternatör. Geçen sene sorun çıkarmıştı."

"Onu çözecek zamanımız yok, hadi gidelim!" dedim kapıyı açıp Zoe'yi de beraberimde çekerek.

İçeri girdiğimizde Bryce ile Joey birkaç hastayla boğuşmaya başlamışlardı bile. Bir el ateş edildi ve ardından onlar da yanımıza gelmişlerdi.

Cooper'ın yüzünde dehşetle karışık bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Üzgünüm," dedi, elinde bir tabanca vardı. "Neredeyse Joey'i ısırıyordu."

Pencereye koştum. Daha fazlası sokağa doluşuyordu. Hastalar verandaya çıkıp Prenses'in durduğu yerin önünde pencereyi tırmaladıkça o daha da tiz bir sesle havlıyordu. Bryce ile Miranda buzdolabını mutfaktan garaja açılan kapının önüne çektiler. En az bir düzine hasta verandada ya da yakınında duruyor, ellerini sokak kapısına ve pencerelere vuruyordu. Cam kırılınca Zoey'i omzuma aldım."Yatak odaları! Arka taraftan dışarı çıkın!"

Yatak odasına geldiğimizde çocuklar dolabı yatak odasının kapısının önünden çekiyorlardı ve Joy da kayan kapının altından uzun, tahta bir kazık çıkartıyordu, doğruldu ve anında panikledi.

"Walter? Walter!" diye bağırdı.

Walter verandanın öteki tarafındaki kapının önünde durmuş, cam kapıyı kaydırmak için delicesine çabalıyordu. Bir şekilde bizim gittiğimiz yönün tam tersine gitmişti ve yanında o avluya açılan kapıyı açmaya çalışırken odanın kapısının önüne bir şeyler çekecek kimse yoktu.

Arkasında bir grup hasta belirdi.Ona saldırırlarken gözleri kocaman açıldı ama yine de kapıyı çekiştirmeye devam etti, açılmasın diye camın altına sıkıştırdıkları takozu çekmediğini çok geç fark etmişti.

Joy tam arkamdaydı ve kocası için attığı çığlıklar kulağımı çınlatıyordu. Hastalar Walter'ı itip cama vurdular ve onu ısırmaya başladılar. Attığı çığlığın sesi kapının ardından ancak boğuk olarak gelse de ensemdeki bütün tüyleri diken diken etmeye yetti.

"Walter!" diye inledi Joy, gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Camı adeta tırmalıyordu ve sonunda kapıyı çekip açtı. Karşıdaki kapıya koşup panik içinde kocasını serbest bırakmak için uğraşmaya başladı.

"Joy! Joy! Joy!" diye inledi Zoe, arkadaşına uzanırken. Kapıdan yere atlarken sözcükleri zihnimde yankılanıyordu.Kollarımdan kurtulmasından korktuğum için kızımı sımsıkı tutuyordum.

Joey arka çitin kapısını açıp çocukları vosvosa götürdü.

.

İçeri sıkışmalarını izledim ve ardından Bryce kapıyı kapattı.

O anda kaderimizi anladım. "Lütfen onu alın," dedim, yolcu kapısının önünde durup.

Miranda arabayı çalıştırdı.

Bryce arkamıza doğru bakıyordu, bize doğru ilerleyen bir hasta güruhu olduğu kesindi. "Yerimiz yok. Üzgünüm."

"Baba, hayır!" diye çığlık attı Zoe. Yumruklarını sıkıp minicik elleriyle gömleğimi o kadar sıkı tuttuyordu ki kolları titriyordu.

"Lütfen," dedim, Miranda'nın gözlerini içine bakarak. "Onu buradan çıkarmamın başka bir yolu yok. Minicik bir şey. Yanınıza sığacaktır."

Miranda, Bryce'a bakınca o da başını hayır anlamında iki yana salladı. "Gidelim Miranda. Haydi gidelim!"

Otomatik vitesi D'ye taktı ve hemen sonra Cooper,Bryce'ı itip kapının koluna uzandı ve tuttuğu gibi çekip kapıyı açarak arabadan dışarı zıpladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ashley.

"Benim yerimi alabilir," dedi Cooper, Bryce'a.

"Coop, hayır," dedi Bryce, arkamızda olup bitenlere doğrulmuş gözleri kocaman açılmıştı. "Buna zamanımız yok, haydi gidelim!"

Cooper bir eliyle Zoe'yi kollarımdan kopardı ve diğeriyle de Bryce'ın koltuğunu öne eğip Zoe'yi arka koltuğa itti. Zoe ona karşı çıkıyordu ama Joey onu tuttu.Cooper kapıyı kapattı.

"Nathan'ın Kızıl Tepe'ye gitmesine yardım edebilirim."

"On beş kilometre uzakta, Coop! Hayır!" dedi Ashley, ön koltukların arasına girip ona ulaşmaya çalışıyordu.

"Baba!" dedi Zoe, Joey'den uzaklaşmaya çalışarak.

"Fazla uzun sürmeyecek, kısa zaman içinde buluşacağız tatlım. Baban az sonra yanına gelecek."

Cooper omzuma dokundu. "Yolu biliyorum Zoe. Onu sana getireceğime söz veriyorum, tamam mı? Endişelenme."

"Gitmemiz lazım!" dedi Bryce. "Herhangi birimizin kurtulma ihtimali olması için hemen yola çıkmamız lazım,Miranda!"

Miranda'nın yüzü suçluluğun ağırlığıyla çarpılmıştı. "Hızlı koş Coop."

Cooper başıyla onaylayıp Ashley'ye göz kırptı. "Saatte on beş kilometre yapabilirim bebeğim. Sorun yok."

"Onu bırakma Miranda, yalvarırım onu bırakma!" dedi Ashley, Cooper'a uzanarak. "Hayır, n'olur! Lütfen! " Hayır' Yola çıkmalarının ardından çığlıkları zayıflayıp kayboldu.

Cooper silahını kaldırıp arkama ateş etti. Döndüğümde bir hastanın yere düştüğünü gördüm.

"Lisede dört yıl boyunca eyalet şampiyonalarına katıldım, üniversitede bir numaraydım. Umarım koşabiliyorsundur Nathan, çünkü Zoe'ye bir söz verdim."

Başımla onayladım. "Ben de."

On Sekizinci Bölüm

Scarlet

Gece kelebekleri ve ateş böcekleri pek uzağımda olmayan bir yerde, çayırın üstünde zıplayıp uçuyorlardı.Ön veranda olarak da işlev gören tahta platformun üstünde oturmuş kulağımın dibinde vızıldayan sivrisinekleri kovalıyordum.Jenna ve Halle'in bana doğru yürüyor olabilecekleri kırmızı toprak yolun tepeyi aşan kısmı, batan güneşin ışıklarıyla aydınlanmış parlıyordu. Güvenli bir şekilde Kızıl Tepe'ye ulaşmaları için o kadar çok şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu ki.Ya Andrew eve dönmemiş ve duvara sprey boyayla yazdığım mesajı görmediyse? Ya kızlar ne demek istediğimi anlayamayacak kadar kafaları karışık bir haldelerse? Ya Halle'ın şarkısını unuttularsa? Sabah akşam bu sorularla boğuşmak beni yıpratıyor ve kolayca bitkin düşmeme neden oluyordu ama evi temizlemek ve kızların gelişine hazırlanmakla uğraşıp kendimi meşgul ediyordum.

Ahırda bulduğum tahta kazıklar ve misinayla evin çevresine ilkel bir alarm sistemi kurmuştum.Yer hâlâ bir önceki gece yağan yağmurdan yumuşak olduğu için kazıkları itip sokmak oldukça kolay olmuştu. Kazık çakıp,misinayı kazığın etrafına dolayarak teneke kutularda delikler açmış,içinden misinayı geçirmiş ve her bir metrede bir bu süreci koştura koştura tekrar ederek ilerlemiştim ve sadece yarım gün içinde tüm evi çevrelemiştim. Çizdiğim sınır hattı gece tenekelerin sesiyle uyanırsam silahımı alıp kendimi savunmama zaman verecek kadar uzaktı. Misinayı çekmek kolaydı; zor olan uyanık kalıp, geceyi tenekeleri çaldıracak bir şeyin gelmesini bekleyerek geçirmemekti.

Dünyanın sonra ermesinin üstünden altı gün geçtiğinde tenekeler bir defa bile tıngırdamamışlardı. Çiftliğin yakınına gelen az sayıdaki sarsak bir nedenden ötürü yoldan ayrılmıyorlardı. Belki

daha önce başka evlere rastlamış ve bir evin her zaman yemek anlamına gelmediğini öğrenmişlerdi.Ses çıkarmadığım takdirde çoğunluğu bana bulaşmayacaklardı.

Verandaya oturdum, evin arka tarafında güzel bir gün-batımı manzarası olduğunu biliyordum. Ama pencerelere çaktığım suntaları kontrol etmediğim, yemek yemediğim, uyumadığım ya da Dr.Hayes'in silahlarıyla pratik yapmadığım zamanlarda kırmızı toprak yolu gözlüyor,Andrew'nun beyaz Tahoe'sunun varmak istediği yere ulaşmak için uçarcasına bir hızla gelmesini ya da yavrularımın başlarının tepenin üstünde belirmesini ve her adımla tepenin üzerinde daha da yükselmelerini bekliyordum.O ânı günde yüz defa hayal ediyordum:Tükenmiş ve kir pas içinde ama çok şükür hâlâ hayatta olacaklardı. Gelmelerinin Andrew ile yeniden beraber yaşayacağım anlamına gelmesini bile umursamıyordum. Eğer yavrularıma kavuşacağım anlamına geliyorsa buna razıydım.

Her gece umutlarım yıkılıyor ve kalbim kırılıyordu. Hava yolculuk etmek için fazla karanlık olana dek yollarını gözlemekten vazgeçmiyordum. Ama o saatler aynı zamanda gözlerimin de dolma zamanıydı. Elimdeki küçük sopayla oynayıp üstüme üstüme gelen umutsuzluk ve çaresizlikle boğuşuyordum. O günün erken saatlerinde gök gürültüsü duyduğumu sandım. Ama ses doğudan geliyordu ve fırtına bulutları batıdan yaklaşıyorlardı. İlk önce sesi hayal ettiğimi düşündüm ama sonra uzun bir duman bulutu yavaşça en uzun ağaçların bile üstüne yükseldi.Tanrı'ya, bu her neyse Jenna ve Halle ile bir ilgisinin olmaması için dua ettim.

Evin tam önündeki tepenin arkasından gelen bir ses duyunca kulaklarıma güvendim. Birisi aralıklarla bağırıyordu.Ardından başka bir ses cevap vermeye başladı.Gözlerimi kıstım ve yüksek çayır otlarının üstünde yukarı aşağı inip çıkan iki kafa görünce kalbim yerinden hopladı.Görüş alanıma iki adam girince ayağa kalktım.Tam tepeyi aşıp aşağı inerlerken arkalarından onları takip eden sarsak sürüsü belirince içimden küfredip evin içine çekildim.

"Bize yardım et!" diye bağırdı içlerinden biri. Dr. Hayes'in av tüfeğini kapıp dürbününden baktım.İlk adam daha gençti,yirmi yaş

civarındaydı.Diğeri bir baş daha uzundu ama daha yaşlıydı da, muhtemelen benim gibi otuzlarının ortalarındaydı, koşarken dağınık koyu sarı saçları sallanıyordu.Takım elbise giymiş ve kravatını gevşetmişti, genç olanın üstünde tişört ve kot pantolon vardı,ayağına da bot giymişti.Botlar onu yavaşlatmıyordu.Büyük ihtimalle kilometrelerce koşmuş olmasına rağmen,hâlâ yorucu bir tempoyla koşmaya devam ediyordu.Daha yaşlı olan adam da çok gerisinde değildi, soluk soluğaydı ve ter içinde kalmıştı.

Tüfeğin horozunu kaldırıp en yakındaki sarsağa nişan aldım. "Kahretsin," dedim, sesin uzağa gideceğini ve yakınımızdaki komşu iki kasabadaki sarsakları buraya çekebileceğini biliyordum. Tetiği çekip o kahrolası şeyi indirdim.Adamlar hız kesmeden başlarını kapayıp eğildiler.Sarsaklar yürümeyle yavaş koşma arasında bir hızla ilerliyorlardı. Daha yaşlı olan adam en hızlı sarsağın en az beş metre önündeydi ama onları doğrudan çiftliğe getiriyorlardı.

"Bize ateş etme! Benim, tanımadın mı!" dedi genç adam kollarını havada sallayarak.

Bu neden bahsettiğini sanıyor böyle?Korktuğu için saçmaladığını varsaydım.Tüfeği yeniden doldurup bir sonraki sarsağa ateş ettim. Iskalamıştım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Verandaya çıkarken yanımda bir kutu kurşun getirmiştim ama adamların peşinden en az otuz sarsak tepeyi tırmanmıştı.Altı günlük antrenmanla keskin nişancı olunmuyordu.

Genç adam misinaya takılıp düştü ve kendini kurtarmaya çalışırken daha da dolandı. Diğer adam eğilip onu kurtarmaya girişmeden önce peşlerindeki sarsakların nerede olduklarını görmek için bir anlığına arkasına döndü.

"Şaka yapıyor olmalısınız!" deyip tüfeği iyice omzuma yerleştirdim ve dürbünden baktım.Acele etmek istemiyordum ama beş saniye içinde yarım düzine sarsak tepelerine binmiş olacaktı. Tetiği çekip tüfeğin tepmesini kemiğimde hissettim. İlki indi, İkinciyi ıskaladım ama üçüncü atışımda onu da indirdim ve diğer ikisini sanki doğruca namlumun hizasına yürümüşler gibi kolayca

vurdum.Altıncı atışımı yapmama gerek kalmadan kurtuldu ve ikisi de eve doğru depar attılar.

"Vosvos nerede?" diye sordu genç adam, beni görünce kafası karışmıştı.

Başımla evi işaret ettim. " Daha sonra açıklarım. Kanepelerde tüfekler var. Biraz kıçınızı kımıldatın ve birer tane alıp buraya gelin. Bir dakika içinde kapıya dayanmış olacaklar." Dürbünden bakıp ateş etmeye devam ettim.Az sonra her iki yanımdan ateş eden iki kişi daha vardı.

Misinaya ulaştıklarında sürüden çok, küçük bir gruba benziyorlardı. Tüfeklerimizin patlamaları ritmik bir hal almış gibiydi. Daha sonra iki adamın da en azından nasıl ateş edildiğini bilmelerinin ne kadar büyük bir şans olduğunu düşündüm. O anda sormayı akıl ettiğim bir şey değildi.

Hepsini indirene dek ateş etmeye devam ettik. Bir süre sarsakları izleyip gerçekten de işlerinin bittiğinden emin olmak istedim.Tam bir dakika boyunca hiçbiri hareket etmeyince gözlerimi iki yanımdaki dehşet içindeki adamlara çevirdim. Kapıya kadar gerileyip, yalnız olduğumu ve beni soyabileceklerini ya da daha kötüsünü yapabileceklerini düşünürlerse diye silahımı onlara doğru çevirdim.

"Benim adım Stanley Cooper. Ashley'nin erkek arkadaşıyım. Onu gördün mü? Geldiler mi?" Ben cevap veremeden çocuk paniğe kapılmaya başladı, ensesini sıvazlayıp etrafa bakmıyordu."Burada değiller Nate.Başlarına bir şey gelmiş olmalı."

Durumun farkına varan Nate bir an için silahıma bakıp ardından yola bakmaya başladı. Gözlerini kısıp kırmızı toprak yolun tepeden aşağıya indiği noktaya, yüzünde benim altı gündür taşıdığım aynı çaresiz, umut dolu ifadeyle odaklandı.

"Tamam, o zaman yola çıkıp onları arayacağız demektir," dedi Nate.

"Bekle," dedim, tüfeğin namlusunu biraz yere eğerek. "Ashley Hayes'ten mi bahsediyorsun?"

"Evet!" dedi Stanley. "Onu gördün mü?"

"Hayır."

Ona verdiğim son umut kırıntısı da kaybolurken yüzü düştü. "Çoktan buraya gelmiş olmaları gerekirdi!"

"Hava neredeyse karardı," dedim. "Gitmemelisiniz. Geceleri daha hareketli oluyorlar. Arkandan sinsice yaklaşırlarsa seni kolayca öldürebilirler."

Stanley ellerini başının üstünde koyup parmaklarını birbirlerine kenetledi ve bir an için düşündükten sonra Nate'e baktı. "Ben gidiyorum."

Nate başıyla onayladı ve bana dönüp, "Ödünç alabileceğimiz el fenerin var mı?" diye sordu.

Başımı evet anlamında sallayıp mutfağa gittim, lavabonun altından bir el feneri aldıktan sonra yatak odasından bir tane daha alarak verandaya döndüm. İkisi de el fenerlerini elimden kaparak aldılar.

Nate derin bir nefes aldı. Tükenmişti ama nedense o da Ashley'yi bulmak için sabırsızlanıyordu. "Tüfekleri geri getireceğiz."

Cevap vermedim, gerçekten inandığım şeyi söylememem gerektiğini biliyordum: Geri dönemeyeceklerdi. Karanlıkta dolanmak, ancak ölümüne susamışsan yapacağın bir şeydi. Gözlerimi kısıp yolda gidecekleri yere baktım.Loş ışıkta güçlükle görülüyordu ama kırmızı bir toz bulutu yolun üstünde asılı duruyordu. "Bekleyin! Bekleyin!Bakın!" dedim yolu işaret ederek.

Nate ve Stanley arayışlarına başlamak için verandadan yeni inmişlerdi ki beyaz bir vosvosun tepenin üstünden uçarak geldiğini gördüler. Sanki peşinden kovalayan varmış gibi yoldaki her çukurun üstünden zıplayarak evin önüne kadar gelip kayarak durdu.

Stanley arabanın bir yanına, Nate de diğer yanına koştu. Arabayı Ashley'nin kız kardeşi Miranda kullanıyordu ve erkek arkadaşı Bryce da yolcu kapısından indi.Onu daha önce sadece bir defa görmüştüm. Stanley'yi ise hiç görmemiştim ve Ashley'yi arka koltuktan çekip çıkarırken yeni mi çıkmaya başladıklarını merak ettim.Dr.Hayes'in Ashley'nin erkek arkadaşına başka bir isimle hitap ettiğini hatırlıyordum.

Ashley neredeyse histerik bir haldeydi,bağırarak ağlıyor ve Stanley'nin tişörtünü tırmalıyordu.Gözleri şişmiş ve kızarmıştı,sanki ayrı kaldıkları sırada o kadar çok ağlamıştı ki göz pınarları kurumuş gibi görünüyordu.Nate eğilip arka koltuktan minnacık bir kızı çekti.Kız,Nate onu tutarken elinden geldiğince kolları ve bacaklarıyla ona sarıldı, sessizce ağlıyordu ve duygusal olarak tükendiği her halinden belliydi.Onu görünce göğsüm yandı.Yaklaşık Halle kadardı ve anında Nate'in kızı olduğunu anladım.Bir araya gelmelerini görmek kızlarıma olan özlemimi dayanılmaz bir seviyeye çıkardı.

Bryce dışında herkesten bir baş uzun olan başka bir adam arka koltuktan indi. Temkinli bakışlarıyla evi gözden geçirirken kendimi diken üstünde hissettim. Diğerlerinden farklıydı. Farklı hareket ediyordu ve gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Stanley.

Miranda'nın yüzünde anında sıkkın bir ifade belirdi. "Ashley bizi su kulesinin oradaki köşede bekletti.Güç bela karanlık basınca çiftliğe gelmeye ikna edebildim."

Stanley, Ashley'ye bakmak için ani bir hareketle başını çevirdi. "Sana burada buluşacağımızı söylemiştim," diye azarladı onu. "Tarlaların içinden gelmemiz daha mantıklıydı. Neden yolda bekledin? Kafayı mı yedin?"

Ashley'nin kızarmış yanaklarından aşağıya yeniden gözyaşları akmaya başlamıştı.

Miranda bir kaşını kaldırdı. "Ben de ona aynısını söyledim. Son dört saattir Zoe'nin delirmesini dinlemektense buraya gelmiş

babamla oturuyor olabilirdik."

Nate kızına daha sıkı sarıldı.

İsimsiz adamın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. Diğerlerinin çoğuna tepeden bakıyordu. Sadece görüntüsü bile tüfeği daha sıkı kavramama neden oluyordu.Şişkin,kaslı göğsü, üstündeki kan lekeleri olan tişörtünü yırtacakmış gibi duruyordu. İrili ufaklı lekeler kot pantolonuna kadar devam ediyordu."Daha yeni mi geldiniz?" Belli ki performansları onu etkilememişti.

Stanley tepenin üstünü ve evin arazisinde kafası patlamış halde yatan cesetleri işaret etti."Hem düz bir yol değil hem de yol arkadaşlarımız vardı.Yolumuzun üstünde tepeler ve bir de dere vardı. Peşimize takılanları evden uzağa yönlendirmeye çalıştık ama bu defa da başkalarıyla karşılaştık. Ve bir de Nathan'ın birkaç defa dinlenmesi gerekti."

Ah. Demek ki adı Nathan'dı. Bu isim ona daha iyi uyuyordu zaten.

"Nereden geliyorsunuz?" diye sordum.

Nathan kızının kulağına bir şeyler fısıldamaya ara vererek, "Shallot. Buradan kuş uçuşu yaklaşık on beş kilometre mesafede," dedi.

Etrafa bakındım, el fenerini Nathan'dan aldım ve sarsakların gevşettiği misinaya doğru koştum. Bazı bölümleri yerdeydi, ben de misinayı birkaç sarsağın çürümekte olan ayak bileklerinden kurtarıp yeniden kazıkların etrafına dolayarak gerdim.

Aklımdan vurduğumuz sarsakları tarlaya götürüp yakmak geçti ama hava neredeyse kararmıştı. Bu işi ertesi güne bırakmayı kabullenip eve girerek diğerlerine katıldım.

Miranda beni kapıda karşıladı. "Babam nerede?"

Ashley'ye göz attım. İki kız kardeş zaten cehennemin içinden geçip buraya gelebilmişlerdi ve durumu kötüleştirmekten nefret

ediyordum. Başımı iki yana azıcık salladım, kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

Miranda başını aşağı doğru eğerek,"Ne?" diye sordu.

"Ben buraya geldiğimde, o...Leah... onları gömdüm. Ağacın dibine."

Miranda topuklarının üstünde döndü, oturma odasından koşarak geçip çamaşır odasına girdi ve fırtına kapısını itip açtı.Bryce peşinden gitti.Pencerenin yanına yürüyüp tahta plakaların arasından dışarıya baktım.

Miranda dizlerinin üstüne düştü ve elleriyle yüzünü kapadı.Bryce yüzüne dokunmaya yeltendi ama sonra ellerini nereye dokunacağını bilemiyormuş gibi davrandı ve sonunda ellerini kendi ensesine koydu. İleri geri yürüyerek onu teskin edecek bir şeyler söyledi.

Ashley sessizce burnunu çekip ağlıyordu, büyük ihtimalle çoktan bütün güne yetecek kadar ağlamıştı.

"İçeri gelmesi lazım," dedim yavaşça. "Dışarısı güvenli değil."

"Teşekkür ederim," dedi Nathan. Sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi. "Bize yardım ettiğin için. Yaptığın oldukça etkileyiciydi."

"Bir şey değil," dedim. "Herkesin sağ salim gelebilmiş olmasına memnunum."

Nathan yürüyerek uzaklaşırken kızına dönüp kulağına bir şeyler fısıldadı.Yaklaşık olarak benim boyumdaydı;dağınık saçları, gri takım elbisesi ve sıkıcı kravatıyla tezat oluşturuyordu.Başını çevirip bana bakınca onu izlemekte olduğumun farkına vardım ve gözlerimi başka yere çevirdim. Korku dışında bir şey hissetmeyeli epey bir zaman olmuştu. İçinde yaşadığımız kâbusla karşılaştırınca utanç hiç de kötü bir duygu değildi.

Bir kez daha, yakalanmamaya çalışarak gözümün ucuyla Nathan'a baktım. Kızın gözleri kapanmaya başlamıştı, kendimi

hikâyelerini merak ederken budum: Kızın annesi neredeydi?Onları bir araya getiren Andrew'nun kızlarla kalmasına neden olan gibi bir durum muydu?

"İyi birisidir," diye fısıldadı Stanley. Sesi yorgun ve üzgün geliyordu ama dudaklarının kenarları çok hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Merak ettiysen diye söyleyeyim dedim."

"Etmiyordum' diyerek başımı iki yana salladım ve bakışlarımı yere çevirdim.

Nathan

Dört saat boyunca endişelenip alışık olmadığı bir durumda kalmak,Zoe'yi mümkün olan her yönden tüketmişti. Bu nedenle, ateş kırmızısı saçlı ve çarpıcı mavi gözlü kadının Miranda ve Ashley'ye babalarının öldüğü haberini vermesini izlerken oturma odasının hemen çıkışında çift kanatlı, cam bir kapı dikkatimi çektiğinde içeri bir bakış attım ve bulunduğu odanın çoğunu kaplayan büyük boy bir yatak gördüm. Her yere yığın halinde atılmış elbiseler vardı ve şifonyerlerin çekmeceleri açık bırakılmıştı.Tuhaf,çünkü ev tertemiz ve derli topluydu.

Örtüsünü çekip onu yumuşacık yatağa yatırırken Zoe kımıldamadı bile. Lüks kaz tüyü yastık ve yatak örtüsünün kaliteli kumaşı çiftlik evine uymuyordu. Oturma odasındaki bu eve özel yapıldığı belli olan yekpare ağaçtan oyulma sehpayı ve 180 santimlik düz ekran televizyonu hatırlayınca bu düşüncemin yanlış olduğuna karar verdim. Eskimiş ve eski moda evin sağına soluna serpiştirilmiş pahalı eşyalar vardı. Bu beni şaşırttı, tıpkı oturma odasında elinde tüfekle duran kadın gibi... kendisi minicik, cesareti dev gibiydi.

Zoe'nin derin bir uykuya dalmasını bekleyip oturma odasına geçtim ve Ashley'nin sessizce Cooper'ın omzunda ağlamasını izledim. Gizemli kadına babasının nasıl öldüğünü ve Leah adında bir kadınla ilgili sorular soruyordu.Cevapları muğlaktı, bilerek öyle

verildiklerini varsaydım.Ayrıntıların bir önemi yoktu, sadece iki kızın babalarını ve onunla beraber burada bulmayı umdukları her şeyi kaybetmiş olmaları önemliydi.

Cooper, perişan olma ve öfke arasında gidip gelirken titreyen ve inleyen Ashley'yi sımsıkı tutmuş, gerilmiş bir halde yüzünü siliyor ve sırtını sıvazlıyordu. Nihayet,Ashley kadının gözlerine baktı.

"Neden buradasın Scarlet?"

Scarlet içini çekip başını kaşıdı. "Sığınılacak en güvenli yer burasıymış gibi geldi ve kızlarımın buraya gelme ihtimali vardı."

Ashley oturduğu yerde doğrulurken Scarlet koltuğa çöktü. Sanki sözcükleri yüksek sesle söylemek bütün enerjisini alıp götürmüş, aniden tükenmiş gibi görünüyordu.

Ashley burnunu çekip ceketinin koluyla sildi. "Neden seninle değiller?"

Kendimi söyleyeceklerini duymaya hazırladım.

Scarlet'in durduğu yerde kıpırdanmasından kendini kaybetmemeye çalıştığı anlaşılıyordu. Ashley'nin onu tanıdığı belliydi ama konuşmalarının önceden duyabildiğim azıcık bir kısmından anladığım kadarıyla babalarının sevgilisi dışarıda, babalarının yanında gömülüydü.Koltukta oturan kadın ailedenmiş gibi durmuyordu, dolayısıyla her şeyden son derece uzak olan bu mekândan nasıl haberdar olduğunu merak ettim.

"Scarlet?" diye üsteledi Ashley. "Kızların nerede?"

"Geliyorlar."

"Buraya mı?" dedi Ashley, şaşırmıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onlara bir mesaj bıraktım. Andrew'nun evinin duvarına."

Konuşmaları devam ettikçe daha anlamsız bir hal aldı, Ashley de anlamakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.Tedirgin olan Scarlet, ayağa kalkıp evin arka tarafına gitti.Ashley ile Cooper bakıştılar, ardından hepimiz babalarının öldüğü yere çıkan yan kapıya baktık.

Bryce Miranda'yı evin içine getirip ahşap kapıyı kapattı. Kapının alt kısmı ahşap, üst kısmı pleksiglastı.

"Bunun üstüne tahta levha çakmamız lazım," dedim. "Bu gece."

Joey başıyla onaylayıp durduğu köşeden kalktı. O kadar sessiz durmuştu ki, onun da burada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Sana yardım ederim."

Bryce başıyla kapıyı işaret ederken kolunu Miranda'dan ayırmamaya dikkat etti. "Ahırda biraz artmış tahta olması lazım. Ama dikkatli olun, içeride bir boğa var."

Joey, Miranda'nın yanından geçerken kızın gözleri ona doğru kaydı ve yürüyüp gitmesini izledi, ardından gözlerini yere çevirme şeklinden bir şeylerin ters gittiğini anladım. Yıllar içinde Aubrey sayesinde sorunları tespit etmeye ve fazla büyümeden çözmeye koşullanmıştım. Bu insanlar hâlâ birbirlerine yabancılardı ama eğer grubumuzu bir arada tutan narin ipler koparsa ilk gideceklerin Joey,ben ve kızım olacağından ciddi biçimde korkuyordum.Diğerleri birbirlerini tanıyormuş gibi duruyorlardı. Biz dışarıdan gelmiştik, dolayısıyla kendimin ve kızımın gruptaki yerini garantiye almam gerekiyordu.

Scarlet'in bana verdiği feneri yakıp ahırın duvarını aydınlatana dek etrafta gezdirdim. Daha şimdiden boğanın homurtularını ve hareketlerini duyabiliyordum.Şans eseri levhalar ahırın boğanın bağlı olduğu bölümünde değildi.

"Hadi şunları alıp geri dönelim,"dedim. "Buradayken bir şeyler sessizce yanımıza sokulabilir."

Joey başını tamam anlamında salladı ve biraz zorlanarak da olsa birkaç tane levhayı kucağına aldı. Ben de birkaç tane aldım ve eve döndük. Scarlet küçük kırmızı bir alet çantası getirip kurutucunun üstüne koydu. "Buraya levha çakmadım, çünkü fazla çivi kalmadı."

"Elimizdekilerle idare edeceğiz," diyerek kutudaki çekici aldım. Çivinin darbelerimle kolayca levhayı delip diğer tarafa geçmesini izlerken Fairview'daki kilisede karşılaştığım Gary ve Eric'in hâlâ

hayatta olup olmadıklarını düşündüm.Sonra da Skeeter'ı,Jill'i ve doğmamış bebeklerini düşündüm. Onların yasını tutmak için fazla zamanım olmamıştı, dolayısıyla acımı ve öfkemi levhalara gömdüğüm çivilerden çıkardım.

Son çiviyi, ikinci levhayı yatay olarak pleksiglasın ortasına sabitlemek için kullandım. Yeterli değildi ama içeri girmeye çalışan bir şey olursa bize tepki verecek kadar zaman kazandırırdı.

Kalan tahtaları çamaşır odasında bırakıp Miranda ve Ashley'nin birbirlerini teselli ettikleri oturma odasına gittik.Scarlet yeniden gruba katılmış, daha yarım saat önce bulunmaya tahammül edemediği noktada oturuyordu.Kızlarının nasıl olduklarını ve neden onunla olmadıklarını merak ettim ama sorup onu yeniden rahatsız etmek istemedim. Bakışlarını takip edip odanın karşısındaki bir çerçeveye baktım. İçinde Scarlet, bir adam ve iki kızın kırışmış bir fotoğrafı vardı.

Çiftlik evinin duvarlarının ötesinde, sadece şehir ışıklarının uzağındaki bir yerde bulunabilecek türden bir karanlık vardı. Ay bile karanlık bulutların ardında gözden kaybolmuştu.Scarlet ayağa kalkıp tahta levhaların üstüne siyah örtüler asmakla kendini meşgul etti, sonra da odadaki birkaç mumu yakmak için bir kutu kibrit getirdi. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik içinde oturduk, ardından kilometrelerce öteden boğuk bir gümbürtü geldi.

"Gök gürültüsü," dedi Ashley etrafına bakınıp.

Scarlet başparmağıyla doğuyu işaret ederken, "O tarafta epey koyu mavi bulutlar gördüm," dedi. "Rüzgâr batıya doğru esiyor."

"Bu defa bizi ıskalamayacak," dedi Joey.

Scarlet askere baktı, gözlerinden onu tanıdığı anlaşılıyordu. Joey bakışlarına karşılık verdi, bir şeyler söylemesini umuyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini ilk kaçıran Scarlet oldu.Herkesin arasında bu gerginlik beni fena halde rahatsız ediyordu.

Scarlet'i işaret ederek, "Ailenizden mi?" diye sordum.

Miranda başını salladı. "Scarlet babamın iş arkadaşı... babamın *iş arkadaşıydı.”*

Scarlet başıyla onaylayarak gülümsedi. "Ben bir röntgen teknisyeniyim. Miranda'nın babası Dr. Hayes."

"Dr. Hayes'ti," diye düzeltti Miranda, ağaç sehpanın üstündeki mumun titreyen ışığına bakarak.

"Kes şunu," diye tısladı Ashley.

"Ona o kadar kötü davrandım ki," dedi Miranda, titreyen elini ağzına götürürken. "Artık ondan özür dilemem mümkün değil. Bir daha asla onunla konuşamayacağım."

Bryce ona sarılarak kendine doğru yasladı. Onun da gözleri buğulanmıştı, çocukların da doktorla yakın oldukları belli oluyordu. "Boşanmanın seni zorladığını biliyordu. Onu sevdiğini biliyordu."

"Biliyor muydu?"

Ashley hıçkırmamak için verdiği mücadeleyi kaybetti. Miranda'nın önünde diz çöktü ve başını kız kardeşinin dizlerine dayadı.

Scarlet başıyla onayladı. "Biliyordu Miranda. Yemin ederim biliyordu."

Miranda ve Ashley, iki yanlarında Bryce ve Cooperla yeniden ağlamaya başladılar.

"Dr. Hayes'in bütün iş arkadaşları nerede oturduğunu biliyorlar mıydı?" diye sordum. Onlar konuştukça benim kafam karışıyordu.

Scarlet fazla meraklı sorumu eğlenceli bulmuş gibi görünüyordu. "Öğrenciyken onun evini temizlerdim." Gözleri parladı. "Bana karşı çok nazik davranırdı. Her ikisi de."

"Her ikisi de mi?"

"Wes ve Leah," dedi Scarlet.

Ashley, Cooper'a yaslandı, güzel anılarını düşünüyor gibiydi. "Leah babamın kız arkadaşıydı. Çok tatlı biriydi."

"Öyleydi," dedi Cooper başıyla onaylarken.

Ashley başını yavaşça iki yana salladı. "Artık hayatta olmadığına inanamıyorum. İkisinin de artık hayatta olmadığına." Kız kardeşine baktı. "Bundan nefret ediyorum.Uyanmak ve bütün bunların kötü bir rüya olmasını istiyorum." Biraz ileri geri sallanmaya başladı, hepimizin önündeki bu yeni gerçekle başa çıkmaya çalışıyordu. "Bunu istemiyorum."

"Hiçbirimiz istemiyoruz," diye patladı Miranda. İçini çekti, çok sert davrandığını anlamıştı. "Çok uzun bir gün oldu. Bryce ile ben, benim odamı alırız; Ashley ve Coop'un da kendi odası var.Scarlet,sanırım babamın odasında yatıyordun değil mi?"

Scarlet başını evet anlamında sallayarak, "Evet ama küçük kız orada uyuyor. Ben koltukta yatarım." dedi.

"Emin misin?" dedim.

Scarlet küçük bir gülümsemeyle karşılık verip Joey'e baktı. "Aşağıda, bodrumda bir koltuk var ama sana küçük gelebilir. İstersen yer değişebiliriz."

Joey başını iki yana sallayarak, "Bodrum kulağıma iyi geliyor. Gerekirse bir yer yatağı yaparım." dedi.

"Sana çarşafların hangi dolapta olduğunu göstereyim," dedi Scarlet ayağa kalkarak. Onun yerinden kalkmasıyla herkes birden ayaklanınca Scarlet neşesiz bir kahkaha atarak, "Hepinizin gelebildiğine sevindim," dedi,ağlamaklı bir sesle. "Bir tek ben hayatta kaldım diye korkmuştum."

Scarlet'in başının çaresine bakabildiği ve pek de kırılgan olmadığı belliydi ama bir şekilde sesindeki titreme bende onu tutup kendime çekerek teselli etme isteği uyandırdı.Başımı sallayıp içimden kendimi azarladım.Onunla yeni tanışmıştım ve büyük ihtimalle kendini daha iyi hissettirecek birisine ihtiyacı yoktu, zaten böyle bir zamanda çocuklarından ayrı düşmüş birisine kendini iyi hissettirecek bir şey de yoktu.

Doktorun yatak odasına gidip kapıyı kapattım ve ses çıkarmadan örtünün altına girerek Zoe'nin yanına yattım.Tam son birkaç gün yaşadığım dehşet anlarını düşünürken içimi bir sıcaklık kapladı; buranın kızımı yetiştirmek için olabilecek en güvenli yer olduğunun bilinci beni rahatlatıyordu. En azından birileri bu çatı altındaki herkesten bu kadar çok şey alan bu hastalığın çaresini bulana dek.En rahatlatıcı şey yalnız olmadığımızı ve daha hâlâ başkalarının da gelmesini beklediğimizi bilmekti. Scarlet'in yaşatmasına yardım edeceğim bir umuttu bu.

On Dokuzuncu Bölüm

Miranda

Geçen hafta içinde nihayet yatağıma yatmamın, babamın evinin duvarlarının sağladığı güvenliği hissetmenin nasıl bir şey olduğunu o kadar çok hayal etmiştim ki.Ama tanıdık bir battaniyenin altında başımı kendim beğenip aldığım bir yastığa dayamışken bile kendimi evde hissetmiyordum. Kendimi hasta, yerinden edilmiş ve korkmuş hissediyordum.

Bryce arkamda, bana sarılmış yatıyordu. Neredeyse tamamen top olacak şekilde kıvrılmıştım ama Bryce sıcaklığı ve sevgisiyle, sanki bunlar gerçekliği dışarıda tutabilecekmiş gibi mümkün olduğunca beni tamamen sarmalıyordu.

"Ona söylediğim son şeyi hatırlayamıyorum ama hoş bir şey olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım.

"Onu ziyarete geleceğin için heyecanlıydı. Ona kötü davrandıysan bile belli ki fark etmemiş."

"Ona sarılmak istedim." Burnumu çekip eşofmanımın koluyla bir kez daha gözyaşlarına sildim."Buraya gelmek ve güvende olmak,onun bizi korumak için burada olacağı anlamına geliyordu. Annemin nerede olduğunu bilmiyorum ve babam da öldü. Leah da ölmüş. Kimsem yok."

Bryce başını eline yasladı. "Ashley var ve ben varım."

Bu sözcükler beni gerektiği kadar rahatlatmadı. Çatıdan yağmur damlalarının sesi gelmeye başlayana ve Bryce'ın solukları derinleşip düzenli hale gelene dek orada öylece yattım. Yıldırım duvarda ani parlamalara ve gölgelere neden oluyordu, sessizce kapıyı açıp oturma odasına sıvışırken benim gölgem de diğerlerine dahil oldu.

Scarlet kollarında çocuğuymuş gibi tuttuğu bir tüfekle koltukta uyuyakalmıştı. Bize hep iyi davranmıştı ve küçük kızları da çok tatlıydılar. Bir defasında babam Ashley'yle benden arazimizdeki kırık dal ve çalı çırpıyı toplayıp yakmaya yardım etmemizi istediğinde, Jenna'yla Halle da bize katılmıştı ve bizi o kadar çok eğlendirmişlerdi ki çalı çırpılar kül olduğunda sanki işimiz başlamadan bitmiş gibi hissetmiştik.

Yavaş adımlarla ön kapıya gidip kulpu çevirdim.

"Yerinde olsam yapmazdım," diye fısıldadı Scarlet, karanlığın içinden.

Olduğum yerde zıpladım ve ardından sinirlerim biraz yatışınca da Scarlet'in dinlendiği kanepenin yanında duran sallanan sandalyeye oturdum.

"Yaptığın akıllıcaydı. Tenekeleri diyorum. Benim dünyada aklıma gelmezdi."

Başını kaldırmadı ve daha az önce konuşmamış olsa uykuya daldığını düşünürdüm. Şimşek odayı bir an için aydınlattığında bir damla gözyaşının burnunun ucundan damladığım gördüm.

"Büyük ihtimalle onlar da senin için endişeleniyorlardı," dedim. Başka birisini teselli etmeye çalışmak kendimi iyi hissetmemi sağladı. Aklımı yetim kaldığım gerçeğinden uzaklaştırmamı sağlıyordu.

"Büyük ihtimalle," dedi Scarlet doğrulup oturarak.

"Bu havada dışarıda oldukları için endişeleniyorum.Andrew'nun yaralandığından ya da öldüğünden ve kızların tek başına kaldıklarından endişe ediyorum."

"Endişelenmenin onlara yardımı dokunmaz."

"Biliyorum," dedi alçak bir sesle. "Dışarı çıkmamalısın. Gece pencereden dışarıyı izledim. Zaman zaman tarlalarda dolaşan sarsaklar gözüme ilişti. Pek hızlı ve akıllı sayılmazlar.Ancak

hazırlıksız olduğunda ya da otobandaki gibi büyük bir grubun ortasına düştüğünde seni yakalama ihtimalleri var."

"Shallot'un oradaki mi?"

Scarlet başıyla onayladı.

"Orada kalıyorduk. Shallot kasabasında. Hepsi otobana toplanmışlardı ama artık kasabaya indiler."

"Bundan emin misin?"

"Birisi arabasıyla benzin istasyonuna daldı. Büyük bir patlama oldu ve hepsini kasabaya çekti."

Scarlet'in kaşları çatıldı ve gözlerini kapattı. "Araba beyaz bir Tahoe muydu?"

"Ne?"

"Benzin istasyona çarpan araba diyorum, beyaz bir Tahoe muydu?"

"Hayır. Eski kocanın arabası o model miydi?"

Scarlet gözlerini açıp içini çekti.

"Demek onunla beraberler."

Kısa bir aradan sonra Scarlet dirseklerini dizlerine dayadı. "Öyle olduğunu umuyorum. Andrew onları okuldan almıştı. Ben işten çıkıp da her şey boka battığı sırada çoktan Anderson'a gitmişlerdi bile."

Bekledim, gözlerinin karanlıkta bir şeyi aramasını izliyordum.

"Onlara ulaşmaya çalıştım,"dedi.Aniden nefesi tıkandı. "Gizlice kasabaya girdim. Evde değillerdi. Kasaba istila edilmiş.Ne yapacağımı bilemedim." Sesi titremeye başladı ve titreyen eliyle ağzını kapadı. "O yüzden onlara buraya gelmelerini söyleyen bir mesaj bıraktım. Doğru karar olduğundan emin değilim... oradan ayrılmanın. Onları terk mi ettim?"

"Seni gördüm," dedim. Scarlet gözlerime bakmak için ani bir hareketle başını doğrulttu. "O cipte. Otobandan Fairview'a doğru gittiğini gördüm. Onları nasıl geçtin?"

"Kimleri?" diye sordu Scarlet.

"Silahlı elemanları. Köprüdekileri."

"Evet," dedi sessizce, "onları geçtim."

"Şanslısın," dedim. "Üst geçidin altına takılıp kaldık. Herkesin üstüne ateş açtılar."

Scarlet küçük yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sizin de şansınız yaver gitmiş diye düşünüyorum."

"Size kim ateş etti?" dedi tok bir ses. Döndüğümde Joey'nin karanlık mutfakta durduğunu gördüm.

"Tanrım, ödümü kopardın!" dedi Scarlet, oflayarak.

"Anderson Köprüsü'ndeki silahlı adamlar, aslında daha çocuk sayılırlar, kasabaya girmeye çalışan herkese ateş açıyorlardı," dedim, Joey'nin halıya, yanıma oturmasını izlerken.

"Benzinimizin bitmesi iyi olmuş. Anderson'a gidiyorduk. Dana'nın babası orada yaşıyordu."

"Dünya küçük," dedi Scarlet, gülümsemesi kaybolurken.

Joey içini çekti, "Az önce biraz daha küçüldü."

Bir süre ses çıkarmadan oturup göğün gürlemesini dinleyip şimşeklerin göğü aydınlatmasını izledik.Gök yarılmış gibi bir sağanak başladı ve yavaşça Shallot ve ardından Fairview'a doğru ilerlemeden önce çiftliği sırılsıklam etti.Ölüleri düşündüm,fırtına çıktığını fark edip etmediklerini ve daha birkaç gün önce şimşek ve gök gürültüsünden korkuyor olabilecek Shallot'taki süt beyazı gözlü küçük çocukları. Şimdi dışarıda yağmur,rüzgâr ve onlarla birlikte yürüyen canavarlardan etkilenmeksizin amaçsızca dolanıyorlardı.

Joey, "Dana fırtınalardan hoşlanırdı," dedi. "Şimdi burada olsa dışarı çıkıp yağmurda dans etmek isterdi."

Scarlet, "Dana karın mı?" diye sordu.

"Olacaktı."

"Onu kaybettin," dedi Scarlet, soru olmaktan çok bir açıklamaydı.

"İki defa."

Scarlet kaşlarını çattı. Açıklamayı düşündüm ama benim hikâyem değildi ve anlatması bana düşmezdi.

"Babamı gördün mü?" diye sordum.

"Onu hastanede gördüm," dedi. "Siz ikinizin hafta sonunda buraya gelecek olması onu gerçekten heyecanlandırmıştı. Tek konuştuğu buydu."

Gözyaşları gözlerimi bir kez daha yaktı.

Scarlet devam etti, "Yoğunluk vardı, dolayısıyla onunla çok konuşma fırsatım olmadı. Özellikle o sabah..." Scarlet bir şeylere dalıp gitmiş gibi durdu, sonra da yukarı baktı."Joey?"

"Evet?"

"Kıza arkadaşının isminin Dana olduğunu söylemiştin değil mi?" Joey başıyla onayladı ve Scarlet de başını iki yana salladı. "Cuma günü hastanede miydi?"

Joey başıyla onayladı.

"Onunla karşılaştım!" dedi Scarlet. Gülümseyip göğsüne dokundu. "İlk muayenesini ben yaptım! Miranda'nın babasıyla tanıştı!"

Scarlet'in gülümsemesi konuya son derece uygunsuzmuş gibi geliyordu ama Joey'nin tepkisini bekliyordum. İlk başta sadece bomboş gözlerle bakıp durdu ama sonra dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Çok güzel bir kızdı."

Scarlet anlayışla başını salladı. "Tanrım, hem de nasıl. Senin için deli oluyordu. Orada olman onu o kadar rahatlatıyordu ki..."

Joey başıyla onayladı. Loş ışıkta bile gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

Scarlet esnedi. "Vay canına! Hepimizin sonunda buraya gelmiş olması çok çılgınca," dedi. Kanepeye uzanıp ellerini ensesinde birleştirdi.

Joey ile ben, Scarlet'in uyuyacağını anlayıp ayağa kalktık. Joey çamaşır odasına doğru birkaç adım yürüdü ve sonra durup arkasına döndü. "Pek uyumuyorum. İstersen sen de alt katta benimle takılabilirsin."

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bana bir yol gösterir umuduyla Scarlet'e baktım ama gözleri kapanmıştı bile. "Tamam," deyip peşinden basamakları indim.Babam çiftliği aldıktan sonra o merdivenlerden o kadar çok inip çıkmıştım ki ama bu seferki farklıydı. Yanaklarım alev almış gibiydi ve attığım her adımla daha da ısınıyordu. Döşeli bodrumun geniş alanına adım attığımızda Joey kollarını kaldırdı.

"Mekânıma hoş geldin."

Gülümsedim. "Teknik olarak benim mekânım."

Joey yere oturdu, ben de çift kişilik koltuğa oturdum. İki yanıma bakıp Scarlet'in Joey'nin sığacağından emin olamamasının eğlenceli olduğunu düşündüm. Uzansa bacaklarının yarıdan fazlası aşağı sarkardı.

Saatlerce babamın çiftliği nasıl aldığından, Ashley'yle burada yazlarımızı nasıl geçirdiğimizden ve tıpkı bizi Diversion Dam'da Matt Painter'in bira partisine götürsünler diye Bryce ve arkadaşlarıyla buluşmak için gizlice dışarı sıvıştığımızda Ashley'nin çamura saplanıp ayakkabısının tekini kaybettiği zamanki gibi başımıza açtığımız aptalca belalardan bahsederek zaman geçirdik.

Gülüp, yaşandığı sırada bir anlamı olmayan şeyleri hatırlamak iyi gelmişti. Artık her iyi ânımız paha biçilmez değerdeydi.

Joey'nin gözleri kızarmış, kapanmaya başlamıştı ve ben de nihayet bitkinliğin etkilerini hissetmeye başlamıştım, dolayısıyla

kalkıp merdivenlere yöneldim. Bir şey durmama neden oldu ve arkama döndüm.

"Joey?"

"Efendim?"

"Dana'nın muayenesini Scarlet'in yaptığını öğrenmek seni neden bu kadar mutlu etti? O sırada çok hasta değil miydi?"

Joey başıyla onayladı. "Evet ama... bilmiyorum. Hayattayken Dana'yı tanımış olan biriyle konuşmak onun gerçek olduğunu hatırlatıyor, anlıyor musun? Eski hayatlarımızın bir rüya olmadığını unutmak kolay. Gerçek bu değil, bu şekilde yaşamamamız lazım, bizim kimliğimiz bu değil.Yedi gün önce olduğumuz insanlar... biz onlarız ve Scarlet'in Dana'nın hayatta olduğu zamanlarını hatırlaması onu gerçek kılıyor."

Başımı salladım. Hâlâ anlamamıştım.

Joey omzunu silkti. "Onun başka birisinin daha anılarında yaşadığını bilmek iyi bir his veriyor."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim ve ellerimi kapüşonlu eşofman üstümün ceplerine soktum. "İyi geceler."

Nathan

Gözlerimi güçlükle açtım ve nerede olduğumu, niye burada olduğumu hatırlamam birkaç saniyemi aldı.Zoe'nin yanımda yatıyor olması gerektiğini hatırlayıp aynı anda da orada olmadığını fark ettim. Panik halinde yataktan fırlayıp odanın kapısına koştum.Zoe yemek odasındaki masanın başına oturmuş, şekerli mısır gevreği yerken bir yandan da Scarlet'i muhabbetiyle esir almış gibi görünüyordu.

Scarlet, Zoe'nin yanındaki sandalyeye oturmuş, çenesini avuçlarına dayamış, kızımın ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle dinliyordu. Zoe ve Scarlet o anda birbirlerinin mutluluklarına ayna

tutuyor gibiydiler ve onları öyle görmek boğazımın biraz düğümlenmesine neden oldu. Zoe'nin tatlı gülümsemesi geri dönmüştü ve Scarlet'in ateş kırmızısı saçları, pencereyi kapatan tahtaların arasındaki çatlaklardan içeri dolan sabah güneşinde parlıyordu. Hayatımda bundan daha güzel bir şey gördüğümden emin değildim.

Scarlet beni görünce masanın başından ayrılıp dışarı çıktı. Zoe bir ısırık daha aldı ve verandaya, Scarlet'in yanına çıkmadan önce ona bir göz kırptım. Toprak yola bakıyordu; kızlarını özlüyor herhalde diye düşündüm.

"Kızım Halle, Zoe'den çok büyük değil' dedi, ağzım birkaç parmağıyla kaparken. Pembe ojeleri neredeyse tamamen dökülmüştü ama parmakları hâlâ zarifti.

"Diğeri kaç yaşında? İki kızın var, değil mi?"

Scarlet bana, "nasıl biliyorsun?" der gibi baktı.

"Duvardaki fotoğraf."

"Sadece o ikisi," dedi temkinli bir gülümsemeyle. "Jenna on üç yaşında." Bir kahkaha attım ve Scarlet de başıyla onayladı. "Evet, tam bir ergen."

"Düşünmek bile istemiyorum."

"Bir gün senin de başına gelecek," dedi. Gülümsemesi kayboldu. "Bir şey olursa benimle burada buluşacaklardı. Bu şey başladığında... babalarının yanındaydılar. Onlara ulaşamadım."

"Yolu biliyorlar mı?"

Başıyla onayladı. "Halle bir şarkı uydurmuştu. Her şey için bir şarkı uydurur, beni deli ederdi. Bazılarını hatırlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum." Son sözcükleri fısıldayarak söyledi. "Halle'ın okuldan getirdiği resimlerin Suburban'ımın her tarafına saçılması beni çileden çıkartırdı. Bu yüzden ona, o kadar çok defa kızmıştım ki. Şimdi Tanrı'ya, o resimlerin tek bir parçası bende olsa diye yalvarıyorum. O fotoğraf elimde onlardan kalan tek şey."

Mavi gözleri yaşlarla dolunca onu kollarıma almamak için kendimi zor tuttum. Daha düşüncemi tamamlayamadan yumuşak kırmızı saçı çenemin altındaydı ve elleri belimin arkasında kenetlenmişlerdi. Ne olduğunu anlamam bir iki saniyemi aldı ama sonra ben de yanağımı saçlarına yaslayıp ona sımsıkı sarıldım. Sessizce kollarımda ağladı ve ben de sabırla hıçkırıklarının bitmesini bekledim.

İlk o ayrıldı ve gözlerini sildi. "Üzgünüm. Bu yaptığım büyük ihtimalle tuhaf bir şeydi."

"Artık hiçbir şey tuhaf değil," dedim, yarım bir gülümsemeyle.

Güldü, belki de bunlar başladığından beri ilk defa. Sesi kulağa müzik ve gün ışığı gibi geliyordu. "Doğru diyorsun." Gözleri tepenin en üstüne kaydı ve Zoe bana seslenene dek bir süre konuşmadan bekledik. Gidip kızımla ilgilenmek için onu yalnız bıraktım. Bir saat sonra Zoe eşofmanımı çekiştirdi.

"Bütün gün orada mı duracak?"

"Bilmiyorum," dedim. Scarlet yerinden kıpırdamamıştı. Sanki her an çocuklarının tepenin üstünden gelmelerini bekliyormuş gibi yolu gözlüyordu.

Birkaç dakika sonra Scarlet kendini kurtardı ve içeri geldi; bir an bile kaybetmeden tahtaların üstündeki çivileri kontrol edip, organize edecek ya da temizleyecek bir şeyler bulmaya koyuldu.

Miranda ve Bryce yatak odalarından çıktılar. Miranda'nın gözleri şişmişti. Sanki yeniden ağlamış gibi görünüyordu. Bryce elini tutuyordu ve kahvaltı hazırlamak için bırakmadan önce bir defa sıktı.

Joey, "Yediklerimize dikkat etmeliyiz," dedi. "Büyük ihtimalle sonunda erzak almak için Shallot'a gitmemiz gerekecek."

"Daha bir süre gerekmeyecek," dedi Bryce, dolabı açarken. Ağzına kadar doluydu. "Bir de kiler var. Büyük bir kiler."

"Peki ya suyu nasıl halledeceğiz?" diye sordu Joey.

"Kuyu," dedi Ashley, güç anlaşılan uykulu bir sesle, Cooper'in peşinden odalarından çıkarken. Birbirlerine, Bryce ve Miranda'ya göre daha fazla ilgi gösteriyorlardı.Sık sık uzanıp birbirlerine dokunuyorlardı, yunusların soluk almak için su yüzeyine çıkmasına benziyordu.

"Kuyu mu?"

Ashley gülümsedi. "Su kuyusu."

"Elektrikli mi?" diye sordu Joey.

"Pompası elektrikli," dedi Scarlet. "Niye ki?"

"Daha ne kadar elektriğimiz olacak ve elektrikler kesilirse su bulmak için ne yapacağız?" dedi Joey, havadan sudan konuşurmuş gibi bir sesle.

Herkes birbirine baktı. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Elektriklerin gitmesinin sadece bir zaman meselesi olduğu aklıma gelmemişti.

Ashley, Joey'e baktı. "Sence daha ne kadar zamanımız var?"

"Operatörlerle dağıtım şebekelerinin sistemi bir süre daha işler halde tutacak önlemleri almalarına yetecek zamanı bulup bulamadıklarına bağlı," dedim. "Bu bölgenin elektriğinin hidroelektrik santralden geldiğinden oldukça eminim, aksi takdirde ışıklar çoktan sönmüş olurdu."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Miranda.

"Benim işim bu," dedim. "Ya da benim işim buydu. Operatörlerin bağlantıları azaltmak için elektrik ağının anahtar kısımlarını izole edip, ardından pasif de olsa fazla elektrik çekmesi ihtimali yüksek bölgelere giden elektriği tamamen kesecek zamanları olduysa, bir hidroelektrik santrali haftalar hatta aylar boyunca çalışır durumda kalabilir.Normal miktarda yağmur yağdığını varsayacak olursak teoride sınırsız bir yakıt stokları var.Aslında yaşamsal öneme sahip bir parçanın bozulmasını ya da aşınmasını bekliyor olacağız."

"O halde hazırlanmamız lazım," dedi Joey. "Yiyeceğimiz var, silahlarımız var ama suyumuz olmazsa bunların hiçbir anlamı olmaz."

Cooper, "Su depolamaya mı başlamalı mıyız?" diye sordu.

Joey başıyla onayladı. "Bu bir süreliğine işe yarar ama eninde sonunda uzun vadeli bir çözüm bulmamız gerekecek. Bir tür su filtreleme sistemine ihtiyacımız var."

Ashley masaya oturdu. "Bu daha ne kadar devam edecek? Geçici bir durum... değil mi? Her şeyi düzeltecekler."

"Onlar kim?" diye sordu Joey.

"Devlet," dedi Cooper.

Joey başını hayır anlamında salladı. "Bunun geçici olduğunu varsaymamalıyız. Hazırlanmaya şimdiden başlamamız lazım, çünkü..."

"Hangi kahrolası lanet olasının ölüp de dizginleri sana bıraktığını merak ediyorum," dedi Bryce, Joey'nin sözünü keserek.

"Bryce..." dedi Miranda.

"Pekâlâ," dedim ellerimi kaldırarak. "Hepimiz yorgunuz ve gerginiz. Dün geceki fırtına yüzünden çoğumuzun iyi dinlenemediğinden eminim. Bryce, haklı olduğun bir nokta var.Beraber çalışıp bir plan yapmalıyız.Joey, neden bahsettiğini biliyor gibisin. Bu konuda eğitim mi aldın?"

Miranda, "Afganistan'dan daha yeni dönmüş," dedi ama bu katkısı Bryce'ı daha da rahatsız etmekten başka bir işe yaramadı.

"Tamam o zaman," dedim, kavga çıkmasını engellemeye çalışıyordum."Joey etrafı dolaşıp neler bulabileceğine bir bakar mısın? Bir çeşit sarnıç inşa etmemiz ve kasabaya gidip el pompalı su filtresi, yedek filtre ve bulabilirsek de klor tableti almamız gerekiyor."

"Bu çok fazla," dedi Miranda. "Bütün bunları ancak büyük bir kamp malzemeleri mağazasında bulabilirsin. Aklıma gelen en yakın

yer arabayla iki saat uzağımızda."

Scarlet, "Televizyondaki şu dünyanın sonuna hazırlanma programlarını izlerdim," dedi. "Bir defasında birinin kumdan su geçirdiğini ve kumun da altına bir bez koyduğunu görmüştüm. Kum epey iyi bir filtreleme sistemi. Arka tarafta odun kömürü var. Tek ihtiyacımız olan büyük bir damacana ya da bir varil, çakıl taşı, kum ve odun kömürü, ağzına da biraz kumaş yerleştiririz. Ters çevirince de işte! Su filtresi... yani teoride."

"Bu epey iyi bir teori," dedim küçük bir gülümsemeyle. Gülümsememe karşılık verdi.

Bryce, "Yine de sadece bir teori," diye homurdandı.

Joey, Bryce'a baktı, çenesini sıkıp duruyordu, sonra da başını evet anlamında sallayıp yan kapıdan dışarı çıktı.

Miranda öfkeyle Bryce'a baktı, ardından mısır gevreğini hazırlamaya devam etti.

Bryce ellerini kaldırdı. "Ne var?"

Scarlet'in sessizce dışarı çıkmış olduğunu fark ettim. O sabah durduğu yere geçmiş, yolu izliyordu, içinde kaybolduğu bir erkek gömleği ve bir de mavi renkli, ameliyatlarda giyilen pantolonlardan giymişti.

"Yatak odasının niye öyle dağınık olduğunu şimdi anladım," diye takıldım. "Doktorun gardırobunu yağmalamışsın."

Scarlet şans eseri bulup üstüne geçirdiği uyumsuz kıyafetlerine bakıp yanağına düşmüş bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece bu tişörtü aldım," dedi. "Aslında odasını dağıtan ben değilim. Buraya geldiğimde öyleydi. Temizleyecektim, hatta geri kalan her yeri temizledikten sonra yapacak başka işim kalmayınca orayı temizlemeye de ihtiyacım olmuştu ama onun odası olduğuna karar verdim ve nedense bulduğum gibi bırakmak zorunda hissettim. Belki kızlar için."

"Onun kızları için mi?"

Söylediğimi onaylamak için başını salladı ama kısa zaman sonra kaşları çatılınca, ne olup bittiğini anlamak için sorduğum sıradan soruların ona yolunu gözlediklerini hatırlattığını iş işten geçtikten sonra fark ettim.

"Zoe'yi beklediğimi hayal bile edemiyorum, iyi olup olmadığını merak etmeyi ya da hiç gelip gelmeyeceğini bilememeyi."

Scarlet bir kahkaha attı. "Yardımcı olmuyorsun."

"Ama yolda olduklarına inanman gerekiyor."

Gözlerini kapadı ve tek bir yaş göz kapağının altından sızdı. "İnanıyorum." Bana baktı. "Gerçekten de, inanıyorum. Andrew çok kötü bir kocaydı ve dürüst olmak gerekirse pek de iyi bir baba sayılmazdı ama sabır ve şefkatteki eksikliğini mantık ve iş bilirlik ile fazlasıyla kapatıyordu. Kafası iyi çalışır. Hani kıvrak zekâlı denir ya, o da öyledir işte, bir sorunla karşılaştığında hiç beklemeden çözümünü bulabilir. Eğer kızlarımı buraya getirebilecek birisi varsa, odur."

"Haklı olduğuna eminim."

Bir an için başını eğip ayaklarına bakarak umut dolu bir gülümseme için çabaladı ve ardından yeniden yola baktı. İkimiz beraber ses çıkarmadan durup Zoe bana seslenene dek yolu izledik. Küçük plastik atlarla oynuyordu ve Cooper yüzünde gururlu bir gülümseme yanında duruyordu.

"Ashley'nindiler."

Başımla bir selam verdim. "Çok naziksin."

"Bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyor." Cooper başını kaldırıp bana baktı. "Ashley erken çocukluk eğitiminde lisans yapıyordu. Henüz ders vermeye başlamamıştı. Daha sadece temel eğitimini alıyordu ama iyi olduğu bir konu. Her gün Zoe'yle biraz çalışabileceğinden eminim."

Ashley yanımızdan geçerken Cooper'a uzandı. Cooper başını bile çevirmeden elini arkasına uzattı ve Ashley geçerken parmak uçları

birbirine sürtündü. Onun geldiğini nasıl bildiğini anlayamamıştım.

"Evet, çalışabiliriz," dedi, yemek odasından geçip koridora dönerken. Yatak odası arka tarafta bir yerlerdeydi, dolayısıyla oraya gittiğini varsaydım.

"Bu, onun için o kadar iyi olur ki, anlatamam. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Her ne kadar Ashley için olsalar da bu sözcükleri Cooper'a söyledim. Biriyle konuşmak her ikisiyle de konuşmak gibiydi.

Birbirleriyle konuşmalarını ve bir şeyler yapmalarını izlemek tuhaftı, hareketleri birbirleriyle öylesine uyumluydu ki insan kendini sanki elli yıldır evli, yaşlı bir çifti izliyormuş gibi hissediyordu. Eğer dünyaya yeniden gelmek mümkünse, bu çocukların defalarca gelip her seferinde birbirini bulmuş olması lazımdı.

Bir saat sora Scarlet içeri döndü. Zoe'ye gülümsedi. "Atların mı var?" diye sordu.

Zoe iki elinde birer minicik at tutup kaldırdı. "Sadece bunlar."

Scarlet başıyla onayladı, yüz ifadesinde küçümsemeden eser yoktu. "Dışarıdaki boğadan iyi olduğu kesin."

"Butch mu?" dedi Cooper. "Kötü huylu bir hayvan değildir. Sadece o ahıra kapatılıp durmaktan bıkmış. Ona yem vermiştin, değil mi?"

"Yemi var," dedi Scarlet, "suyu da. Ama sarsakların dikkatini çekeceğinden endişe ediyorum."

"Neyin dikkatini çekeceğinden?" dedi Cooper, kıkırdayarak.

Scarlet önce, bana sonra da Cooper'a baktı, belli ki soruya hazırlıksız yakalanmıştı."Sarsaklar. Onlara " zombi diyemem ya," dedi, o sözcük ağzından çıkarken gözlerini devirerek."Zombiler Hollywood filmlerinde olurlar. Zombiler gerçek değildir. O şeylerin kulağa gerçek gelen bir isme ihtiyacı var."

"Tamam da sarsak da ne?" dedi Cooper, bir surat yaparak.

"Sarsak sarsak yürüyorlar!" dedi Scarlet, biraz savunmaya geçerek.

Muhabbet grubun diğer üyelerinin de dikkatini çekmiş, herkes oturma odasında toplanmaya başlamıştı.

"Onlara hasta ya da enfekte diyorum," dedim.

"O şeyler," dedi Ashley. Herkes başını çevirip ona bakınca da omzunu silkti. "Ben onlara böyle diyorum. O şeyler."

Miranda kollarını kavuşturdu. "Ben de onlara zombi diyemiyorum. Onlara ölüler diyorum."

"Isırganlar," dedi Joey.

"Isırganı beğendim," diyerek başıyla onayladı Miranda.

"Yani ben sarsağı beğeniyorum. Sarsaklar çünkü," dedi Scarlet.

Joey neşesiz bir kahkaha attı. "Aynı zamanda ısırıyorlar da."

Scarlet suratını astı ama bu konuşma herkesi eğlendiriyormuş gibi görünüyordu.

"Bence onlara inek demeliyiz," dedi Zoe, bir yandan da atlarıyla oynamaya devam ediyordu. "İnekler gibi ses çıkartıyorlar."

Güldüm. "İnliyorlar."

"Hım..." dedi Zoe, bütün dikkatini vermiş düşünüyordu. "Peki ya Ted nasıl? Kafiyeli de: Sesleri bet. 'Yo, hayır! İşte Ted! Saklan! Koş Cooper! Ted'e ateş et Scarlet'" Ted ile kayifeli şeyler bağırabileceğimiz değişik senaryoları canlandırırken yüzünü de şekilden şekle sokuyordu.Herkes gülümsüyordu.Scarlet hariç herkes.

"Neden ben? Ted'i niye ben vuruyorum?" diye sordu Scarlet.

"Çünkü en iyi nişancı sensin," dedi Zoe.

"Seni sevdim," dedi Scarlet, gözlerinden ileri gitmeyen bir gülümsemeyle.

"Ben de seni sevdim," diye yanıtladı Zoe.

Scarlet kollarını kaldırıp bırakarak bacaklarının üst kısmına vurdu."Tamam, Ted bana uyar.Katılmayan var mı?"

Herkes başını hayır anlamında iki yana salladı.

"İyi seçim Zoe," dedi Cooper.

Zoe'nin yüzünde yıllardır görmediğim kadar kocaman bir gülümseme belirdi. O anda her şeyin yoluna gireceğine inanmak kolaydı.

Yirminci Bölüm

Nathan

Zoe, Ashley'yle derslerinin öncesi ve sonrasında verandada çok zaman geçiriyordu. Scarlet'i örnek alıyor olabilirdi ama emin olamıyordum. Zoe'ye ne yaptığı sorulduğunda tam bir cevap vermiyordu.

"Bekliyorum," diyordu. Kucağına koyduğu ellerini incelemekle gözlerini kısıp tepenin ardını görmeye çalışmak arasında gidip geliyordu.

Ne beklediğini sormamayı öğrenmiştim. Bana söylemiyordu. Annesini özlediğinden endişe ediyordum ama eğer beklediği kişi ya da şey Aubrey değilse de bunu hatırlatıp Zoe'yi üzmek istemiyordum. Güvende olmanın kızım için yeterli olmadığından endişe ediyordum. Yine de mutlu gibi duruyordu ve bir haftadan uzun bir süredir bir epizod yaşamamıştı, dolayısıyla belki de onun için endişelenmeye çok alışık olduğum için bazı şeyleri gereksiz yere kafama takıyordum.

"Zoe?" dedim verandaya çıkıp yanına gelerek. Nerdeyse yarım saattir ses çıkarmadan bekliyordu ve Ashley de masada onu bekliyordu. "Bayan Ashley denemen için çarpım çalışma kartları hazırlamış."

"Matematiği gerçekten pek sevmiyorum," dedi.

Gülümsedim. "Ben de matematiği gerçekten pek sevmiyorum ama bazen sıkıcı işleri de yapmamız gerekiyor."

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "O şeyleri çok sık yapmamız gerekiyor."

"Evet, bazı günler daha fazla. Hazır mısın?"

Zoe başını hayır anlamında iki yana salladı. Buna hazırlıksız yakalandım.Zoe daha önce hiç bana doğrudan hayır dememişti. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Neden hayır?"

Yolu işaret etti, döndüğümde bir adamla bir kızın tepeyi aşmakta olduklarını gördüm. Önce irkildim ama ardından hasta olmadıklarını anladım.

Zoe,"Onlar Scarlet'in ailesi mi?" diye sordu.

"Hayır. Yani demek istediğim öyleymiş gibi durmuyorlar." Adam çok uzun ve sıskaydı, öğle güneşinde başındaki kellik fazlasıyla belirgindi ve güneşe karşı korumasızdı. Kolları anormal derecede uzundu ve yakınlaştıkça daha da uzunlarmış gibi görünüyorlardı.

"Scarlet!" diye bağırdım ve ona seslendiğim anda içimden kendime bir tokat atmak geldi. Tam korktuğum gibi koşarak kapıdan çıktı, umut ve beklentiyle soluk soluğa kalmıştı bile.

"Geldiler mi?" diye sordu, tam koşarak çiftliğe gelmeye başladıklarında.

"Tanrım hayır, üzgünüm," dedim, kendimi tam bir pislik gibi hissederken.

Scarlet gözlerini çiftten ayırmadı ve yaklaşırlarken yutkundu. Bütün bedeni gerilmişti ve öyle bir şekil almıştı ki sanki kalbi vücudundan çıkıp kırılıyormuş gibi gözüküyordu.

Ne yapacağımı bilemedim, uzanıp elini tuttum.

"Selam," dedi adam, gevşekçe kızın elini tutmuştu. Başı, dudakları ve burnu güneşten kötü yanmıştı, gözlerinin altı çökmüş ve yanakları çöktüğü için de elmacık kemikleri çıkmaya başlamıştı.Kız açlıktan onun kadar etkilenmemiş gibi duruyordu ama gözlerini yerden kaldırmıyordu.Her ne kadar adamın elini tutsa da ona yakın durmuyordu.

"Ben Kevin. Bu da kızım Elleny," dedi soluk soluğa, gülümseyen dudaklarının arasından.

"Merhaba Elleny," dedi Scarlet, otomatik olarak kulağa son derece doğal gelen anne sesine geçerek.

Elleny ona karşılık vermediğinde Kevin omzunu silkti. "Çok şey yaşadı."

Scarlet dizinin üstüne çöktü. "Kaç yaşındasın Elleny?"

"On dört yaşında," dedi Kevin. "Burası sizin mi?"

Scarlet önce Kevin'e sonra da bana baktı. Biraz tuhaf bir adamdı ama Scarlet de ben de bir çocuğu geri çeviremeyeceğimizi biliyorduk. "Öyle sayılır. İçeride su ve yiyecek var," dedi kapıyı işaret edip. "Ama silahını dışarıda bırakman gerekecek." Scarlet adamın sağ elindeki şömine demirine baktı.

Kevin bir an bile tereddüt etmeden demiri yere bırakıp Elleny'yi de çekerek yürümeye başladı.

Ben Zoe'yi masaya, Ashley'nin yanına oturturken Scarlet de onlara mutfağı gösterdi.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Ashley.

"Bizim gibi hayatta kalanlar," dedim. "Bir babayla kızı."

Ashley surat yaptı. Ne düşündüğünü biliyordum. Kevin iskelete benziyordu ve Elleny de neredeyse toplu sayılırdı, çocukluktan kalma bir şekilde yağ yanaklarını şişirip on dört yaşından çok daha küçük görünmesine neden oluyordu.Yeşil gözleri ve kestane rengi saçları Kevin'in buz mavisi gözlerinin tam zıttıydı. Yuvarlak hatları adamın kemikli yüzü ve sivri burnuyla tezat oluşturuyordu.

"Zoe de bana benzemiyor."

"Evet benziyor," dedi Ashley, kızıma bakıp gülümseyerek. Zoe de gülümsedi.

Ashley ve Zoe çarpım tablosunu çalışıyorlardı ve yaklaşık yarım saat boyunca okudular, ardından Ashley'nin eski bir yapbozu üstüne çalışıp Birleşik Devletlerin elli eyaletini bir araya getirdiler. Bitirdiklerinde Zoe verandaya geri döndü.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun?" dedim Scarlet'e. Buzdolabını temizliyor, artık yiyecekleri çöpe atıyordu.

"Yiyeceği böyle ziyan etmek aşırı saçma, onu düşünüyorum."

"Kevin hakkında."

"Ona ne yapacağımıza karar verene dek doktorun yatağında uyuyabileceğini söyledim. Kalacaklar mı, yoksa yollarına devam edecekler mi, söylemedi. Zoe'yle sen şimdilik alt katta kalabilirsiniz diye düşündüm. Onların alt katta silahlarla erzakımızın yanında olmalarını istemedim açıkçası.Ha,tabii sence Zoe bundan rahatsız olmazsa."

"Yok yok, ona açıklarım. Hazırlanmak için yeterince zamanı olacak." Oturma odasına baktığımda Elleny kendi başına kanepede oturuyordu. Zoe'yi taşınmaya hazırlama sürecine başlamak için verandaya yürüdüm ve Kevin'in en üst basamağa, hemen kızımın yanına oturmuş olduğunu gördüm. Elini verandaya, kızımın biraz arkasına doğru dayamıştı.

"Zoe," dedim, çabucak kapıyı açarak. "Beş dakika içeri gelmeni istiyorum. Konuşmamız lazım."

Kevin hemen elini çekti ama yüzündeki sakin ve rahat ifade değişmemişti. "Şirin bir kızın var."

Başımla onaylayıp Zoe'nin geçmesi için kapıyı açık tuttum ve sonra da onu Ashley'nin odasının önüne götürüp kapıyı çaldım. Şaşırmış olsa da Ashley kapıyı açıp bizi içeri aldı.

"Zoe," dedim önünde diz çökerek. "İlk olarak, Kevin'i henüz tanımıyoruz, dolayısıyla ben aksini söyleyene dek o nedir?"

"Bir yabancıdır," dedi kendine güvenerek.

"Peki, yabancılar hakkındaki kuralımız nedir?"

"Onlarla konuşmayız."

Başımla onayladım. "Aferin sana."

"Kevin'e kuralı söyledim ama bana iyi bir adam olduğunu ve seninle tanıştığını, o yüzden de yabancı olmadığını söyledi."

Bunu duyunca kan beynime sıçradı ama belki de sadece kendisi de bir baba olduğu için çocuklarla nasıl konuşulacağını biliyordu. "Biriyle tanışmış olmak ve o kişiyi tanımak farklı şeylerdir. Ben olur diyene kadar Kevin'le yalnız kalmanı istemiyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Zoe.

Ashley ile Cooper yanımızda duruyor ve ses çıkarmadan birbirleriyle iletişim kuruyorlardı. Zoe'yle yaptığım ciddi konuşmanın belli yerlerinde birbirlerine bakıyorlar, hiç ses çıkarmadan da olsa konuşuyorlardı.

"Bir de şu var: Kevin ve Elleny'ye yer açmak için alt kata taşınacağız."

Zoe suratını astı ama hazırlıklıydım. "Odamızı seviyorum."

"Ben de öyle. Bu sadece geçici olacak, sonra odamızı geri alacağız."

Zoe kaşlarının arasını kırıştırdı.

Ashley yanımızda dizlerinin üstüne çöktü. "Zoe, ikimizin birlikte eşyalarını alt kata taşımamıza ve sonra da orayı istediğin gibi dekore etmene yardım etmeme ne dersin?"

Zoe bir süre bunu düşünüp sonra da başıyla onayladı. Fikir onu hâlâ mutsuz ediyordu ama daha şimdiden,hem de tartışma olmadan taşınmayı kabul etmesi çok büyük bir olaydı. Ashley'ye olan minnetimi gizleyemedim ve ayağa kalktığımızda bir elimle uzanıp onu yanıma çektim ve üstünkörü sarılarak yanağımı başına dayadım.

Ashley, Zoe'yi eşyalarını toplamaya götürdü ve Cooper ile ben de Kevin ve Elleny'nin bir sandviçi paylaştıkları oturma odasına gittik.

"Bir sandviç daha yapabilirsin," dedim. Kevin o kadar sıskaydı ki niye yapmadığını anlamamıştım. Belki fazla yerse konukseverliğimizin son bulacağından endişe ediyordu.

"Biz her şeyi paylaşırız, değil mi?" dedi, sevgiyle Elleny'nin bacağının üst kısmım sıvazlarken.

Elleny konuşmadı ya da başka bir şekilde tepki vermedi. Sadece Kevin'in yanında oturup ona verdiği lokmayı çiğnedi. Kendini bu şekilde kapatmasının nedeninin annesi ya da başka bir sevdiğini kaybetmek mi olduğunu merak ettim. Scarlet çiftliğe vardıklarından beri onunla iletişim kurmaya çalışıyordu ama Elleny geri kalan her şeyle arasına bir set çekip kendi dünyasından çıkmayı reddediyordu.

Bunu az da olsa anlayabiliyordum. Benim anlamadığım Kevin'in onun davranışını neden hiç önemsemediğiydi.

Elleny kendi tabağı olduğu için önceki seferden fazla yese de akşam yemeği boyunca hiç ses çıkarmadı. Ama yavaş yavaş yiyerek her lokmanın tadını çıkartıyordu.Kimse normalde konuştuğumuz konularda konuşmuyordu. Bir şekilde herkes evimizi, sırlarımızı ve ailemizi yabancılardan korumamız gerektiğini biliyordu. Evsiz barksız kalmış adam ve yanındaki küçük kızdan bile.

Yemeğini ilk bitiren Kevin oldu. "Tanrım, yorgunum. Burada saat kaçta yatağa gidiyorsunuz?"

"Değişiyor," dedi Scarlet. "Sen önden gidebilirsin."

Kevin elini Elleny'nin eline koyup, "Yatmaya hazır mısın?" diye sordu.

Elleny bir lokma daha aldı.

Kevin, Elleny'nin elini sıvazladı. "Hadi gel artık. Yeterince yedin. Yatma vakti geldi."

Elleny bir kaşık daha pilav alarak, "Hâlâ çok açım," dedi, sesi sadece bir fısıltı kadar çıkıyordu.

Kevin'in canı sıkıldı. "O kadar aç değilsin. Ben yorgunum. Hadi yatağa gidelim."

Scarlet dirseklerini masaya dayadı. "Bizi tanımadığının farkındayım ama Nathan'ın da benim de çocuklarımız var. Elleny'ye

göz kulak oluruz. Yemeği bitince onu odaya yollarız."

Kevin bir an için sakinliğini kaybetti. "Beklerim." Elleny yavaşça bir ısırık daha aldı ve diğerlerimiz durumun tuhaflığından etkilenmemeye çalıştık.

Yaklaşık on dakika sonra Kevin ayağa kalkıp Elleny'yi kolundan tutarak çekti. "Bitirdin artık, hadi gidelim."

Elleny tereddüt ederek onunla gitti. "Ben... hâlâ..." dedi ama Kevin cümlesini bitiremeden onu susturdu.

Yatak odasına girip gözden kayboldular. Kevin odanın kapısını kapatınca hepimiz sofrayı toplamak için kalktık.

"Bu tuhaftı," dedi Joey, musluğu açarken.

Hepimiz aynı fikirdeydik ve değişik konuklarımıza karşın elimizden geldiğince normal rutinimize devam etmeye çalıştık. Scarlet sanki tedirginliğini atmak istermişçesine tabak ve tavaları siliyordu. Bir noktada yıkamayı yeni bitirdiği tencere diğerlerine çarptı.Yumruk yaptığı ellerini tezgâhın üstüne koyup derin bir nefes aldı ve yeniden başladı.

"Biraz yavaşlar mısın?" dedi Joey, elindeki tavayı durulayıp kurularken. "Sana yetişemiyorum."

"Üzgünüm," dedi Scarlet, hâlâ bastırılmış öfkesini bulaşıklardan çıkarmaya çalışırken.

"Neler oluyor?" diye sordum arkasından yaklaşarak. Çenem tam omzunun üstündeydi ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Ters bir şeyler var."

"Katılıyorum."

Zoe'yi alt kata götürdüm, o pijamalarını giyerken ben de yatağın örtüsünü açtım. Yatağa girince de üstünü örttüm.

"Mırıldansana babacığım."

Yarım ağızla güldüm. En son kıyamet kopmadan önce Zoe'ye mırıldanmıştım. Bir nedeni bu kadar yoğun, stresli günler yaşadığımız için anında uykuya dalıyor olmasıydı. Diğeri de canımı kurtarmak için bile olsa şarkı söyleyemeyecek kadar kötü bir kulağımın olmasıydı.Hiç belli sözleri olan bir şey söylemezdim, sadece sesimi inceltip kalınlaştırırdım ve bu bir şekilde Zoe'yi uykuya dalacak kadar rahatlatıyordu.

Mırıldanmaya başlayınca Zoe gözlerini kapadı. Neden o döneme, kıyametin koptuğu zaman, dediğimi bilmiyorum. İyi tarafları da vardı. Her gün, bütün günü iş ya da masrafları düşünmeden kızımla ilgilenerek geçirebiliyordum ve Scarletle tanışmıştım. Evet, çiftliğin sınırlarının dışında korkutucu şeyler vardı ama durumumuz çok,hem de çok daha kötü olabilirdi. Bazı günler durumumun kaybettiklerime değdiğini düşündüğüm oluyordu.

Zoe'nin solukları düzene girdi ve ben de eğilip burnunun ucunu öptükten sonra üst kata çıktım. Joey en tepede,bulaşık makinesinin üstüne oturmuştu. "Scarlet bana oturma odasında bir yer yatağı yaptı. Aşağıda sizin yanınızda uyusam rahat edemezdim."

"Tamam," dedim, elini bir kez sıkarak. "Üzgünüm, abi."

"Sorun değil." Bulaşık makinesinin üstünden atlayıp peşimden oturma odasına geldi.Yere çarşaf,battaniye ve yastıklar serilmişti ve Scarlet dışarıda verandada duruyordu.Joey de kanepeye oturmuştu.

Kollarımı kavuşturdum. "Onun yanına gitmek istiyorum ama yanında kalabalık ediyormuşum gibi geliyor. Bu onun kişisel zamanı sayılır, değil mi?" diye sordum.

Joey gülümsedi. "Dışarıda olmandan hoşlandığını düşünüyorum. Belki de çıkmaya devam etmesinin nedenlerinden biri de budur."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Dışarı çıkıyor, çünkü yakında kızlarının o tepenin üzerinden yürüyerek geleceklerini biliyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Ben emin değilim. Epey zaman geçti."

"Cooper ile benim Shallot'tan buraya gelmemiz bütün günümüzü aldı ve araziden geçip geldik. Zemin düz değil. Yolun üstünde dereler, kayalar, tepeler ve terk edilmiş binalar var ve bir de eski çiftlik araç gereçleri... ve zombiler."

"Şişşt..." diye takıldı Joey, eliyle söylediklerimi geçiştirerek. "Sanki zor bir işmiş gibi konuşuyorsun."

Scarlet içeriye girdi, yüzü bembeyazdı ve ağlıyordu ama üzgün görünmüyordu. İfadesini görünce donup kaldım ve anında kızlarla ilgili bir durum olduğunu düşündüm. Genellikle dışarıda beklediği sürenin çok daha küçük bir kısmı geçmişti.

"Ne oldu?" dedim ona doğru bir adım atarak. Doktorun odasındaki ikilinin endişelenmesini istemiyordum.

Scarlet dişlerini sıkmıştı ve yanağından aşağıya bir gözyaşı süzüldü. "O pisliği öldüreceğim."

Hızla odanın öbür tarafına yürüdü, tüfeğini aldı ve onu durduramadan doktorun odasının kapısından içeri daldı. Durması için bağırmaya başladım ama tüfeği Kevin'in kafasının arkasına doğrulttuğunu gördüğüm anda, tamamen uygunsuz bir pozisyonda,üstü çıplak bir halde Elleny'nin üstüne eğilmiş olduğunu fark ettim.

Elleny sessizce, korkuyla inliyordu. Neler olduğunu algılamam birkaç saniyemi daha aldı, sanki beynim gözlerimin gördüğüne inanmayı reddediyor gibiydi.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı Scarlet. "Ön odaya! HEMEN!" Son kısmını bağırırken sesi titredi. Küçük kızın üstünde kımıldamadan duran Kevin'in, yatak çarşaflarının üstünden çıplak, kemikli sırtı görünüyordu.

Joey arkamdan içeri girdi. "Ne oluyor burada?"

Ben olduğum yerde uğradığım şoktan kımıldayamaz halde dururken Kevin elleri havada yataktan aşağı zıplayarak indi. Tamamen çıplaktı. O anda midem altüst oldu, az kalsın akşam yemeğimi olduğum yere çıkaracaktım.

Kevin aceleyle oturma odasına gitti ve Scarlet göğsüne doğrulttuğu tüfekle onu takip ediyordu.

"Sen bir canavarsın.Dışarıda ki şeylerden de betersin. Hemen dışarı çık ki kanını bu halıdan temizlemek zorunda kalmayayım," dedi Scarlet.

"Yani o...?" dedi Joey, bir Kevin'e bir de yatak odasına bakarak.

Miranda, Bryce, Cooper ve Ashley de o noktada yatak odalarından çıkıp gelmişler, duydukları ve gördükleri karşısında şok olmuşlardı.

"Oha! Burada neler oluyor böyle?" dedi Bryce.

"Bilmek istemezsin," dedi Joey. "Vur onu Scarlet."

"Bırakın gideyim!" dedi Kevin, elleri hâlâ havadaydı.

"Evet, hem de hemen gideceksin."

Kevin, Scarlet'in arkasına yatak odasına baktı. "Ama kızımı almadan gitmem."

"Gitmezsen geberirsin" dedi Joey. "O bizimleyken seninle olduğundan daha güvende."

"Hadi ama! Bari elbiselerimi almama izin verin!" diye sızlandı Kevin.

"Defol git, seni iğrenç pislik," dedi Scarlet, duyduklarına inanamayarak. Tüfeğin horozunu kaldırdı, namluyu Kevin'in karnına bastırdı ve onu geri geri kapıya doğru itti.Bir an onu izledi ve sonra da yatak odasına gitti. Joey'e, "Nereye gittiğine bak," dedi.

Joey kapıda nöbet tutmaya başladı.

Scarlet yatağın ucunda durdu. "Elleny, o adam senin baban mı?"

Üstünde sadece boynuna kadar çektiği pike olan Elleny başını hayır anlamında iki yana salladı.

Scarlet başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hemen döneceğim."

"Scarlet," diye uyardım.

Beni duymazdan gelip ön kapıya doğru yürüdü ve Joey'nin önünde durdu.

Joey, "Güneye doğru gidiyor," dedi.

Scarlet kapıdan çıktı ve hepimiz ne yapacağımızı bilemeyerek birbirimize baktık.

"Onun... onun peşinden gitmeli miyim?" diye sordum, Bryce ve Joey'e bakıp. Kimsenin bir cevabı yoktu. Konuşmak için sözcük bulmak bile zordu.

Güneyden bir çığlık yükseldi ve ardından tek bir el silah sesi geldi. Hepimiz gürültüyü duyunca yerimizde zıpladık. Birkaç saniye sonra bir el daha ateş edildi.

Ön kapıya koştum ve diğer herkes de arkamdan geldi, Scarlet görüş alanımıza girince durduk.

Durdu ve silahının namlusunu yere doğrulttu.

"Onu öldürdün mü?" dedi Ashley, sesi tiz ve tedirgindi.

Scarlet gözünü bile kırpmadı. "Kızlarım dışarıdayken onun serbest kalmasına izin verecek değildim." Hepimizin yanından geçip eve girdi ve kapıyı ardından çarparak kapattı.

Birkaç saniye boyunca şaşkınlıktan olduğumuz yerde kaldık ve sonra biz de peşinden gittik. Scarlet yatak odasında fısıldamaları feryatlara dönüşen Elleny'yle konuşuyordu.

"Ne yapacağız?" diye ordu Miranda.

"Görünüşe göre sorun çözüldü," dedi Bryce. Miranda'yı elinden çekti ve o da peşinden yatak odalarına gitti.

Ashley hâlâ art arda soru soruyordu ve tam olarak kendine gelememişti ama Cooper ile o da aynısını yaptılar.

Joeyle oturma odasında kalmış, Scarlet'in sakince Elleny'yle konuşmasını dinliyorduk. Bir saat sonra yatak odasından çıktı.

"Uyudu."

"Bu... Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim, sen gördün mü?" dedi Joey.

"Hayır," dedim, sorma ihtiyacı duyması bile beni şaşırtmıştı.

"Hepsinin sonu aynı olmalı." Scarlet tüfeğini kapının yanında duvara dayadı ve kendini koltuğa, çarşafının üstüne attı. "İyisi mi biraz uyuyalım. Bu gece onu gömmek için çok geç oldu, dolayısıyla sabah çalışmamız gerekecek."

"İki defa ateş ettin," dedim. "Geri dönmeyeceğinden emin olmak mı istedin?"

Scarlet başıyla onayladı. "Önce kamışından vurdum."

Joey başıyla onayladı, tatmin olmuştu. "Piç herif. Ne yapmış, kargaşa çıkınca onu kaçırmış mı?"

Scarlet derin bir nefes aldı. "Elleny'nin annesi ve babası öldürülmüş. Adam da sokağın aşağısında yaşıyormuş. Başka bir seçeneği olmadığını düşünmüş, şeyden sonra bile... neyse artık güvende. Kendini toparlayacak."

Onun yanına diz çöktüm. "Bu milyonda bir olacak bir şey. Bunun bilincin desin değil mi? Andrew, Halle ve Jenna'nın yanında ve onlar güvende'

Scarlet başıyla söylediklerimi onayladı. "Artık herkes biraz daha güvende."

Yirmi Birinci Bölüm

Miranda

Elleny, Kevin'in cesedinin gömülmesine yardım ettikten sonra bile korkmuş bir çocuk gibi Scarlet'in peşinden ayrılmıyordu. Olayın ardından kendimize gelmemiz günler aldı. Kevin'in yapmış oldukları mı, yaparken yakalandığı şey mi, yoksa Scarlet'in onu öldürmüş olması mı beni daha çok şoke ediyordu, bilemiyorum. Ev eskisi gibi değildi ve ben de bunun aramıza yeni katılan ürkek kızdan mı, yoksa korkmamız gereken tek şeyin ted'ler olmadığını anlamamızdan mı kaynaklandığını bilemiyordum.

Elleny, Scarlet'e bu kadar yakın ve bizden de bu kadar uzak durduğu için onu tanımak zordu. Zaten onunla nasıl konuşmam gerektiğini de bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamış biriyle karşılaşmamıştım. Ona yanlış bir şey söylemek istemiyordum, dolayısıyla da hiçbir şey söylemiyordum.

Nathan ve Zoe ön taraftaki yatak odasına dönmüşlerdi ve Scarlet de Elleny'yle beraber alt kata taşınmış, koltuğu Joey'e devretmişti. Bu benim için işleri kolaylaştırmıştı; geceleri uyanık kalıp onunla gizlice bodrumlarda sanki...arkadaştan başka bir şeymişiz gibi buluşmak yerine, arkadaşmışız gibi hissettiriyordu, önceleri o kadar yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu ki tam olarak neymişiz gibi hissettiğimi bile söyleyemiyordum.

Aramızdaki her neydiyse Joey'nin etrafında olmaktan hoşlandığımı inkâr edemiyordum. Aslında hoşlanmaktan fazlasıydı. Kimse bakmadığında tek bir an bile olsa yanında olma fırsatını kaçırmıyordum. Bryce havadan sudan konuştuğumuzu gördüğünde bile çok öfkeleniyordu, dolayısıyla o fırsatları yaratmak için elimden geleni yapıyordum, çünkü uzun süre onunla zaman geçirmezsem boğulacakmış gibi oluyordum.

Herkes boğulacakmış gibi hissediyordu. Hayatta kalmıştık ama bu her geçen gün daha değersizleşiyordu.

Her sabah ve her gece, Scarlet babamın inşa ettiği verandaya çıkıp kızlarını görmek umuduyla kızıl tepeyi izliyordu. Nathan da onunla bekliyor, gelecekleri konusunda ona güven vermeye çalışıyordu.

Ashley öğretmen numarası yapıyordu. Çocuklar kendilerini evin bakımıyla meşgul ediyor ve vardiyalar halinde evin çevresinde devriyeye çıkıyorlardı; Joeyle ben birbirimizin farkında değilmişiz numarası yapıyorduk ama yine de güvenli sığınağımız olması gereken yer gitgide daha fazla bir hapishane gibi gelmeye başlamıştı.

Ama Nathan geri kalanımız gibi bunalmışa benzemiyordu. Scarletle saatler boyunca konuşuyorlardı. Bir defasında kapının önünden geçerken verandada el ele tutuştuklarını gördüm. Bundan sonra beraber zaman geçirmek için daha fazla çaba harcar oldular ve sırlarını paylaşıp birbirlerine sadece onların komik bulduğu şakalar fısıldamaya başladılar. Joey'le bir gece oturma odasının karanlığında konuşuyorduk ve yatak odasının kapısı açılıp Scarlet belirdiğinde şaşırdık.

"Merhaba' dedi,suçüstü yakalanmış gibi görünüyordu."Sadece konuşuyorduk."

Omzumu silktim, Joey de aynısını yaptı. "Biz de öyle," dedim.

Scarlet alt kata Elleny'nin yanına gitmeden önce başıyla selamladı.

Joey bana baktı. Loş ışıkta kaşlarının kalktığını zar zor görebiliyordum. "Sence onlar..."

"Hayır. Zoe de içeride."

"Yani?"

"Hayır," dedim, Zoe'ni namına tiksinmiştim. "Bir defa annemleri bastığımı hatırlıyorum. Beni ömür boyu yaraladı."

"Benim annemle babam ben dört yaşımdayken ayrıldılar," dedi Joey. "İkisinin de evde olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

"Annen hiç kimseyle çıkmadı mı?"

"Bir ya da iki defa. Adamları korkutmakta epey başarılı, nefret dolu küçük bir baş belasıydım."

Gülümsedim. "Bunu görebiliyorum."

Nathan

Karşılaştırma yapmak gibi bir niyetim yoktu ama Aubrey sevdiğim ilk kadındı. Dolayısıyla şimdi Scarlet için hissettiklerime bakınca acaba onu Aubrey'yi sevdiğimden farklı bir şekilde mi seviyorum, yoksa Aubrey'yi hiç mi sevmedim diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

Hayatım hayal kırıklığıyla dolu günlerin birbirini takip etmesiyle geçiyor, Aubrey'nin yanında ne kadar kaldığım ve onunla son beraber geçirdiğim ânın üstünden ne kadar geçtiğine bakarak zamanın farkına varıyordum. Verandaya oturup beraber bekliyorduk, o da bana kızlarını, ne kadar akıllı, eğlenceli ve yetenekli olduklarını ve onları dünyaya getirmenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyordu. Evliliğinden ve ayrılma kararından konuşuyordu. Halihazırda tanıdığım en güçlü, en cesur kadın olduğunu düşünüyordum ama yine de kararında ne kadar yalnız olduğunu, nasıl kendi başına, hiç destek almadan bunu yaptığını duyduğumda ona hayran kalmama engel olamadım.

Her gece, nihayet ona dokunacak cesareti toplayana kadar artan bir gerilimle geçiyordu. Bazen bir dürtme veya bacağına şaka yollu bir şaplakla bırakıyordum ve daha ileri gitmediğim sürece rahatsız olmuyordu. Çocuk çaydı ama oldukça ürkütücü bir kadındı... ve aynı zamanda baş döndürücü güzellikteydi. Ona bakmamakta zorlandığımı fark ettim ve güneş battıktan sonraki loş ışığa ve bu

karanlığın bana konuşurken dudaklarına odaklanmam için bir bahane vermesine minnettardım.

Böylesine karanlık bir zamanda bulduğum bu mutluluk gerçekten de tuhaf bir duyguydu. Ama Zoe artık yeni evimizden, rutinimizden memnundu ve Scarlet'i de bulmuşken artık beni rahatsız eden tek şey, ölüm dünyanın üstüne çökmemiş olsa hayatın nasıl olacağı sorusuydu.Bu kadar çok insan, bu kadar çok şey kaybetmişken benim talihimin bu kadar iyi gitmesi ne anlama geliyordu?

Verandanın basamağında, Scarlet'in yanında otururken hemen tepenin ardında bekleyen kâbusu ve sadece benimle zaman geçirmek için dışarıda olmadığını, hayatının gerçek aşkı olan çocuklarını beklerken zaman geçirdiğini unutmak kolaydı.

"Hâlâ terliyorum," dedi Scarlet, tişörtünün boynunu alnına kaldırmak için elimi bırakarak. "Yazın ortasına gelmiş olmalıyız."

Çekirgeler ve cırcır böcekleri, kuşların daha yeni yarım bıraktığı senfoniye devam ediyordu. "Bu da sıcak bir yaz olacak."

"Kırka yaklaşacak. Yine. Büyük ihtimalle." Parmaklarını parmaklarıma dolamak için uzandı.

Parmaklarını dudaklarıma kaldırdım. Onu kucağıma çekip her yerine dokunmayı o kadar çok istiyordum ki. Aptal caydı ama son derece gerçek bir arzuydu. Aubrey'yle hiç hissetmediğim bir şeydi.

"Bir ilişkin var mıydı? Öncesinde?" Öncesi, salgının ilk gününden önce gerçekleşen bir şeyden bahsederken zamanı belirtmek için kullandığımız genel terimdi.

Scarlet başını iki yana sallayarak, "Hayır. Bekârlığın tadını çıkartıyordum," dedi.

"Hım..."

Gülüp elimi sıktı. "Belki de daha doğru kişi karşıma çıkmamıştı."

"Belki de çıkmamıştı," dedim, aptalın teki gibi sırıtarak. Kahretsin, epey kötü durumdaydım.

"Büyük ihtimalle doğru kişi evli olduğu içindir."

Sadece bir an için suratım asıldı ama o farkına varmadan kendimi toparladım. Teknik olarak bekâr sayılmazdım ve bunun Scarlet'in gözündeki saygınlığımı azaltacağını düşündüm.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Scarlet bir an düşündü, ardından başını salladı. "Dünya artık farklı bir yer. Seni, evliliğinizin sona erdiğini söyleyen bir not yazarak terk etti. Bence halimizi düşünecek olursak bunun boşanma yerine geçebileceğini söyleyebiliriz. Ama Zoe için endişeleniyorum, sen ne diyorsun?"

Bunu yapması onu daha da çok sevmemi sağlıyordu. "Henüz bir şey bilmiyor."

"Ah, bence seni tahmin ettiğinden daha iyi tanıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Kızlarım bilmelerini istemediğim her şeyi bilirlerdi. Dişilere has bir şey olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedim. "İyi yere parmak bastın." Scarlet başını kaldırıp gözlerime bakınca bir anda ne kadar yakın olduğumuzu hissedip gözlerimi kırpıştırdım. Birkaç milimetre öne doğru eğildim, dudaklarım dudaklarına dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Scarlet başını omzuma dayadı. "Kızlarımın burada olmasına ihtiyacım var."

Nefesimi bıraktım.Reddedilmek gururumun kırılmasına neden olmuştu. "Biliyorum."

"Hayır. Demek istediğim... onların burada olması lazım. Güvende. Aksi takdirde mutlu olmak doğruymuş gibi gelmiyor."

Ne demek istediğini biliyordum ve ilk defa kendimi kandırdığımı fark ettim. Hastalığın etkilemediği kimse yoktu.

Miranda

Bryce çite oturmuş, Butch'un burnuyla toprağı eşelemesini izliyordu. Artık konuşacak pek bir şeyimiz kalmamıştı. Bütün duygu ve düşüncelerimi Joeyle paylaşıyordum ve Bryce da bunları kendisine tekrarlamamı sağlamaya çalışmayı bırakmıştı. Zaten zaman kaybı gibi geliyordu; gereksiz. On dört yaşındaki halim ona sarılıp onu her zaman seveceğime emin olmak istiyordu. On sekiz yaşındaki halim ondan, bu kadar bencil, fevri arzularının ötesini göremeyen birisine, bana takılıp kaldığı için özür dilemek istiyordu. İkisini de yapamayacak kadar korkaktım, dolayısıyla sadece kötü bir oyunculukla, Bryce layken her şey yolundaymış rolü yapıp hava karardıktan sonra gizlice Joeyle zaman geçirmeye gidiyordum.

Tam ben aynada kendime bakmaya güç bela tahammül edebilir hale gelmişken Scarlet de tepeye bir gün daha bakamayacak haldeydi. Tepeyi görmek bile öfkelenmesine neden oluyordu ve çocuklarının geldiğini gösterecek bir işaret görebilmek için gitgide daha fazla süre aynı noktayı izlemeye başladı. Ruh halleri aniden değişebiliyordu ve bir süre sonra Nathan'ın soğukkanlı hali ve yumuşak sesi de sükûnetini korumasına yardımcı olamamaya başladı.

Onun kendisiyle beklemesine izin vermeyi bıraktı ama Nathan yine de olur da gözyaşlarına boğulursa diye kapının hemen yanında koltuğun koluna oturup bekliyordu ve arada bir tam da beklediği şey gerçekleşiyordu.

Üç hafta boyunca Scarlet'in beklemesini izledikten sonra yürüyüp tüfeğini ve sırt çantasını aldığını ve cephaneyle doldurduğunu gördüm.

Nathan koltuktaki yerinden kalktı. "Scarlet?"

Çantasına birkaç kutu daha kurşun koydu, bir paket cips, iki şişe de su, ardından çantanın fermuarını kapattı. "Az önce tarlada, güneye doğru ilerleyen bir ted daha gördüm."

"Ne yapacaksın peki, peşinden gidip onu avlayacak mısın? Bunun gereksiz bir risk olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu

sanıyordum."

Scarlet çantayı omuzlarına geçirip kapının arkasında duran palayı aldı. "Kızlarım dışarıdalar Nathan."

"Evet ama neden henüz burada olmadıklarını ya da ne zaman geleceklerini bilmiyorsun."

"Belki de buraya gelemiyorlardır. Belki yalnızlardır ve Shallot'tan geçemeyecek kadar korkmuşlardır. Artık burada oturup bekleyemeyeceğim."

Nathan içini çekti. "Tamam. Engellenmiş hissettiğini anlıyorum ama bunu konuşmamız lazım."

Scarlet yüzünü ekşitti. "Konuşacak ne var ki? Gidiyorum işte!"

"Tamam, gidiyorsun da önce bir konuşamaz mıyız? Beraber bir plan yapsak?"

Scarlet omzunu silkti. "Yolda yürüyüp tedleri vuracağım. Başka ne plana ihtiyacım olacak ki?"

"Tek başına gitmek güvenli değil."

Scarlet başını sallayıp kapıya uzandı. "Başına bir şey gelmesinin sorumlusu ben olmayacağım Nathan. Bakman gereken bir kızın var."

"Senin de iki kızın var."

Scarlet grubumuzun geri kalanına baktı. "Lütfen birileri Nathan'a bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyebilir mi?"

"Ben de seninle geliyorum," dedi Elleny alçak bir sesle.

Scarlet gülümseyip yanağına dokundu. "Senin burada kalıp güvende olmanı istiyorum. Eğer seni de gözetmem gerekirse odaklanamam. Anladın mı?"

Elleny belli ki bundan hoşlanmamıştı ama yine de başıyla onayladı.

Joey ayağa kalktı. "Ben de geliyorum."

Scarlet avcunu uzattı. "Evet, onu yanıma alırım. Sen," dedi avcuyla Nathan'ı işaret ederek, "burada kalıyorsun."

"Beni bunu yapmaya mecbur etme," dedi Nathan.Yanımda durmak için birkaç adım attı, parmaklarıyla koluna dokundu ve bastırdığı bir çaresizlik duygusuyla kulağına konuştu. Telaşlı olmaya başlamıştı ve bu ona hiç yakışmıyordu.

"Neye mecbur bırakmayayım?" dedi Scarlet, anında savunmaya geçerek.

"Sen ve kızım arasında bir seçim yapmaya."

Tıpkı grubumuzun geri kalanı gibi Scarlet'in de dili tutuldu. Nihayet konuşarak ondan uzaklaştı. "Senden asla bunu yapmanı istemezdim. Bu bir seçim değil, Nathan." Kapıyı açmaya başladı ve Nathan bileğini tuttu. "Hadi gidelim," dedi alçak bir sesle.

"Scarlet, senden rica ediyorum, bunu yapma."

"Artık onları beklemeyeceğim. Onlara yardım etmem lazım. Bildiğim tek yol bu."

"Peki ya sen kendini öldürttükten sonra çıkıp gelirlerse? Onlara ne diyeceğim? Bütün bu yolu boş yere geldiklerini mi?"

Scarlet, Nathan'a baktı, kolunu elinden kurtardı ve sonra da Joey'e baktı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Hemen arkandayım." Joey, Scarlet'in peşinden gitmeye başladı ama kapıda durdu. "Başına bir şey gelmesine izin vermem Nathan."

Nathan başıyla selam verdi.

Bryce yanağımı öptü. "Ben de gidiyorum."

"Ne?" dedim. "Niye?"

"Çocukları buraya gelmeden kendini öldürtmeyeceğinden emin olmak için. Bir aydır her sabah verandada oturup beklemesini izliyorum. Eğer ona yardım etmediğimiz için çocuklarına kavuşamazsa Tanrı belamı versin."

"O halde, ben de gideceğim," dedim.

Bryce başını iki yana salladı. "Hayır, sen ve Ashley burada kızlarla kalmalısınız. Coop?"

"Tamamdır," dedi Ashley'yi öpmek için eğilirken. Ashley'nin aralıksız yalvarmasına karşın bir beyzbol sopası alıp Bryce'ın peşinden dışarı çıktı.

Kapı Cooper'ın arkasından kapanınca ev aniden bomboş kaldı ve ürkütücü bir sessizliğe büründü. Nathan, Zoe ve Elleny'yi masaya götürüp kahvaltıyı hazırlamaya başladı. Ashley kapıda durup Cooper'ın yolda ilerlemesini izledi.

"Çocuklarının gerçekten de dışarıda olduklarını mı düşünüyorsun?" dedi Ashley, gözlerini gruptan ayırmadan. "Hâlâ hayatta olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Nathan mutfaktan.

"Onun gitmesine izin vermemeliydin," diye patladım. "Sevdiğimiz herkes dışarıda."

Nathan'ın endişeli gözleri kızına bakarken yumuşadı. "Ben de aynısını yapacakken ona nasıl karşı çıkabilirdim ki?"

Scarlet

Tek ses toprak ve çakıl zemin üstünde ilerleyen dört çift ayakkabıdan geliyordu. Doğuya giderek kızıl tepeye tırmanıp öbür tarafından aşağıya inip kavşağa ve ardından da dönüp kuzeye, mezarlığa doğru giderken kimse bir şey söylemedi. Bryce ve Cooper, Joeyle benim üç metre kadar gerimden geliyorlardı. Bilerek öyle yaptıklarını varsaydım.

Buna engel olmaya kararlı olmama karşın Nathan'ın gitmemem için söyledikleri aklıma gelip duruyordu. Başımı çevirip omzumun üstünden arkama baktım ve Ashley'nin kapıda beklediğini görüp Nathan'ın nerede olduğunu, bana kızgın olup olmadığını merak ettim. Eğer bir tipim varsa, Nathan değildi. O gevşek kravat ve

kumaş pantolonuyla çıkıp geldiği anda bunu anlamıştım. Hayatlarımızın sonsuza dek değişmesinden bir gün önce onu görmüş olsam, birkaç saniyeliğine vücuduna beğeniyle bakıp onu unuturdum. Nathan'ı tanıyana dek spor salonunda fazla vakit geçiren bir adamın ya kendini beğenmiş ya da kendine güvensiz olduğunu düşünürdüm. Koyu renk saçları, bakmadan duramadığım gözleri olan, benden en az bir baş uzun erkekleri tercih ederdim, her ne kadar topuklularımı giydiğimde Andrew'ya tepeden bakıyor olsam da.Andrew bana bir şey öğrettiyse o da bir erkekte neyi beğenmediğimdi. Bazen potansiyel taliplerimi uzaklaştırmak için katı bir zorunluluklar listesi kullanıyordum. İşime yarıyordu. Yalnız bir anne olarak işim seçici olmaktı. Jenna ve Halle'ı o kadar çok hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bunu onlara borçluydum.

Nathanla aynı odada olduğumuz her defa hissettiğim tuhaf heyecana rağmen, insanlığın en az yarısının ölmesi bile listeye dikkat etmemek için yeterli bir bahane değildi.

Çiftliğin girişinin bir buçuk kilometre uzağına gelmemişken Joey parmaklarıyla omzuma vurup sol tarafımızdaki tarlayı işaret etti. Büyük ihtimalle sabahın o kadar erken bir saatinde, güneş gözümüze girerken yola çıkmak çok da iyi bir fikir değildi ama yine de o kadını görebiliyordum, sendeleyerek dize kadar gelen buğday başaklarının arasından yürüyordu.

Joey, "Ted, saat on yönünde," diyerek diğerlerini uyardı.

Dikkatle ona yaklaştık. Onu görmemizden hemen sonra farkımıza varmış ve anında bize dönmüştü; alçak sesli inlemeleri yemek bulmanın heyecanına kapıldığını gösteriyordu. Yürürken bize doğru uzanıyordu, ben de ona saldırırken palayı sımsıkı kavradım.

Palayı iyice yukarı kaldırıp tam beni yakalayabileceği kadar yakınına gelmeden önce kafatasına indirip yerçekiminin işin büyük kısmını halletmesini sağladım. Çelik kemiği deldi ve kolayca kayarak beyninin yumuşak dokusunu yardı. Anında donakaldı ve yere düştü.

Eğildim, bir ayağımı başına koyarak kendimi sabitledim ve çekip palamın ucunu kafatasından çıkardım. Joev, Cooper ve Bryce hepsi durmuş, yüzlerinde tiksintiden hayranlığa uzanan farklı ifadelerle beni izliyorlardı.

"Ne var?"

Joey önce diğer çocuklara, sonra da bana baktı. "Şu noktada çene çalmak dışında bir nedenle bize ihtiyacın olduğundan emin değilim."

Bir kahkaha atıp yürümeye devam ettim. "Hadi gelin. Verandadan gördüğüm ted bu değildi. Dışarıda bir tane daha var. Güneye doğru."

Buğdayların arasında sallana sallana ilerleyen iri erkeği arayarak tarlayı geçtik. O da önceki tedle aynı sonu paylaştı ama ondan sonra yola dönmek istedim. Kızların çiftliğe gelmek için bildikleri tek yol tarifi Halle'ın şarkısıydı, dolayısıyla önce yolların temizlenmesi gerekecekti.

Öğlen olduğunda bir düzine kadar tedi temizlemiştik, durup çantamda getirdiğim patates cipslerini atıştırdık.

Cooper yüzünde bir gülümsemeyle, "Evet... Nathan..." dedi.

"Ne olmuş ona?" dedim bir yudum daha su içerken.

"Senin için gerçekten de endişeliymiş gibi duruyordu. Siz ikiniz epey iyi anlaşıyorsunuz."

Elimin tersiyle ağzımı silip bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten şu anda çöpçatanlık yapmaya mı çalışıyorsun?"

Cooper ağzındaki sandviçi tükürüp katılarak gülmeye başladı, Bryce ve Joey de kıkırdamaya başladılar.

Gözlerimi devirdim. "Kesin şunu."

"Sorun yok, Scarlet. Sürekli zombi katili modunda dolaşmana gerek yok," dedi Joey.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye sordum.

Bryce artan sandviçini çantama koymam için bana uzattı. "Nathan iyi bir adam. Gördüğüm en iyi adamlardan biri. Bütün bunlardan önce bile öyleymiş. Ona bu kadar sert davranmamalısın."

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordum, biraz alınmıştım. Ona nasıl sert davranıyordum ki? Sadece üstüne atlamıyorum diye mi? Bu sohbeti bir grup yeniyetmeyle yapıyor olmam bile komedinin daniskasıydı.

Joey gülümsedi. "Mutlu olmakta yanlış bir şey yok Scarlet."

"Sen mutlu musun Joey?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum. Sorum Joey'nin yüzündeki gülümsemeyi sildi ve diğerleri de sustular. "Üzgünüm. Tanrım, çok çok üzgünüm!" dedim.

"Sorun değil," dedi Joey, ayağa kalkarak. "Yola koyulsak iyi olacak."

Ayağa kalkıp elbiseme yapışmış kuru çimenleri silkelerken, "Evet, ben de Nathan'ın iyi bir adam olduğunu düşünüyorum." dedim.

Joey'nin küçük gülümsemesi geri döndü ve güneşe rağmen bana bakabilmek için bir gözünü sımsıkı kapadı. "Ondan hoşlanıyorsun o halde, değil mi?"

"Sanırım biraz."

"Sanırım çok," diye takıldı Cooper.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdim.

"Ya onun başına bir şey gelecek olursa?" diye sordu Bryce.

Uzun bir süre konuşmadan durdum, sonra da nihayet, "Yıkılırdım," dedim.

Akşam yemeği vakti gelene kadar devam ettik. Eve döndüğümüzde on dört tane ted indirmiştim ve çocuklar da kişi başına en az on tanesini halletmişlerdi. Tam otobana çıkmadan önce bir sürüye rastlamış ve o günkü skorumuzu epey yükseltmiştik.

Eve girdiğimizde Ashley, Cooper'ı neredeyse yere deviriyordu ve geri kalanlarımız da temiz kıyafetler alıp yıkanacak farklı yerler bulduk.

Pislik içindeydim, ter, toprak ve sarsakların kaim, pıhtılı kanıyla kaplıydım. Çamaşır odasının kapısından evin yan tarafındaki avluya çıkıp tişörtümü çıkardım ve yere bıraktım; ıslak ıslak düşünce şap diye bir ses çıkardı. Ayağımla spor ayakkabılarımdan birini çıkardım, sonra da diğerini de aynı şekilde çıkartıp kot pantolonumu sıyırmaya başladım. Leah'nındılar ve biraz dar geliyorlardı ama hastanede giydiğim pantolonlar kıyamete göre tasarlanmamıştı ve ikinci haftada liğme liğme olmuşlardı.

Bahçe musluğunu yerinden çıkartıp vanayı çevirdim. Tam Nathan dışarı çıkarken su hortumun ağzından fışkırdı. Bakışları tüm vücudumda gezindi. Bir ay önce birinin önünde sadece iç çamaşırlarımla durmaktan utanırdım ama artık farklı bir dünyada yaşıyorduk. İşin aslı kendimi çocuklardan biriymişim gibi hissediyordum.

Ama Nathan o anda bana çocuklardan birine bakarmış gibi bakmıyordu. Hortumu elimden aldı ve ben de eğilip sırtıma ve saçlarıma su tutmasına izin verim.

"Geziniz epey verimli geçmiş gibi görünüyor," dedi.

Ayağa kalkıp üstüme su sıkarken yüzümü ovaladım, sonra da ellerimi kullanıp kollarımla bacaklarımı ovaladım. "Evet. Bir sürüyle karşılaştık. Yarın, bugünkü skorumu aşabilir miyim bilmiyorum."

"Yarın mı? Scarlet..."

Dönüp yüzüne baktım. "Gitmemi istemediğini anlıyorum ama bunu yapmam lazım."

Bana doğru bir adım atarak, "Biliyorum," dedi. Öne doğru eğilip temiz kıyafetlerimi üstüne attığım kapının yanındaki paslı mangaldan alarak bana uzattı. "Ama sen dışarıdayken evde kalmaya tahammül edemiyorum." Benden sadece beş, altı santim uzaktaydı.

Her ne kadar hava sıcak olsa da tüylerim diken diken olmuştu. Bir elini kalçama, diğerini yüzüme koydu.

Yüzü, yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı ama parmaklarımla göğsünü nazikçe ittim. "Onu sevdin mi?"

Soru acı verici derecede uygunsuzdu ama yine de sorulması gerekiyordu. Güvensiz ergenlik günlerimi çoktan geride bırakmış olabilirdim ama hissettiklerinde samimi miydi, yoksa bizi bir araya içinde bulunduğumuz durum mu getirmişti, bunu bilmeliydim. Belki de fark etmiyordu.

"Uzun bir süredir hayır ve hiçbir zaman seni sevdiğim gibi sevmedim."

Her ne kadar ben de aynı şekilde hissediyor olabileceğinin farkına varmış olsam da sözleri beni şaşırtmıştı. Benim duygularına karşılık vermemi bekliyor gibiydi ve bir şey demeyince beni öpmek için ileri atılıp o tuhaf sessizliğin aramıza girmesine ve aramızda gereksiz bir gerginlik oluşmasına engel olmuştu. Çıplak tenimi kendine çekmesine izin verdim. Dudaklarımı aralayınca beni daha da şehvetli öpmekte hiç zaman kaybetmedi. İyi öpüşüp öpüşmediğini hiç merak etmemiştim ama o kadar iyi öpüşüyordu ki hem şaşırdım hem de daha fazlasını arzuladım.

Geri geri evin arka tarafına doğru yürüdüm ve o da benimle beraber yürürken dudaklarım bir an bile benimkilerden ayırmadı. Islak, koyulaşmış saçlarımı parmaklarına dolarken sırtımı evin ahşap duvarına dayadı. Aramızda boşluk kalmamıştı ama onu daha yakına çekmeye devam ettim.Kasıklarım pantolonundaki şişkinliğin özlemiyle titriyordu.

Uzanarak kemerini çözdüm ve pantolonunun düğmelerini açıp hemen ardından fermuarını aşağı indirdim. Nathan sadece bir saniyeliğine beni bıraktı, çabucak etrafa bakındı ve sonra da başparmaklarıyla pantolonunu sadece yeterli olacak kadar aşağı indirdi.

Dizime uzanarak kalçasına doğru kaldırdı ve diğer eli de arzuladığı şeyi örten küçük kumaş parçasının üstüne kaydı.

Erkekliği kasıklarımın arasına değdiği an dudaklarımı dudaklarından ayırmadan inledim. O âna dek onu ne kadar istediğimi veya sevişmeyi ne kadar özlemiş olduğumu fark etmemiştim.

Kendini sabitleyip kalçasını ileri ve yukarı doğru iterek içime girdi. Yeniden inledim. Nerdeyse bir yıldır sevişmemiş olduğumdan mı, yoksa onunla olmaktan o kadar zevk aldığımdan mı bilmiyorum. Nathan dudaklarını uzaklaştırıp, bana daha sıkı sarılarak beni iyice kendine doğru çekmesi onu daha da derinlerde hissetmeme neden oluyordu. Üstünde durduğum bacağım yanıyordu ama umursamadım. Nathan sert darbelerle içimde ileri geri hareket ediyor,kalçamın arkamdaki ahşaba çarpmasına neden oluyordu. Düşünülebilecek en rahatsız, en harika pozisyonda tekrar tekrar içimde gidip geldi. Kulak mememi ısırıp yaladı, ben de parmaklarımı sırtına bastırdım ve hissettiğim muhteşem duyguyla çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Tam bacağım yorgunluktan uyuşup titremeye başladığında Nathan yüzünü sertçe boynuma gömdü ve birkaç defa daha içimde gidip gelerek yüksek sesle inledi.

Bir an kımıldamadan öylece durduk, sonra da ikimiz de bacaklarımızı serbest bırakıp yavaşça yere yığıldık. Nathan başını kaldırıp bana baktı, ben de eğilip, tenimi öpmekten kızarmış dudaklarını öptüm.

Gülümsedi, sonra da külotumu bacaklarımdan aşağı doğru sıyırarak çıkardı.

"Bunun için biraz geç kalmadın mı sence?" dedim sırıtarak.

Kalçalarımı tutup beni üstüne çekti. Bacaklarım kalçalarının iki yanındaydı, doğrulup yavaşça, dikkatle oturdum ve bir kere daha mükemmel bir bütün olduk.

Körelmiştim ama Nathan benimle birlikte hareket etti, bu defa daha yavaş. Beni aşağı çekip dudaklarımı öptü ve ardından alt dudağımı dişlerinin arasına alarak hafif bir basınçla dişledi. Hızlanarak vücudumu onunkine daha sert bastırdım ve sonra

beklediğimden daha uzun süren bir orgazmla bütün vücudum gerildi.

Sonunda kendimi göğsüne bıraktım ve o da beni kollarına aldı.

"Dünyanın sonunun başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünmek deli olduğum anlamına mı geliyor?" dedi yüzüme dokunarak.

Gülümsedim, aynı şeyi söyleyebilmeyi dilerdim.

Yirmi İkinci Bölüm

Miranda

Masanın üstünde sanki yeri orasıymış gibi duruyordu, bir çiçek saksısı ya da tükenmez kalem ya da bir oyuncakmış gibi. Zoe, Elleny'yle yere oturmuş kart oynuyordu ve onlara iki metre bile olmayan bir mesafede dolu bir Glock vardı. Tabancayı alıp güvenlik kilidinin kapalı olup olmadığına baktım; açıktı.

"Sen kafayı mı yedin s... Bu kimin?" dedim tabancayı havaya kaldırarak. "Hangi sivri zekâlı dolu bir tabancayı emniyetini kapatmadan çocukların yanında bıraktı?"

Nathan mutfağa geldi, büyük ihtimalle sadece merakından, çünkü onun bu kadar aptal olmayacağını biliyordum. Scarlet onun arkasından geldi ve hemen arkasından da Joey.

"Ha o benim," dedi Joey. "Yani alt kattan getirmiştim. Lavaboya gitmem gerekti. Dönüp alacaktım."

Silahı yukarı kaldırıp abartılı hareketlerle güvenlik kilidini gösterdim. "Ya çocukların biri bunu eline almış olsaydı? Temiz bir sopayı hak ediyorsun!"

"Özür dilerim," dedi, öfkemden şaşkına dönmüştü.

"Sadece bir saniyeliğine oraya bırakmıştım. Bir daha olmaz." Silahı masadan alıp çamaşır odasından dışarı çıktı.

Scarlet ve Nathan bakıştılar.

Scarlet, "Beni nutuk çekme zahmetinden kurtardığın için teşekkürler," dedi. "Bildiğin aslan gibi atıldın çocukları korumak için."

"Aynen," dedim. Hâlâ bu kadar kızgın olduğum için kendime kızıyordum.

..

Ön kapıdan verandaya çıktım, temiz havanın iyi gelmesini umuyordum. Hava ısınıyordu. Sıcak beni aksi yapmakla kalmıyor, aynı zamanda burada babamla geçirdiğim yazları da anımsatıyordu. Kız arkadaşı kendisini yediği için bir daha asla göremeyeceğim babamı.

Bir el ateş edildi ve gözümün ucuyla Joey'nin bir çitin üstündeki teneke kutulara ateş ettiğini gördüm. Birkaç defa daha ateş ettikten sonra çite yürüyüp kutuları yeniden çitin üstüne dizdi.

Yanına gittim. Beni görmezden geldi.

"Özür dilerim," dedim. "Biraz sert konuştum."

"Biraz mı? Kafanı yüz seksen derece döndürüp ağzından bezelye çorbası fışkırtmaya başlayacakmışsın gibi geldi. Ağzını kocaman açıp ateş püskürtmeni bekliyordum."

"Bu kadar da korkma canım. O kadar da kötü değildi. Bana, Dana'nın sana hiç bağırmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Aslında hiç bağırmadı. Epey iyi geçinirdik."

"Yani, belki de Dana'yla beraberken ateşli silahlarım ortada bırakmadığın içindir."

"Büyük ihtimalle öyledir. Yaptığım aptalca bir şeydi, anlıyorum."

Göğe bakınca parlak güneş gözüme girdi. Tam emin değildim ama hazirana girmek üzereydik, eğer çoktan girmediysek. Daha şimdiden saçlarımın dibinde ter damlalarının oluştuğunu hissedebiliyordum. Tanrım, deodorantları özlüyordum.

Joey, Glock'u iki eliyle tutup kaldırdı, nişan aldı ve ateş etti. Bum, bum, bum, bum. Dört teneke kutu sırayla kendi çevrelerinde dönerek çitin üstünden uçtular.

"İyi atış," dedim, gözlerimi ellerimle kapayarak. "Deneyebilir miyim?"

"Hayır, bu silahın kıllık alerjisi var."

"Sen bana kıl mı dedin?"

"Hayır, kıllık yaptığını söylüyorum. Arada bir fark var."

"Aslında yok." Silahı elinden alıp nişan aldım. Bir el ateş edip ıskaladım ve sonra kalan üçünü vurdum.

"Fena değil," dedi Joey.

"Bryce'la pratik yapıyordum."

"Biliyorum. Sizi gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet, epey ustalaşıyorsun."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil. Hâlâ kıllık yapıyorsun."

Suratımı astım. "Hâlâ aptallık ediyorsun."

Joey de suratını astı. Taba rengi tişörtü çoktan ter içinde kalmıştı. Kollarını her hareket ettirdiğinde kasları geriliyordu ve vücudunun geri kalanının nasıl göründüğünü merak etmekten kendimi alamadım.

"Neden sürekli bu kadar kötü davranıyorsun?" diye sordu yere, ayağının yanına tükürürken. "Beni istediğini saklamaya çalıştığın için mi?"

Iyy. O kadar kendini beğenmişti ki. "Dünyada kalan son erkek olsan da seni istemezdim."

"Bu nefret doluydu." Biraz incinmişti, bunu gözlerinde görebiliyordum ki bu da beni biraz yumuşatmıştı.

İçimi çektim. "Sadece senden... hoşlandığımı bilmeni istemiyorum. Biraz yani, pek fazla değil."

"Benden hoşlanıyorsun' dedi Joey, sorudan çok bir açıklama yapar gibiydi.

"Pek fazla değil," diye belirttim.

"Bryce'la doğduğunuzdan beri beraber değil misiniz?"

"Ona yakın bir şey."

"Benden hoşlanmıyor."

"Pek sayılmaz, hayır," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Nedeni bu mu? Benim hakkımdaki hislerini bildiği için mi?"

"Bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi ben bile bilmiyorum."

"Az önce benden hoşlandığını söyledin."

Omzumu silktim. "Ben herkesten hoşlanıyorum."

"Hayır, hoşlanmıyorsun."

"Bu doğru."

Joey silahın güvenliğini kapadı, bunu gösterdikten sonra bana doğru bir adım attı. O kadar yakındı ki soluğunu yüzümde hissedebiliyor ve kirli sakalının kalın, koyu renkli kılları arasındaki ter tanelerinin parladığını görebiliyordum. Normalde çekici bulacağım herkesten o kadar farklıydı ki... ama Brycela bu kadar uzun süredir beraber olduğum için kimi çekici bulduğumu da bilmiyordum.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. Sonra da yürüyüp giderek beni ne yapacağını şaşırmış bir halde bir sürü uygunsuz düşünceyle bıraktı.

Bir süre sonra verandaya yürüyüp en üst basamağa oturdum. Fırtına kapısı açılıp kapandı ama bir çift mükemmel bacağı görene dek kim olduğunu anlayamadım.

"Selam," dedi Ashley.

"Selam."

"Neyi özlüyorum biliyor musun?"

"Saç düzleştiricini mi?"

"İki çift olarak dışarı çıktığımız geceleri. Seninle pür makyaj hazırlanıp Bryce ve Coop'la beraber eğlenceli bir yere gitmemizi.

Sadece öylesine takılıp çocukken yaptığımız bir sürü aptalca şey hakkında muhabbet etmemizi."

Gülümsedim. "Evet, eğlenceliydi."

"Başka ne özledim biliyor musun? Müziği."

"Çizburger."

"Facebook."

"İnternetten film izlemek."

Ashley gülüp başını salladı. "Alışveriş merkezini özledim."

"Yaklaşık bir hafta içinde diş macununu özlemeye başlayacağız."

Ashley dehşet içinde bana baktı. "Ciddi misin?"

Omzumu silktim. "Babam birkaç kutu alıp dolaba koymuş ama dokuz kişi olunca... neredeyse tamamı bitti."

"Başka ne özledim biliyor musun?" diye sordu. Bekledim. "Bryce'a âşık olmanı."

Başımı ona çevirdim. Sert bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşma Ashley."

"Bir dakika önce tarlada ne gördüğümü biliyorum. Dikkat etsen iyi olur. İçerideki adam seni hayatın kendisinden daha çok seviyor. Bunu berbat etmek istemezsin."

"Öyle bir niyetim yok."

"O zaman dur."

"Sen dur."

Ashley gözlerini kısıp bana baktı, sonra da başını iki yana sallayarak, "Hepimiz buraya tıkılıp kalmış haldeyiz. Herkesin acı çekmesinin anlamı yok," dedi.

Tırnağımı yiyerek, "Ben hariç değil mi?"

"Brycela olduğun için *acı mı çekiyorsun*?"

"Hayır."

"Tamam öyleyse." Bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp içeri gitti.

Tam tepenin orada bir hareket gözüme çarptı ve ben daha diğerlerini uyarmak için bağıramadan Scarlet, elinde küçük baltası, koşarak yanımdan geçti. Tedi indirip sanki çiçek toplamaktan dönüyormuş gibi sakince verandaya döndü. Yanımda durup yola baktı. Muhtemelen, madem dışarı çıktım, kızlarımı bekleyeyim bari diye düşünmüştü.

"Hâlâ geleceklerini düşünüyor musun?" diye sordum ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi berbat hissettim.

"Evet," dedi, bir an bile beklemeden.

Nathan dışarı çıkıp yanında durdu. Tam gözümün hizasında parmaklarının birbirlerine dokunduğunu, sonra da dolandığını görebiliyordum.

"Sanırım ben içeri gireceğim," dedim ortaya.

Joey'nin yanından geçip mutfakta Bryce'a katıldım. O ve Cooper beraber yemek pişiriyorlardı, ki bu da Zoe tezgâhta otururken Cooper'in onu eğlendirmesi ve Bryce'ın da yemeği yapması demekti.

Masaya oturup içimi çektim.

"Bryce kıllığının üstünde olduğunu söyledi," dedi Zoe sakin bir tavırla.

Bryce donup kaldı ve tepkimi görmek için bana baktı. Kendi kendine gülen Joey'e şöyle bir baktım.

"Galiba öyleyim," dedim, yeniden içimi çekerek.

"Niye?" diye sordu Zoe.

"Bilmem. Babam öldü. Dünya sona erdi. Bu evde sıkışıp kalmış bir halde, Scarlet'in kızlarının gelmeyeceğini anladığında geçireceği sinir krizini bekliyoruz..."

"Güvendeyiz ve birbirimize sahibiz demek mi istiyorsun?" diye sordu Zoe.

Ona baktım, tatlı gülümsemesi kendimi aynı anda hem suçlu hissetmeme neden oldu hem de beni neşelendirdi. "Evet, tam onu demek istemiştim."

Scarlet

Nathan, Zoe'nin uykuya dalmasını bekledi ve sonra gülümseyerek çamaşır odasına girip göz kırptı. Elleny de az önce alt katta uyuyakalmıştı ve ben de kurutma makinesinin üstünde oturmuş onu bekliyordum. Dudaklarımı öperken bacaklarımın arasına yerleşti.

"Plan nedir?" diye sordum.

"Seninle uyuyakalmak istiyorum."

"Hepsi bu mu?" Gülümsedim ve beni ön yatak odasına götürmesine izin verdim. O kadar inanılmaz bir şekilde tatlıydı ki. Bunu bilmek, nasıl da budala bir geri zekâlıyla evli olduğunu merak etmeme neden oldu. Zoe büyük boy yatağın öbür tarafında çok hafifçe horluyordu. Nathan ortaya doğru yavaşça ilerledi ve ben de arkam dönük olarak yanına yattım. Bana sarıldı ve yüzünü saçlarımın arasına gömdü.

Derin bir nefes aldı. "Bütün gün bu ânı hayal ettim."

Gülümsedim. "Gerçekten mi? Ben bütün gün dün yaşadıklarımızı düşündüm."

"Hiç hatırlatma. Gecenin karanlığında seni arka bahçeye kaçıramam." Bana daha sıkı sarılarak vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı.

Doğal bir şekilde sessizleştik, ikimiz de paylaştığımız sessizliği bir önemi olmayan saçmalıklarla doldurma gereği duymuyorduk. Beklediğimden daha hızlı bir şekilde Nathan'ın nefes alışı derinleşti ve kolu gevşedi. Birkaç defa eli gerildi ve kolumu sıktı ya da bütün

vücudu titredi. O kadar uzun zamandır kızlarım dışında biriyle uyumamıştım ki yetişkinlerin de bunu yaptığını unutmuştum.

Kızlar. Onları en son haftalar önce görmüştüm. Onlar büyük ihtimalle ölesiye korkmuş bir halde bir yerlerde birbirlerine sokulmuş yatarken Nathan'ın yanında yattığım, mutlu olduğum için büyük bir suçluluk hissettim..

Yolda devriye gezmek en azından Kızıl Tepe'ye gelmelerine yardımcı olacak bir şeyler yaptığımı hissetmemi sağlıyordu ama yeterli değildi. Eğer yakın zamanda buraya gelmezlerse gidip onları aramam gerekecekti.

Ayağa kalktım, sessizce odadan çıkarken Nathan'ı uyandırmamaya çalışıyordum. Tam mutfağa geldiğimde arkamda odanın kapısı açıldı.

"Scarlet," diye fısıldadı Nathan. O kadar uzun süre uyumamıştı ama gözleri şişti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece yatağa gidiyordum."

"Bu gece benimle kalmayacak mısın?"

"Bunun doğru olduğundan emin değilim. Bu Zoe'yi üzebilir."

Gülümsedi. "Bunu düşünmüş olman çok tatlı ama sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Konuş benimle." Oturma odasına birkaç adım attı.

"Yarın Bryce, Cooper ve Joey'i Shallot'a götüreceğim. İyi dinlenmiş olmam lazım. Daha seninle uyumaya alışmadım. Zaten genelde uykuya dalmakta zorla..."

"Shallot'a mı? Yani, şu kasaba olan Shallot'a mı gidiyorsun?" Başını duyduklarına inanamıyor muşçasına sallayarak bana doğru bir adım attı. "Ama orası istila edilmişti."

"İşte o yüzden orayı temizlemem lazım. Ya Andrew kızları erzak bulmak ya da sığınmak için oraya götürürse?"

Nathan ellerini nazikçe omuzlarıma koydu. "Scarlet, sen oranın halini görmedin. Bütün kasaba dönüştü. Bu da en az 300 hasta eder."

"Ted eder."

"Her neyse. O kasabayı temizleyemezsin. Kendini öldürteceksin."

Yanına yürüyüp gülümsedim ve yanağını öptüm. "Artık kendi başımın çaresine bakabildiğimi öğrenemedin mi? Çocukların sofrada anlattıkları hikâyeleri dinlemedin mi?"

"Evet, bu yüzden de duyduklarım ödümü kopartıyor. Anlamaya çalıştım ama bunu yapmana izin veremem, Scarlet. Bu çok pervasızca." îlk defa sesinden geri adım atmayacağını hissedebiliyordum.

Yüzüm yanıyordu. "Sadece bahçede seviştik diye bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin."

Verdiğim tepkiye şaşırmıştı ama karşılığında yaptığı tek şey suratını asmak oldu. "Bunu yapma."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Andrew bana her zaman anında öfkeli sözcüklerle karşılık verdiği için sakin kalan biriyle kendi çıkardığım kavgaya devam etmeye hazır değildim. "O zaman sen de bana ne yapacağımı söyleme."

Nazikçe elimi tutup avucumu öptü. Elimi geri çekmeye çalıştım ama bırakmadı. "Her gün kızlarını beklerken neler çektiğini hayal bile edemiyorum. Onlarla hiç tanışmadım ama onlar için ölesiye endişeleniyorum. Beni istediğin kadar uzaklaştırmayı deneyebilirsin ama sana âşığım. Seni seviyorum Scarlet ve sana bir şey olursa bu beni mahveder."

Sadece bir anlığına, suçluluğun sözleriyle beraber içime işlemesine izin verdim. Orada onunla, güvende kalmayı düşündüm. Kızları beklemeyi düşündüm, böylece geldiklerinde beni çiftlikte bulacaklarından hiç şüphem olmayacaktı. Ama sonra Jenna ve Halle'in Shallot'u geçerken bir sürüyle karşılaştıklarını düşündüm. Küçük bir tanesi bile mutlak ölüm demekti. Onlar sadece küçük kızlardı.Andrew'nun onları korumak ya da karar vermelerine yardım etmek için yanlarında olacağından emin değildim.

"Yapamam," dedim elimi kıvırarak elinden kurtarırken.

"Neyi yapamazsın?"

"Bunu. Dikkatimi dağıtıyor."

Başını iki yana sallayarak, "Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi.

"Onlar hakkında endişe ediyor olmam lazım Nathan. Dışarıda durup onları düşünmem ve günün her saniyesinde onlar için endişelenmem lazım, çünkü eğer bir şey yapmazsam başlarına bir şey geleceğinden korkuyorum."

Başını yeniden salladı, saçmalamamın kafasını karıştırdığı belliydi.

"Akıl dışı olduğunu biliyorum, tamam mı? Yüz ifadenden anlıyorum ve kalbim dışında her şeyimle hissedebiliyorum. Onları düşünmem hayatta kalmalarını sağlıyor."

"Tamam. Bunu anlıyorum. Ama onlar için endişelenmek bir şey, tehlikeli seçimlerde bulunmak..."

"Bu benim dikkatimi dağıtıyor. Sen benim dikkatimi dağıtıyorsun. Artık onları eskisi kadar düşünmüyorum. Bazen seni düşünüyorum, ya da Zoe'yi ya da... seni önemseyemem. Bu, bana Jenna ve Halle'ı eve getirmek için yapmam gerekenleri unutturuyor. Senin hislerinden sorumlu olamam. Önce çocuklarım geliyor.Onlar her zaman önce gelecekler."

"Tabii ki de. Öyle olmalı zaten ama..."

"O zaman bunu yapamayacağımı da anlıyorsun. Seninle... ben yapamam."

"Scarlet," dedi bana uzanarak. Sesinden çaresizlik hissediliyordu. "Sadece... başka bir yol düşünelim. Başka bir yolu olmalı."

"Ama yok."

Nathan dudakları aralanmış, soluk soluğa orada duruyor, bir şeyler düşünmeye çalışıyor, her iki kararımdan da beni vazgeçirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.Yere baktı,karanlıkta

söyleyeceği kelimeleri arıyor gibiydi. "Seninle gelemem. Zoe'yle kalmalıyım, ben..."

" Biliyorum"

Gözlerime baktı. Karanlıkta bile çaresizliği görülebiliyordu. "Onları seninle beraber düşüneceğim."

Kahretsin, onu ve anlayışlılığını kahretsin! Söylediği, benim de onu sevdiğimi itiraf etmemi istememe neden oldu ama yapamadım. Kendimi, onun duygularını umursayacak kadar bırakmak, kızlarımın güvenle çiftliğe ulaşabilmeleri için yapmam gerektiğini bildiğim şeylere engel oluyordu. "Aklımı yitirmemin önündeki tek engel bu Nathan. Bunu benden alma."

Hızla ondan uzaklaştım ve sonra bodruma inen merdivenleri koşar adım indim. Hâlâ, oturma odasının ortasında kızmış, kafası karışmış ya da tiksinmiş bir halde duruyor muydu bilmiyordum. Dönüp bakacak cesaretim yoktu.

Sabahın ilk ışıklarıyla Kızıl Tepe'den ayrıldık. Bütün günü Shallot'ta geçirsek bile oradaki tedlerin sayısında ciddi bir değişiklik yapamayacaktık, dolayısıyla güvenli olur olmaz yola çıkmak istedim. Nathan kapının açıldığını duyar duymaz yataktan kalkıp el salladı ama konuşmadı ve bana veda öpücüğü vermedi.

Bir saat içinde otobana varmıştık ama Shallot'a gitmek, temizlik yapmak ve dönmek ciddi bir çaba gerektirecekti. Yavaş bir koşu temposu tutturarak diğerlerine örnek oldum. Kırk dakika sonra Cooper hızlanır gibi oldu ama benimki daha çok hızlı yürümek gibiydi. Hepimizin çantası vardı ama Cooper bundan etkilenmiyordu ki bu da beni sinir ediyor sayılırdı. Yaşıma göre iyi durumdaydım. Koşardım... bazen. Sürekli o kahrolası hastanenin içinde oradan oraya dolaşıyordum, bazen yemek yemeden ve hatta hiç oturmadan. Shallot'a yaptığımız gezinin yorucu olacağını düşünmüştüm ama şimdi her bir adımı atarken irademi kullanmam gerekiyordu ve daha yolu yarılamamıştık bile.

"Dinlenmem lazım," dedim durarak.

"Yürümek kimin fikriydi?" Joey gülümsedi.

"Hemfikir olmuştuk," dedim. "Sadece acil çıkış gerekirse araba kullanacaktık."

"Bana acil bir durummuş gibi göründü," dedi Joey, hâlâ gülümsüyordu.

Gözlerimde hiddetlenme tehdidiyle ona baktım. "Kapa çeneni!"

Cooper, "Eğer dinlenirsek hava kararmadan dönemeyiz," diye seslendi geriye doğru.

"Eğer kendimizi böyle zorlamaya devam edersek temizlik yapmak için fazla yorulmuş olacağız," dedi Bryce. "Geceyi geçirmek için bir yer bulmamız gerekebilir."

"Shallot'ta mı?" dedim dizlerimi tutarken. Ayağa kalkıp kendimi ilk adımı atmaya zorladım. "Sizinkilerden birilerinin orada öldürüldüğünü söylememiş miydin?"

"Onlar Nathan'ın arkadaşlarıydılar," dedi Joey.

Başımla onayladım ama başka bir şey söylemedim. Yürümekle yavaş yavaş koşmak arasında gidip geldik, ta ki ben otobanın ortasında o kahrolası arabayı görene dek. Ya birileri alarmı kapatmıştı ya da arabanın aküsü bitmişti. Tedlerin hepsi gitmişti.

Diğer taraftaki tarlada hâlâ cipin izleri duruyordu. Sanki o günün üstünden bir ömür geçmişti. "Haydi," dedim. "Kasabaya yavaşça gireceğiz. Bir arada kalın."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nathan

İkindi vakti geldiğinde, kendimi kapının önünden her geçişimde yolun ya da tarlaların tepelerine bakarken buldum. Akşam yemeği yenirken endişemi gizlemek için çaba harcamam gerekiyordu. Ashley'nin beş dakikada bir yaptığı endişe verici yorumların bir faydası olmuyordu ama Zoe yakında havanın kararacağını söylediğinde gerçek yavaş yavaş kafama dank etmeye başladı.

"Şimdiye dönmüş olmaları gerekirdi" dedi Elleny, alçak ama endişeli bir sesle. "Karanlıkta yürümezler, d-değil mi? Güneş battı bile."

Ashley masaya oturup gözlerini kapadı. "Geri dönecekler Elleny, merak etme. Aynı anda hepsinin başına bir şey gelmiş olamaz. Eğer bir kısmına bir şey olduysa diğerleri yine de dönecektir. Dolayısıyla bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun değil mi? "Hepsi iyiler."

"Bu gece döneceklerini söylemişlerdi. Eğer dönmezlerse birilerine bir şey olmuş demektir," dedi Zoe, sözcüklerinin masadaki diğer herkes için taşıdığı anlamdan habersiz olarak.

Elleny nefes alarak hıçkırığını engelledi. Ashley elleriyle ağzını kapattı.

Kendim de histeri krizinin eşiğinde olmama rağmen, "Herkes sakinleşsin," dedim. "Shallot neredeyse yirmi beş kilometre uzaklıkta. Bir günde yaya olarak elli kilometre yol gidip üstüne temizlik yapabileceklerini düşünürken fazla iyimserlik yapmış olabilirler. Bu bir şeylerin ters gittiği anlamına gelmez. Sadece akıllı davranıp gece yolculuk yapma riskine girmedikleri anlamına gelir."

Elleny başıyla onayladı. "Scarlet bunu yapmaz. Yarın sabah dönecekler." Küçük bir lokma patates püresi yedi.

"Kesinlikle," dedim.

Ashley de başıyla onayladı. "Belki iyi olduklarını söylemek için bu gece Cooper'ı yollarlar. Diğerlerinden daha hızlı dönebilir."

"Belki," dedi Miranda. "Ama gelmezse paniğe kapılma. Endişelenecek somut bir şey çıkana dek endişelenmekten kaçınalım."

Miranda'nın sesi sakindi ama bana attığı bakış sadece diğerlerini sakinleştirmem için bana yardımcı olduğunu söylüyordu. Geri dönüp dönmeyecekleri konusunda en az benim kadar endişeliydi.

Tam ilk ısırığımı alacakken elektrikler kesildi. Zoe'yle Elleny çığlık attılar.

"Şişşt!" dedim. "Er ya da geç bunun olacağını biliyorduk, paniğe kapılmayın. Herkes yerinde kalsın."

El yordamıyla dolaplara gidip lavabonun altına uzandım ve iki el feneri aldım. Birini yakıp diğerini de Miranda'ya verdim.

"Ben mumları getiririm," dedi. "Benimle gel Elleny."

Ashley, Zoe'yle masada oturmuş, elini tutuyordu. Onlara gülümsedim. "Bunun diğer gecelerden bir farkı yok. Zaten uyumadan önce hep ışıkları kapatıyoruz."

Zoe sarsılmış bir halde, "Ama ihtiyacımız olduğunda açabiliyorduk," dedi.

Ashley, Zoe'ye sarılıp kendine çekti. "Merak etme. Ben yanındayım."

"Ben de senin yanındayım," dedi Zoe, Ashley'nin elini okşayarak.

Scarlet

"Buraya!" dedim Joeyle Bryce'a, kapıyı açık tutarak. Cooper bizi önceden kaldıkları eve getirmişti. Halihazırda pencerelerinin üstüne

levhalar çakılmış ve çocukların dediğine bakılırsa silah ve cephane dolu bir evle arasında sadece birkaç tane ev vardı.

Bryce ve Joey büyük bir grup tedin dikkatini çekerek evden uzaklaştırmışlar ve sonra ara yollardan dönmüşlerdi. İçeri girdiklerinde ışığı açmayı denedim ama bir şey olmadı.

"Elektrik mi gitmiş?" diye sordu Joey. Çantasını eline alıp içinden küçük bir el feneri çıkardı. "Lavabonun altında mumlar var ama galiba hiç kibritimiz yok."

"Bende var," dedim, sırt çantamın fermuarını açarken. Hepimiz bir çember halinde yere oturduk, suyumuzu yudumlayıp soluklandık. Shallot'a vardığımızda, geri dönmemiz gerekmeden önce çalışacak sadece bir saatimiz kalmıştı. Shallot'ta o kadar çok ted vardı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadık ve sonra da saat eve dönmeyi düşünmek için çok geç olmuştu bile. Hava neredeyse kararana dek temizlik yapmıştık ve ona rağmen temizlenmesi gerekenlerin yarısından fazlası hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Joey biraz dinlendikten sonra yeniden ayağa kalktı. "Kapılarla pencereleri kontrol edeceğim. Bütün levhaların yerinde olduklarından emin olup hâlâ ikinci bir çıkışımız var mı diye bakacağım."

Bryce gözlerini yuvarladı ve Joey gözden kaybolunca da alçak sesle mırıldandı. "G.l Joe imdadımıza yetiş."

"Hey," dedim, bir yudum su alarak. "Bugün bizi bir kereden fazla kurtardı. Biraz kibar ol."

Bryce kollarını dizlerinin üstüne koydu, mutsuzdu.

"Eee, çocuklar...?" dedi Joey elleri havada odanın içine girerek. Oda bir tek mum ışığıyla aydınlandığı için sadece Joey'i ve kafasının arkasına dayanmış olan tüfeğin namlusunu seçebiliyordum.

Cooper, Bryce ve ben hepimiz çabucak ayağa kalkıp silahlarımızı çektik. Joey kendisini rehin alan adamın önündeydi.

"Anneleriniz size kapıyı çalmadan yabancıların evine girmemeyi öğretmedi mi?"

"Özür dilerim," dedim. "Gideceğiz."

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu. "Arabayla mı?"

"Hayır, yürüdük," dedim. "Özür diliyoruz. Lütfen gitmemize izin ver." Silahımı indirdim. "Gördün mü? Kimsenin incinmesini istemiyoruz."

"Bunun için çok geç," dedi adam. Joey gözlerini sımsıkı kapadı ama bir şey olmadı. El fenerimi kapıp adamın gözlerine tuttum. Işıktan gözleri kamaştı. Saçı dağınık, tırnakları ve parmakları kirden simsiyahtı ve üstüne geçirdiği kamuflaj desenli tulum kan lekeleriyle doluydu. Joey'den uzundu ve hep birlikte saldırsak onu indirme şansımızın olup olmadığını merak ettim.

"Skeeter?" dedi Bryce.

Adam yüzüne tuttuğum ışıkla mücadele ederek adını söyleyenin kim olduğunu görmeye çalıştı. "Kim o?"

"Benim, Bryce! Coop da burada. Hayatta kaldığına inanamıyorum!"

Fenerimi tavana doğrultarak bütün odanın loş bir ışıkla aydınlanmasını sağladım. Skeeter tüfeğini indirip önce Bryce'ın, sonra da Cooper'ın elini sıktı.

"Tanrı aşkına, sağsınız çocuklar!" dedi Skeeter, şapkasını kafasından çıkartarak.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Cooper, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Kafam tamamen karışmıştı. Bryce ile Cooper bu adamı tanıyormuş gibi duruyorlardı ama Joey tanımıyordu.

"Skeeter McGee, tanıştığımıza sevindim," dedi Joey'nin elini sıkarken. "Deminki olay için özür dilerim ama bazı pisliklerle birtakım olaylar yaşadım da. Nasıl olduğunu bilirsin."

Joey kafası allak bullak olmuş bir halde başını iki yana salladı.

"Kızların babasının evinin bu taraflarda olduğunu biliyordum. Size yetişirim diye düşünmüştüm ama burada sıkışıp kaldım. Bütün kasaba sürüngenlerle dolu!"

"Sürüngen," dedi Cooper hafif gülerek. "Beğendim."

"Hayır," dedim. "Ted diyeceğiz. Değiştirmemiz Zoe'nin hoşuna gitmezdi. "

Skeeter'ın yüzü düştü ve bembeyaz oldu. "Ne dedin sen?"

Diğerlerine baktım. Kimse Skeeter'ın tavrının bir anda niye böyle değiştiğini bilmiyordu ve ben de çocukların onu sandıkları kadar iyi tanımadıklarını düşünerek korktum. Çocuklar bu adamı tanıyor olsun olmasınlar evde bıraktığımız herkesi korumamız gerekiyordu. "Kısa süre önce o şeylere ne diyeceğimizle ilgili grup olarak karar aldık. Aslında epey aptalca..."

"Hayır hanımefendi. Az önce Zoe dediniz. Küçük Zoe gibi, hani boyu şu kadar, açık kumral saçlı?" diye sordu,saçının uzunluğunu göstermek için çenesine bir karate darbesi indiriyormuş gibi yaparak.

"Zoe'yi nereden tanıyorsun?" dedim, anında şüphelenmiştim.

Skeeter bana doğru koşarak geldi. "O benim yeğenim olur. Onu gördün mü? Nerede? Babasıyla mı?"

"Yeğenin mi?" dedim, Nathan'ın niye kardeşi olduğundan hiç bahsetmediğini merak ederek.

"Aubrey benim kız kardeşim. Nathan'ın karısı. Onları gördün mü?"

Nathan'ın karısı. Sözcükler canımı yaktı.

"Evet, onları gördük," dedi Bryce. "Kızıl Tepe Çiftliği'ndeler. Güvendeler."

Skeeter bir kahkaha attı ve sonra da geri geri sendeleyip kanepeye düştü. "Ah, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi, elini yüzünün

kenarına koyarak. Bir an sonra yüzünü elleriyle kapadı, belinden eğildi ve o iri, kaslı adam ağlamaya başladı.

Hepimiz bakıştık, ne yapacağımızı bilemiyorduk. Emin olduğum tek şey, o an itibariyle on kişi olduğumuzdu.

"Skeeter?" dedim, omzuna dokunarak. "Skeeter. Yarın temizlik yaptıktan sonra yola çıkıyoruz. İstersen sen de bizimle gelebilirsin."

"Temizlik mi?"

"Evet. Kızlarım benimle Kızıl Tepe'de buluşacaklar ve başlarına bir şey gelmemesi için çalışıyoruz."

Başıyla onayladı. "O zaman ben de size yardım edeceğim"

***

Ertesi gün bir önceki günden sıcaktı. Güneş doğduktan iki saat sonra hava puslanmıştı bile. Topuzumdan sarkan saç telleri enseme batıyordu ve asfaltın üstünde sıcak havanın dalgalanarak yükseldiğini görebiliyordum. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama artan sıcaklık, elbiselerimize işlemiş olan yoğun kokunun havaya karışıp çürümüş yemekle nefes kokusu karışımı bir hal almasına neden oluyordu. Kendi kokuma bile güçlükle tahammül edebiliyordum, dolayısıyla diğer herkesten uzak durmaya çalıştım.

Shallot'ta hepimiz kişi başı beş ted indirip geri dönüş yolculuğumuza başladık.Skeeter dönüşmüş olan karısına ulaşana dek bir zombi sürüsünün arasından nasıl geçtiğinin ve kimseyi incitmemesi için onu nasıl indirdiğinin hikâyesini anlattı. Skeeter konuştukça onu daha çok sevdim ve kız kardeşinin de ona benzeyip benzemediğini merak ettim. Şimdi Nathan'a ilişkimizin bittiğini söylemek o kadar da mantıksız gelmiyordu. Artık Skeeter da bizimle yaşayacağı için zaten tuhaf bir durum olurdu. Aniden yaptığım şeyi tamir etme ihtimali olmadan Nathan'ın yakınında olma fikri son derece moral bozucu geldi. Çiftliğe yaklaştıkça kendimi daha hasta hissediyorum.

"Nate'i tanıdığına inanamıyorum. Bu çok acayip," dedi Cooper.

"Hepinizin onunla karşılaşmış olması çok ilginç. Kilisede onu az farkla kaçırdınız," dedi Skeeter.

"O da mı kilisedeydi?" dedi Bryce,eğlenmişti.

"Evet, öyleydi. Bulduğu ilk fırsatta Zoe'yle beraber gitti, çünkü içeri girmelerinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu."

"Hangi kilise?" diye sordum yolun ortasında durarak.

Skeeter sırıttı. "Fairview İlk Baptist Kilisesi."

"Hadi canım," dedim, o kiliseden kaçarken gördüklerimin Nathan ve Zoe olabileceğini anlayıp.

Skeeter başıyla onayladı. "Kesinlikle inanılmaz."

Biraz yürüyor, biraz da koşuyorduk. Cooper eve, kendisini ölesiye merak ettiğinden endişelendiği Ashley'nin yanına dönmek için acele ediyordu. Tepenin üstüne çıktığımızda durup geriye baktım, yakın bir zamanda yavrularımın da aynı şeyi yapacağını umuyordum. Ashley kapıdan fırladı ve koşarak Cooper'ın kollarına atladı. Hemen ağlamaya başladı. Elleny verandadan atladı ve bana sarıldı, gözyaşlarını durdurmak için elinden geleni yapıyordu.Nathan, Miranda ve Zoe verandada durmuş, arkamızdan gelen hırpani görünümlü adama kafaları karışmış şekilde bakıyorlardı.

"Skeeter, sen misin?" dedi Nathan. Sesinden, gördüğüne inanmadığı anlaşılıyordu ama yüzünde düşünülebilecek en tiksinti dolu ifade vardı.

"Skeeter Dayı!" diye bağırdı Zoe, merdivenlerden aşağıya, kollarına koşarak. Ona sarıldığı anda burnunu kırıştırdı. "Çok pis kokuyorsun!"

Skeeter güldü. "Biliyorum! Iyy dedirtiyor, değil mi?"

Nathan basamaklardan inip kayın biraderine sarıldı. "Ben... inanamıyorum."

Bir süre birbirlerine sarılıp öylece durdular, sonra da hepimiz birbirimize sarıldık. Nathan bana sarıldığında beni sımsıkı tutup

dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bir saniyeden kısa süren bir şok geçirdikten sonra kendimi tamamen kollarına bıraktım. Parmaklarını sırtıma batırdı ve ben de onu kendime çektim.

"O kadar üzgünüm ki," dedim dudaklarımı onunkilerden ayırmadan.

Gözlerini açmadan başını salladı. "Üzülme. Tek bir kelime bile etme. Sadece bırak da seni tutayım."

Yüzümü boynuna gömdüm, kendimi haftalardır olduğumdan daha güvende hissediyordum. Nathan beni, söylediklerimden sonra sevmesi gerekenden fazla seviyordu. Umarım Tanrı'dan bana bir mucize daha bahşetmesini istemek fazla olmazdı.

Bryce birkaç adımda Miranda'nın yanına çıktı ve hızlıca yanağından öptü.

"Yüce Tanrım sen bizi koru," dedi Skeeter, ciddi bir sesle. "Beni uyarmalıydınız."

"Ne hakkında?" dedi Bryce.

"Evde iki kızıl kafalı olduğu konusunda." İçini çekti. "Shallot'ta hayatta kalma şansım daha yüksekti."

Miranda gözlerini kısıp ona baktı ve ben de güldüm. "Büyük ihtimalle haklısın."

"Döndüğüne o kadar sevindim ki," dedi Nathan bana tekrar sarılarak. Beni elimden tutup eve götürmeden önce bir kez daha yanağımdan öptü. Yanımdan ayrılıp Skeeter'a banyoyu ve tuvaleti gösterip, birkaç temiz kıyafet verdikten sonra geri döndü. "Bazı kötü haberlerim var. Elektrik gitti. Sigorta mı atmış diye baktık ama... ama hayır, artık elektrik yok."

Başımla onayladım. "Sonunda gideceğini biliyorduk, değil mi?"

Nathan başını evet anlamında salladı. "Demek kayın biraderimle tanıştın ha? Bambaşka bir adam, değil mi?"

"Evet. Bu senin için... tuhaf olacak mı?"

"Hayır. Skeeter onun beni terk ettiğini biliyor. Uzun zaman önce bittiğinin farkındaydı. Sen iyi misin?"

"Evet," dedim, sarılıp onu kendime çekerek. Yanağımı omzuna bastırdım, daha önce söylediklerimin hiçbirini ciddiye almadığına seviniyordum. "Daha önce söylediklerim... Ben..."

Nathan başını salladı. "Hayır... unut gitsin. Sorun yok."

"Hayır, sorun var. Ağzımdan çıkanlar söylenmeyecek şeylerdi ve ben özür dilerim. Dünyanın sonu gelmeden önce de bunda iyi değildim ve görünüşe bakılırsa pek ilerleme kaydetmemişim."

"Hangi konuda?"

"Birisini sevmek."

Bir kaşını kaldırıp gülümsedi, sonra da beni kollarına alıp dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Ben asla mükemmel birini aramadım."

Nefesimi verirken küçük bir kahkaha attım.

"Ama yine de buldum."

Ellerimi Nathan'ın yüzünün her iki yanına koyarak onu kendime çektim ve dudaklarını öptüm.Hayatımı daha iyi kılabilecek tek bir şey vardı; kızlarımın bana ulaşabilmesi, böylece hep birlikte olabilirdik.

"Mükemmel değil. Tam olarak değil."

"Ama olacak," dedi Nathan, beni sakinleştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Skeeter Dayı, gelip Butch'la tanışmalısın," dedi Zoe.

Skeeter banyodan yeni çıkmıştı, teni parlak ve saçı da ıslaktı. Yüzü hâlâ biraz kirli duruyordu ama bunun nedeni güneş gözlüğünün etrafındaki güneş yanığı lekeleriydi.

"Butch da kim?" dedi Skeeter, temiz gömleğinin son düğmesini iliklerken. Biraz dar gelen bir yerde kumaşı çekiştirdi. Gömlek epey

pahalıymış gibi duruyordu, yatay ince şeritleri olan beyaz bir gömlekti. Hiç de normalde giyeceği bir şeymiş gibi gözükmüyordu.

Zoe elinden çekti ve o da sanki karşı koyamayacağı kadar güçlüymüş gibi peşinden gitti. "O bir inek!"

"Boğa mı demek istiyorsun?" dedi Skeeter, Nathan'a sahte bir endişe ifadesiyle bakarak.

Güldüm. "İyi bir adama benziyor."

"Öyle zaten." Nathan ikisini izlerken gülümsüyordu.

"Anlattıklarından çıkardığım kadarıyla hiç de Aubrey'ye benzemiyor."

"Onunla alakası yoktur. Ama Aubrey de başlangıçta öyle değildi."

Skeeter, Butch'tan çok korkmuş numarası yaparak Zoe'nin elinden kurtulmaya çalışıp da beceremiyormuş gibi çırpındı.

"Çocuklarla arası iyi. Hiç kendi çocuğu var mı?"

"Henüz yoktu," dedi Nathan, aniden üzülmüştü. "Her şey mahvolmadan önce karısı hamileydi." Bana baktı. "Karısının adı Jill'di. Çok tatlı bir insandı."

"Üzgünüm," deyip konuyu açtığım için kendime küfrettim.

Nathan yanağımı öptü. "Hepimiz bir yakınımızı kaybettik," dedi. "Artık dünya böyle..."

Cooper ve Ashley dışarı çıktılar, Cooper'ın her devriyesinden önce yaptıkları gibi sarılıp öpüştüler. "Nate'i bu akşam tavuk ızgara yapmaya ikna edip edemeyeceğine baksana." Omzuna bir tüfek asmadan önce Nathan'a göz kırptı.

Nathan'ın kolunu sıvazladım. "Elimizdeki en iyi aşçı sensin."

"Seni seviyorum!" diye seslendi Ashley.

"Ben seni daha çok seviyorum!" diye karşılık verdi Cooper, iki kolunu da iyice açarak, sonra da koşarak doğuya gitti.

"Şimdi kusucam," diye takıldım Ashley'ye.

Ashley dilini çıkardı. "Yengeçlik yapma!"

"Yengeç mi?" diye sordu Nathan.

"Kıskanç kıskaca benzediği için," dedim. "Zoe büyüdüğünde bunların hepsini öğreneceksiniz."

Başıyla onayladı ve ses çıkarmadan dudaklarıyla Hm, dedi.

Skeeter yavaşça koşarak yanımıza geldi, Zoe'yle oynamaktan soluk soluğa kalmıştı. "O kadar da korkutucu değilmiş. Bence pişirip yememiz lazım aslında."

Ashley, "Hiç komik değil!" dedi ama sırıtıyordu. İçeri gitmek için döndü. "O bizim evcil hayvanımız!"

Nathan kayınbiraderine dirsek attı. "Ağılda kapalı dururken atıp tutmakta üstüne yok. Belki onu dışarı çıkarıp kimin kazanacağına bakmalıyız ha?"

Skeeter küçümseyerek, "Ben kazanırdım," dedi.

Hepimiz güldük, sonra Nathan parmağını kaldırıp sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. Sonra ben de duydum. Birisi bağırıyordu. Hepimiz etrafımıza bakındık, hemen ardından Nathan parmağıyla Cooper'ı gösterdi son hızla koşuyor, bir yeri işaret edip bağırıyordu. İlk başta ne dediğini çıkaramadım ve sonra Nathan donup kaldı.

Soluğu tıkandı. "Aman Tanrım, Zoe."

İlk Nathan koşmaya başladı, Skeeter ile ben peşinden gittik. Güneye doğru koşuyorduk, her ne kadar ahır görüş alanımızı kısıtlıyor olsa da Cooper'ın olduğu yöne...Kollarını iki yana açıp tarlada yavaşça daireler çizen Zoe'nin üstüne sendeleyerek gelen bir adamla aralarında üç metreden az bir mesafe kaldığını görüp dehşete düştüm.

Cooper bir kez daha bağırdı. "Zoe! Arkanda! Koş!"

Zoe dönmeyi bıraktı ama sırtı arkasından yaklaşan yaratığa dönüktü.

"Zoe!" diye bağırdı Nathan koşarken. "Beni dinle! Bana doğru koş bebeğim! Babacığına koşabildiğin kadar hızlı koş!"

Zoe kafası karışmış bir halde babasına bakıp arkasına döndü ve hastanın yaklaştığını gördü. Yerinden kımıldamadı. Her şey ağır çekimdi, adeta bir rüyada gibi. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım ona yeterince hızlı değildim. Korkum ve bacaklarımı sonuna dek zorlamam nedeniyle kalbim patlayacakmış gibi geliyordu.

Heyecanlandıklarında çıkardıkları o derinden gelen inleme sesini duyabiliyordum. Onları heyecanlandıran tek şey hiç dinmeyen açlıklarını tatmin etmekti. Ona uzansa da Zoe yerinden kımıldamadı.

"Koş Zoe!" diye bağırdı Nathan, sesi titriyordu. Ağladığını anlamıştım, ben de ağlıyordum.

Tam yaratık eğilip Zoe'yi yakalayacakken Cooper bütün vücudunu kullanıp onu yere devirdi. Zoe de onlarla beraber düştü.

Nathan bir kez daha bağırdı, kollarını sallıyordu, hâlâ rahat bir yedi metre uzaktaydı. Nihayet yanlarına geldiğinde Zoe sırt üstü uzanmış göğe bakıyordu ve Cooper da hastanın kafasını tüfeğinin dipçiğiyle ezmekle meşguldü.

Nathan, Zoe'yi kaldırıp kontrol etti."Isırıldın mı?" dedi,kollarıyla bacaklarını inceleyip arkasına bakmak için eteğini kaldırdı.Çenesini tutup başını sağdan sola çevirerek ensesine baktı.

Zoe o anda ağlamaya başladı ve Nathan da onu kollarına aldı. Skeeter ve ben yavaşlayarak durduk ve Cooper'ın hastayı dönüştürdüğü kanlı et yığınını gördük. O anda gözlerime baktı ve ben de omzundaki parlak kırmızı kanı fark ettim.

Cooper yarasına bakıp yere yığıldı. Yanına diz çöküp darmadağın olup parçalanmış deri ve kaslarını inceledim. Omzunun ön kısmından büyük bir parça koparılmış, eti kemiğe kadar sıyrılmıştı.

Skeeter gömleğini başının üstünden çıkartıp ellerinde toparlayarak tampon olarak kullanmam için bana uzattı. Bütün gücümle bastırdım ama orda bulunan herkes gibi ben de bunun göstermelik bir hareket olduğunu biliyordum. Cooper basınç karşısında irkildi ve sonra gözlerime baktı.

"Cooper?" diye seslendi Ashley, hâlâ uzaktaydı. Sesi korkuyla keskinleşmişti. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Cooper bana bakarak, "Onun görmesine izin verme," dedi.

Başımla onaylayıp Skeeter'a baktım. "Yaklaşmasına izin verme."

"Ona onu sevdiğimi söyle," dedi Cooper, dudağı titriyordu.

Gözlerim yaşarırken görüşüm bulandı. "Zaten biliyor Coop. Her günün her saniyesi ona bunu gösterdin."

Gülümseyip Ashley geçmesine izin vermediği için Skeeter'a bağırıp söverken başıyla onayladı. "Ona bir şey olmaz!" diye bağırdı hemen görüş alanımın dışından. "Scarlet! O iyi olacak! Ona bir şey yapma!"

"Benden nefret edecek," dedim.

Cooper öne eğildi, alnını yüzüme dokundurarak yapabildiği tek şekilde bana sarıldı. "Dönüşüp sizden birine saldırma riskini almak istemiyorum. Hadi yap şu işi."

Nathan, Zoe'yi kollarında kaldırdı ve sonra da gözlerini sildi. "Teşekkür ederim Cooper. Minik kızımı kurtardın."

Cooper başıyla onu selamladı. "Ashley'ye göz kulak ol, tamam mı? İyiliğimi karşılıksız bırakma."

"Onu gerekirse hayatımla koruyacağım," dedi Nathan. "Bunu sana borçluyum."

"Ona bir şey yapma!" diye inledi Ashley. "N'olur, ona dokunma!"

Eğilip onu yanağından öptüm ve sonra da ayağa kalkıp tüfeğimi şakağına dayayıp tetiği çektim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Miranda

Günbatımında ağacın altında toplandık, babamla Laeh'ın öldüğü yerin yanına. Bu defa yeni bir toprak yığınının etrafına... Ashley haçı kendi elleriyle yapmış, tahtaları sarmaşıklarla birbirine bağlayıp araya kır çiçekleri yerleştirmişti. Üstünde saatlerce çalışıp tahtaya dekoratif desenler ve Stanley Leonard Cooper II yazısını kazımıştı. Bütün bu süre içinde, sadece haçı tamamlayana dek Cooper'ın cenaze töreninin yapılmasını reddetmek için konuşmuştu.

Jill'i gömecek zamanımız olmamıştı ve Scarlet babamı biz buraya gelmeden önce gömmüştü, dolayısıyla bu bizim ilk cenazemizdi. Cooper'ı gömdüğümüze bir türlü inanamıyordum. Aramızda en güçlü ve şefkatli olan oydu,onun gitmiş olması haksızlık gibi geliyordu.

Skeeter, Nathan ve Bryce mezarı kazıp Cooper'ın naaşını tarladan taşırken kir pas içinde kalmışlardı. Ashley haçı bitirip çocuklar mezarı kazmaya başlayınca bir anda sinirleri boşanmış ve günün büyük kısmını ağlayıp inleyerek geçirmişti.

Şimdi onu dışarı çıkmaya ikna etmiştim ve o sessizdi.

Hepimiz öyleydik. Sonunda Nathan boğazını temizledi.

"Stanley Cooper en iyimizdi. Her gün onun kadar çalışkan, şefkatli ve sevgi dolu olmak için çabalamalıyız. O iyi bir arkadaş ve kardeş..."

"Ve eş' diye fısıldadı Ashley. Yüzü buruşmuştu ve vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Ve eş," diye tekrarladı Nathan, sesi titreyerek. "O bir kahramandı. O bir hayat kurtardı. Ve hepimiz cennette onu tekrar görebilmek için onun gibi yaşamaya gayret göstermeliyiz."

"Cooper bana bir defasında küçük kız kardeşi Savannah'dan bahsetmişti; ne kadar yakın olduklarından, onu ne kadar sevdiğinden ve aynı zamanda her gün o ve annesi hayatta mı diye endişelendiğinden. Eğer hayatta değillerse artık onların yanında. Belki bunda bir teselli bulabiliriz."

Bryce gülümsedi. "Coopla ilk tanışmamızı hatırlıyorum. Dersteydik ve o da Ashley'ye bakıyordu. Tabii ben onun kız kardeşiyle çıkıyordum, o da bunu duyduğu anda en iyi arkadaşım oldu. Ama o çakma bir arkadaş değildi, anlatabiliyor muyum? O gerçekten de benim en iyi arkadaşımdı. En iyi." Boğazını temizledi. "Onu özleyeceğim. Dünya onsuz eskisi gibi değil ama cennet artık daha iyi bir yer."

Scarlet gülümsedi. "Bu hoş bir konuşmaydı."

"Konuşma," dedi Ashley. "Burada konuşma Scarlet."

Nathan, Ashley'ye doğru bir adım attı ama Ashley geri çekildi. "Bu onun suçu değil Ashley. Yapmak zorundaydı, bunu sen de biliyorsun."

"Sorun yok," dedi Scarlet, Nathan'a eliyle işaret ederek. "Kızmaya hakkı var."

"Bana iyi davranma," dedi Ashley, duygu durumu hızla kötüye gidiyordu. "Öyle kibarlık ayaklarına yatma Scarlet. Ağzını açma yeter. Sesini duymak istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Scarlet yere bakıp başını peki anlamında salladı. Scarlet tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi ve Ashley'nin herkesin önünde kendisiyle böyle konuşmasına izin veriyordu. Her ne kadar hepimiz Ashley'nin söylediklerinin tek bir kelimesini kastetmediğini bilsek bile Scarlet'in sabrına hayran kalmıştım.

Nathan yeniden Scarlet'i savunmak için konuşmaya başladı ama Scarlet koluna dokunup başını hayır anlamında iki yana salladı.

Orada yarım saat kadar kaldık, ağladık, öyküler anlattık, güldük ve hatırladık. Ashley öne arkaya sallanmaya başladı, duygusal olarak o kadar tükenmişti ki güçlükle ayakta duruyordu. Onu içeri

götürdüm, yürürken ona destek olmam gerekti. Doğrudan yatağa gitti ve uyuyana dek ağladı.

"Hey," dedi Bryce, ben Ashley'nin odasının kapısını kaparken. Parmağımı ağzıma tuttum. Bryce başıyla onayladı ve fısıldamaya başladı. "Ne durumda?"

"Aynı."

"Sen nasılsın?"

"Aynı." Bryce kolunu omzuma koydu ve beni boş oturma odasına götürdü. "Herkes nerede?"

"Joey nöbette. Scarlet çatıya çıkmanın iyi bir fikir olabileceğini söyledi, dolayısıyla Joey de bir merdiven bulup yukarı tırmandı. Çok daha ileriyi görebildiğini söylüyor. Bu şekilde gelen olursa daha erken görebileceğiz."

Başımla onayladım.

"Nathan kızların yanında. Skeeter ile Scarlet yolun ilerisine gittiler."

"Temizliğe mi?"

Bryce başıyla onayladı.

"Sadece o ikisi mi? Hem de bu olandan sonra."

"Ben de onlarla gidiyorum. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

Derin bir nefes aldım. "Scarlet'in bunu yapmak zorundaymış gibi hissettiğini biliyorum ama artık kızların gelmeyeceğini kabullenme zamanının geldiğini düşünüyorum. Neredeyse dört ay oldu artık."

Bryce omzunu silkti. "Bilmiyorum. Nate ile Coop'un yirmi beş kilometreyi aşması neredeyse bütün günlerini aldı. İki küçük kız için epey uzun bir mesafe. Eğer kışa kadar gelmezlerse gelmeyeceklerini kabul edebiliriz."

"Bu, onun umut etmeye devam etmesi için epey uzun bir süre."

"Bana sorarsan yeterince uzun değil." Alnımı öptü. "Yakında görüşürüz."

"Kendine dikkat et."

Bryce'ın gidişini izledim, yolda ilerleyip görüş alanından çıkmış olan Scarlet ve Skeeter'a yetişmek için ağır ağır koşuyordu. Kendimi bir yerden düşüyormuş gibi hissettim ve onun Scarlet ve Skeeter'a yetişene kadar geçecek birkaç dakika bile yalnız kalmasının iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim.

Bryce tepeyi aştıktan sonra kapıyı açtım ve çatının kenarına dayanmış olan merdiveni fark ettim. Basamakları teker teker tırmanıp yukarı çıkınca Joey'nin yanında av tüfeği, bir kutu kurşun ve babamın koleksiyonunun en iyi parçası olduğundan emin olduğum bir tüfek dürbünüyle çatının kenarına oturmuş olduğunu gördüm.

"Arkadaş ister misin?" diye sordum.

Joey güneşe bakıp gözünü kıstı. "Her zaman."

Oturdum ama Cooper'ın mezarının ayak ucunu görebiliyordum, dolayısıyla evin ortasına doğru kaydım. Nathan kızlarla beraber Butch'un ağılında boğayla konuşmalarını izliyordu. Ancak etrafı hızlıca bir gözden geçirecek kadar gözlerini onlardan ayırıyor, sonra dikkatini yeniden onlara veriyordu.

"Zoe iyi gibi duruyor. Biraz tuhaf aslında" dedi Joey.

"Onun bizim gibi olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece onun biraz farklı olduğunu düşünüyorum, hepsi bu."

Joey başıyla onayladı. "Nathan bir aziz. Scarletle birbirlerini buldukları için seviniyorum."

Gülümsedim. "Ben de."

Etrafa baktı, her yöne, sonra da eliyle bir yeri işaret etti. "Bak."

Kuzeydeki tarlanın ortasında tek başına bir ağaç vardı. Dallarına konmuş olan bir grup kuşun hepsi aynı anda havalandılar. Joey tüfeğin dürbününden bakıp tüfeğin horozunu kaldırdı. "Dört taneler, görebiliyor musun?"

Gözlerimi kıstım, buğday iyice uzayıp altın rengi olmuştu, neredeyse hasat edilmeye hazırdı. Uzun başakların arasında bir tedin sendeleyerek ilerlemesini görmek kolaydı. Joey'e baktım. Üç kafa görebiliyordum ve kısa boylu bir tanesinin başakları hareket ettirmesini. Ya çok kısa biriydi, ya da bir çocuktu. "Onları görebiliyorsun değil mi? Tedler yani, insan değiller, değil mi?"

"Kesinlikle tedler."

"Nişan aldın mı?"

"Nişan aldım," dedi tüfeğin horozunu kaldırarak.

Bir. *Yeniden doldur.*

İki. *Yeniden doldur.*

Üç. *Yeniden doldur.*

Ve bir aranın ardından, dört.

Joey gözünü dürbünden kaldırdı, alanı çabucak yeniden gözden geçirdi ve tüfeğini kucağına aldı.

Nathan kızları yanına alıp Joey'e seslendi.

"Temiz mi?"

"Temiz' diye seslendi Joey.

"Scarlet'i görüyor musun?"

"Hayır."

Nathan'ın canı sıkılmış gibi duruyordu. Cooper'ın ölümü hepimize artık nasıl bir dünyada yaşadığımızı hatırlatmıştı. Hiçbirimiz Scarlet'i temizlik yapmaktan vazgeçiremezdik, çünkü söylediklerinin hepsi doğruydu ama yine de çok büyük bir risk alıyordu.

Joey pis bir bezle alnını sildi. Burada, meşe ağacının gölgesi altında olsak da pişiyorduk. Joey ellerini dama dayayıp arkasına yaslandı. İşaret parmağıyla serçe parmağımı okşadı ve sonra da parmaklarını parmaklarıma doladı. Ne olduğunu fark ettiğimize dair bir işaret vermedik ya da üstünde konuşmadık, sadece orada ter içinde oturup bir an için de olsa rol yapmamızın gerekmemesinin tadını çıkardık.

Scarlet

"Geliyorlar!" diye bağırdı Skeeter.

Rüzgâr bize doğru esiyordu ve bize doğru gelen çürüyen cesetlerin kokusunu almak kolaydı. Ama bu defa koku sıra dışı ölçüde kötüydü. Önce yazın en sıcak dönemi yaklaştığı için diye düşündüm ama sonra onları gördüm.

Skeeter da onları gördü. "Kararmış ve çıtır çıtır olmuş. Tıpkı Nathan'ın kızarmış tavuğu gibi!"

"Tavuk gibi kokmuyorlar," dedi Bryce, tiksinerek.

Daha otobana gelmeden küçük bir sürüye denk gelmiştik. Güneyden geliyorlardı ve küçük baltamı kafalarının tepelerine ve suratlarının yanına indirmekle meşgulken bir yandan da neden bu kadar çok olduklarını merak ettim. Haftalardır temizlik yapıyorduk, yolda daha fazlasına rastlamamız mantıklı değildi ve bu da fena halde canımı sıkıyordu.

Skeeter ile Bryce çürüyen cesetleri hendeğe çekmeme yardım ettiler. Başladığımızda koyduğum bir kuraldı. Onları gömmek aşırı derecede fazla çaba gerektiriyordu ve toplayıp yakmak da sıcak, rüzgâr ve geçen ay yağmur yağmamış olması yüzünden aşırı riskliydi. Sadece kızların çiftliğe gelirken onların üstünden geçmek zorunda kalmalarını istemiyordum.

Ayağa kalktım, nefes nefese kalmıştım ve yüzümdeki toprak ve teri sildim. "Shallot'tan geldiklerini düşünüyorum"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum" dedi Skeeter. "Bunlar benzin istasyonundaki yangına fazla yaklaşmış olmalılar."

Bryce başıyla güneyi işaret etti. "Yangın sönmüş olmalı ve artık onları kasabaya çeken bir şey yok."

"Ve açlıktan ölüyorlar," dedim, yarım kilometreden yakın bir mesafede otobandan bize doğru gelmekte olan diğer bir küçük sürüyü işaret ederek. Bir deri bir kemik kalmışlardı. Gerçekten de yemeğe ihtiyaçları var mıydı, yoksa bu çürümenin doğal bir sonucu muydu bilmiyorum ama kesinlikle açlık çekiyormuş gibi görünüyorlardı. "Şunlara baksanıza. Belki sonunda iyice çürüyüp parçalanırlar ya da belki de vücutları besin yetersizliğinden duruverir."

"Bu umut verici bir düşünce," dedi Skeeter. "Ama ben olsam buna bel bağlamazdım. Az önce temizlediklerimiz tamamen yanmışlardı. Yine de hâlâ yürüyorlardı."

"Kuzeye gidiyorlar," dedi Bryce. "Bırakalım da gitsinler."

Başımı salladım. "Belki başka biri de Cooper'ı ısıranı görüp geçmesine izin vermiştir. İndirebildiğimiz kadarını indireceğiz."

Nathan

Yemek pişerken oturma odasında bir ileri bir geri yürüyüp durdum ve geliyorlar mı diye her birkaç saniyede bir kapıya bakıyordum. Duygularım endişe, öfke, sıkıntı ve panik arasında gidip geldi.

Miranda, "Artık elleri kulaklarındadır," diye temin etti. "Akşam yemeği yanıyor."

Çamaşır odasına girip yan kapıdan ızgaranın oraya gittim. "Kahretsin!" deyip çıplak ellerimle tavukları ızgaradan aldım. Yanan parmaklarımı yaladım ve sanki bir faydası olacakmış gibi elimi salladım.

Miranda kapının eşiğinde durarak, "Kendisini böyle tehlikeye atmasını izlemenin senin için zor olduğunu biliyorum," dedi.

Etrafımıza çabucak bir göz attım. Omzumun üstünden arkama bakmayı alışkanlık haline getirmiştim; ne zaman başladığını bilmiyordum ama her dışarı çıktığımda oluyordu, sanki bir tik gibi. "Bryce da dışarıda... ve Joey de."

Miranda'nın yanakları kızardı ve tamamen dışarı çıkmadan önce arkasına baktı. "O kadar mı belli oluyor?" Ona bir bakış atınca başını utanç içinde eğdi. "Öyle bir niyetim yoktu. Sadece oluverdi işte."

"Karmaşık bir durum," dedim. "Seni yargılayacak durumda değilim."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Konuşacak kimsem yok."

"Benimle konuşabilirsin. Sana ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum ama seni dinlerim."

Miranda gülümseyip başını kapının çerçevesine dayadı. "Teşekkürler Nate."

Tavuk tabağını içeri getirdim ve içimi çekip üç boş sandalyeye baktım. Miranda, Ashley'yi almaya gitti ama eli boş döndü.

"Yemek yiyebilecekmiş gibi hissetmiyor."

Başımla onayladım. "Bu geceliğine affediyorum ama yakın zamanda yemeye başlaması gerekecek."

Miranda başıyla onayladı.

Hepimiz yemeğe oturduk. Elleny ve Zoe günlerini tartıştılar. Birbirleriyle gerçekten iyi anlaşıyorlardı. Elleny pek konuşkan değildi ama tatlı bir kızdı. Onunla ailesi hakkında konuşmaya çalışmıştım ama hepsini içine atıyordu. Scarlet anne babası hakkında sadece bir defa konuştuğunu söylemişti ama çok zordu ve o defadan sonra hiç denememişti. O canavarın kendisine çektirdiklerinin açtığı yaralar iyileştikten sonra birileriyle konuşabileceğini umuyordum. Bu bir kızın içinde tutamayacağı kadar büyük bir acıydı.

Zoe kıkırdayarak "Sonra da Butch *möööööööööğğğ* yaptı," dedi.

Elleny de kıkırdadı ve hemen sonra hepimiz gülüyorduk.

"Baba!" dedi Zoe dizlerinin üstünde doğrularak. Bryce'ın açtığı kapıyı işaret etti. Ardından Joey içeri girdi ve sonra da Scarlet. Koşup onu kollarıma aldım. Temizlikten döndüğündeki o ilk birkaç saniye her zaman omuzlarımdan çok büyük bir yük kalkıyor, yeniden nefes alabilir hale geliyordum.

"Üstüm iğrenç bir durumda, her tarafıma bulaştılar!" diye uyardı.

"Umurumda değil," diyerek onu sıkıp kendime çektim ve sonra da dudaklarını öptüm.

Scarlet geri çekilip çenesini aşağı indirdi. "Shallot'u terk ediyorlar. Göç etmeye başlamışlar"

"Yiyecek arıyorlar" dedim düşünceli bir tavırla.

"Eğer avlanıyorlarsa daha da çok çalışmam lazım."

"Scarlet," diye başladım ama elini kaldırıp gülümsedi. "Yıkanacağım. Daha sonra konuşuruz."

Yürüyüp gidince içimi çektim. Çoktan kararını vermişti.

Akşam yemeği sırasında Scarlet planını ana hatlarıyla açıkladı. Yemekten sonra yatakta da bana daha ayrıntılı olarak anlattı. Yapılması gerekenin bu olduğu konusunda ona katılacağımı umuyordu ama her gün kendini tehlikenin ortasına götüren gezilerini haklı çıkarmak için kullandığım nedenler tükenmek üzereydi.

"Gelecek hafta boyunca," diye fısıldadı, "yolu temizlemeye odaklanacağız, bu şekilde Shallot'tan çıkıp bu tarafa gelenlerin hiçbirini kaçırmamış oluruz. Sonra da, eninde sonunda Shallot'a bir gezi daha yapacağız. Kasabada çok fazla kalmamış olacağını düşünüyorum, sen de dersin?"

Başımı bilemiyorum dercesine salladım. "Söylemesi zor."

"Epey azalmış olacaklarını düşünüyorum. Tamamen temizleyene kadar Shallot'ta kalacağız ve sonra da Shallotla diğer otoban arasına odaklanacağız."

Doğrulup oturdum. "Çocuklara bunu anlattın mı?"

"Eve dönerken biraz bahsettim. Skeeter ve Bryce olur dediler. Joey'e gelmeyi isteyip istemediğini soracağım."

"Tanrı aşkına Scarlet, bu ne zaman sona erecek? Ne zaman yeterli olacak?"

"Sesini yükseltme."

"Deniyorum. Tanrı biliyor ya deniyorum ama bana bu küçük projenin ne zaman son bulacağını söylemen lazım."

"Küçük proje mi?"

Suratımı astım. "Her sabah sen giderken neler çektiğim hakkında bir fikrin var mı? Bütün gün dönmeni beklerken neler çektiğimi biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedi yataktan kalkarken.

"Tanrım, Scarlet..." dedim, kendimi berbat hissediyordum. "Özür dilerim."

Tek bir şey daha söylemeden gitti ve ben de kendimi sırtüstü yastığıma bırakıp tavana bakarken suçluluğun bütün benliğimi kaplamasına izin verdim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Miranda

Arka arkaya sekiz gün temizlik yaptıktan sonra Scarletle çocuklar bir gün tatil yaptılar. Hepimiz bunu bekliyorduk. Onlar yokken Nathanla ben sırayla çatıda nöbet tutarak etrafı gözetledik. O kadar berbat bir sıcak vardı ki sürekli su içmemize rağmen, aşağı indiğimizde neredeyse güneşten çarpılmış oluyorduk. Üstüne bir de kızlara göz kulak olmamız lazımdı. Tüketici bir iş yüküydü. Bizimkilerin her gün nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyordum.

Ashley yemeklerini odasında yiyordu ama bugün yemek odasına gelebilecek cesareti toplamıştı. Konuşmalarımızı havadan sudan konularla kısıtlamaya çalıştığımız barizdi.Ashley çok yiyip içmedi ama masaya gelip bizimle beraber oturması onun için büyük bir adımdı ve hepimiz de bunu biliyorduk.

Bulaşıkları yıkama sırası bendeydi. Joey dışarıdan bir kova su getirdi ve ben yıkarken o da kuruladı.

"Umarım çok geçmeden yağmur yağar," dedi. "Yalakta çok su kalmadı."

Çatıdaki günden sonra beraber çok zaman geçirmemiştik ve her ne kadar önemsizmiş gibi yapsam da, her ne kadar beraberinde kötü haberlerle gelmiş olsa da yardım etmeyi teklif ettiğinde içim kıpır kıpır oldu.

"Epey evcimen olmaya başladın," diye takıldım. Joey beni dirseğiyle dürtünce kıkırdadım.

Bryce mutfağa girip bir havlu aldı. "Ben yaparım," dedi Joey'e.

"Neredeyse bitirdik," dedim, Joey'i yanımda tutmaya çalışıyormuş gibi görünmemeyi umarak, çünkü aslmda tam olarak bunu istiyordum.

Bryce beklentiyle ikimize baktı, sonra da Joeyle bakıştık.

"Zaten çıkıp atış talimi yapacaktım." Birkaç hafta önce Joeyle bu bahaneyi birkaç dakikalığına da olsa yalnız kalabilmek için kullanmıştık. Söylediğinin aynı zamanda bir davet olduğunu anlayıp gülümsedim.

"İyisi mi Skeeter'i uyarın," diye seslendi Bryce. "Seni kazara vurmasını istemem." Ağzının içinde homurdandı.

Fırtına kapısı çarparak kapandığı anda dışarıya Joey'nin yanına çıkmak için bir bahane düşünmeye başladım. Brycela bulaşıkları yıkamayı bitirmiştik ve o da yerleştirmeye başlamıştı. Scarlet, Nathan ve Zoe oturma odasının ortasında kendilerinin yaptıkları bir masa oyununu oynuyorlardı.

"Miranda, Ashley dışarı çıkmıştı. İşim bitince gidip ne yaptığına bakacağım," dedi Bryce, bir dolabın kapağını kapatırken.

"Ben bakarım," dedim, hissettiğim hevesi belli etmemeye çalışarak.Ellerim titriyordu, bir bahane bulduğum için şükrediyordum ve bunu bulan Bryce olduğu için de heyecanlanmıştım.Bu daha sonra cevaplamam gereken daha az soru olacağı anlamına geliyordu. Sıradan bir iş yapıyormuşum gibi ön kapıdan çıkarken elimden geldiğince normal gözükmeye çalıştım.

Son buluştuğumuzda olduğu gibi evin arka tarafında değildi. Joey'nin... ya da Ashley'nin ortalarda olmadığını anlamam uzun sürmedi.

"Hey, Skeeter," diye seslendim, çatıya bakarak. Başım çatının kenarından aşağı uzattı. "Joey ya da Ashley'yi gördün mü?"

Skeeter güneyi işaret etti ama tek kelime etmedi.

Ahıra yürüdüm ama orada sadece Butch'la ben vardık.

Aniden ne hissedeceğimi bilemedim; şaşkınlık, endişe ve hatta şüphe. Ahırın arkasından gelen sesler merakımı uyandırdı, dolayısıyla köşeden başımı uzatıp baktım. Joey ve Ashley tarlada beraber durmuşlar, Ashley tüfeği tutuyor ve Joey de onun düzgün

tutmasına yardım ediyordu. Joey bir şey söyleyerek namluyu biraz yere eğmesini sağladı. Joey'nin eli bir saniyeden kısa bir süre için Ashley'nin kalçasındaydı. Gülmeye başladılar, insanın gözünden yaş getiren cinsten çirkin kahkahalarla. Hatta Joey gülmekten katılıp yere düşmemek için ellerini dizlerine koymak zorunda kaldı.

Yüzüm anında kızardı ve gözlerim doldu. Önce Ashley'ye kızdım. Evde komadaymış gibi dolanıp duruyor, kimseye ya da hiçbir şeye tepki vermiyordu. Son on gündür tek yaptığı ağlamak ve uyumak olmuştu. Ne zaman onunla konuşmaya çalışsam tek yaptığı kızmak olmuştu. Ama tarlada Joey'nin yanındayken yine kendisi olmuştu. Sanki iki haftadan kısa bir süre önce Cooper gözlerinin önünde suratından vurulmamış gibi gülüp şakalaşıyordu. Aniden, Joeyle yalnızken her sorunu çözülmüştü.

Yutkunup hıçkırığımı bastırdım ve suçluluğum beni tek parça halinde yuttu. Tabii ki Ashley'nin kederden başka bir şey hissetmeye hakkı vardı. Nasıl olur da onu sevdiğimi söyleyip, sonra da bulduğu nadir huzurlu anlardan birini ona çok görebilirdim? Kendimi yavaşça bırakıp yere çöktüm. Saç diplerim terlemeye başlamıştı ve nihayet bir damla kulağımın tam önüne düştü. Gölgede bile hava fırın gibi sıcaktı ama Ashley ve Joey doğrudan tepelerine inen güneşi fark etmiyor gibiydiler.

O artık yalnızdı, Joey de öyle. Kayıpları hakkında konuşacaklar, birbirlerinde huzur bulacaklardı ve benim de onları izlemem gerekecekti, çünkü gidecek başka yerim yoktu. Gözlerimi kapatıp başımı ahırın duvarına yasladım. Tanrım, ben ne denli şirret, bencil bir kaltaktım böyle!

Joey ve Ashley'nin sesleri yükseldiğinde bana doğru yürümekte olduklarını fark ettim. Kımıldamadan durdum, beni delinin teki gibi onları dinleyip ağlarken yakalamalarından korktuğum için soluk almaya bile cüret edemiyordum. Beni görürlerse ikisinin de anlayacağına ikna olmuştum. Neyse ki birbirlerini etkilemekle beni göremeyecek kadar meşguldüler ve eve doğru devam ettiler. Nihayet derin bir nefes alıp sessiz bir çığlık attım. Bir defasında dünyada kalan son erkek olsa bile Joey'i istemeyeceğimi

söylemiştim. Şimdiyse bana kalsın diye dünyada kalan son insanlar olmamızı isteyebilecek kadar korkunçtum.

O gece yemekte Ashley ve Joey yan yana oturup beraber geçirdikleri öğleden sonrası ve Ashley'nin ne kadar kötü bir nişancı oluğundan bahsedip durdular. Hiçbir nedeni olmasa da bütün konuşma boyunca Ashley'nin sesi beni gıcık etti. Başka kimse konuşmuyor, herkes onların ah şu ne kadar komikmiş, ah bu ne kadar eğlenceliymiş diye bitmek tükenmek bilmeyen gevezeliklerini ve Ashley'nin ne kadar yardıma muhtaç olduğuyla böbürlenmelerini dinliyordu.

"Ciddi yardıma ihtiyacı olduğuna ve daha iyi olana dek bunun günlük bir aktivite olmasına karar verdik."

"Kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyor," dedi Nathan, başıyla onaylayarak.

"Daha önceden silah kullanmışlığın var Ashley. Şimdi nasıl bu kadar kötü olduğunu anlayamıyorum' dedim.

Ashley kıkırdadı ve benim şaka yapmadığımı anlayınca tamamen durdu. "O kadar çok silah kullanmamıştım."

"Benim kadar kullanmıştın. Konuşmalarınızı duyan da lanet şeyi nasıl tutacağını bilmiyorsun sanacak."

"Miranda," dedi Nathan, insanı çileden çıkartacak kadar yumuşak sesiyle.

"Sadece meraktan soruyorum." Gülümsemeyi denedim, bunun hissettiğim çılgınca duyguları gizleyeceğini ve ablamın mutluluğuna duyduğum öfke yüzünden dönüştüğüm berbat kişinin çirkinliğini kapatacağını umuyordum.

Ashley gözlerini aşağı indirip masaya baktı, gözlerinde belirmiş olan ışıltı sönmüştü. "Sadece daha önce hiç ilgi duymamıştım."

Dudaklarının yukarı kıvrılmış olan kenarları düzleşti ve çatalını alıp yemeğiyle oynamaya başladı. Cooper öldüğünden beri olduğu gibi cansız bir robota benzemeye başlamıştı yine.

Bryce bana bir bakış attı. Ona ne düşündüğünü sormama gerek yoktu. Ashley'ye bu kadar sert davrandığım için bana kızgın olduğunu ve öyle olması gerektiğini biliyordum. Ben de kendime kızgındım.

"Özür dilerim Ashley, ben öyle demek..."

"Sorun değil," dedi, ifadesiz bir yüzle.

Masadaki herkesin beni yargıladığını hissederek sandalyemin arkasına yaslandım. Hak etmiştim, dolayısıyla orada oturup bana öfkeyle bakmalarına, ayıplamalarına ve başlarını olumsuz bir ifadeyle sallamalarına izin verdim. Kimin en çok kızdığını bilmiyordum. Gözlerimi tabağımdan kaldıracak kadar cesur değildim.

Işıklar söndükten sonra Bryce beni koltuktan çekmeye çalıştı. "Geliyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım. "Az sonra orada olacağım. O kadar yorgun değilim."

Başıyla onayladı, durumu kabullenmişti. Koridorda gözden kaybolup kapıyı kapadıktan sonra ayağa kalktım. Joey soluk soluğa ama ritmini bozmadan nefes alıyor, bir şınav hareketinin ikinci yarısını bitirirken yere bakıyordu. Yüzü kırmızı ve nemliydi ve her zamanki gibi üstü çıplaktı. Elleri ve kollarındaki damarlar şişip dışarı çıkmıştı.

Yüzünün dibindeki ayaklarımı görünce Joey başını kaldırıp bana baktı.

"Seninle bir dakika dışarıda konuşabilir miyiz?" dedim ve sonra da dönüp ön verandaya çıktım. Joey de arkamdan gelip kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Yalnız kalmıştık ve üstü de çıplaktı. Bir an ona neden kızgın olduğumu unuttum.

"Senin neyin var?" diye sordu.

"Sizi gördüm."

"Ne?"

"Ashley'yle. Yemekten önce. Sen ne halt yediğini sanıyorsun?"

Joey kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu ve sinirli sinirli kıpırdandı. "Eee... ona silah kullanmayı öğretirken mi?"

Neşesiz bir kahkaha attım. "Hadi ya, çocuk mu kandırıyorsun sen? Bana da nasıl nişan alınacağını öğretmiştin. Ona yaptığın gibi her yerimi ellediğini hatırlamıyorum."

"El...

"Ne dediğimi duydun. Sizi gördüm!"

Joey'nin yüz ifadesi şaşkınlıktan hafif öfkeli bir ifadeye doğru değişti. "Onun her yerini falan ellemedim Miranda, gülünç oluyorsun. Ve seninle aynı şeyi yaptığımızda daha önce silah kullanmış olduğun için ne yaptığını gayet iyi biliyordun."

"O da biliyordu!"

"O zaman senin kadar iyi değil."

"O çok üzgün Joey. Aklından her ne geçiyorsa sakın yapma."

"Neyi yapmayayım? Belki de aptalım, dolayısıyla ne demek istediğini bana açık olarak söylemen gerekecek." Savunmaya geçmeye başlamıştı ve bu da beni daha fazla kızdırmaktan başka işe yaramıyordu.

"Diyorum ki, Ashley benim kız kardeşim. Onu seviyorum. Daha yeni hayatının aşkını kaybetti ve zayıf bir durumda. Daha ne kadar açık konuşabilirim bilmiyorum, dolayısıyla şunu söylememe izin ver: Ondan faydalanılmasını istemiyorum."

"Gerçekten bunu yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Joey dişlerinin arasından. Ben cevap vermeyince de ifadesi bir kez daha değişti. "Benim hakkımdaki fikrin, gerçekten de onu yatağa atabilmek için böyle oyunlar oynayacağımı düşünecek kadar kötü mü? Hem de o daha hâlâ yastayken, öyle mi?"

"Hayır, demek istediğim bu değil, ben..."

"İyi, çünkü eğer gerçekten de öyle boktan bir herif olduğumu düşünüyorsan biz bu kadar zamandır ne yapıyorduk?"

"Bir şey yapmadık!"

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

"Bekle, az önce yas tutması bittiğinde onu yatağa atacağını mı söylemek istedin sen?"

"Ne?" dedi, az önce söyledikleri arasında uzaktan da olsa böyle bir anlam çıkartılabilecek bir şey var mı diye hatırlamaya çalıştığı belliydi. "Beni bundan iyi tanıyor olman lazım. Senin için hissettiklerimin farkında olmalısın. O senin kız kardeşin. Ben asla..."

"Evet, seni tanıyorum ve senin de birisini kaybettiğini biliyorum, bu yüzden belki aranızda bir bağ var gibi hissetmişsinizdir."

"Demek öyle bir hıyarlık yapacağımı düşünmüyorsun ama öyle bir hıyarlık yapmayayım diye beni uyarmak istedin, öyle mi?"

"Hayır! Senin aşağılık bir herif olduğunu düşünmüyorum, sadece ikiniz de... belki de sadece yalnız olduğunuz için bir araya gelmenizin ne anlama geldiği hakkında düşünmemişsinizdir."

"Demek buraya kız kardeşinle yakınlaşma mı engellemek için geldin, çünkü kız kardeşinle yakınlaşmayı deneyeceğimi düşündün, öyle mi?"

"Evet!"

"Ama bu dediklerinin hiçbir anlamı yok!" Bana arkasını döndü ve diğer yöne doğru birkaç adım attıktan sonra yüzüme bakmak için döndü. "Ya da belki de vardır."

Onu uzun bir süre izledim. Utandığımı mı, yoksa kızdığımı mı, yoksa her ikisini de mi hissettiğimi bilemedim ama hem nefret edip hem de sevdiğim o kendini beğenmiş gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. Bileğimi kıvırıp ona orta parmağımı gösterdim. "Belki de gerçekten aşağılık herifin tekisindir ." Topuklarımın üstünde dönüp merdivenlere yöneldim ama Joey beni etrafımda döndürdü ve hemen sonra dudakları dudaklarımdaydı. İlk ânın şaşkınlığından

sonra onu sımsıkı tuttum ve dili ağzımdan içeri girerken onu kendime çektim. İki günlük ter ve kir gibi kokuyordu ve eminim ben de öyle kokuyordum ama ona doyamıyordum. Dudaklarının dudaklarıma daha da yakın olmasını istiyor, kollarının beni daha fazla sarmasını, ellerinin tenimin daha fazla yerine dokunmasını istiyordum ama o geri çekildi.

Yüzündeki ifadeden ve gözlerindeki hüzünlü pırıltıdan beni öpmenin bazı anıları geri getirdiğini anlayabiliyordum. Belki de hak etmiştim, başka birini seven başka birini severek.

"Vay be, özür dilerim," diye fısıldadı arkaya doğru sendelerken. "Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Sorun değil," dedim, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için çaresizce ona doğru uzanarak.

"Bunu Dana'ya yapamam."

Gözlerim doldu. "Yanlış bir şey yapmıyordun. Onu sevdiğini biliyorum ama Dana artık yok."

"Ama Bryce var."

Sözleri beni bir balta gibi kesti. O yanlış bir şey yapmıyordu ama ben yapıyordum.

"Yeniden Shallot'a gideceğiz," dedi. "Sabah erken kalkmam lazım ve yorucu bir gün olacak; Skeeter döndüğümüzde çiftliğin çevresine bir hendek kazmak istiyor. Dinlenmem lazım."

Başımı tamam anlamında salladım, geri geri birkaç adım atıp nihayet kapıyı açtım. Islak yanaklarla oturma odasına çekilirken biriyle karşılaşmak, Bryce bile olsa, benim için büyük bir şans olurdu. İçeri girdiğimde yalnızdım. Nathan ve Zoe'nin dışarı çıktığımızı duydukları neredeyse kesindi ve büyük ihtimalle bağrışmalarımızı da duymuşlardı. Büyük ihtimalle bağrışlarımızı herkes duymuştu.

Çabucak gözlerimi sildim ve çamaşır odasına doğru birkaç adım attım. Aklımda Scarlet'in fısıldadığını duydum, yapmazdım. Eğer

hâlâ Andrew'yla evli olsa ve bu evde onunla ve Nathanla kapalı kalmış olsaydı, belki de yapardı.

Cesaretimi kaybettim ve sessizce yatak odama döndüm, yatağın benim tarafımda uyuyan Bryce'a baktım ve köşedeki sandalyeye oturdum. Genelde başı yastığa değdikten sonra çabucak uyuyakalırdı, dolayısıyla yatağa gelmemi beklediğinde, kendi tarafıma geçmek için örtüyü çekerek onu uyandıracağımı bildiğinden bunu yapardı. Onunla bu kadar uzun süre beraber kalmamın nedeninin ona olan sevgimden mi, yoksa ilişkimizi bitirmek için yeterince iyi bir neden bulamadığımdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Her iki halde de yatağa, beni seven adamın yanına, keşke sevdiğim adam olsaydın diyerek giriyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Nathan

"Daha su ister misin?" diye seslendi Miranda.

Başımı eğip çatının kenarından aşağı baktım. "Olur," dedim. Çatıdayken kestirmesi zordu ama sıcaklık rahat kırk derece vardı.

Miranda elinde büyük bir bardak suyla merdivenden tırmanıp elimdeki neredeyse boş bardağı aldı.

"Neyi özledim biliyor musun?" dedim. "Buzu."

Miranda gülümsedi. "Aman Tanrım, ben de özledim. Ama bu kış biraz buz göreceğiz ve ondan sonra da pek özlemiyor olacağız."

Güldüm. "Büyük ihtimalle haklısın."

Miranda aşağı indi ve ben de güneşin parıltısı yüzünden gözlerimi kıstım. Scarletle diğerleri üç gündür temizlik yapıyorlardı ve yakında geri döneceklerini umuyordum. Bu sabah onların olduğu yerden yükselen bir duman sütunu görmüştüm ve yardıma ihtiyaçları olduğu için gönderdikleri bir tür sinyal olmadığını ummuştum. Miranda'ya söylemedim. Kızları alma riskine giremezdik ve birimizin tek başına gitmesi de zaten çok riskliydi

Öğle yemeğini çatıda yedikten sonra aşağıya indim ve içeri girmeden Miranda'nın yukarıdaki yerine iyice yerleşmesini bekledim. Elleny öğle yemeğinden kalanları topluyordu ve Zoe de sadece dipleri kalmış pastel boyalarıyla resim yapıyordu. Scarlet'in Shallot'taki dükkânda durmaya zamanı olursa Zoe'ye biraz daha boya almayı akıl etmesini diledim, tabii dükkânda varsa, sonra da bunun ne kadar da tuhaf bir şekilde normal bir düşünce olduğunu fark edip güldüm.

"Nathan! Onları görüyorum!" diye seslendi Miranda. Sesi boğuk geliyordu, dolayısıyla doğru duyduğumdan emin olmak istedim.

"Onları görüyor musun?" dedim verandaya çıkarak. Cevap vermeyince merdivene tırmandım. Tüfeğin dürbününden bakarken dudağı titriyordu.

"Ne oldu? Ne gördün?" Miranda bana baktı, gözleri kırmızıydı ve her an ağlayacakmış gibi duruyordu.

Grup biraz daha yakınlaşınca gözlerimi kısıp baktım. Onu neyin bu kadar üzdüğünü anlayıp, "Paniğe kapılma," dedim. "Düşündüğün gibi olmayabilir."

Dönüp grubun evin arazisinden geçmesini izledim. Miranda hemen arkamda, merdivenden inip tam verandanın önünde Scarlet'e ulaştım. Haberlerin iyi olmadığı çok belliydi.

"Üzgünüm," dedi Miranda'ya bakarak. "Çok, çok üzgünüm."

Miranda'nın elleri ağzını kaparken titriyorlardı. "Hayır."

"Kıstırılmıştık. Onları uzağa çekecekti ama geri dönmedi."

Miranda derin bir nefes aldı. Zoe ve Elleny dışarı geldiler. Elleny, Scarlet'e sımsıkı sarılırken Zoe de Skeeter'a sarıldı. "Emin misin? Onu aradınız mı?" diye sordum.

Skeeter başını onaylar biçimde salladı, bakışları hüzünlüydü. "Onu ben buldum. Onu ben vurdum."

Miranda dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü kapatarak acıyla inledi. Ashley gözleri kocaman açılmış bir halde dışarı çıktı ve kız kardeşinin yanına diz çöktü. "İyi misin?" diye sordu. Başını kaldırıp bize baktı. "Joey nerede?"

Bryce başını eğip Miranda'ya baktı, yüzünde hiç ifade yoktu. "Başaramadı."

Acısını saklayamayan Miranda öne doğru eğilip bir çığlık attı. Ashley onu tutup Bryce'a baktı. Kız arkadaşının, Ashley'nin, Cooper'ın yasını tuttuğu gibi Joey'nin yasını tutmasını izlerken gözleri dolmaya başlamıştı. Nihayet daha fazla kaldıramayarak eve girdi.

Skeeter kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Kafası allak bullak olan bir ben miyim?"

"Evet," dedim, diyecek başka bir şey bulamadığım için.

"Belki o değildi." Miranda burnunu çekti. Gözleri umutla parlamıştı.

"Oydu," dedi Scarlet. "Çok üzgünüm. Bu benim hatamdı."

Miranda'nın ifadesi sertleşti ve Ashley'yi itti. "Evet, sonuna kadar haklısın, bu senin kahrolası hatan. Buradaki herkes benim bencil bir kaltak olduğumu düşünüyor ama büyük ödül senin Scarlet! Onun öldürülmesine neden oldun! Ve ne için? Ölü çocukların için mi?"

"Miranda, yeter artık!" diye gürledim. Ses tonum beni bile şaşırtmıştı.

Miranda burnundan sert bir nefes aldı. Ashley yeniden ona uzandı. "Çekil üstümden!" diye bağırdı küçücük hıçkırıklarla nefes verirken. "Uzak dur benden!" Merdivenden çatıya çıkıp kendi başına ağlamaya başladı.

Scarlet yutkunup kaşlarının altından bana baktı. "Haklı mı?"

"Hayır' dedim sadece ve onu kollarıma aldım. Saçını öptüm, başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Scarlet

Hiçbirimiz yemek yiyecek halde değildik, dolayısıyla kızlara birer fıstık ezmeli sandviç yapmakla yetindim. Koltuğa oturup su içtim ve Joey'nin, Skeeter alnına bir kurşun sıkmadan önce neye benzediğini unutmaya çalıştım.

Skeeter, Miranda'ya gerçeğin tamamını anlatmamıştı. Joey tedleri güvenli evden uzağa götürmüş ve geri dönmemişti ama ilk ışıkla birlikte onu aramaya çıktıktan sonra onu bulan ben olmuştum. Bir türlü tetiği çekememiştim. Joey sendeleyerek bana doğru geliyordu,

..

boynu ve kolları yer yer kemiğe kadar yenmişti. Ölmesinin benim hatam olduğunu biliyordum ve ikinci defa ölmesinin sorumluluğunu alamazdım. Skeeter bir eliyle beni tutup diğeriyle de Joey'i vurmuştu.

Suyumdan bir yudum daha alıp beklemek için verandaya çıktım. Çatıdan Miranda'nın sesi geliyordu. Her ne kadar görmek istediği son insanın ben olduğumu bilsem de ona katılmaya karar verdim.

"Selam," dedim, en üst basamağa geldiğimde.

Miranda tepki vermeye tenezzül etmedi, sadece ne yaptığıma inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı.

Ondan bir metre kadar uzağa oturdum. Konuşmadık, sadece yolun daha ilerisini görebileceğim bir yerde oturmak istiyordum. Yaklaşık on dakika sonra göğün rengi döndü, güneş batmaya başlamıştı.

"Bunu hâlâ hayatta olduklarını düşündüğünü görmem için yapıyorsun. Böylece Joey boş yere ölmemiş olacak, değil mi?"

"Hayır, sadece kızlarımı bekliyorum."

"İçeride iki kızın var zaten."

İçimi çektim. "İçeride iki kızım daha var, evet."

"Ne var biliyor musun? Onların hayatta olup olmadıklarını düşünmenin bir önemi yok. Onların hayatı Joey'ninkinden ya da Bryce'ınkinden ya da Skeeter'ınkinden... ya da Nathan'ınkinden daha önemli değil."

"Nathan'ın hayatından mı?"

"Sana bir şey olursa ölür. Ashley'yi görüyor musun? Bomboş ve umutsuz halini... Eğer kendini öldürtürsen Nathan da aynen öyle olacak."

Düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetmişti ama fikrimi değiştirtmedi. "Joey'nin ölümünde sorumluluk tamamen bana ait. Haklısın. Benim hatam. Ama kızlarım güvenliğe kavuşsun diye

elimden geleni yaptığım için kimseden özür dileyecek değilim ve yardım etmek isteyenleri geri çevirmeye de niyetim yok."

Miranda boynunu çevirip bana baktı. "Kimse bunu sana söylemek istemiyor Scarlet ama ben söyleyeceğim: Senin de, kızların için yolu temizleme projenin de canı cehenneme! Dışarıdaki hastaların sayısı insanların sayısından fazla: Onların hepsini temizlemenin imkânı yok ve kısa zaman sonra onlardan birinin kafasına keseri indirdiğinde Jenna ya da Halle için çok geç olduğunu anlayacaksın. Ama nasılsa bir şey fark etmeyecek, çünkü onlar çoktan geberdiler !" Son kelimeleri bağırarak söylemişti ve sesi yükselip çığlığa dönüştü, gözlerini sımsıkı kapayıp başını sallarken saçları terli yüzüne yapıştı.

Gözlerimi kapatıp çığlıklarının aklıma bazı görüntüleri getirmesini engellemeye çalıştım. "Miranda..."

"O halde kabul ediyor musun?" dedi, gözlerinde hem öfke hem de çaresizlik vardı.

"Bilmiyorum. Gelmeyeceklerini kabul edersem bana ne olur bilmiyorum."

"Onlar... artık... gelmeyecekler!"

Bir damla yaş gözümden aşağı süzüldü ama çabucak sildim. "Buna inanmıyorum."

"Scarlet!" diye bağırdı Nathan verandadan. Merdiveni tırmandı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bakıyor musun?"

"Neye?"

"Çabuk bak! Tepeye bak!"

Gözlerimi kısıp bakınca iki küçük figürün kızıl tepeden aşağı yürüdüklerini gördüm. Skeeter bahçede durmuş bağırıp kollarını sallıyordu. Gelenler koşmaya başladılar ve o anda Halle ve Jenna olduklarını anladım.

Boğazım düğümlendi ve hemen sonra hıçkırmaya başladım. "Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Bunlar benim yavrularım!"

Yalnızlardı. Bunun ne anlama gelebileceğini ya da neler yaşamış olabileceklerini hayal bile edemiyordum ama o anda yapabildiğim tek şey merdivene atılmak oldu. Nathan birkaç basamak inip acelem olduğunu bildiği için kalan mesafeyi atladı.

"Scarlet? Scarlet!" diye çığlık attı Miranda.

Önce ona sonra da tarlada işaret etiği yere bakınca yaklaşık iki düzine hastadan oluşan bir sürünün kızlarıma doğru topallayıp sendeleyerek ilerlediğini gördüm. "Tanrım hayır! Hayır! Hayır!" merdivenden inmeye başladım ama Nathan beni durdurdu. "Çatıda kal! En iyi nişancımız sensin! Ben gidip onları alacağım!"

Tereddütle de olsa başımla onaylayıp çatıdaki yerime döndüm. Haklı olduğunu ve kızlarım için yapabileceğim en iyi şeyin yukarıda bir yerden hastaları avlamak olduğunu biliyordum. Nathan, Skeeter ve Bryce ellerinde çeşitli silahlarla başka bir şey onlardan önce davranmadan kızlarıma erişmek için koşmaya başladılar.

Jenna ve Halle eve doğru koşmaya devam ediyorlardı ama tarladan onlara doğru yürüyen sürü yollarını kesecekti. Buğdayların arasında neyin saklı olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu ve ben tarlaya ateş etmeye başladığımda bile koşmayı bırakmadılar.

"Tanrım! Tanrım, Scarlet!" dedi Miranda. Aceleyle merdivene koşup aşağı indi ve son hız yola doğru koşarken kızlara acele etmeleri için bağırıyordu.

Ashley, Miranda dönüp içeriye girmesini işaret edene dek peşinden birkaç adım koştu. "Çocukların yanından ayrılma Ashley! Çocukların yanında kal!"

Ashley kız kardeşine bir tabanca atıp bana baktı. Yanağımı tüfeğe dayayıp dürbünden baktım. Kurma kolunu çekip nişan aldım ve tetiği çekip ilk hastayı indirdim. Yüzümü çekip bağırdım, "Koş Jenna! Eve doğru koş! Tarladalar! Tarlada!"

Jenna yavaşlayıp etrafına bakındı. Geldiklerini göremiyordu.

"Koş!" diye bağırdım.

Jenna bir an için arkasına baktı, Halle'ın elini tuttu ve Nathanla Skeeter'a doğru koşmaya başladı. Bizimkilerin çocuklarıma seslendiklerini duyabiliyor, elleriyle işaret edip acele etmelerini söylediklerini görebiliyordum. Halle'ın korkuyla attığı çığlık boğucu akşam havasında bana kadar erişti.

Kurma kolunu bir kez daha çektim, nişan aldım ve ateş ettim. Bir kurşun daha alıp hazneye koydum ve aynı işlemleri tekrarladım. Yaz boyunca o kadar çok pratik yapmıştım ki kurşun doldururken gözümü hedeften ayırmama bile gerek yoktu ama ne kadar çok sarsak öldürürsem yerine bir o kadar daha geliyor gibiydi.

İlk hasta buğdayların arasından çıktı. Jenna aniden durup o kadar hızlı arkaya ağırlığını verdi ki Halley de peşinden çekip yere düştü.

Ateş etmeye devam ettim ve bizimkiler sürünün dikkatini çekmek için bağırmaya başladılar. Arkadaşlarımla kızlarım arasına etten bir duvar girmiş, hastalar her iki yöne de saçılmaya başlamışlardı.

Kızlar birbirlerine sarılıp bağırdılar. "Anneciğim!" diye bağırdı Jenna. "Anneciğim!"

Yutkunarak korkumu bastırdım ve ateş etmeye devam ettim; kızlarıma doğru gelen yürüyen ölülere odaklanıyordum. Nathan'la diğerlerinin karşılarına çıkan her yürüyen ölüyü öldürdüklerinden emindim ama kızlarım savunmasızdı.

Tekrar kurşun doldururken ellerim titriyordu ama kendimi odaklanmaya, kızlarıma yaklaşan her şeyi vurmaya zorladım. Aniden Nathan karşıdaki tarladan çıktı ve kızları tuttu. İlk önce çığlık attılar ama sonra Nathan onları arkasına itti. Ona en yakın olan hastaya nişan alıp indirdim ama arkasından üç tane daha çıktı ve yeterince hızlı kurşun dolduramıyordum.

Nathan en yakındakini itti ama ben bir kez daha kurşun doldururken bir el ateş edildi. Hasta yere düştü. Skeeter silahını doldurup bir kere daha ateş etti. Dürbünden Nathan'ın kızlara bir

şey söylediğini görebiliyordum. Kızlar tamam anlamında başlarını salladıktan sonra kuzeydeki tarlaya girip gözden kayboldular.

Onları gözden kaybedince kalbim parçalanıyormuş gibi hissettim ama peşlerinden gitmeye çalışan her şeyi vurdum. Korkunç, ızdırap dolu bir çığlık, delice bir endişe içinde dürbünümle her yere bakmama neden oldu. Sonunda Bryce'ı gördüm, önündeki sarsakları uzaklaştırabilmişti ama arkadan saldırıya uğramıştı. Miranda, Bryce'a saldıranı namluyu şakağına dayayıp vurdu ve sonra erkek arkadaşıyla beraber yere düştü . Nereden yaralandığını göremiyordum ama ikisi de Bryce'ın kanıyla kaplanmışlardı.

Çenemi tüfekten çektim ve kendimi tüfeği bir kez daha doldurup onları aramaya zorladım. Miranda geriliyor, bir eliyle ateş ederken diğeriyle de Bryce'ı çekiyordu.

"Hayır!" diye bağırdı, üstüne doğru gelen sarsaklara nişan alıp. "Bize yardım edin!"

Art arda vurdum, Skeeter da öyle ama Miranda yarım düzine canavar üstüne üşüşüp beslenmeye başlamadan önce sadece iki el ateş edebildi. Saf ıstırapla dolu çığlıkları havayı doldurunca gözlerimi sımsıkı kapattım. Skeeter bir el ateş etti. Skeeter acısına son verdikten sonra bile birkaç saniye için çığlıkları çevredeki buğday tarlalarında yankılandı.

Yukarı baktığımda Nathan, Jenna ve Halle'in tarladan çıkıp verandaya koştuklarını gördüm. Ashley onları evin güvenliğine çekene dek kızları izledikten sonra yeniden dürbünden baktım. Nathan elinde benim keserim sürüye doğru koştu. İçeri girip yavrularıma sarılmayı ne kadar istesem de sürünün sonuncusu da indirilmeden hiçbirimizin güvende olmayacağını biliyordum.

Bir an sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydiler ve sonra bir anda sadece birkaç tanesi kalmıştı. Ben ateş ettim, Skeeter ateş etti ve Nathan da keseri savurdu. Yolun her yerinde ve hendekte cesetler yatıyordu. Sanki bir korku filminden bir sahne gibiydi; bir katliam. Nathan ve Skeeter eve dönmeyip, Miranda ile Bryce'ın cesetlerinin yanına gittiler. Her yerleri ısırık yaralarıyla kaplı, kan içinde bir

arada yatıyorlardı. Skeeter tabancasını çıkardı ve Bryce'ın başından vurdu. Miranda'nın ıstırabına zaten son vermişti ve bir kurşun daha harcamasına gerek yoktu.

Merdivenden indim ve şok içinde Jenna'yla Halle'in tel kapıdan geçip yüzlerini bana gömmelerini izledim. Onlar mı, yoksa ben mi yığıldım bilemiyorum ama üçümüz de verandanın üstünde birbirimize sarılmış, salya sümük hıçkıra hıçkıra ağlıyorduk.

Ashley bir an için yanımızda durdu, sonra koşarak yola çıktı. Çocuklarıma kavuştuğum ânın arka planında onun feryatları vardı. Elleny ve Zoe kapının eşiğinde şok içinde duruyorlardı, ikisi de az önce olup bitenlere anlam verememiş gibiydi. Sanki herkes ağlıyormuş gibiydi, hem mutluluktan hem de üzüntüden.

Gece olmak üzereyken Skeeter ve Nathan,Ashley'yi eve götürdüler.Hıçkırıklar içinde kız kardeşinin yanında kalmak için mücadele ediyordu. Skeeter'ın onu yolun kalanında zorla götürmesi gerekti.

Nathan, kapıdan girip gözden kaybolana dek Ashley ve Skeeter'ı izledikten sonra başını eğip aileme baktı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Senin epey inanılmaz iki çocuğun varmış."

"Ya Miranda?" diye sordum, cevabı bildiğim halde.

İçini çekti. "Bryce saldırıya uğramıştı. Onu kurtarmaya çalıştı. Onlara zamanında yetişemedim."

Halle'in yüzü kolumun altına gömülüydü ve kirli tırnaklarını da tenime batırıyordu.Başını öptüm."Haydi, gelin kızlar. Artık benimlesiniz. Haydi, içeri girelim."

Nathan ayağa kalkmamıza yardım etti ve hep beraber eve girdik. Kızlar pislik içindeydiler ve emin olamasam da onları son gördüğüm sabah üstlerinde olan kıyafetleri giyiyorlarmış gibi geldi.

Onlara bakmayı ya da gülümsemeyi bırakamıyordum. Gerçek değilmiş gibi geliyordu.

"Mesajını gördük," dedi Jenna,gözyaşlarını tutmaya çalışırken.

Başımı salladım. "Andrew nerede?"

"Isırıldı," dedi Halle, o küçük sesiyle.

"Bizi onu terk etmeye zorladı,"dedi Jenna, titreyen sesiyle. "Bizi zorladı."

"Şişşt," dedim ikisine de sarılarak. "Ne kadar zamandır yalnızsınız?" Niye sorduğumu bilmiyordum. Bilmek istediğimden emin değildim ya da bunun bir önemi olduğundan.

"Bilmiyorum," dedi Jenna. "Bir haftadır galiba."

"Vay canına," dedi Skeeter. "Anneleri gibi sertler."

Jenna gülümseyerek başıyla onayladıktan sonra başını göğsüme yasladı. "Babam da öyle söyledi, onu terk ettiğimizde. Başarabileceğimizi, çünkü senin gibi sert olduğumuzu söyledi."

Zoe ve Elleny'yi yakınına çekmiş olan Nathan'a baktım. Tatlı kızlarımın o kadar uzun süre yalnız kaldıklarını düşünmek midemi bulandırıyordu ve o süre zarfında neler yaşadıklarını öğrenmek istediğimden emin değildim.

"Sen yolu temizlemiş olmasan, kendi başlarına Shallot'tan geçmeleri zor hatta imkânsız olacaktı," dedi Nathan. "Haklıydın, yaptıklarınız boşuna değildi."

Başımı sallayıp yeniden kızlarıma sarıldım. "Gelin canlarım, haydi gidip sizi temizleyelim." Halle inledi ama saçını öptüm. "Artık güvendesiniz." Jenna'ya baktım. "En son ne zaman yemek yediniz ya da uyudunuz?"

Kaşlarını çattı. "Bir süre oldu."

Onu bağrıma bastım. "Tamam. Tamam, hepsi geçti artık. Nathan?"

"İlgileniyorum," deyip doğrudan mutfağa gitti.

Kızların yıkanmasına yardım edip saçlarını fırçaladım. Dehşet verici yolculuklarının hikâyesini dinlerken böyle sıradan bir şey yapmak o kadar gerçek dışıydı ki. Masada onlarla beraber oturdum

ve yemeğe yumulmalarını izledim, karınları doyduktan sonra da Bryce ve Miranda'nın odasına götürüp yatağa yatırdım.

Diğer odada Nathan'ın Zoe ile Elleny'ye ninni niyetine bir şeyler mırıldandığını duydum.

Halle bileğimi sımsıkı tuttu. "Bizi bırakma anneciğim."

Başımı hayır anlamında sallayarak elini dudaklarıma çekip öptüm. "Bir daha asla ayrılmayacağız."

"Söz mü?"

"Söz. Siz ikiniz o kadar cesursunuz ki," deyip Halle'in alnını öptükten sonra Jenna'nın gözlerine bakıp yanağına dokundum. "Hem de çok."

Kızlar yerleştiler ve on dakika içinde ikisi de derin bir uykuya daldı. Nathan odaya gelip bir an yüzünde bir gülümsemeyle onları izledi. "Çok güzeller."

"Teşekkür ederim," dedim, boğazımdaki düğümün geçmesi için ani bir nefes alarak.

"Burada mı uyuyacaksın?" diye sordu.

Başımı evet anlamında sallayarak, "Sandalyede; böylece uyandıklarında burada olabilirim. Büyük ihtimalle nerede olduklarını hatırlamayacaklar," dedim.

Nathan yanıma diz çöküp kulağımın altındaki hassas teni öptü.

Ona yaslandım. "Ashley nerede?"

"Skeeter yanında. Kendisini epey yalnız hissediyor."

"Tahmin ederim." İçimi çektim.

"İkisi de hayatlarının aşkını yitirdiler. Aralarında böyle korkunç bir ortak nokta var ve birbirlerinin bunu atlatmalarına yardımcı olabilirler."

Bir süre birbirimize sarılıp yavrularımın uyumalarını izledik. Jenna birkaç defa irkildi; o ölüm kalım savaşından uykusunda bile

kaçamıyordu. Zaman içinde yeniden huzurlu bir şekilde dinlenebilmesini diledim. Hepimiz için geçerli olan bir dilekti bu.

"Kendimi onlara bakmaktan alıkoyamıyorum," diye fısıldadım. "Bir yanım hâlâ eğer başka yere bakarsam ya da uyuyakalırsam ortadan kaybolacaklarından endişe ediyor."

Bana güven, buradalar, güvendeler ve öyle kalmalarını sağlayacağız."

Ona bakıp yüzüne dokundum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Dünyanın sonunun başıma gelen en iyi şey olduğunu ve her şeyin neredeyse mükemmel olduğunu söylediğinde seni aslında anlamamıştım. Ama artık ailemizin her üyesi burada... ve güvende... şimdi anlıyorum."

"Ailemiz ha?" diyerek gülümsedi.

"Nihayet geldiler," dedim, başımı inanmakta zorlanarak iki yana salladım. Aklıma alakasız bi şey gelince ukala ukala sırıttım. "Dört kız olduk. Azınlıktasın."

"Durumu idare ederim diye düşünüyorum."

Bir kahkaha attım. "Seni seviyorum."

Kaşları çatıldı ve sözcüklerim onu hayal bile edemeyeceği kadar mutlu etmiş gibi güldü."Şimdi mükemmel oldu işte."

Sondeyiş

Scarlet

Jenna tüm dikkatini vermiş, büyük, kahverengi gözlerine giren ter damlalarını umursamıyordu. Tüfeğin kabzasını omzuna dayadı. On beşinci doğum günüydü ve Skeeter her an kendisiyle tarlaya gelmesi için onu çağırabilirdi. Niyeyse herkese doğum günlerinde bir atıcılık yarışmasıyla meydan okumayı âdet edinmişti. Kazananın ödülü bir kutu konserve şeftaliydi; özel durumlar için sakladığımız bir lezzet. Bir şekilde, her ne kadar hepimizi rahatlıkla yenebilecek de olsa Skeeter bu yarışmaları hep kıl payıyla kaybediyordu.

"Bu sene onu gerçekten yeneceğim anne."

"Öyle mi?" dedim, çiftliği çevreleyen güvenlik sınırına bakarak. Nöbet tutma sırası bendeydi, gerçi salgının başlamasının üstünden bir yıldan uzun zaman geçmişti ve tek tük geçen tedler o kadar çürümüş haldeydiler ki onları imha etmekte hiç zorlanmıyorduk. Gördüklerimizi yere itip kafalarını tekmelemek genellikle yeterli oluyordu. Boş bir meşrubat kutusunu ezmeye benziyordu, içleri çürüyüp sıvılaşmıştı. Elleny bile bu şekilde birkaç tanesinin hakkından gelmişti.

Ama yine de sırayla nöbet tutuyorduk, çiftlik evinin çatısında. Sürpriz saldırılar hâlâ tehlike oluşturuyordu, özellikle de herkesin kutlama yaparken etrafta koşuşturacağı ve tetikte olmayı unutacağı bugünkü gibi zamanlarda.

Meşe ağacının altındaki haçlara baktım. Mezarlar iyice yerleşmişti ve üstlerinde çim bitmişti.

Ashley verandadan inip Jenna ve bana baktı, eliyle gözlerini güneşten koruyordu. "Gelmiyor musunuz?" dedi gülümseyerek.

Jenna yarım bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başarabildi. "Sadece nişan alma tekniğimle ilgili bir iki ayar yapıyorum."

"Onu şaşırtacaksın," dedim, dirseğimle kolunu dürterek.

"Herkesi şaşırtacağım."

Jenna bunu söyleyip dikkatle merdivenden indi. Elleny'ye yetiştiğinde kol kola girdiler. Geçen yıl içinde aralarında bir bağ kurulmuş ve yakın arkadaş olmuşlardı, ikisi de o yaşta çocukların taşımaması gereken gerçeklerin yükünü taşıyorlardı. Elleny Kevin'in elindeyken çektiklerinden kaynaklanan kâbuslar görüyor, Jenna da babasını ölüme terk etmenin vicdan azabıyla boğuşuyordu. O ilk gece dışında aylarca deliksiz uyuyamamıştı, babasıyla geçirdiği son anların ıstırabını tekrar tekrar yaşıyordu. Elleny onun acısını başka kimsenin anlayamayacağı gibi anlıyordu ve ayrılmaz hale gelmişlerdi.

"Anne!" diye bağırdı Halle, gözlüklerini burnunun üstüne iterek. "Geliyor musun?"

"Hayır, hanımefendi, nöbetteyim."

"Yaa," diye şikâyet edip yeri tekmeledi.

Nathan bir kolunda Zoe'yi taşıyarak verandadan indi ve diğer koluna da Halle'ı aldı. Halle'in yanağını öptü. "Ben seninle yürürüm taş bebek." Nathan başını yukarı kaldırıp bana baktı ve göz kırptı,sonra da Elleny ve Jenna'nın peşinden tarlaya geçtiler.

Çiftliğin çevresini gözden geçirip belli yerleri görebilmek için dürbünümden baktım ve sonra da mutlu ailemin ' Skeeter'ın yarışma için gerekli düzeneği kurduğu yere gitmelerini izledim.

Ashley arkada kalmış, babası, kız kardeşi ve Cooper'ın mezarlarının başında duruyordu. Onlar için severek harcadığı, büyük bir çabayla hazırladığı haçlara baktı ve duyamadığım bir şeyler söyledi. Nihayet ön kapı çarparak kapandı ve Skeeter belirdi. Ashley'nin arkasına yürüyüp kolunu nazikçe beline doladı. Orada bir süre öylece dururken Ashley kendini Skeeter'ın göğsüne yasladı. Skeeter öne eğilip onu yanağından öptü ve elinden tutup götürdü.

Skeeter ile Ashley herkesi kaybetmemizden sonra uzun bir süre birbirlerinden destek almışlardı. Arkadaşlıkları pek de şaşırtıcı

olmayan bir şekilde başka bir şeye dönüşmüştü ama yine de hâlâ Jillle Cooper'ın yasını tutarken birbirlerini sevmelerini görmek ilginçti. Tuhaf, yeni bir dünyada, ilişkilerin yeni bir anlayışla yaşanmasını gerektiren bir dünyada yaşıyorduk.

Sevdiğim herkes birinin elini tutar ya da koluna girmiş yürürken uzaklardan tanıdık olmasına karşın yabancı bir ses yankılandı. Sesi duyar duymaz ne olduğunu anlamıştım ama bir uçak göreli ya da duyalı o kadar uzun zaman olmuştu ki hayal ettiğime inanmak kolaydı.

Ayağa kalkıp hava türbülansının çıkardığı o boğuk sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalıştım. Gözlerimi parlayan güneş ışığından korumak için elimi siper ederek kendi etrafımda döndüm. Uçak motorlarının sesi geliyordu ama uçakların kendileri görünürlerde yoktu. Nathan,kızlar, Ashley ve Skeeter tarlada durmuş kafalarını kaldırıp yukarı bakıyorlardı.

Ses daha yakınlaştı ve tam tepemize gelmeden önce iki savaş uçağı büyük bir hızla üstümüzden geçip kuzeye doğru devam ettiler.

İçgüdüsel olarak Jenna'ya seslendim, o da içgüdüsel olarak Halle'ı Nathan'ın kollarından alıp eve doğru koşmaya başladı. Herkes bir ağızdan heyecanlı heyecanlı konuşarak verandaya doğru acele etti.

"Nereye gidiyorlar sence?" diye sordu Ashley, büyük ihtimalle bana.

"Wichita'yaymış gibi duruyor. O yönde yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta, değil mi?" diye sordum.

Jertna, Halle'ı merdivenden çıkması için destekledi ve ikisi de yanıma oturdular. Uçaklar gözden kaybolmuştu ama gözlerimizi ufuktan ayırmadık.

Nathan, Zoe'yi yere indirdi. "Bu hızla oraya varmış olmaları gerekirdi."

Tam Nathan cümlesini bitirdiği anda parlak bir ışık güneşi gölgede bıraktı ve ardından bir mantar bulutu kilometrelerce yukarı tırmandı. Hepimiz gözlerimize inanamayarak bakakaldık. Televizyonda mantar bulutlarını görmüştüm ama gerçeği... gerçek gibi durmuyordu.

"Bu ne?" diye sordu Halle, nihayet sessizliği bozarak.

"Bu bir nükleer bomba mı?" dedi Ashley, sesinden paniğe kapılmak üzere olduğu anlaşılıyordu.

"Wichita'dan yaklaşık ne kadar uzaktayız? Kilometre cinsinden?" diye sordu Skeeter.

Nathan omzunu silkti. "Seksen kilometre kadar vardır eminim."

"İçeri girmeliyiz. Onun ne bombası olduğunu bilmiyorum ama..."

"Aman Tanrım!" dedim ufkun ötesinde bir toz bulutunun kalktığını görerek. Bize doğru ilerliyordu. "Yürü Jenna! Yürü!"

Nathanla kızların merdivenden inmesine yardım ettik ve ben de birkaç basamak indikten sonra bulutun hızla yaklaştığını görünce aşağı zıpladım. "Herkes içeri!" diye bağırdım. Kapıyı kapatıp altına tıkmak için havlu almaya koştum. Asley ile Skeeter geceleri pencereleri örtmek için kullandığımız yorganları asıyorlardı ve Nathan'da arka kapının altına havlu itiyordu.

Soluk soluğa oturma odasında durup birbirimize baktık. Başka ne yapacağımı bilemediğim için Nathan'a bakıp başımı salladım. Dışarıdan bir kükreme sesi geldi. Jenna, Halle ve Elleny bana koştular ve hepsini kucaklarken Nathan'ın da Zoe'ye aynısını yapmasını izledim.

Ashley eğilip Skeeter'ın kolunun altına girdi ve başını kaldırıp ona baktı. "Ne yapacağız?"

Kükreme şiddetlenirken Skeeter odanın etrafına baktı. "Herkes yere yatsın."

Birbirimize sarıldık ve dalganın üstümüze gelmesini bekledik. Evin ahşap iskeleti şok dalgası karşısında gıcırdadı ve kuzey

duvarına toprak parçaları çarptı. Yan taraftaki üç pencere patlayınca yemek odasındaki masanın üstüne ve yerlere cam kırıkları saçıldı. Kızların başlarını tutup bu kadarla kalması için dua ettim.

Şok dalgası geldiği hızla geçip gitmişti. Hepimiz birbirimize bakıp şimdi ne yapacağımızı düşündük.

Ashley burnunu çekti. "Eğer radyasyon varsa, biz yeterince uzak mıyız?"

"İnanamıyorum," dedi Nathan. "Şehri bombaladıklarına inanamıyorum! Bütün bunlar başladıktan bir yıl, sonra öyle mi? Bunun bir anlamı yok."

"Belki de şehirler tamamen kayıptır ve bu da onların temizlik yapma yoludur' dedi Skeeter. "Bu şekilde bir sürü tedden kurtulabilirler.

"O halde bu bir tedavi olmadığı anlamına mı geliyor?" dedi Elleny.

"Daha bir şey bilmiyoruz," dedim. Halle kucağımda der top olup yatmış titriyordu. "Şişşt, bir tanem. Her şey yoluna girecek."

"Bizi bombalarlar mı?" diye sordu Jenna.

"Hayır," dedim. "Her şeyden o kadar uzağız ki..."

"Peki ya Shallot?" diye sordu Elleny. "Orası ted doluydu. Ya bizim o kadar yakınımıza bir bomba atarlarsa?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Atacaklarını sanmıyorum tatlım. Oradaki tedlerin çoğu çıkıp gitmişti. Büyük ihtimalle Wichita'ya."

"Umarım şehirde bizim gibi kimse yoktu," dedi Ashley. "Bu kadar uzun süre boyunca hayatta kalmayı başarıp bunun olması... ne kadar korkunç."

"Şehirlerde kimsenin uzun süre hayatta kalmış olabileceğini sanmıyorum," dedi Skeeter. "Bence hepimiz şimdilik içeride kalmalıyız. Hava temizlenene kadar bekleyelim. Önümüzdeki birkaç gün Butch'un nasıl davrandığını izleyip serpinti olup olmayacağına

bakalım. Ne diye nükleer bomba atmanın riskine girdiler bilmiyorum. Sıradan bir bomba da aynı işi görürdü."

Nathan başıyla onayladı. "Katılıyorum, abartmanın âlemi yok."

"Tamam," deyip ayağa kalktım ve kızları kendime çektim. "Duydunuz değil mi? Doğum günü partisine içeride devam edeceğiz."

Jenna dudağını büktü. Yüzünü ellerime aldım. "Her şey sırayla: Seni bekleyen bir kutu şeftali konservesi var."

Halle, "Ben de bir tane alabilir miyim Jenna? Lütfeeeeen?" diye yalvardı.

Onları bırakıp bodruma indim ve kilerde şeftali kutusunu aradım. Nathan peşimden aşağıya geldi. Kutuyu raftan alıp kaşlarımın altından ona baktım. "Bu zamana kadar radyasyon zehirlenmesinden ölelim diye dayanmadık değil mi? Bunu sadece kendimizi daha iyi hissetmemiz için söylemiyordun."

Nathan başını sallayıp beni kollarına çekti. "Hayır aşkım. Skeeter haklı. Radyoaktif bir bomba kullanmanın ne anlamı olurdu ki? Özel bir nedenleri olmadığı sürece kullanacaklarını sanmıyorum, bir anlamı yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Derin bir nefes alıp ona sımsıkı sarıldım.Söz vermiş olmasına karşın boğucu bir endişe beni tüketiyordu.Jenna'yla Elleny pencereye çıkıp battaniyeyi indirdiler.

"Anne! Bu yağan kar mı?"

Ayağa kalkıp pencereye yürüdüm ve levhaların arasındaki bir boşluktan baktım. "Hayır," dedim yavaşça, kar tanesi gibi kabarık, siyah parçacıklar yere doğru süzülürlerken.

"Bu nükleer serpinti, değil mi?" diye sordu Skeeter.

Nathan en büyük aralıktan dışarıyı daha iyi görebilmek için eğildi. "Serpinti olduğu nükleer olduğu anlamına gelmez, o zaman da radyoaktif değildir. Patlamayla havaya kalkan toz ve yıkıntıların parçaları olabilir."

Herkes o gece battaniye ve yastıklarını bodruma getirdi, dışarıda çimlerin üstüne yağan külle aramıza bir katman daha koymayı umuyorduk. Gece olduğunda etrafın kirli yünle kaplıymış gibi gözükmesini sağlayacak kadar yağmıştı.

Çocuklar uyuduktan sonra Skeeter ile Nathan, radyo-aktif olsun ya da olmasın serpintinin su kaynaklarımıza ne gibi bir etkisinin olacağını ve diğer korkutucu şeyleri tartışmaya başlayıp, Ashley durmalarını isteyinceye kadar da susmadılar. Ama artık çok geçti ve yerlerimize geçip biraz uyumaya çalıştığımızda bile kendimi endişeyle tavana bakarken buldum.

Nathan şakağımı öperek, "Bir sıkıntı olmayacağını düşünüyorum Scarlet, gerçekten de öyle," dedi.

"Ya öyle değilse? Çocuklarımızı bu şeyden nasıl koruyabiliriz?"

Nathan cevap vermedi ve bu beni daha da korkuttu.

Gözlerim tam kapalı kalacak kadar ağırlaşırken Skeeter doğu duvarının tepesi boyunca uzanan küçük pencerelerden birine koştu. Parmak ucunda yükseldi ve güç bela dışarıya bakabildi.

Yumuşak bir sesle, "Yok daha neler," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Nathan. Skeeter kadar uzun olmadığı için bir defa zıpladı. Birbirlerine baktılar.

"Ne görüyorsunuz?" diye sordum, bileklerime dayanıp doğrularak.

İkisi koşarak merdivenden yukarı çıktılar. Mutfak ve yemek odasından geçerken adımları daha da hızlandı. Yer yatağımdan alelacele kalkıp peşlerinden gittim ve onları bu kadar şaşırtan şey görünce ani bir nefes aldım. Sanki bulutlu bir kış günüymüş gibi hâlâ kül yağıyordu.

"Fırtına mı geliyor?" diye sordum.

"Hayır," dedi Nathan, gözleri düşmekte olan ve yerde birikmiş küller arasında gidip geliyordu. "Patlamanın artıkları atmosferde."

"Daha ne kadar böyle olacak?" diye sordum.

Nathan başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum, tatlım," dedi. Bana baktı, ilk defa sesi gerçekten endişeliydi. "Bilmiyorum."

Patlamadan altı gün sonra hepimiz içeride sıkışıp kalmış olmanın etkilerini hisseder olmuştuk. Çocuklar tartışıyorlardı ve yetişkinler de kolayca sinirleniyorlardı. Avlanma imkânımız olmadığı için kilerdeki konservelerin önemli bir kısmını tüketmek zorunda kalmıştık.

Bodrumda durmuş, elimde üç kutu börülce, ağlıyordum. Ashley kutuları elimden aldı ve yanağını yanağıma yasladı.

"Her şey yoluna girecek, değil mi? Sadece çok sıkılmışsın ama her şey yoluna girecek."

Başımla onaylayıp gözlerimi sildim ve kutuları ondan aldım. "Evet. Bize bir şey olmayacak."

"Aferin." Ashley soluk aldı, rahatlamıştı. Çok ikna edici bir rol sergilememiştim ama bana inanmak istiyordu, dolayısıyla kandırması kolaydı.

Beraber üst kata çıkıp yemek masasına çoktan oturmuş çocuklara selam verdik. Nathan bana ikinci bir kez bakıp anında canımın sıkılmış olduğunu anladı. Bir çekmeceden kutu açacağını aldım ve börülceleri tabaklara koymaya başlarken her zaman akşam yemeklerimize eşlik eden neşeli, aslında her türlü konuşmalarımızın eksikliğini fark ettim. Kızlar tabaklarına bakıyorlar, çok kayıp görünüyorlardı ama Skeeter'la Nathan'ın söyleyebilecek rahatlatıcı sözleri kalmamıştı.

"Dışarısı temizlendiğinde gidip Jenna'nın doğum günü partisini bitirmeliyiz," dedim masaya oturarak. "Seni yenmek için gerçekten de çok çalışıyordu, Skeeter."

Skeeter kendini küçük bir gülümsemeyle karşılık vermeye zorladı. "Öyle mi Jenna?"

Jenna gözlerini tabağından ayırmadı. Konuşmadı da. Yüzündeki umutsuzluk ifadesi kalbimi kırıyordu.

"Bebeğim?" dedim yavaşça. Ceylan gözlerini kaldırıp gözlerime baktı. "Söz veriyorum, bu sonsuza dek sürmeyecek."

Jenna pencereden bakmak için yavaşça oturma odasına doğru döndü. Gözleri kocaman açıldı ve ayağa kalktı. "Anne!"

Bir haftadır ilk defa gökten kül yağmıyordu. Önce Jenna'ya, ardından Nathan'a baktım. Herkes aynı anda ayağa kalkıp pencereye koştuktan sonra ev rahatlayan sakinlerinin iç çekişleri ve kahkahalarıyla çınladı.

Elleny elini kapıya koydu ama Nathan onu durdurarak, "Henüz değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Neden değil?" diye sordu Jenna, anında gözleri dolarken.

Nathan karşılık vermeye başlamıştı ki birden durdu. Takip eden sessizlikte uzaktan gelen monoton bir ritm duyuldu.

"Bu nedir?" diye sordu Ashley. Bir kez daha dinledi. "Düşündüğüm şey mi bu?"

Siyah bir helikopter üstümüzden geçip geniş bir dönüş yaptı. Geri dönerek bir an için yolun üstünde havada kaldıktan sonra evin önündeki araba parkının hemen çıkışına inmesini hayranlık içinde izledik. Dört tane silahlı adam helikopterden indiğinde aniden onlardan, külden korktuğumdan daha fazla korktum. Çimenlerin üstünden koşup verandaya geldiler ve kapı sertçe çalınınca hepimiz yerimizde sıçradık.

"Elleny, kızları bodruma götür," dedim gözlerimi kapıdan ayırmadan.

"Ama," diye başladı.

Kapı açıldı ve Nathan beni korumak için önüme geçti.

Adamlar ordudan değillerdi, daha çok SWAT ekiplerini andıran tepeden tırnağa siyahlar içindeydiler ve büyük, şeffaf maskeleri olan kasklar takmışlardı. Öndeki adam dönüp ekibine baktı, bizi gördüğüne bizim onları gördüğümüze şaşırdığımız kadar şaşırmıştı.

Helikopterin pervanesi hâlâ dönüyordu, o yüzden de öndeki adam bağırarak konuştu. "Ben Onbaşı Riley Davis efendim! Skeeter McGee'yi arıyorum!"

Ashley, Skeeter'ın kolunu yakaladı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Aradığınız adam benim," dedi Skeeter.

"Helikopterde Bayan April Keeling var. Onu Fairview'dan aldık. Burada siz dahil hayatta kalanlar olabileceğini söyledi, efendim!" dedi onbaşı. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Haklı olduğunu gördüğüme sevindim!"

Skeeter, Ashley'ye döndü. "April! Kiliseden!" Onbaşıya döndü. "Ya çocukları?"

"Hepsi iyiler efendim."

"Kül," dedi Nathan. "Patlama. Onlar hakkında bir bilginiz var mı?"

"Evet efendim. Hava Kuvvetlerine hastaların en yoğun olduktan yerleri hedef almaları emredildi efendim."

"Peki ama radyoaktif mi?" diye sordum.

"Hayır hanımefendi," dedi binbaşı. "Serpinti sadece ilk patlamayla atmosfere saçılan parçalardan oluşuyor. Bütün büyük şehirleri hedef alıyorlardı."

"O halde geriye bir şey kalmadı mı? Hiçbir şey?" diye sordum.

"Şehirler istila edildi hanımefendi," dedi Onbaşı Davis. "Her şeyi yakıyorlar. Ama biz şehirlerden daha uzakta olup hayatta kalanları topluyoruz."

Önce Nathan'a, sonra da Onbaşı Davis'e baktım. "Her şey derken neyi kastediyorsun? Salgın ne kadar yayıldı?"

Onbaşının yüzü düştü. "Her yere hanımefendi. Salgın her yerde..."

Nathan kıpırdandı. "Şehirlerin dışını da bombalayacaklar mı?"

"Endişelenmeyin, kırsal alanlara dokunmuyorlar," dedi Onbaşı, silahını omzuna alırken.

Rahatlayarak iç çektim ve dönüp mutfağa baktım. Kızlar köşeden başlarını çıkarmış, bizi izliyorlardı. Onlara işaret edip yanımıza gelebileceklerini söyledim. Birkaç saniye tereddüt edip teker teker yanıma geldiler.

Onbaşı çocuklara baktı. "Sizi almaya günler önce gelirdik ama kül helikopterlerin motorlarını tıkıyor. Üzgünüm efendim ama fazla zamanımız yok. Kampınızdaki herkes burada mı? Taşınmak isteyen her felaketzedeyi alıp üssümüze getirmemiz emredildi."

Nathan önce bana sonra da Onbaşıya baktı. "Üs mü? Nerede?"

"Konumumuzun yaklaşık yetmiş kilometre güneyinde efendim.McKinney Hastanesi."

"Orası bir üs değil," dedim, aklımdan bin türlü şey geçiyordu. Birilerini görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki aynı anda hepsini sindirmeye çalışmak beni zorluyordu.

Onbaşı gülümsedi. "Artık öyle. Çevresine duvar çekip tesisatını yeniden su kaynağına bağladık. Şimdi elektrik üstüne çalışıyoruz."

Ashley, Skeeter'a döndü, yüzünde bu lükslere kavuşma ihtimalinden kaynaklanan kocaman bir sırıtma vardı.

"Hayatta kalan kaç kişiye ulaştınız?" diye sordu Nathan.

Onbaşı dudağını büktü. Bize daha iyi haberler verebiliyor olmak istediğini görebiliyordum. "İstediğimiz kadar çok değil ama her gün yeni siviller geliyorlar. Özür dilerim efendim ama yola koyulmamız lazım. Yakında hava kararacak ve yakıtımız da tükenmek üzere."

Nathan ve Skeeter bakıştıktan sonra Nathan bana dönerek, "Ne diyorsun?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. Bu, o anda vermek için çok büyük bir karardı. Bu adamların kim olduklarını bilmiyorduk. McKinney'e vardığımızda bir çalışma kampı olduğunu görebilirdik ama güvenli bir sığınak da olabilirdi.

Kızlara baktım. "Bizi güvenli bir yere götürmek istiyorlar."

Jenna kaşlarını çattı. "Biz burada güvendeyiz zaten."

Zoe başını kaldırıp Jenna'ya baktı ve ardından onunla aynı ifadeyi takındı. "Ve büyük ihtimalle Butch'u da almamıza izin vermeyecekler."

Gülümsedim, alınlarını öpüp Nathan'a döndüm. Başıyla onayladı ve Skeeter ile Ashley'ye baktı.

"Kalıyor muyuz?" diye sordu Ashley. Herkesin yüzüne baktı ve sonra derin bir nefes aldı ve yüzünde karar vermiş olmanın rahatlığını yansıtan bir gülümseme belirdi. Onbaşıya döndü. "Kalıyoruz."

"Efendim?" dedi onbaşı, Skeeter'a.

Skeeter, Ashley'yi tutup kendine çekip sıktı. "April'e sizi, bizi bulmaya gönderdiği için teşekkür ettiğimizi söyle ama burada gayet güzel geçinip gidiyoruz."

Onbaşı önce hepsi de şaşırmış gibi gözüken adamlarına,sonra da bize baktı. "Eğer fikrinizi değiştirirseniz çatıya battaniye gibi parlak bir şeyler serin. Etrafta dolaşıyor olacağız. Size bol şans efendim!"

Onbaşı küçük bir radyoyu ağzına götürdü. "Pedro'dan merkeze, duyuyor musun, tamam."

Merkezdeki adam cızırtılı bir sesle onu duyabildiğini söyledi.

"Evet, Kızıl Tepe'deyiz. Siviller burada kalmaya karar verdiler, tamam."

Kısa bir aradan sonra telsiz yeniden cızırdadı. "Anlaşıldı."

Onbaşı bize başıyla selam verdi ve adamlar helikoptere döndüler. Birkaç dakika içinde havalanmış ve gözden kaybolmuştu.

"Başka hayatta kalanlar da var!" dedi Zoe, sırıtarak. Ellerini çırpıp parmaklarını birbirine doladı.

Gökyüzü neredeyse tamamen berraktı, nihayet patlamanın etkisinden kurtulmuştu. Merdivene çıktım ve herkes teker teker peşimden geldi.Ayakta durduk, her yönde kilometrelerce uzağı görebiliyorduk.Geçtiğimiz aylarda daha az yürüyen ölü görmüştük. Patlamadan önce birinin çiftliğe fazla yaklaşmasının üstünden bir ay geçmişti. Nedeninden emin olamıyorduk. Belki de hepsi şehirlere göç etmişti ya da belki de bizim gibi başkaları her gün daha fazla sarsağı ortadan kaldırıyorlardı.Eninde sonunda dünya onlardan kurtulacaktı. Sonsuza dek korku içinde yaşamayacaktık.

Nathan elime uzanarak içini çekti, doğru kararı vermiş olmaktan kaynaklanan, dile getirmediğim rahatlığı paylaşıyordu. Kızıl Tepe'de çocuklarımızı elimizden gelen en güvenli şekilde yetiştirip,kâbuslar ve belirsizlikle dolu bir dünyada birbirimizi koruyarak kendi yazgımızı belirlemiştik.Sekizimiz burada dişimiz tırnağımızla kazıyarak bir yer edinmiştik ve devam etmekten fazlasını yapıyorduk. Biz yaşıyorduk.

Zoe ve Halle bacaklarıma yapışıp başka bir dünyadanmış gibi görünen manzaraya daldılar.Çiftlik ve çevresi tamamen külle kaplanmıştı,kasvetli ve helikopterin pervanesinin rüzgârıyla külleri kaldırdığı küçük alanda görünen kırmızı toprak yol hariç tek renk. Tam olarak dünyanın sonundan beklenecek bir manzaraydı. Gülümseyip Nathan'ın elini sıktım. Eğer geçtiğimiz sene bana bir şey öğrettiyse, o da sonumuzun sadece tek bir şeye yol açtığıydı: başlangıç...